

RÜYALARINI SÜSLEYEN EVE
ARTIK KAVUŞMUŞLARDI.

RÜYA EV

Uykularınızı kaçırarak bir hikâye.

T. M. LOGAN

Zeki, sürükleyici ve sürprizlerle dolu; gerilim yüklü ve şaşkınlıktan nefesinizi kesecek anlarla örülü müthiş bir hikâye. —*CLAIRE DOUGLAS*

DÜNYA ÇAPINDA 3 MİLYON OKUR

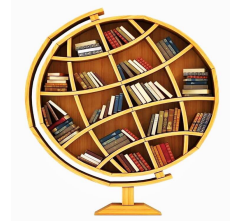
Türkçesi: Hatice Dolgun

THEKITAP

RÜYA

EV

Uykularınızı kaçırarak bir hikâye.

T. M. LOGAN

*Düzenleme
Ny.ozlem*

THEKITAP

Rüya Ev
T. M. Logan

Kitabın Özgün Adı: *Dream Home*
© 2024, T. M. Logan

Genel Müdür: İrem Bir
Yayın Koordinatörü: Kadir Yılmaz
Çeviri: Hatice Dolgun
Editör: Veysel Oğulcan, Özge Nur Küskün
Son Okuma: Selçuk Karakılıç
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Sayfa Tasarımı: Hale Özer

© 2025, bu kitabın Türkçe yayın hakları Darley Anderson and Associates Ltd.'den alınmış olup Aabir A.Ş.'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Ekim 2025

ISBN: 978-625-5700-30-8
Sertifika no: 47690

Magna Basım
Pınar Matbaacılık Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 48624

Aabir A.Ş.
Masaldan İş Merkezi F* 4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com
siparis@thekitapyayinlari.com #

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

**RÜYALARINI SÜSLEYEN EVE
ARTIK KAVUŞMUŞLARDI.**

RÜYA EV

Uykularınızı kaçırarak bir hikâye.

T. M. LOGAN

Türkçesi: Hatice Dolgun

THEKITAP

Ninova

T.M. Logan, *Sunday Times* çok satan yazarlarından. Gerilim romanları, yalnızca Birleşik Krallık'ta iki milyondan fazla satmış ve dünya çapında 22 ülkede yayımlanmıştır. *The Holiday* eseri *Richard and Judy Book Club* seçkisine girmiş ve dört bölümlük bir televizyon dizisine uyarlanmıştır; aynı şekilde *The Catch* de uyarlanmıştır. Daha önce ulusal bir gazetede gazetecilik yapan Logan, artık tam zamanlı olarak yazarlık yapmakta, eşi ve iki çocuğuyla birlikte Nottinghamshire'da yaşamaktadır. Yazarın Türkçeye çevrilen ve The Kitap tarafından yayımlanan üç romanı bulunmaktadır: *Anne* (2023), *Rüya Ev* (2025) ve *Kızım* (2025).

Hatice Dolgun, 1998 tarihinde doğdu. Lisans eğitimini Uludağ Üniversitesi Sosyoloji bölümünde tamamladı. 2016'dan bu yana sivil toplum örgütleriyle çalışıyor. Disiplinlerarası Göç Araştırmaları bölümünde yüksek lisans eğitimini almakta ve akademik hayatına devam etmektedir.

*Bana her gün gurur kaynağı olan
harika çocuklarım Sophie ve Tom'a.*

“Ölüler sırlarını saklar.”
— *Alexander Smith, Dreamthorp*

I. BÖLÜM

Asla alışamıyorsun. Hem de hiç. Hep başının üzerinde asılı duruyor, tıpkı kapanmamış bir borç gibi sürekli seni bekliyor...

Bir yerlerde seni tökezletecek gerçeğin beklediğini ve geçmiş kapını çaldığında hazırlıklı olman gerektiğini bilerek yaşıyorsun.

*O günün hiç gelmeyeceğini umuyorsun. Ama geldiğinde ne yapmak zorunda kalacağını da çok iyi biliyorsun.**

1

PAZAR

Taşınma gününün sonuna doğru buluyorum onu.

Bir şeyleri kaldırıp taşımakla, nakliye ekibine çay demlemekle, geniş merdivenleri yüz kez inip çıkmakla, kutuları boşaltmak, karyolaları kurmak ve çocukları oyalamak için onlara küçük görevler vermekle geçen bir gün... Bu eski evi yeniden hayata döndürmek için bir an bile durmadığımız bir gün...

Jess’le birlikte dekorasyona nereden başlamamız gerektiğini tartışırken bile hâlâ gerçek gibi gelmiyor bize. Odaların hiçbiri, on yıllardır yeni bir boya ya da halı görmemiş, oysa emlakçı umut dolu bir gülümsemeyle bize, “Yalnızca ufak tefek şeylerin elden geçirilmesi gerekecek,” demişti. Ama biz daha ilk görüşte bu eve âşık olmuştuk. Yüksek tavanları, uzun pencereleri, göğe uzanan baca yığınları ve yarı ahşap alınlıklarıyla, Viktorya tarzı bu kocaman evin özel bir yer olduğunu ikimiz de anlamıştık. Büyük ön kapının üzerindeki zarif kabartma taş işçiliğinin üzerinde “1889” tarihi var. Altı yatak odası, üç banyo, iki salon, bir kiler, bir depo, küçük ve rahat bir oturma odası... Ev o kadar genişti ki...

Evin bakım ve onarıma fazlasıyla ihtiyaç duyduğunu biliyorduk; zaten bu yüzden şehrin bu bölgesinde böyle bir evi kar-

şılayabilmiştik. Adını, bir zamanlar kalenin yanında, geyik avı için ayrılmış eski parktan alan The Park, artık geniş sokakları ve görkemli on dokuzuncu yüzyıl evleriyle çevrili, surlarla örülü bahçelerin ve yaprakların kapladığı dinginliğin ortasında, Nottingham'ın tam kalbinde bir vaha gibi.

Öğleden sonra, ikinci kattaki çöpleri temizliyorum. İki kat aşağıya eski gazeteler, antika sayılabilecek bir katlanır yatak, kırık bir kitaplık, karo kutuları ve küf kokan giysilerle dolu çöp torbalarını taşımaktan bacaklarım ağırlaştı ve belim ağrımaya başladı. Çatı katındaki odaların en küçüğünde, bakımsızlığın bıraktığı ağır havanın içinde, duvara sabitlenmiş eski bir gömme dolabın iskeleti öylece sallanıyor. Sunta levha rafları parçalanmış, kapaklardan biri sıkışmış ve diğeri tamamen rayından çıkmış. Kırık çerçeveden dışarı fırlamış çiviler ve vidalar çocukların ellerine takılmak için öylece bekliyormuş gibiydi. Dolap her an yere devrilecekmiş gibi duruyordu; fazla zaman kaybetmeden levyeyi alıp dolabı duvardan ayırdım, çivileri ezip tamamını parçaladım ve kırık tahtaları bir köşeye istifledim.

Bu evdeki her odada daha önce fark etmediğimiz bir gariplik ya da ilginçlik var sanki.

Bu oda da diğerlerinden farklı değil.

Çünkü gömme dolabın arkasındaki duvarda ne sıva ne de boya var; duvar kâğıdı ya da tuğla kaplı da değil. Onun yerine tıpkı giriş katındaki antre gibi koyu renk ahşapla kaplı. Ceviz ya da tik ağacından paneller, zeminden tavana kadar uzanıyor ve tüm odayı enine kaplıyor. Gömme dolabın yerine böyle şık bir yüzeyin gizlenmiş olması büyük kayıp. Tüm yapı yedi panel yüksekliğinde ve yaklaşık bir düzine panel genişliğinde. İşçilik oldukça özenli, her parça birbirine kusursuzca oturmuş. Tek kusur, dolabın sabitlenmiş olduğu yerlerde kalan birkaç vida deliği.

Elimi panelin üzerinde gezdiriyorum; ağacın damarlarını avucumun altında pürüzsüz bir biçimde hissediyorum. Geriye

çekilip ahşaba hayranlıkla bakarken, bu keşfimi Jess'e göstermek için telefonumla hemen bir fotoğraf çekiyorum. Tavan penceresinden süzülen öğleden sonra güneşi, ahşabı neredeyse cilalı bronz tonlarında parlatıyor; âdeta tek parça bir...

Bir anlığına, evvela fotoğrafa sonra panellere bir kez daha bakıyorum. Yüksek çözünürlüklü görüntüyle önümde duran gerçeğini karşılaştırıyorum.

Güneşin doğru bir açıyla isabet ettiği o anda çektiğim fotoğrafta, tüm duvar boyunca değil ama işçilikte küçük kusurlar olduğu fark ediliyor. Belki de zamanla biraz kayma olmuş ve bu duvar eklendikten sonra evin o eski kemikleri yavaşça yerinden oynamıştır. Telefon ekranında, duvarın en sonunda iki panel arasında çok ince, dikey bir çizgi uzanıyor.

Ne var ki bu çizgiyi çıplak gözle fark edemiyorum. Elimi duvarın sağ tarafında, iki panel arasına yukarıdan aşağıya doğru gezdiriyorum. Görmüyorum ama *hissedebiliyorum*. Parmak uçlarım neredeyse görünmez bir birleşim yerine, ahşaptaki bir dikiş izine dokunuyor. Elimi biraz daha yukarı kaydırıyorum, sonra yere kadar indiriyorum. Tekrar yukarı, yana doğru kaldırıp aşağıya doğru götürüyorum.

Burası, yalnızca bir birleşim yeri değil.

Bu çizgi, bir kapının ana hattını oluşturuyor.

Belki de burada eskiden bir boru tesisatı vardı ve bu ahşap panelleme, hem akıllıca bir kamuflaj hem de gerektiğinde müdahale edilebilmesi için ince bir çözüm olarak yapılmıştı. Ya da belki eğimli çatının altındaki küçük bir çatı arası alanına açılıyordu.

Duvarda herhangi bir anahtar deliği, kilit, mandal ya da açıp kapamaya yarayacak hiçbir mekanizma göremiyorum. Bir dakika kadar birleşim yerinin etrafını tekrar tekrar yokluyorum ama kapıyı yerinden oynatmama yarayacak hiçbir şey yok. Ne bir düğme, ne de bir kulp.

Yaşadığım hayal kırıklığıyla, avucumu panelin orta yerine düz bir şekilde bastırıp itiyorum.

İsteksizce gelen bir *klik* sesiyle, kapı bana doğru ama yalnızca yarım santim kadar açılıyor. Bir an duraksayıp derin bir nefes alıyorum, sonra sessiz menteşeler üzerinde kapıyı tamamen açıyorum.

Eşiğin ardında zifiri bir karanlık var. Hava küflü ve bayat kokuyor; uzun süredir solunmamış, eski tuğlaların ve yavaş yavaş çürüyen şeylerin o tat kaçırın, bozulmuş kokusu sarıyor içeriyi. Kalbim giderek daha hızlı atarken cebimden telefonumu çıkarıp feneri yakıyorum. Beyaz ışık bir berjerin, sehpanın, duvara yaslanmış bir şifonyerin üzerine gölgeler düşürüyor; bu eşyaların tümü kalın bir toz ve örümcek ağı tabakasıyla kaplı.

Bu, sadece çirkin boruları gizleyen bir panel değilmiş.

Fazladan bir depolama alanı da değilmiş.

Keşfettiğim bu yer, duvarın arkasına gizlenmiş yepyeni bir odaymış.

Düzenleme

Ny.ozlem

2

Çatı katındaki bu yatak odasında bir gariplik olduğunu en başından beri *biliyordum*.

Oda bana biraz fazla dar gelmişti; duvar da yandaki yatak odasındakiyle tam olarak uyuşmuyordu. Bu gizli alan, tıpkı bir gözlem noktası, bir keşiş hücresi gibi daracık ve sıkışık ama ev böyle yapılara uygun olacak kadar eski değil. Ön kapının üzerindeki taş levhaya göre ev 1889'da inşa edilmişti ve o zamandan bu yana en az iki kez genişletildiğini biliyordum. Telefonumdan emlakçının internet sitesindeki kat planını açıyorum, en üst katın yerleşimini büyütüp bu odanın ölçülerine bakıyorum; odanın boyutları aşağı yukarı üç metreye dört metre. Bu bana doğru gibi geliyor. Yan tarafta fazladan bir alan olduğunu, duvarın ardında gizli bir bölmenin bulunduğunu gösteren hiçbir işaret yok. Muhtemelen o kadar uzun zaman önce evin yapısına gömülmüş ki, insanlar orada böyle bir yer olduğunu bile unutmuş. Genişliği bir metreden biraz fazla olan bu yer, başka bir şeye dönüştürülmüş.

Başımı eğerek kapıdan içeri adım atıyorum.

Havada, yıllar boyunca orada birikmiş olan tozun yoğun kokusu var; eski kereste ve ufalanan tuğlaların kokusu boğazımı tıkıyor.

Ayaklarımın altında bir döşeme tahtası gıcırıyor ve olduğum yerde öylece kalakaldım. Sanki bir başkasının mahrem alanına izinsiz girmişim gibi garip bir his kaplıyor içimi. Bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Bu ev artık, içindekilerle birlikte bize ait. Üst kattaki 1970'lerden kalma kıvrımlı halılardan, kilerde bırakılmış solmuş yemek kitaplarına; bodrumda pasla kaplanmış boya kutularından, oturma odasındaki sigara dumanından sararmış kabbartmalı Artex tavana kadar her şey... Evin bizden önceki yaşlı sahibinin geride bıraktığı ne varsa, hepsi artık bize ait.

Telefonumun parlak ışığı odayı aydınlatırken duvarlara dans eden gölgeler düşürüyor. Her bir köşe örümcek ağlarıyla dolu. Bir yanda çıplak tuğlaya çivilenmiş eski halılar, diğer yanda eğimli çatı. Alçak, yıpranmış bir berjerin yanında minik bir sehpa duruyor; üzerinde kahverengi seramik bir bardak altlığı var; kim bilir belki de bir zamanlar biri çayını bu sehpanın üzerine koyuyordu. Duvara yaslanmış, iyice yıpranmış haldeki bir şifonyerin ahşabı koyu, neredeyse siyaha çalan bir renkte.

Tavandan çıplak bir ampul sarkıyor. İpini çekiyorum ama hiçbir şey olmuyor; ampul çoktan ömrünü tamamlamış.

Şifonyerin sağ tarafında tek bir büyük kapak, sol tarafındaysa dört sıra halinde sekiz küçük çekmece var. Kolu çekince, kapak paslı bir gıcırtyyla aralanıyor.

Dolabın içi boş; sadece örümcek ağları ve koza gibi sarılmış ölü böceklerin kalıntıları görünüyor. Üst çekmeceyi deniyorum. Kilitli. Yanındaki de öyle. Altındaki de.

Giderek artan merakıma bir de hafif bir gerginlik hissi ekleniyor; çocukluğumdan beri benim için tehlikeli bir ikili olmuştur bu. Kilitli bir dolap, gizli bir kapı, saklı bir oda. Artık içeride ne olduğunu görmem şart. Belki burada para ya da mücevher, bir deste altın sikke ya da özel bir bankadaki kasa için bir anahtar gibi bir şeyler gizlenmiştir. Bunların hepsi de fazlasıyla işime yarardı doğrusu.

Biraz kaba kuvvet uygulayarak ve ne yaptığımı bilmeden çekmeceleri zorlayıp açabileceğimden oldukça eminim. Alçak kapıdan eğilerek geri çıkıp ana odadaki alet çantama gidiyorum. Buradaki en büyük düz tornavidamı, eski bir keskiyi ve son çare olarak da levyemi, o ağır ve pürüzsüz çeliği buluyorum. Aptal, daha aptal, *en* aptal.

İşe keskiyle başlayarak keskin kısmı üst çekmeceyle ahşap çerçeve arasındaki boşluğa doğru kaydırıyorum. Kolu geriye doğru kaldırıp tüm ağırlığımı veriyorum...

Keskinin ucu boğuk bir çıtırtıyla kırılıyor.

Aleti sımsıkı kavradığım yumruğumun içinde yalnızca eski tahta sap kalıyor. Kırılan keskin kısmı dikkatlice çıkarıyorum ve şifonyere yepyeni bir merakla bakıyorum.

Bu eski şey gerçekten de sağlam yapılmış. Levyeyle bu anti-kayı haşat etmeden önce, hiç değilse doğru dürüst incelenmeyi hak ediyor.

İki kat merdiveni inerek zemin kattaki Minton fayanslı holden geçiyorum, Jess'in düzenli büyük harfleriyle etiketlenmiş "TAŞINMA MALZEMELERİ" yazılı kutulardan birinden altmış wattlık bir ampul alıyorum. Pencere pervazının üzerindeki bir kasenin içinde, sözleşmeyi imzaladığımız gün bize teslim edilen ev anahtarları duruyor; bunlar ön ve arka kapılara, garaja, bahçe kulübesine ve henüz neye ait olduğunu bilmediğim birkaç yere daha ait.

Bu anahtarları gizli bölmeye götürüyorum ve eski berjerin kenarına yerleştirdiğim telefonumun ışığında, kilitleri tek tek deniyorum.

Anahtarların hiçbirisi işe yaramıyor. Hatta hiçbirisi, şifonyerin sekiz küçük çekmecesindeki, birbirinin aynı gibi görünen anahtar deliklerine uyacak boyutta bile değil.

İç çekerek anahtar demetini kotumun cebine geri koyuyorum; merakım daha da artıyor. Büyük olasılıkla doğru anahtar bir kütuda, dolapta ya da eski püskü ıvır zıvırla dolu bir kavanozda du-

ruyordur. Ya da bir çöp sahasında tonlarca atığın altında gömülü halde, ait olduğu çekmecelerden sonsuza dek ayrılmıştır.

Ya da... belki de öyle bir şey olmamıştır. Onca zahmete girerek gizli bir alan yapsaydınız, anahtarını herkesin görebileceği bir yere koyar mıydınız? Kolayca bulunabilecek bir yere?

Ampulü değiştirip ışığın düğmesine yeniden basıyorum, gözlerim parlaklığa alışana dek bir an göz kırptırarak bakıyorum etrafa. Oda, beyaz ışığın yayılmasıyla birlikte daha eski ama daha az kasvetli, daha işlevsel görünüyor. Sanırım karanlıkta her şey daha tedirgin edici geliyor insana. Telefonumun fenerini de yakıp ışık huzmesini şifonyerin çevresinde, arkasındaki duvarda ve yanındaki ahşap kapı çerçevesinde gezdiriyorum.

Altımda bir döşeme tahtası yeniden gıcırıyor, ben de çömelerek gevşek bir parça var mı diye her bir tozlu tahtayı yokluyorum. Tuğla sıralarını dikkatle inceliyor, parmaklarımı pürüzlü harç boyunca gezdirerek aralarda boşluk olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Tuğlalar kabuk kabuk dökülüyor, harç düzensiz bir şekilde sürülmüş fakat burada, bir anahtarın saklanmış olabileceği belirgin bir yer bulamıyorum. Kapı aralığında açıkta kalan ahşap çerçeve âdeta bir sahne dekorunun arkası, kimsenin görmediği bir yüzey gibi. Kerestesi ham ve işçiliği tamamlanmamış. Ama oldukça sağlam ve bir anahtarı saklayacak kadar da geniş.

Elimi yukarı uzatıp çerçevenin üst kısmını yoklayacakken anında işaret parmağıma keskin bir acı saplanıyor. Bir küfür savurarak elimi geri çekiyorum, parmağımın ucunda koyu renkli bir kan damlası belirliyor.

Telefonumun fenerini doğrudan çerçeveye tutunca, çivilerin diğer taraftan çakıldığını fark ediyorum. Kapının çevresinde, ahşap panellerde, başımın üstünde eğimli tavanda bile bir iki santimlik sivri uçlar dışarı çıkıyor. Bu küçük alana dağılmış en az bir düzine kadar çivi, dikkatsiz biri için kurulmuş küçük bir tuzak gibi görünüyor.

Geri çekilip delinmiş parmağımdan akan kanı emerken, yüzeyinde hâlâ dokunulmamış bir toz tabakası olan, karanlıkta kalmış ahşap şifonyere bakıyorum. Çekmecelerin üzerindeki küçük pirinç kulplar bana meydan okur gibi, alaycı bir şekilde sırtlıyor.

Muhtemelen hepsi boştur. Ama mesele bu değil.

Şifonyerle ilgili başka bir garipliği fark ediyorum. Böyle bir mobilyanın bu küçücük odaya kapıdan sığması mümkün değil. Öyle devasa bir şey sayılmaz belki ama yine de fazla büyük, boyu da fazla uzun. Bu kadar dar bir geçitten taşınması mümkün görünmüyor; açılar da hiç uymuyor. Aynı durum oturduğum alçak, eski berjer için de geçerli. Demek ki bu eşyalar, sonradan örülen duvar inşa edilmeden önce buraya yerleştirilmiş. Dış dünyayı bir daha hiç göremeyeceklerini bilerek buraya kapatılmışlar ve sonsuza dek burada sıkışıp kalmışlar.

Elimdeki kalın çelik levyeyi kavriyorum, çekmecelerden birindeki aralığa yerleştirip tahtayı çatlatmaya, kilidi kırarak açmaya hazırlanıyorum.

Bu eski şey beni alt edemeyecek.

Tam o sırada, arkamdan gelen bir sesle irkilip başımı alçak tavana çarpıyorum.

“Onu parçalayacak mısın baba?”

Arkamda, yatak odasından gelen ışığın silüetinde beliren ince bir figür görüyorum; üzerinde kot pantolon ve tişört var. Ahşap kapı çerçevesinin altından başını eğerek geçiyor. En büyük kızım, onu rahatsız eden kokuya karşı burnunu buruşturarak etrafa bakınıyor.

“Hey, Leah.” Levyeyi yere bırakıyorum. “Eşyalarını yerleştirme işi nasıl gidiyor?”

“Yavaş.” Loş odaya göz gezdiriyor. “Burası da ne böyle?”

“Sanırım bir tür depo.”

“Neyin deposu mesela?” diyor. “Bir daha asla görmek istemediğin şeylerin mi?”

“Belki de,” diye homurdanıyorum. “Sanırım yıllar önce unutulup gitmiş.”

“Ürkütücü.”

“Değil mi ama?”

“Belki Callum’u yaramazlık yaptığında buraya koyabiliriz,” diyor Leah, yüzünde yaramaz bir gülümsemeye.

Biraz daha yaklaşacakken elimi kaldırıp onu durduruyorum. “İçeri girme, her yerde uçları çıkmış çiviler var.”

“Kaniyor,” diyor kızım, elimi işaret ederek.

“Sadece bir çivi.” Avuç içimdeki çizgiler boyunca incecik, kırmızı kan süzülerek akıyor, bileğimden damlayarak yerde koyu renkli lekeler bırakıyor. “Sahanlıkta kâğıt havlu vardı, bana biraz getirir misin?”

Kızım kısa süreliğine gözden kayboluyor ve sonra elinde birkaç parça kâğıt havluyla geri dönüyor.

“Şimdilik buraya girmesen daha iyi olur, tamam mı?” Kanan parmağımı kâğıt havluyla sarıyorum. “Şu çivileri yassılaştırıp burayı biraz daha güvenli hale getirene kadar. Kardeşlerinin de buraya girmediğinden emin olmamız lazım.”

“Tabii.” Başını sallıyor ama ilgisini çoktan kaybetmiş gibi. “Bu arada, annem ne yaptığını sordu ve aşağı gelip şu şeyi halletmeni söyledi.”

“Şeyi?”

“İşte şey... kombi miydi neydi. Artık her neyse. Sadece gelmeni söyledi.” Bana gülümsüyor. “Şu antika mobilyaları parçalamayı bitirdiğinde.”

Leah arkasını dönüp gidiyor. Hafif ayak sesleri koridorda giderek uzaklaşıyor.

Bense yeniden eski şifonyere dönüyorum. Artık bu tuhaf küçük oda ilk kanı akıttığına göre, belki gerçekten levyeyle parçalayıp o dolabı açabilirim.

Ama henüz değil.

Aletleri bir kenara itiyorum, yeni bir kesik sürprizi yaşamamak için dikkatle yoklayarak diz çöküp şifonyerin arkasına uzanabileceğim kadar yer açıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Epey ağır. Ayakları, çıplak döşeme tahtaları üzerinde şiddetli bir gıcırtyla yerinden kayarken bana âdeta itiraz ediyor. Tam o sırada elimin üzerinde bir şeyin fısıltı gibi kayışını hissediyorum. Bir örümcek, elimin arkasından geçip gidiyor.

Diz çöküyorum ve devasa şifonyerle yıllardır yaslandığı tuğla duvar arasında yaklaşık otuz santimlik bir boşluk açıyorum. Yeni bir toz bulutunu el hareketimle dağıtıyorum ve tozlar, kupkuru, bayat havaya karışarak yükseliyor. Şifonyerin arkası tek parça düz bir tahta değil; âdeta kendi çerçevesine gömülü gibi duruyor. Dik açılarla tutturulmuş sağlam gövdesinde ahşap parçaları var. Kesinlikle IKEA mobilyaları gibi değil: ne suntalam ne lif levha ne de üzerinde, arka kısmı tutan ufacık çiviler var. Geriye yaslanıp ampulden yayılan ışığın arka panele vurmasını sağlıyorum. Ahşap eski örümcek ağlarıyla kaplı ve sanki kıvrılmış, kuruyup kalmış böcek kalıntıları örümceğin dönüşünü bekliyormuş gibi.

Burada başka bir şey daha var.

Çerçevenin dibinde, keski ya da bıçakla oyulmuş, yaklaşık bir parmak uzunluğunda bir kanal var.

O sığ oyuyğun içinde bir anahtar duruyor.

3

Bu, beş santimden biraz uzun, kısa ve kalın, mat koyu renkli demirden yapılmış bir anahtar. Örümcek ağlarını kenara süpürüp onu oyuğun içinden çıkarıyorum, üzerindeki tozu biraz dağıtmak için üflüyorum. Küçük anahtar, bir mücevher kutusunun ya da eski bir masa çekmecesinin anahtarı gibi görünüyor; metal avucumda soğuk ve şaşırtıcı derecede ağır.

Sanki yıllar boyunca burada, beni bekliyormuş gibi.

Alt katlardan, merdivenlerin aşağısından Leah'nın bana seslendiğini duyuyorum. Ama sesi, âdeta saklanmış halde durduğum bu çatı katına neredeyse hiç ulaşmıyor.

Bir dakikaya aşağı ineceğim.

Anahtarı sol taraftaki üst çekmecelerden birine yerleştiriyorum.

Anahtar pürüzsüzce giriyor ve kilitte boğuk bir *klik* sesiyle dönüyor.

Küçük pirinç halkayı tutup üst çekmeceyi yavaşça açıyorum. Çekmece sıkışmış ama biraz baskıyla gıcırdayarak kayıyor. İlk bakışta yalnızca solmuş çiçek desenli astar kâğıdı görüyorum; tıpkı büyükannemin eski şifonyerinde kullandığı kâğıt gibi, kenarları buruşmuş ve kıvrılmış. Ama sonra eski bir

cüzdan görüyorum. Eski kahverengi derisi bükülerek kırışmış. Parmak uçlarını, köşesindeki *DF* baş harfleri üzerinde gezdirerek cüzdanı alıyorum. İçi boş.

Bir sonraki çekmecede düzgünce katlanmış, mor ekose, yün bir atkı var. Atkıyı alıp ellerim arasında çeviriyorum. Yünü hâlâ yumuşacık. Burnuma belli belirsiz bir parfüm kokusu geliyor; sanki bir kitabın sayfaları arasında ezilmiş bir çiçeğin hayaleti gibi. Odanın kuru ve tozlu havasında hafif, zarif bir koku.

Bir alt çekmecede ucu olmayan eski, siyah deri bir köpek tasma buluyorum. Küçük, yuvarlak metal etiketi çiziklerle aşınmış ve üzerine kazınmış bir isim var: *Woody*. Arka yüzünde *167 Sumner Street* adresi, yanında alan kodu olmayan sabit telefon numarası yazıyor. Bölgeyi yeterince bilmediğim için bu adresin buraya ne kadar yakın olduğunu kestiremiyorum ve muhtemelen sevgili Woody de çoktan bu dünyadan göçüp gitmiştir.

Başka bir çekmeceyi açarken çekmece hafifçe sarsılıyor ve içinden iki yüzük, sade bir altın alyansla siyah taş kakmalı ince bir mühür yüzük çıkıyor. Yüzükler pek gösterişli görünmüyor. İkisi de tek bir pirinç kapı anahtarının anahtarlık halkasına geçirilmiş; incecik bir metal zincirle, iki boyutlu bir tenis topu şeklinde düz bir anahtarlığa bağlanmış halde duruyor. Belki de bu, ön kapımızın yedek anahtarıdır. Zaten bir tane daha yaptırmam gerekiyordu ama şimdilik kardeşime verecek fazladan bir anahtarın olması iyi olur. Anahtarı daha sonra denemeyi aklımın bir köşesine not ederek cebime koyuyorum.

Beşinci çekmeceyi açıyorum. Artık bu iş, eski bir televizyon yarışmasının ucuz, tuhaf bir versiyonuna dönmüş gibi: *Kutuda ne var?! Anlaş ya da Reddet*. Ya da her bir eşyanın aslında hiçbir değer taşımadığı garip bir *Antiques Roadshow* gibi. Bu çekmecede incecik, kaplumbağa kabuğu desenli çerçevesi ve dikdörtgen camları olan bir gözlük var. Sapları, sanki bir gece yatmadan önce çıkarılıp çekmeceye güvenle bırakılmış ve sonra tamamen unu-

tulmuş gibi, düzgünce katlanmış vaziyette. Camların birinde, alt kısma çapraz bir biçimde yayılmış incecik bir çatlak var; sanki plastiğin üzerine tek bir saç teli düşmüş gibi. Gözlüğü çıkarıp saplarını açarak kalın lenslerden bakıyorum; üzerinde tıpkı buradaki diğer her şey gibi eskimişliğin, tozun ve kirin mat bir karışımı var. Gözlüğü tekrar katlayıp bulduğum şekilde yerine koyuyorum, farkına varamadığım bir gözlük kutusu olup olmadığına bakmak çekmeceyi kontrol ediyorum. Ama içeride başka hiçbir şey yok.

Bir alt çekmece ilk bakışta boş görünüyor. Telefonumun fenerini içine doğru eğdiğimde metal ve camın donuk kenarını fark ediyorum. Kalın kahverengi deri kayışı yıllar içinde eskimiş bir kol saati bu. Işığı kadranın ortasına doğru tutarak taç sembolünün altında yazan kelimeleri seçiyorum: *Rolex Explorer*. Saatler hakkında pek bir şey bilmem ama Rolex'in pahalı bir marka olduğunu biliyorum. Muhtemelen bir zamanlar bu saati bulabilmek için birileri çok uğraşmıştır. Ama ekranın üzerini kaplayan toz tabakasına bakılırsa, bunun üzerinden çok uzun zaman geçmiş olmalı.

Saati çekmecedan çıkarıp avucumun içine yerleştiriyorum; pürüzsüz metal tenime değdiğinde serin bir his veriyor. Akrep ve yelkovan, çok eski bir günde, on biri on geçede donup kalmış. Bir yıl önce mi yoksa on yıl ya da yirmi yıl önce mi? Loş ışıktaki gözlerimi kısarak tarih bölmesini seçmeye çalışıyorum. Rakamlar ayın yirmi beşinde durmuş. Arkasına kazınmış baş harfler ve bir de tarih var: *EJS 29-11-75*. Artık amacına hizmet etmeyen ama tamir ettirmek pahalı olsa da atmaya kıyılamayan değerli bir eşya bu ve sonunda burada, bu çekmecenin içinde unutulmuş, kaybolmuş, bir tür arafta kalmış. Bu hissi iyi bilirim. Eski garajımız da benzer ıvır zıvırla doluydu; eski bisikletler, aletler, oyuncaklar... hepsinin duygusal bir değeri vardı.

Ya da Jess'in dediği gibi hepsi *çöptü*. Taşınmaya karar verdi-

ğimizde, Jess sonunda kesin tavrını koyunca bizimkilerin çoğu çöplüğe gitmişti.

Saati hafifçe sallıyorum. Hiç ses gelmiyor. Ama kesinlikle çok şık bir hassas zaman ölçer bu, tam bir klasik. *EJS* her kimse, böyle bir güzelliğe sahip olduğu için şanslı biriymiş. Durup düşünmeden kurma kolunu çeviriyorum ve şaşkınlıkla saatin yeniden *tiktak* sesleri çıkarmaya başladığını duyuyorum. Çalışıyor! Bozuk değilmiş. Sadece terk edilmiş. Buraya güvenli bir yer olduğu için konmuş ve sonra unutulmuş.

Geriye sadece iki çekmece kaldı. Soldakini açarken küçük ve katı bir şeyin sallandığını duyuyorum. Telefonumun ışığı donuk gümüş plastikten yansıyor ve bir an ne olduğuna anlam veremiyorum. Sonra bunun, kasası zamanla matlaşmış, gümüş rengi, eski bir cep telefonu olduğunu fark ediyorum. Benim ilk telefonum da buna benzer bir şeydi; açılır kapanır kapaklı bir modeldi ve o zamanlar bana çok havalı gelmişti. Artık kullanımdan kalkmış olan bu telefon da milyonlarca diğer model gibi çekmeceye atılıp unutulmuş. Bir ara benim de üç dört tane eski telefonum vardı; her sözleşme yenilendiğinde yenisiyle değiştirilir, eskileri “lazım olur” diye saklanırdı. Jess hep eBay’de satardı kendi telefonlarını. Bense yeni telefonum düşer, kaybolur ya da çalınır diye eskilerini yedekte tutmayı severdim; gerçi hiç böyle şeyler başıma gelmemişti.

Bu ufak Motorola, iPhone’uma kıyasla hem küçük hem de daha sert ve minik bir çikolata barı büyüklüğünde. Telefonun kapağı, memnuniyet veren bir yay sesiyle açılıyor; içindeki ekran boş ve minicik, neredeyse bir pul kadar. Altında eski tip, on iki düğmeli bir tuş takımı ve birkaç da ekstra düğme var: Arama kabul ve kapatma ikonları, yukarı, aşağı, sağa ve sola bakan dört ok. Telefon çok eski sayılmaz ama elime alınca sanki müzede sergilenen bir parçayla, telefonların yalnızca görüşmeler yapmak ve arada bir kısa mesaj göndermek için üretildiği

daha basit bir dönemden kalma bir şeyle karşı karşıyaymışım gibi hissediyorum.

Başımı sallayıp gülümsüyorum. *Tanrım*, tıpkı babam gibi konuşuyorum.

Fakat tuşları olan bir cep telefonunu elime almak bile başlı başına nostaljik bir şey. Bu tarz bir cihaz o kadar eski ve modası geçmiş ki artık retro bir havaya kavuşmuş, tıpkı plaklar ve polaroid fotoğraf makineleri gibi. Sağ yandaki düğmelerden birinde, daire içine alınmış kısa bir dikey çizgi şeklindeki *açık/kapalı* sembolü var. Ekranı görmek için sabırsızlanarak başparmağımı düğmeye basılı tutuyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Küçük ekran bomboş ve simsiyah bir halde görünmeye devam ediyor. Elbette öyle olacak çünkü telefon muhtemelen yıllardır şarj edilmemiş ve bataryası da çoktan bitmiştir. Şarj yuvası küçük ve yuvarlak bir delik ama kutuların içinde bir yerlerde, buna uyacak eski bir şarj kablomun olduğuna eminim.

Son çekmece boş, içinde sadece solmuş çiçek desenli astar kâğıdı var. Yeni evimin bu ilginç köşesinde bulunacak başka hiçbir şey kalmadığını görmenin verdiği bir hayal kırıklığıyla kolumu çekmecenin en arkasına kadar uzatıyorum.

Eski berjere dikkatle oturunca yaylar ağırlığımın altında gıcırıyor. Elimi şifonyerin koyu renk ahşabı boyunca, yenilenen bir merakla kaydırıyorum. Eşyalar oldukça rastgele bir koleksiyon gibi görünüyor ama her birinin kendi çekmecesine yerleştirilmiş olması onları garip kılıyor. Tıpkı bir çocuğun sevdiği nesneleri tek tek düzenlemesi gibi her şeyin kendine ait bir yeri var. Çekmecelerin her birini tek tek kilitliyorum ve şifonyeri eski yerine, duvara yaslı halde durduğu konuma geri itiyorum. Bu oda ve içindeki eski eşyalarla ne yapacağımıza karar vereceğiz ama o gün, bugün değil.

Bir anda evin alt katlarında bir gürültü patlak veriyor; mer-

divenlerden koşturan ayak sesleri ve çocukların sesleri yükseliyor. Coco da neşeyle havlayarak onlara karşılık veriyor.

Tam odadan çıkmak üzereyken fazla düşünmeden alt çekmeceyi yeniden açıyorum ve küçük kapaklı telefonu alıyorum. Bir an tutup ağırlığını hissediyorum; bana hem tanıdık hem de yabancı gelen bir şey bu. Gençliğimde, bir zamanlar teknolojinin en ileri ürünü sayılan ama artık antika haline gelmiş cihazların o tuhaf, basit cazibesi beni esir alıyor.

Telefonu kotumun cebine koyuyorum ve kapıdan çıkarken başımı eğiyorum.

Aslında yapmam *gereken* şey o kapıyı kapatıp çivilemekti. Bu odayı tamamen kapatıp, duvar boyunca yeni raflar yerleştirerek bu tozlu ek bölmenin varlığını unutmaktı. Çünkü bazı şeylerin gömülü kalması gerekirdi.

Ne var ki artık bunun için çok geçti.

4

Tenis topu şeklindeki anahtarlığı olan pirinç anahtar ne ön kapıya ne arka kapıya ne de evdeki başka bir kilide uyuyor. Bunun, kilitler değiştirilmeden önceki bir zamana ait olduğunu düşünüyorum. Anahtarı ön kapının yanındaki anahtar kâsesine bırakıyorum. Neticede bunun da *bir yerlere* uyması gerekiyor.

Yeni evimizde beraber yiyeceğimiz ilk yemek için Derby Road'daki bir balıkçı dükkânından balık, patates kızartması ve ezilmiş bezelye alıyorum. Yemek odasındaki masa kısa sürede kâğıt tabaklarla ve açılmış yemek paketleriyle doluyor; minik tuz ve biber paketleri etrafa saçılmış. Taze kızarmış mezgitten ve kalın kalın kesilmiş tuzlu patates kızartmasından yükselen buhar iştah açarken, sirkenin keskin kokusu etrafa yayılıyor. Ne kadar aç olduğumu o an fark ediyorum; öğle yemeğinde yalnızca yarım sandviçle bir elma yemiş, kamyonetten yük üstüne yük taşırken nakliye ekibiyle birlikte yemeğimi aceleye getirmiştım.

Görünüşe göre herkes benim kadar aç. Daisy bile hiç şikâyet etmeden yemeğe dalıyor; patates kızartmalarını büyük bir ketçap göletine batırırken, ablası eğilip onun karideslerini küçük lokmalara bölüyor. Callum, paketten çıkan tahta bıçak ve çatalı bir kenara bırakmış, mezgiti parçasını tavuk butu gibi tutarak iştahla yiyor.

Jess masanın başında duruyor, telefonunu kaldırıp bu ânı ölümsüzleştirmek için bir selfie çekmeye hazırlanıyor.

“Tamam, herkes hazır mı?” diyor. “Gülümseyin!”

Leah surat yapıyor. “Cidden mi anne ya?”

“Yeni, güzel evimizdeki ilk akşam yemeğimiz,” diyor Jess, bize arkasını dönüp bir fotoğraf, ardından bir fotoğraf daha çekiyor. “Bu özel bir an.”

Daisy telefona kocaman gülümsüyor; Callum ise arkasından dolanıp dilini çıkarıyor. Masanın en ucunda plastik bir bardak içindeki şarabımı kaldırıp elimde bir kadeh gibi tutuyorum.

Jess birkaç fotoğraf daha çekip yerine oturuyor. Leah öne eğilip işaret parmağıyla fotoğrafları hızlıca kaydırıyor.

“Bunu koyma,” diyor büyük kızımız, bazı fotoğrafları ele-yerek. “Şunu da koyma. Bu berbat olmuş. Mutlaka paylaşmak zorundaysan en sonuncuyu paylaş ama sakın beni etiketleme.”

Jess gülümseyip kızının yanağına bir öpücük konduruyor. “Aklımdan bile geçmez, tatlım.”

Daisy oturduğu yerde ayağa kalkıyor. “Bana da göster anne-ciğim!”

En küçük kızımız, ekranda kendi gülümseyen yüzünü görünce sırtıyor; dört yaşındaki gözlerine göre selfie hâlâ yepyeni ve büyüleyici bir şey. Geri kalanımız tekrar balık ve patatesten kalan kırıntıları yemeye koyulurken Jess telefonda hızla bir şeyler yazıyor; ardından yüklemenin tamamlandığını bildiren cıvıldaayan bir ses geliyor.

Prosecco’dan bir yudum alırken karton kutu yığınlarını inceliyorum; bu sırada tatlı baloncuklar dilimin üzerinde patlıyor. Evde ne perdeler ne halılar ne de bir süsleme var. Çıplak ampulün altında yüksek tavanlı oda yankılı ve sahipsiz gibi hissettiriyor bize; tıpkı uzun süre boş kalmış, yeniden dolmayı bekleyen bir alan gibi. Camdan araba yoluna bakan pencerelerin önünde siyahlı sarılı renkleriyle Robinson Nakliye logosu basılı uzun

karton kutular yarıya kadar istiflenmiş halde duruyor. Golden retriever cinsi köpeğimiz Coco, köşeye yığılmış eski toz bezlerinin üzerinde kendine bir yatak yapmış. Odada tek bir fotoğraf çerçevesi var: Jess kutulardan birinden çıkardığı düğün fotoğrafımızı şöminenin üzerine, en görünen yere koymuş. Kayıt dairesinin basamaklarında, fazla genç göründüğümüz o fotoğraf... Jess kremli kırmızılı bir ipek elbiseyle kahkaha atıyor, bense yelek ve kırmızı kravattan oluşan, o temmuz gününde bana dayanılmaz sıcak gelen midi boy ceketimle yanımdayım. O günün üzerinden neredeyse on yıl geçmiş bile.

Krem ipek elbisesiyle annesinin elini sıkıca tutan küçük nedimemiz Leah fotoğrafta inanılmaz tatlı görünüyor. En büyük çocuğumuz tam bir sürpriz olmuştu; tanışmamızdan sadece birkaç ay sonra Jess hamile kalmış ve evlenmemiz de yedi yılı bulmuştu. Leah düğünün her anına bayılmıştı ve sonraki hafta boyunca nedime elbisesini her gün giymekte ısrar etmişti. Jess ise bildiğim kadarıyla o elbiseyi ne satmaya ne de hayır kurumuna vermeye hiç kıyamadı. O küçük elbise şu anda evde; açılmayı bekleyen onlarca kutu, sandık ve çantadan birinin içinde duruyor.

Kedimiz Steve, Leah'nın yanındaki sandalyeye atlayarak çenesini masaya kadar kaldırıyor. Tabaklarımızı sırayla aç gözlerle inceliyor ve taze balık kokusu karşısında turuncu burnu seğiriyor. Jess, kızartmanın altından bir parça mezgit koparıp ona uzatıyor; Steve sandalyeden atlayıp hızla bu lokmayı kapıyor ve mırıldanarak, keyifle yiyor.

“Bu iri oğlan diyete girmeyecek miydi?” diyorum.

“Taşınma günü onun için de stresli geçti,” diyor Jess, balıktan bir parça daha koparıp uzatarak. “Öyle değil mi Stevie? Hem önümüzdeki bir hafta dışarı çıkıp keşif yapmasına da izin vermeyeceğiz.”

“Veteriner zaten yeterince tımbul olduğunu söylemişti.”

Jess bana sahte bir ifadeyle kaş çatarak bakıyor. “Sarman oğlumu şişman diye yargılıyor musun yoksa?”

“Biraz daha irileşirse kedi kapısından geçmekte zorlanacak,” diyorum.

Jess, sarmanın kocaman, yuvarlak kafasını kaşıyor.

“Bu kötü adamın söylediklerine kulak asma, Stevie. Sen olduğun gibi mükemmelsin.” Steve, onun elinin altında mırılda-narak gözlerini memnuniyetle kısıyor. “Zaten onu bu tasmayı takmaya zorlamış olman da yeterince kötü,” diye ekliyor Jess.

Üzerinde, “Lütfen bana mama vermeyin” yazılı kırmızı tas-ma, eski komşularımızın ona sürekli mama vermesini önlemek için giriştiğimiz nafile bir çabaydı.

Homurdandım. “Ziyaret ettiği onca yaşlı hanım için bu tas-manın pek de bir fark yarattığını sanmıyorum.”

“Zaten,” diyor Jess, “henüz yeni bir kedi kapımız bile yok.”

“Yapılacaklar listemde bu da var. Sadece aletleri hangi kutu-dan çıkardığımı bulmam gerek.”

“Peki yapılacaklar listen ne uzunlukta?”

“*Savaş ve Barış*’tan biraz daha uzun.”

“Yukarıdaki gizli odanda vakit geçirmezsen listendeki mad-deleri daha çabuk eleyebilirsin...”

“Orada neredeyse hiç gitmedim ki,” diyorum. Sesimde hafif bir savunma tonu olduğunu hissediyorum. “Ama yine de orası bende merak uyandırıyor.”

“Önceliğin bu değil ama, değil mi?”

Omuz silkiyorum; bunu açıklaması biraz zor. Mantıklı, pra-tik zekâlı karımın böyle bir şeyi anlamayacağını biliyorum ama o küçük gizli oda her ne kadar önceliğim olmasa da *bilinmezliği* benim için en sinir bozucu şeydi. Cevapsız bir soruydu, bir dü-zensizlikti... Neden orada olduğuna dair hiçbir mantıklı açık-lama yoktu; o eski cep telefonu bile odanın *ne kadar zamandır* elden geçirilmeden öylece durduğuna dair kışkırtıcı bir ipucu

veriyordu. Bütün bunlar tam anlamıyla kaostu ve âdeta onu bir düzene sokmam için bana yalvarıyordu. Her şeyi anlamlandırmak istiyorum. Bunun benim doğamda olduğunu düşünüyorum. Kendimi bildim bileli dünyaya bakışım hep böyle olmuştur.

“Orayı da bir anlamlandırmak istiyorum sadece,” diyorum yüksek sesle. “Hepsi bu. Burası artık bizim evimiz, yuvamız ve ben her köşesini keşfetmek istiyorum. Baştan aşağıya.”

“Bu arada, yeni cep telefonun çok sevimliymiş.” Jess köşedeki sehpanın üzerinde duran küçük kapaklı telefonu işaret ederek bana şakacı bir gülümsemeyle bakıyor. “Retro bir havası var.”

“Üst katta buldum.” Pek umutlu olmasam da bu eski Motorola’yı şarja takmıştım. “On dokuz yaşındayken kullandığım modelin aynısı gibi. Senin de böyle bir telefonun vardı, değil mi?”

Jess başını iki yana sallıyor. “Benimki Nokia’ydı.”

“Çalıştırabilir miyim diye bakmak istedim, çocuklara eski telefonlarımızın nasıl olduğunu göstermek için. Ama pil bu kadar uzun süredir bitmiş haldeyken telefon açılır mı, ondan emin değilim.”

“Açılır,” diyor Jess. “Sen balıkçıya gittiğinde açtım.”

“Çalıştırdın mı onu yani?”

“Şey,” diyor, kalkıp telefonu sehpadan alarak. “Açılıyor ama pek görülecek bir şey yok.”

Daisy ketçapla yapış yapış olmuş küçük elini uzatıyor. “Bakabilir miyim anneciğim?”

Jess Daisy’nin elini hızlıca kâğıt havluyla siliyor.

“Bu eski kapaklı telefonları çok severdim,” diyor, Motorola’yı kızımıza uzatarak. “Baban bana ilk çıkma teklifini böyle bir telefondan mesaj atarak yapmıştı.”

“İyy,” diyor Leah. “Detaylara hiç gerek yok, teşekkürler.”

Daisy küçük parmaklarıyla ekranda kaydırma hareketi yapıyor, hiçbir şey olmayınca da hüsrarla kaşlarını çatıyor.

“Bozuk bu,” diyor, ekrana tıklayıp kaydırırken. “Nesi var bunun?”

“Ekran dokunmatığı yerine tuşları var Daisy.”

“Niye?”

“Eskiden telefonlar böyleydi, ablan doğmadan önce.”

Telefon bana bir çocuk oyuncağını hatırlatıyor. En az beş altı, belki yedi nesil öncesine ait bir şey bu; sanki iPhone’umun büyük büyük babası gibi. Eski bir Ford Cortina’nın, bir Tesla’nın yanında durması gibi.

Daisy rastgele tuşlara basıyor. “Balon Patlatma oyunu var mı? Ya da Numberblocks?”

Jess başını iki yana sallıyor. “Sanmam. Babana ver de o baksın.”

Hayal kırıklığı yüzüne yansıyan en küçük kızımız, tekrar patates kızartmalarını tabaktaki ketçap göletine batırma işine dönüyor. Bu sefer Callum telefonu eline alıyor, kapağını birkaç kez açıp kapatıyor, sonra ilgisini kaybediyor. Telefonu iki köpük kutunun arasından kaydırıp bana uzatıyor.

Küçük Motorola’nın ekranında yarı yarıya dolu bir pil simgesi var ve saati 00:29’u gösteriyor. Muhtemelen telefon açıldığında kendini sıfırlamış. Açınca tuşların arkasında mavi bir ışık yanıyor; bu, telefonun piyasaya çıktığı dönem için inanılmaz yüksek bir teknolojilik özellik sayılmış olmalı ama şimdi sadece onu sevimli ve eski gösteriyor. SIM kartının artık çalışmadığını biliyorum ama cihazda, anlamını tam olarak kavrayamadığım bir nostaljik hava var. Sanki geçmişten çıkıp karşıma gelen eski bir dostla yeniden karşılaşmışım gibi hissediyorum.

Ana ekranda dokuz simge kare şeklinde sıralanmış; mesajlar, aramalar, ayarlar ve benzeri temel seçenekler. Ne gönderilmiş ne de alınmış tek bir mesaj var, arama kaydı da boş. Bu telefonlarda e-posta var mıydı ki? Mavili yeşilli küre işaretli seçeneği açmayı deniyorum fakat hiçbir şey olmuyor. Takvimde de kayıt yok. “Hungry Fish” adında ilkel bir oyundaysa hiç yük-

sek skor görünmüyor. Telefon çekmiyor, ağ adı da yok. Herhalde cihaz o kadar eski ki 2G bile değil, belki 1G. Günümüzün 5G şebekelerine bağlanması imkânsız. Tabii hâlâ aktif bir hattı varsa, ki bunu da sanmam.

“Biraz hayal kırıklığı oldu,” diyorum ana menüye dönerek. “Telefon hiç kullanılmamış gibi görünüyor.”

Jess tabağını kenara itiyor ve yanıma gelip plastik taşıma kasalarının üstüne oturuyor.

“Sen dışarıdayken birkaç garip şey buldum,” diyor. “Bak, göstereyim.”

Gümüş renkli küçük tuşlara basarak menüler arasında dolaşıyor. Ekran hantal ve yavaş; arayüz modern bir akıllı telefondan çok ev telefonumuzun basit ekranına benziyor. Medya bölümünde bir fotoğraf var ama ekran o kadar küçük ve pikselli ki bunun ne olduğu seçilemiyor. Biraz bulanık; belki bir el, bir başparmak ya da birinin yüzünün yandan görünüşü bu. Kamera çok ilkel, kare ekran neredeyse iki santim bile değil ve bu tek fotoğrafı yüklemesi bile inanılmaz uzun sürüyor.

“Ne bu?” diye soruyorum.

Jess omuz silkiyor. “Önceki sahibine ait olabilir mi ki? Ama bak, işin asıl ilginç olan yanı, bu biraz gizemli.”

Telefon rehberine giriyor; burada sadece tek bir numara kayıtlı. İsim yerine yalnızca “BUNU KULLAN” yazıyor. Numaranın kime ait olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

“Belki de istenmeyen bir hediyeydi bu,” diyorum. “Yaşlı birinin çocuklarına ulaşması için hazırlanmış yedek bir telefondur belki? İşi basitleştirmek için rehberde tek bir numara kaydedilmiş, onlarca isim ya da numara arasında gezinmelerine gerek kalmamasın diye.”

Jess başını sallıyor. “Annem de büyükbabam için benzer bir şey denemişti.”

Jess’in büyükbabası Eric, cep telefonu çağını benimsemeyi hep reddetmişti. O vakte kadar kimseye tek bir mesaj bile gön-

dermemiş, telefonu yalnızca nadiren birini aramak için kullanmıştı. Aramasını yaptıktan sonra telefonu tekrar kapatıp mutfak çekmecesine koyar, iki hafta varlığını unutturdu.

“Belki de onun gibi birine aittir bu da.” Jess’in, eşini ben onunla tanışmadan çok önce kaybeden ve bir daha evlenmeyen Eric’e ayrı bir düşkünlüğü vardı. “Arayıp kontrol etsek mi sen-ce?” diye soruyor Jess.

“Büyük ihtimalle hat artık kapalıdır.”

Jess dirseğiyle bana hafifçe dokunuyor. “Bu kadar sıkıcı olma. Belki hâlâ çalışıyordur.”

“Ne kadarına iddiaya giriyoruz?”

“Kaybeden masayı toplar ve çocukları yatırır?”

Tek kaşımı kaldırıyorum. “Yüksek riskli bir oyunmuş bu. Tamam, kabul.”

Jess kendi telefonunu masaya koyup numarayı tuşluyor, yeşil arama düğmesine basıp hoparlörü açıyor. İkimiz de öne eğilip dinliyoruz.

Hoparlörden, bu numaraya ulaşamadığını söyleyen otomatik bir ses bekliyorum.

Ama bunun yerine bir duraksama oluyor. Bir *klik* sesi çıkıyor. Sonra da telefon... çalıyor.

5

Numara altı kez çalıyor, ardından bir *klik* sesi daha çıkıyor, kısa bir duraksama oluyor ve hattın düşüp düşmediğinden emin olamıyorum.

“Alo?” diyor Jess sessizliğe doğru.

Hattın diğer ucunda robotik bir kadın sesi duyuluyor: “Lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın.”

“Alo, merhaba.” Jess bana tuhaf bir bakış atıyor. “Benim adım Jess, bu numaranın kayıtlı olduğu eski bir telefon buldum ve onu sahibine geri vermek istiyorum.”

Tam o sırada Callum fırsattan istifade uzanıp kız kardeşinin kalan iki patatesini kapıyor.

Daisy incecik sesiyle öfke içinde bağırıyor: “Çaldını!”

Parmağımı oğluma doğru sallıyorum. “Callum, kız kardeşine patateslerini geri ver lütfen.”

Oğlum isteksizce patatesleri Daisy’nin tabağına bırakıyor.

“Her neyse,” diyor Jess, bir anlığına dikkati dağılmış şekilde. “Bu mesaj size ulaşırsa geri dönüş yapabilir misiniz?” Ardından telefon ekranındaki kırmızı ikona basıp görüşmeyi sonlandırıyor, sandalyesine yaslanıyor ve şarap dolu plastik bardağını kaldırıyor.

“Sanırım küçük iddiamızı kazandım, bu yüzden ayaklarımı uzatıp keyfime bakacağım,” diyor zafer kazanmış bir gülümsemeyle. “Şeref.”

“İddiayı ikiye katlayalım mı?” diye karşılık veriyorum.

“Hiç şansın yok,” diyor Jess. “Neyse, şu gizli oda meselesine dönersek... Oraya birini çağırıp işin maliyetini çıkarttırmamız lazım. Hemen değil, iyice yerleşince tabii.”

“Hangi işin?”

“O duvarın yıkılması işinin. Orayı açarsak fazladan bir metre civarı bir alan kazanırız, oraya da rahatlıkla çift kişilik bir yatak sığar.”

Şimdilik daha fazla masraf çıkması fikri üzerine midem büzülüyor.

“O duvardan kurtulmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki.” Jess, sanki cevap apaçıkmiş gibi omuz silkiyor. “Neden orada bir duvar olsun ki?”

“Bilmiyorum,” diyorum. “Belki tarihi bir şeydir. İlginç ve biraz farklı.”

Kaşlarını çatıyor. “Bir kule ilginçtir, Adam. Bahçede bir sauna kabini ilginçtir. Ama bir evin en üst katındaki penceresiz, insanın doğrulamayacağı kadar küçük bir oda sadece alan kaybıdır.”

“Oradaki eşyalar hiç mi merak ettirmiyor seni?”

“Bu ev zaten eşyayla dolu. Nereye baksan bir şey kalmış. Küçük banyoda duran tuvalet fırçasının ne kadar eski olduğunu anlamak için karbon testine ihtiyaç var. Garajdaki çöplerse, hepimizin yaşının toplamından daha eski. Sırf merak ediyoruz diye rastgele ıvır zıvırın hepsini bu evde mi tutalım yani?”

“Elbette hayır,” diyorum. “Ama bazı eşyalar diğerlerinden daha ilginç, hepsi bu.”

Leah tahta çatalının ucundaki uzun bir patatesi bana doğru sallıyor. “Baba, bir şey sadece eski diye ilginç olmaz.”

“Bazen olur,” diyorum ona.

Bu tartışmayı tatillerde hep yaşırdık. Ben mutlaka, bir günlüğüne de olsa sahil ve havuzda geçecek günlerin arasına biraz da tarih serpiştirmek için yakınlardaki kaleye bir gezi ayarlamak isterdim. Elbette Leah buna, “sıkıcı taş yığınlarının arasında sürüklenmek” derdi. O günler tatilin en havalı günleri olmazdı belki ama içten içe, çocuklarıma biraz olsun tarih sevgisi bulaştırabilmeyi umardım. Gerçi o vakte dek bunun pek bir kanıtıyla karşılaşmamıştık.

“Ya da,” diyor Leah, kırmızı-beyaz Converse ayakkabılı ayaklarını bir karton kutunun üstüne uzatarak, “kimse oradaki eşyaları atmaya fırsat bulamamıştır.” Geriye yaslanıp bana bakıyor. “Aman Tanrım, anne, yine o bakış var yüzünde.”

“Biliyorum,” diyor Jess, kedinin önüne son balık parçasını koyarken. “Onu teşvik etme.”

Ellerimi kaldırıp avuçlarımı yukarı çeviriyorum. “Ne bakışmış o?”

“Bilirsin işte,” diyor Leah, bir patatesi kahverengi sosa batırırken. “Bir şeyleri söküp takmaya, onarmaya başladığın zamanki bakış.”

“Siz ikiniz bana karşı ittifak kurmuş gibisiniz.”

“Ama hoşuna gidiyor, değil mi baba?”

“Nesi hoşuma gidiyormuş?”

“Ek bölme, gizli oda, oraya her ne diyorsan işte... Hep ‘erkeklere özgü bir mağaran’ olsun istemez miydin zaten?”

“Sanmam,” diyorum gülerek. “Burası öyle bir mağara sayılmaz.”

“Ne öyleyse?”

“Henüz bilmiyorum,” diyorum, son bir patates almak için uzanırken. “Ama öğreneceğim.”

6

Bir ağlama sesi.

Birden sıçrayarak uyanıyorum, kalbim göğsümde acıyla atıyor. O an ne saatten ne de nerede olduğumdan haberdarım. Bir otel mi burası? Yorganı üstümden atıp bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtıyorum ve ayaklarım karanlıkta sert ahşap mobilyaya çarpınca sessizce küfrediyorum. Eşyalar alıştığım yerlerinde değil. Karanlıkta gözlerimi kırıştırıyor, ellerimi sağa sola uzatıyorum; beynim hâlâ boş viteste gibi.

Sonra hatırlıyorum: Eski yatak odamızda değiliz. Yeni evimizde, yeni yatak odamızdayız.

Yine o ağlama sesi geliyor ve bu kez her tekrarda daha yüksek, daha ivedi tek bir kelime işitiyorum: “Baaabaaa! Baaabaaa!”

Yönümü bulamadan, karanlıkta sersemlemiş halde büyük yatağın etrafından dolaşıp koridora çıkıyorum. Her yer *zifiri* karanlık.

Koridorda bir süre gözlerimi kırıştırıp etrafı seçmeye çalışıyorum ve gözlerim karanlığa alışana kadar bekliyorum. Gece yarısı bu ev, o mutlak karanlık içinde sanki ilk kez adım attığım tuhaf, yabancı bir arazi gibi.

Ağlama sesi, bu kez hıçkırıklara karışarak yeniden yükseliyor.

Küçük kutu gibi odada ayağımı, içi peluş oyuncuklarla dolu bir karton kutuya çarpıyorum. Mantar gece lambasının soluk

mavi ışığında odanın karşı duvarına yaslı haldeki küçük tek kişilik yatağı görüyorum. En küçük kızım yatağında doğrulmuş, yorganı beline kadar toplanmış, sarı saçları başının etrafında kuş yuvası gibi dağılmış vaziyette.

Kollarını bana doğru uzatıyor ve yanına gidince bana midye gibi sıkıca yapışıyor; gözyaşlarıyla ıslanmış olan yanağı, yanağıma değiyor.

Daisy bana sarılarak ağlıyor, titriyor ve keskin idrar kokusu burnuma ulaşmadan önce bile ne olduğunu anlıyorum. Çarşafı ıslanmış. Kızım her zaman huzurlu uyuyan bir çocuk olmuştu ve en az iki yıldır da yatağını ıslatmamıştı. Yeni bir yatak odası, yeni bir ev ve her şeyin bir anda değişmesi onu tetiklemiş olmalı. Belki de bunun sebebi artık kardeşiyle aynı odayı paylaşmaması ve yalnızlığın yarattığı yabancılik hissidir.

Kızım kollarımda, hıçkırıklarının arasında bir şeyleri tekrar edip duruyor. Ne dediğini anlamam birkaç saniye sürüyor ve onu nazikçe susturuyorum.

“Tamam,” diyorum yumuşak bir sesle. “Burada başka kimse yok. Sadece ben varım. Hepsi kötü bir rüyaydı, geçti artık. Hadi gel, sana temiz pijamalar giydirelim, her şeyi hallederiz.”

Onu banyoya taşıyorum, koridordan geçerken ayak başparmağımla gece lambasını yakıyorum.

“Gözlerini kapat biraz, Daisy.”

Kızım kendisine söyleneni yaparak yüzünü incecik muslin bezine gömüyor. Banyoda çıplak ampulün parlak ışığı altında gözlerimi kısarak musluğu çeviriyorum. Onu dikkatle yere bırakıyorum, bir bez parçasını ıslatıp yüzünü ve kollarını siliyorum, beline havlu sarıp kuruluyorum. Sonra odasına dönüp dolaptan temiz pijamalar alıyorum. Bu sırada yorgan kılıfını çıkarıyor, çarşaf ve alezi top yapıp hepsini banyodaki duşakabine bırakıyorum. Sabahı bekleyebilirler.

Daisy hâlâ kendi kendine hıçkırıyor, yüzünü parlak ışıktan sakınmak için muslin bezinin yumuşak kumaşına gömüyor. Yüksek

tavanlı odanın ortasında minicik görünüyor; tıpkı yuvasından düşmüş bir kuş yavrusu gibi. Diz çöküp yeni pijamalarını giymesi için ona yardım ediyorum. Kızım uykulu gözlerle üzerini değiştirirken küçücük omuzları her hıçkırıyla hafifçe titriyor.

“Tamam,” diyorum, yumuşak bir sesle onu sakinleştirmeye çalışarak. “Hiç önemli değil. Her şey yoluna girdi, ben buradayım.”

“Yeni evi sevmedim,” diye mırıldanıyor Daisy, tişörtünü başından geçirirken. “Eski eve gitmek istiyorum.”

“Annenle benim yatağımızda uyumak ister misin?”

Muslin bezinin arkasından gözleri parlıyor ve heyecanla başını sallıyor. Onu kucağıma alıyorum; incecik kolları ve bacakları boynuma ve belime sarılıyor, küçük bir maymun gibi omzuma yaslanıyor. Loş koridorda yavaşça ilerliyorum.

“Ortada yatmak istiyorum,” diye fısıldıyor boynumun kıvrımına doğru.

Yatak odasına döndüğümüzde yorganı kaldırıyorum ve kızım yatağa tırmanıyor. Jess uykulu bir halde, tek koluyla onu kucaklıyor, Daisy ise bir kedi yavrusu gibi kıvrılıp başparmağını ağzına götürüyor. Yumruk yaptığı diğer eliyle hâlâ bezini sıkı sıkı tutuyor.

Daisy dakikalar içinde derin bir uykuya dalıyor, düzenli ve huzur dolu nefesleri yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. Ama saat kaç olursa olsun ben uykuya d alamıyorum. Yeni evin yabancı sesleri; eski tahtaların hafif gıcirtısı, tanımadığım odalarda dolayan havanın ritmi... Son iki haftadır kendime defalarca sorduğum soru zihnimde dönüp duruyor: Acaba altından kalkamayacağımız bir işe mi girdik? Hayatımızın en büyük ipoteği, en büyük borcu, en büyük sorumluluğu, en büyük adımı... Üstelik bir de diğer mesele henüz Jess'e bile söylemediğim, hiç kimseye paylaşmadığım o kötü haber var.

En iyisi düşünmemek. Gece yarısının sessizliğinde, karanlığın ortasında her şey olduğundan iki kat daha kötü gelir insana.

Daisy'nin sözleri zihnimde takılıp kalıyor ve dikenli tellere takılan bir yün parçası gibi zihnimi çekiştiriyor. Odada yanına girdiğim ilk anda tekrar edip durduğu o sözler...

“Beni yakalamasına izin verme, baba.” Fısıltı halinde çıkan sesi titriyordu. “Beni yakalamasına izin verme.”

Beni yakalamasına izin verme.

7

PAZARTESİ

Henüz beş yaşında bile olmayan Daisy, uyurken inanılmaz bir alan kaplıyor. Bir şekilde yatağın büyük bir kısmını ele geçirmeyi başarıyor, kolları bebekken yaptığı gibi iki yana açılmış. Jess ve ben uykumuzda kenarlara çekilmiş, iki kitap tutacağı gibi yatağın kenarına tutunmuşuz. Yorganın yarısı üzerimden kaymış, sırtımda serin bir esinti dolaşıyor. Sol ayağımı hareketsiz tutan sıcak bir ağırlık daha var. Kedimiz Steve, yatağın ucunda kıvrılmış ve uyurken yumuşak bir şekilde mırılıyor.

Solgun sabah ışığında bir süre Daisy'nin huzurlu yüzüne bakıyorum; sarı saç telleri yüzüne düşmüş. Gece yarısı gördüğü o kâbusu unutmuş olduğu belli. Üç çocuğumuz arasında taşınmaya en çok karşı çıkan Daisy olmuştu. Eski evimizde en az vakit geçiren o olduğu için bu tuhafımıza gitmişti. On altı yaşındaki Leah, eski odasının iki katı büyüklüğünde bir yere taşındığına sevinmişti. Böylece dolaplarından dolup taşan kıyafet, çanta, kitap, ayakkabı ve diğer her şeyi sığdırabileceği bolca alanı olmuştu. Neredeyse dokuz yaşında olan Callum önce biraz homurdanmıştı; ama sonra arkadaşlarından, okulundan fazla uzaklaşmayacağını, futbol ve ragbi takımına devam edebileceğini öğrenince yeni fikri hemen benimsemişti.

Fakat Daisy, ilk duyduğunda taşınma fikrini önce şaşkınlıkla, sonra inatla ve en sonunda gözyaşlarıyla karşılamıştı. İlk gerçek yatağını, ilk oyuncak kutusunu, Noel Baba'nın ilk yılbaşı çorabını paylaştığı o daracık odadan ayrılmak istemiyordu. Belki de gece yatağını ıslatması da bu ayrılığın bir başka yansımasıydı.

Yarım saat sonra ikimiz mutfak tezgâhında, üzerlerine kalınca bir tabaka halinde sürdüğümüz çilek reçelleriyle kızarmış ekmeklerimizi yiyoruz, Callum ise sanki günlerdir yemek yememiş gibi Rice Krispies gevreklerini kaşıkıyor. Jess hızlıca duş alıyor, Leah ise hâlâ ortalarda yok; okula giderken vaktini hep son dakikasına kadar kullanır.

Mutfak hâlâ bir taşınma karmaşası içinde. Yerde duran mutfak aletleri, tezgâhları kaplayan konserve kutuları, paketler, şişeler... Bütün eski raflarla dolapları çamaşır suyu ve dezenfektanla iyice temizlemeden yerleşmeye başlayamayacağız. Yapılacaklar listemizdeki uzun işlerden sadece biri bu.

Daisy mutfak tezgâhında kızarmış ekmeğini kemirirken önceki gece gördüğü kâbusun ağırlığını üzerinden atmış gibi görünüyor. Eğer şanslıysak bunu zamanla tamamen unutacak.

Callum bir yudum portakal suyu alıyor. O da kardeşi gibi gri ve koyu yeşil renklerden oluşan okul üniformasıyla güne hazır.

“Dün gece Daisy neden ağlıyordu?” diye soruyor.

“Önemli değil, Cal.”

“Sesini duydum,” diye ısrar ediyor. “Beni uyandırdı.”

“Kötü bir rüya gördü, hepsi bu. Önemli değil.”

Daisy kaşlarını çatarak başını tek bir kez sallıyor. “Rüya değildi.”

“Bir adam var dedin,” diyor Callum. “Duydum ben. Kimdi o adam?”

“Rüya değildi.”

Küçük elinin üzerine elimi koyuyorum. “Rüyadaki hiçbir şey sana zarar veremez, bunu biliyorsun, değil mi Daisy? Onlar gerçek değil. O adam seni asla yakalayamaz.”

“Değildi zaten.”

“Peki seni ne...”

“Bir hayaletti o,” diyor kesin bir sesle. “Odamdaydı. Kapımın arkasında.”

Kahve fincanımı yavaşça masaya bırakıyorum. Kızımın geceki sözlerini hatırlarken tenime tuhaf bir ürperti yayılıyor. *Beni yakalamasına izin verme, baba.* Daisy daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. *Bir hayalet.* Kızım bazen canavarlarla ilgili kötü rüyalar görürdü; bir dönem Callum’un ona zorla izlettiği korkunç bir eski *Dr. Who* bölümünden sonra heykellerden çok korkmaya başlamıştı. Ama hiç bu kadar net bir biçimde, belirli bir şeyden bahsetmemişti.

“Bir hayalet ha?” diyorum, hafif tonda ve sakın bir sesle konuşmaya çalışarak. “Vay canına. Ama biliyorsun, Daze, hayaletler sana asla zarar veremez.”

Callum kaşığı elinde donakalıyor, iri kahverengi gözleri benimle küçük kız kardeşi arasında gidip geliyor.

“Ben de gece garip sesler duydum,” diyor sonunda.

“Bu evden kaynaklanıyor Cal,” diyorum. “Her ev gece farklı sesler çıkarır, buna alışmamız biraz zaman alacak.”

“Sanki gece yarısı evin içinde biri yürüyormuş gibi geldi bana,” diye fısıldıyor oğlum.

“Benden başka evin içinde yürüyen kimse yoktu, oğlum. Ciddiyim. Burası artık bizim evimiz; burada bizden başka kimse yok.”

“Hayalet hariç,” diye mırıldanıyor Daisy, ağzı ekmekle doluyken.

Tam o sırada Leah, iki elini göğsünde kavuşturmuş halde, lacivert okul üniformasıyla mutfığa giriyor. Parmaklarının arasından minik boncuk gibi koyu gözler ve mutfaktaki kokuları alan pembe bir burun görünüyor.

“Bakın kimi buldum,” diyor Leah.

Callum kaşığını hızla kâseye bırakınca etrafa süt sıçırıyor.

“Bay Stay Puft!” diye bağılıyor, ayağa fırlayıp kollarını uzatarak. “Neredeymiş?”

Leah, ismi *Ghostbusters* filmindeki karakterden esinlenerek konmuş küçük kahverengi hamsteri dikkatle kardeşine uzatıyor.

“Merdivenlerde buldum onu,” diyor. “Ön kapıya doğru gidiyordu, sanki özgürlüğe doğru kaçmaya çalışıyordu.” Ellerini yıkamak için lavaboya yöneliyor. “Kafesini açık bırakmamalısın, Cal. Biraz daha dikkatli ol.”

“Bırakmadım ki,” diyor Callum tiz bir sesle. “Yemin ederim.”

Mutfak tezgâhına yaslanıyorum. “Belki de dün gece duyduğün ses buydu, Callum,” diyorum.

Ama oğlum artık beni dinlemiyor. Kahvaltısını çoktan unutmuş, kucağına aldığı hamsterıyla yumuşak bir sesle konuşarak merdivenlere yöneliyor. Daisy taburesinden kayıp koşar adım kardeşinin peşine takılıyor; kafesi görmek, Bay Stay Puft’ı tutup ona yardım etmek için heyecanla ısrar ediyor.

Jess içeri girip kahve fincanını tekrar dolduruyor. Üzerinde eskimeye yüz tutmuş kot pantolonu ve gri, uzun kollu bir penye var, saçları duştan hâlâ nemli. Son yıllarda, büyük bir sigorta şirketinde muhasebe müdürlüğü yaptığı işinden iyice soğuduğu için tatil günlerini, mobilya kurmak ve evi yerleştirmekle geçiriyor olsa bile bunu büyük bir keyifle yapıyor.

“Bu tantana da neydi böyle?” diye soruyor.

Ona kısaca, Daisy’nin rüyasından ve gece yarısı kafesinden kaçan hamsterdan söz ediyorum.

Jess kahvesinden bir yudum alıyor. “Taşınmanın onu huzursuz edeceğini biliyorduk; yeni oda, yeni ev... Her şey yeni. Üstelik hayal gücü çok kuvvetli.”

“Biliyorum,” diyorum, ekmek sepetinden bir dilim daha alırken.

Jess bana sorgulayan bir bakış atıyor. “Ama?”

“Ama... rüyasını anlatış şekli,” diyorum başımı sallayarak. “Odasındaki bir adamdan bahsetti. O kadar netti ki... Dün gece

yanına gittiğimde tir tir titriyordu. Kim bilir nereden çıkardı bunu?”

“Zavallı bebeğim,” diyor Jess, iç çeker gibi. “Alışması gerek, hepsi bu. Oyuncaklarını yerleştirip her şey yerli yerine oturunca rahatlar.”

“Bu gece yine böyle bir şey olursa, bu kez senin sıran,” diyorum ona.

Jess gülümseyerek yanağıma eğilip hafif bir öpücük konduruyor. “Ama korkunca hep seni çağırıyor. Hep babasını çağırıyor.”

“Çünkü sen ona öyle öğrettin.”

“Ayrıca sen bu işi çok iyi yapıyorsun.” Telefonunu, şarj olduğu tezgâhtaki prizden çıkarıyor ve dikkati dağılmış halde ekrana bakıyor.

“Cevap geldi mi?” diye soruyorum, başımla telefonunu işaret ederek. “Dün gece bıraktığın mesajdan sonra?”

Jess ekranda bir şeyler kaydırıyor. “Ne mesajı?”

“Dün gece,” diyorum. “O eski kapaklı telefonda bulduğum numaraya bıraktığın mesajdan söz ediyorum.”

“Hayır, hiçbir şey yok.” Telefonu cebine koyup kahvesini tekrar eline alıyor. “Peki, bugün neler yapacaksın? İşten erken çıkma ihtimalin var mı?”

Kahvaltı tabaklarını toplamaya başlıyorum. “Birkaç toplantım, bir de bitirmem gereken bir rapor var.” Yalanın bu kadar kolayca ağızından çıkması karşısında hafif bir suçluluk duyuyorum. “Elimden geldiğince erken çıkıp akşama evde biraz daha iş hallederim.”

“Yukarıdaki gizli sığınağında tekrar kaybolmak da bu işlere dâhil mi?”

“Hayır,” diyorum kısaca.

“Emin misin?” diye soruyor Jess, tek kaşını kaldırarak. “Çünkü seni bilirim ben, Adam Wylie.”

“Nasıl biriymişim ben?”

“Bir kemiğin peşine takılan köpek gibisin.”

Konunun işimden başka yere gelmesine sevinerek omuz silkiyorum. “Ama kabul et, ilginç değil mi? Yıllardır kimse girmemiş oraya; oda bir zaman kapsülü gibi olduğu haliyle korunmuş.”

“Belki önceki sahipleri için ilginçtir,” diyor Jess. “Ben fazladan alanı tercih ederim.”

“Ama yine de garip bir şey bırakmışlar orada. Hem o çekmece-lerdeki eşyalar, her biri ayrı ayrı yerleştirilmiş, sanki bir çocuğun oyun odası gibi. Bizim de küçük bir gizemimiz var artık.”

Ben her zaman, bir şeylerin nasıl çalıştığını, her bir parçayı ve neden orada olduğunu merak eden biri olmuşumdur. Çocukken annemle babamı çileden çıkarır, ne bulsam sökerdim; babamın alet çantasını sayısız kez talan etmişimdir.

“Sonuçta sadece ıvır zıvır değil mi?” Jess hâlâ bana, kendimi dünyanın en şanslı adamıymışım gibi hissettiğim o gülüşüyle bakıyor. “Zaten yeterince eşyamız yok mu? Yoksa yukarıda Narnia’ya açılan gizemli bir gardırop mu buldun?”

“Ne yazık ki hayır.”

“Ya da Shakespeare’in kayıp oyunlarından birinin orijinal el yazmasını?”

“Hayır”

“Peki ya duvara gömülmüş eski bir iskelet?”

Gülümsüyorum. “Sadece bir sandalye, bir masa ve içinde birkaç eşya bulunan eski bir şifonyer.”

“O zaman, bence ikimiz de evi yerleştirmeye ve şu kutuları açmaya devam etmeliyiz.”

Jess’in haklı olduğunu biliyordum. Dekorasyona başlamadan önce evi yaşanabilir hale getirmek için yapılacak milyonlarca iş vardı.

“Hem zaten,” diyor Jess, “yeni mobilyalara da yer açmamız lazım.”

“Ne?”

“Sipariş ettiğim tüm yeni eşyalar,” diyor, kızarmış ekmeğinden bir ısırık alarak. “Çarşamba günü geliyorlar.”

Yüzümdeki gülümseme birden donuyor ve göğsümün ortasından tüm bedenime buz gibi bir huzursuzluk hissi yayılıyor. Yeni ev için ortak kredi kartına ne kadar para koymayı kararlaştırdığımızı tam olarak hatırlayamıyordum ama çok para koymuştuk. Binlerce sterlin... Yalnızca benim işten gelecek primimle ödemeye başlamayı umduğumuz, yemek masası, sandalyeler, koltuklar, dolaplar, aynalar, masalar, çocukların odalarına yeni mobilyalar almak için...

Midem bulanıyor ve genzime doğru safra yükseliyor sanki.

“Sen... siparişleri verdin mi yani?” Ses tonumun ifadesiz çıkması için çabalıyorum. “Hani önce konuşacaktık?”

“Konuşmuştuk ya, hatırlamıyor musun?”

“O, aylar önceydi.”

“Ama artık buradayız, değil mi? Hem John Lewis’te kampanya vardı, bitmeden sipariş vermem lazımdı.”

“Anladım.”

“İyi misin Adam? Biraz rengin soldu.”

“İyiyim.” Bileğime bakarak saatimi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. “Gerçekten iyiyim ama sanırım artık çıkmam gerekiyor. İşe geç kalmak istemem.”

EDWARD

Bunu hiç kimseye söylememiştir. Özellikle de babasına.

Annesine bile henüz söylememiştir. Gerçi annesinin içten içe bunu bildiğini hissediyordu, çünkü annesi onu herkesten daha iyi tanırdı. Aslında saklamak için özel bir çaba da göstermemiştir ama hiçbir zaman o doğru an gelmemiştir sanki. Ertelemek hep daha kolay olmuştur. Tek çocuk olmanın da bu durumu biraz daha zorlaştıran bir yanı vardı sanki.

Uzun zamandır bunu yapmaya, her şeyi söyleyip kurtulmaya niyetleniyordu. Ama bir türlü olmuyordu işte. Craig'in bekârlığa veda partisi bardağı taşıran son damla olmuştur: Bütün hafta sonu boyunca erkek muhabbetleri, içkiler, alaycı şakalar, her bar da kadınlarla rastgele flört etme çalışmaları... Sahil kenarındaki o berbat striptiz kulübü, önlerinde kıvrılarak dans eden boş bakışlı kızlar. Önce damat, sonra sağdıç, sonra diğerleri; hepsi de yirmilik banknotlar saçıp aynı gösterileri istiyorlardı. En sonunda içlerinden biri -hâlâ kim olduğunu bilmiyordu-

onun için de ödeme yapmış, bir kız gelip yüzüne kadar sokulmuştu. Edward elinden geleni yapmış, eğleniyormuş gibi görünmeye çalışmış, diğerleri gibi bu iş hoşuna gidiyor gibi davranmıştı. Ama yanakları alev alevdi, sahte gülümsemesi yüzünde garipleştikçe arkadaşlarının kahkahaları yükselmişti.

Evde de rol yapmak giderek zorlaşıyordu.

Tüm o beklentiler... Sevgilisi olup olmadığı, ne zaman ciddi bir ilişkiye başlayacağı hakkında sorulan bitmek bilmeyen sorular... Babasının George Michael, Elton John ya da Freddie Mercury hakkındaki çıkışları; bu yorumlar öylesine büyük bir alışkanlık haline gelmiş, öylesine otomatik olmuşlardı ki, farkında bile olmadan söylüyordu her birini sanki. Bir de tek oğulun tek erkek evladı olarak ailenin soy ismini devam ettirmesi yönünde büyükannesinin ondan beklentilerinin ağırlığı vardı.

Fakat Edward sonunda kararını vermişti.

Çünkü nihayet biriyle tanışmıştı.

Hayatının yarısını bir sır gibi yaşamamanın nasıl bir yorgunluk olduğunu bilen biriyle... Kimliğini saklamanın insanı ne kadar tükettiğini, gerçek benliğini hep saklamaya zorlanmanın ağırlığını anlayan biriyle. Görünmez kalmanın bazen güvenli olduğunu ama zamanı geldiğinde yanında olacağına söz veren biriyle. Onun kolu kanadı, destekçisi olacağına, belki de çok daha fazlası olacağına söz veren biriyle. Her şeyin ters gitmesi durumunda sırtını dayayabileceği biriyle...

Akşam tekrar konuşacaklardı.

Edward ertesi gün annesiyle babasına gerçeği söyleyecekti.

Saatine baktı. Neredeyse vakit gelmişti. Bu saat ona yirmi birinci doğum günü hediyesi olarak verilmişti; son derece iyi bakılması gereken, yalnızca özel günlerde takılacak türden, değerli bir saatti. O gün gibi özel bir günde.

Çünkü nihayet o gün, hayatında bir şeyler değişecek gibiydi.

8

Bazen evren sana bir iyilik yapar.

Böyle bir şey olduğunda fazla soru sormadan her şeyi akışına bırakmak ve kabullenmek gerekir. Ara sıra talih yüzüne güler; kozmik zarlar lehine gelir ve çift altılı atarsın. Evi almak için verdiğimiz teklif kabul edildiğinde aklımdan geçen ilk şey buydu. Teklifimiz sadece bir başlangıçtı; biraz yüzsüzce, pazarlığın kapısını aralamak için yapılmış bir teklifti. Fiyatı hâlâ bütçemizin en üst sınırındaydı ama en azından biraz pazarlık edebilmeyi bekliyordum. Teklifin hiç itirazsız kabul edileceği aklıma bile gelmemiştir.

Dediğim gibi bazen evren, bir sebep olsun ya da olmasın sana iyilik yapar.

Mücevher dükkânında on dakika geçirdikten sonra yine aynı şeyi düşünüyorum.

Aslında bu tamamen bir anlığına, tam evden çıkacakken aklıma gelmiş bir düşünceydi. Omzumda iş çantam, üzerimde ceke-tim, elimde araba anahtarlarım, midemde yeni mobilyaların ödemesini nasıl yapacağımızı düşündükçe kabaran o sıkıntı hissiyle... İşte o anda aklıma geldi: *saat*.

Birkaç saat sonra, kasabanın ara sokaklarından birindeki küçük bir kuyumcu dükkânının tezgâhının önünde duruyorum.

Güçlendirilmiş camdan yapılmış vitrinlerinde yüzükler, kolyeler, bilezikler, küpeler ve elbette saatler sıralanmıştı. Dışarıda ve içeride birer kapısı, aradaysa minik bir “hava kilidi” gibi dar bir alanı bulunan, gelişinizi kaydeden kameralarla donatılmış bir yerdi burası. Arkamdaki köşelerde, şeffaf yarım kürelerin içine gizlenmiş başka kameralar da vardı; tezgâhta duran bir başka kamera da doğrudan sokağa açılan ön kapıya çevrilmişti. Bu dükkâna en az iki kamera tarafından kaydedilmeden girebilmenin imkânı yoktu.

Daisy doğduktan sonra Jess’e, üç küçük yakutla süslenmiş platin bir sonsuzluk yüzüğü almak için yine buraya gelmiştim. Dükkânın sahibi o zaman da bana, dükkânı neredeyse tek başına idare ediyormuş gibi görünmüştü, şimdi de öyle.

Kadın nihayet büyüteçli gözlüğünü çıkarıp Rolex saati tezgâhın üzerindeki bezin üstüne bırakıyor.

“Dört,” diyor sonunda. Elli yaşlarında, tel tel gri saçları kabarık halde duran, boynundaki altın zincirden sarkan yarım ay biçimli gözlükleri olan ince yapılı bir kadın bu.

Ondan bir açıklama bekliyorum ama başka bir şey söylemiyor.

“Dört... Ne?”

“Bin,” diye yanıtlıyor kısaca. “Size dört bin verebilirim.”

Bir an sersemliyorum. Sabahleyin Starbucks’tayken eBay’e hızlıca bir bakmış, saatin biraz değerli bir şey olabileceğini anlamıştım; ama elimdeki gerçekten oradakilerle aynı model olduğuna ve bu kadar edeceğine inanmak zordu. Çünkü dört bin sterlin akıl almaz bir miktardı. Hem insan neden bu kadar değerli bir şeyi, hem de bir çekmecenin dibinde değersiz bir eşya gibi geride bırakırdı ki?

“Anladım,” diyorum. “Tamam.”

Dört. Bin. Sterlin.

Bir sonraki düşünce zihnime akın ederken yanaklarımda bir

utanç hissinin alevlendiğini hissediyorum: Belki de saatin gerçek sahibini bulmak için *o kadar da* çaba göstermem.

Sonuçta saat bana aitti, değil mi? Benim evimdeydi, yasal olarak artık bana ait sayılırdı, öyle değil mi? En azından o eski telefonu bulduğumda dürüst davranmış, önceki sahibine ulaşmaya çalışarak doğru olan şeyi yapmıştım. Denemiştım işte, o kadar.

Aslında başlangıçta planım, saati de geri vermektir.

Ya da en azından o gizemli numaradan biri aradığında ya da ararsa, ona bundan bahsederdim. Fakat bu saat, önceki sahibi için *gerçekten* değerli bir şeyse, o zaman neden yıllarca unutulmuş bir çekmecedeki hiç kurulmadan, kullanılmadan öylece bırakılmıştı ki? Sonra emlakçının bana söylediği bir sözü hatırlıyorum: *İnsanlar ancak bütçelerinin izin verdiği kadar dürüst olabilirler.* Ev taşırken insanın en kötü yanları neden ortaya çıkardı? Herhalde bunun sebebi para olurdu. Başka hiçbir şeye bu kadar para harcamazdı insanlar.

Kuyumcu kadın duraksadığım için ketum davranmaya çalıştığımı sanıyor ve gözlüğünün üzerinden yorgun bir bakış fırlatıyor.

“Böyle bir parçayı internette daha yüksek fiyata görebilirsiniz,” diyor. “Daha fazla kazanabileceğinizi düşünüyorsanız eBay’de ya da başka bir yerde şansınızı deneyebilirsiniz.”

“Aslında ben farkına varmakta...” diyorum.

“Arkasındaki yazı,” diye sözümü kesiyor, saati ters çevirip altın kasadaki *EJS 29-11-75* karakterlerini göstererek. “Böyle kişisel bir şey genelde alıcılar için ürünün değerini düşürür.”

“Tabii,” diyorum. “Anlıyorum.”

“Bu durumda, dört bin,” diyor yine. “Hemen nakit verebilirim. Olur mu?”

“Olur,” diyorum, boğazımdaki yumru üzerine yutkunarak. “Harika olur, teşekkür ederim.”

“Aile yadigârı mıydı?”

Başımı sallıyorum. “Öyle bir şey.”

Kadın saati tezgâhtan alıp arka odaya girerek gözden kayboluyor. Yerinde, belli ki patronu işini hallederken beni gözlemek için gönderilmiş olan sarışın bir genç kız beliriyor. Siyah kot pantolon, beyaz bir bluz giymiş ve boynunda, kıvrımlı gümüş harflerle *Holly* yazan bir zincir kolye var. Küçük tebessümlerle selamlaşıyoruz, ardından gözlerim tezgâhın altındaki vitrine kayıyor. Fiyatlar doksan beş sterlinden başlayıp, soluk mavi taşlarla bezeli bir altın bilezikte üç bin beş yüze kadar çıkıyor.

Bir süre sonra dükkân sahibi geri dönüyor; elinde kalın, kare biçimli, karbon kopyalı bir form defteri var. Üstte pembe, altında sarı ve mavi nüshalar duruyor. Bana, boşlukları doldurmam için bir tükenmez kalem uzatıyor. İsim, adres, sabit hat ve cep telefonu numarası, e-posta, doğum tarihi, satış tarihi, saatin satın alınma tarihi, anlaşmaya varılan satış fiyatı gibi daha bir sürü detay. Altta bir onay kutusu da var: *Bu eşyayı satma hakkına sahip olduğumu beyan ederim.*

Kalem kağıdın üzerinde öylece kalakalıyor. “Bu kadar çok evrak işi olacağını düşünmemiştim.”

“Mülkiyet geçmiş,” diyor kadın boğuk bir sesle, başka bir kâğıtta el yazısıyla ayrı bir makbuz doldururken. Kadının her bir parmağında altın birer yüzük, bileğinde altın bir bileklik ve diğer bileğinde de altın bir saat parıldıyor. “İleride ürünün nereden geldiği konusunda bir sorun çıkarsa diye.”

“Yani çalıntı olursa,” diyorum.

Kadın omuz silkerek, sanki cevabı bariz bir şekilde ortadaymış gibi, “Kurallar bunlar,” diyor.

“Bu formda istenen bütün bilgiler gerçekten şart mı?”

Kadın elindeki kâğıdı bırakıyor ve yarım ay biçimli gözlüğünün üzerinden gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

“Saati satmaktan vaz mı geçtiniz?”

“Hayır.”

“O halde cevap evet, hepsi gerekli.”

Kadın kendi kısmını doldurmaya, siyah tükenmez kalem eski usul makbuza sertçe bastırarak bir şeyler yazmaya devam ediyor. “Tabii iki bin beş yüze satmak isterseniz, formları doldurmadan da halledebiliriz belki.” Bunu söylerken hiç duraksamıyor, bana bakmıyor, kalem hızlı hareketlerle makbuzun üzerinde hareket ediyor. Sanki hiç konuşmamış gibi.

“Yok, sorun değil,” diyorum. “Dört bin gayet iyi.”

Ben formu doldurmayı bitirdiğimde kadın yeniden arka odaya geçip gözden kayboluyor, geri döndüğünde de hepsi kırmızı ellilik banknotlardan oluşan paraları önümde sayıyor. Yaklaşık yarım santimlik kalın bir desteyi düzelterip bir zarfa koyuyor. Ben de desteyi ceketimin iç cebine yerleştiriyorum ve paralar, gergin geçen beş dakikalık yürüyüşüm boyunca kalbime bastırılmış, ağır bir kütle gibi duruyor. Lower Parliament Street’e gidip paraları bankaya yatırıma kadar da bir an olsun hafiflemiyor. Yıllardır nakit yatırma işlemi yapmamıştım; çalışan bir kalem bul, yatırma fişini doldur, vezne kuyruğunda bekle... Tüm bu prosedürler, başka bir yüzyıldan kalma bir ritüel gibi benim için.

Veznedar fişi damgalayıp bana makbuzu verdiğinde yavaş yavaş rahatlamaya başlıyorum.

Belki de karmadır bu, diyorum kendi kendime. İşim konusunda yaşadığım sıkıntıların ardından evren hesapları biraz olsun dengeliyordur belki. Jess’e, patronumun yeni eve alışma aşamamızda, ekip hedeflerine ulaştığımız sürece esnek çalışmamı desteklediğini söylediğimi hatırlıyorum.

Oysa işin aslı biraz daha karmaşıktı.

Aslına bakılırsa, artık ekip hedeflerim ve bir patronum yoktu.

Taşınmamıza iki hafta kala o e-posta gelen kutuma bomba gibi düşmüştü: Ertesi sabah saat 9.00’da insan kaynakları birimine çağırılıyordum. İçinde adımın yazılı olduğu beyaz bir zarf almış ve on dakika boyunca, İK’ya özgü kurumsal jargonla dolu bir sohbet

etmiştik. Yeniden yapılanma, küçülme, proje gerekliliklerinde değişikliklere bağlı kaynakların yeniden dağıtılması gibi şeyler. Ne yazık ki alınması gereken bazı zor kararlar... Bu, muhasebeciler paniklediğinde belli sayıda çalışanın tahtadan bir kütüğün ucuna yürütülmesi için kullanılan o klasik şirket zırvalarından sadece biriydi. Bu kez sıra bendeydi. Benimle birlikte ekibimde yazılım geliştiren yarım düzine insan daha aynı kaderi paylaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse zamanlama berbattı. Yasal olarak verilen asgari kıdem tazminatıyla yetinmek zorunda kalmıştım, bu da yeni bir iş bulmam gerektiği anlamına geliyordu, hem de çok çabuk.

Üstelik bu ikinci kez başıma geliyordu.

Belki sorun bendeydi. Belki çok fazla soru soruyordum; savuşturulmaktan hoşlanmıyordum. İlk seferinde kesinlikle öyleydi. Peki bu sefer? Kim bilir.

Belki sadece şanssızlık değildi beni hedef seçen.

Aslında bu ironik bir durumdu çünkü Jess'le birlikte olduğumuz yılların büyük bir kısmında, o benden daha çok kazanmıştı. Önceki sene bu işe girdiğimde nihayet onu geçebilmişim; işte o zaman çocuklara ayrı birer oda verebilmek için daha büyük bir eve çıkmayı planlamaya başlamıştık.

Ona durumu söylememiştim. Hâlâ da söylemedim.

Yeni bir iş bulduğumda ona her şeyi anlatacağım. O zamana kadar bir maaş eksik aldığımız gerçeğiyle onu paniğe sürüklemenin bir anlamı olmayacak. Zaten kendi işi, çocuklar, yeni ev ve onca telaş arasında yükü yeterince ağır. Bu taşınmayı, hep hayalini kurduğumuz *rüya evi* gerçeğe dönüştürmeyi bu kadar uzun süredir bekliyorken... En azından onun işi güvenli görünüyor. İnsanlar her zaman sigortaya ihtiyaç duyar.

Zaten belli bir yerden sonra geri adım atmamız da mümkün değildi. İmzalar atılmıştı, ne olursa olsun taşınacaktık. Sadece kötü bir zamanlamaydı, hepsi bu. Her şey yoluna girecek. İyi olacağız. Kuyumcudan aldığım para, Jess'in sipariş ettiği mobil-

yaların kredi kartı ödemesinin ilk taksitini karşılamamı sağlayacak; en azından bir ay daha ev kredisinde benim payımı ödemi mümkün kılacak, eski işimle yeni işim arasındaki boşluğu kapatmaya yetecek.

Ev, saat ve çatı katındaki o küçük gizli oda... Bunlar, şimdiye dek sırrımı saklamamı sağladı.

9

Öğle yemeğini, Wi-Fi'si iyi olan Sneinton Meydanı'ndaki bir kafede yiyorum. Nottingham şehir merkezinin doğu ucunda, eski iş yerime yeterince uzak olduğundan eski meslektaşlarımdan biriyle karşılaşma riskini en aza indiren bir yerdi burası. Peynirli bir sandviç ve sert bir fincan çay eşliğinde bir saatimi dizüstü bilgisayarımda iş ilânları arayarak geçiriyorum. CV'mi birkaç şirkete gönderiyorum, kaydım bulunan ve bilişim alanında işe alım yapan birkaç ajansa da takip e-postaları atıyorum. İkinci çayımı içerken yeni bir tarayıcı penceresi açıyorum ve çatı katındaki garip odanın planına dair bana bir ipucu verebilecek, bunun o dönemde inşa edilen Viktorya dönemi evlerinin bir özelliği olup olmadığını gösterebilecek, yeni evimizin tarihi veya önceki sahipleriyle ilgili bilgi verebilecek bir şeyler arıyorum. "The Park" hakkında bolca genel bilgi, taşındığımız bu seçkin mahalle üzerine epey yazı buluyorum ama özel olarak 91 Regency Place'in geçmişine dair tek bir satıra rastlamıyorum.

Tapu kayıt internet sitesine girip bir mülkün bilgilerine nasıl ulaşabileceğime bakıyorum; ama en ucuz seçenek olan mülk kayıt dökümü 19,95 sterlin fiyat etiketine sahip. Bunun daha ucuz bir yolu olmalı. Bunun yerine satış işlemini yapan emlakçıya bir

mesaj atıyorum ve birkaç işe alım ajansına daha kayıt olmak için yeni bir tarayıcı penceresi açıyorum. Gelen kutuma düşen birkaç iş ilânı uyarısını inceliyor, hemen işe başlayacak personel arayan birkaç şirkete daha CV gönderiyorum.

Öğleden sonra telefonum çalıyor, ekranda Jess'in numarası beliriyor. Buz pateni pistinin arkasına gizlenmiş küçük bir kafeye geçtiğimden, kapalı mekânda zil sesi olduğundan çok daha yüksek çıkıyor.

"Hey," diyor Jess. "Konuşabilecek durumda mısın? Eve doğru geliyor musun ya da gelebilir misin?"

"Gelirim, sorun değil." Saatime bile bakmıyorum. "Neden, bir şey mi oldu?"

"Bahçede ufak bir durum var," diyor, sesinde belli belirsiz bir gerginlik tonuyla.

"Ne durumu?" diye soruyorum masadan kalkarken.

"Eve geldiğinde görürsün. Ofiste misin?"

Soruyu duymazdan geliyorum.

"Emin misin, her şey yolunda mı? Çocuklar iyi mi?"

"İyi."

"Tamam, çıkıyorum. Hemen geliyorum."

Arabayı giriş yoluna park ettiğim sırada herkesi ön bahçede görüyorum. Leah, Daisy'yi sırtına almış ve ikisi de okul üniformaları içinde, duvarın üzerinden dallarını genişçe uzatan meşe ağacına bakıyorlar. Kardeşleriye yerden yaklaşık üç buçuk metre yükseklikte bir dala oturmuş, bacaklarını sallayarak keyifle aşağıya bakıp gülümsüyor. Jess hemen aşağıda, elleri belinde duruyor. Oğlumuz hep biraz gözü pek bir çocuk olmuştu; tırmanmayı, koşmayı, bir yerlerden atlamayı hep sevmiştii. Dokuz aylıkken yürümeye başlamıştı, kısa süre sonra da perdeleretutunarak sallanmaya, merdivenlerden aşağıya minderlerin üzerine atlamaya başlamıştı.

Bugünse, yeni ön bahçemizdeki meşe ağacının bir tırmanma tahtası olarak gayet iyi bir potansiyele sahip olduğunu keşfetmiş gibi görünüyor.

Çakılların kaplı yolda ona doğru giderken, “Callum?” diyorum. “Orada mahsur mu kaldın?”

Oğlum ellerini havaya kaldırıyor. “Ben kralım! Yoo-hooo!”

“Biraz yüksektesin, oğlum. Ne dersin, merdiveni getirip aşağı inmene yardım edeyim mi?”

“Gerek yok baba! Merdivene ihtiyacım yok!”

“Sorun o değil,” diyor Jess, parmağıyla daha yukarıyı işaret ederek. “O.”

Eşimin parmağını takip ediyorum: Callum’un başının yaklaşık üç metre üzerinde, neredeyse dikey bir dala yayılmış halde duran kedimiz Steve’i görüyorum. Hatırı sayılır büyüklükteki gövdesi kabuğa sıkıca yapışmış, kulakları tamamen geriye yatmış, kuyruğu korkudan kabarmış halde.

“Steve’e ulaşmaya çalışıyordum!” diye bağılıyor Callum. “Mahsur kalan o.”

Steve, kuyruk ucunu endişeyle sağa sola sallarken kederli bir *miaaaooooov* sesi çıkarıyor.

“Ah şu akılsız yaratık...” diye homurdanıyorum alçak sesle. “Ne zamandır orada?”

Jess, kediye çağırmak için ıslık çalıyor ama Steve tepki vermiyor.

“Yaklaşık bir saattir,” diyor. “Nasıl kaçıp da ağaca çıktığını Tanrı bilir. Callum, kuş yuvasına ulaşmaya çalıştığını söyledi. Ben indirmeye uğraştım ama biliyorsun yükseklikle aram yok.”

“Tamam,” diyorum. “Ben çıkayım.”

Başımı kaldırıp ağacın dallarına bakıyorum, öğleden sonra güneşine karşı gözlerimi kısıyorum ve Steve’in biraz üstünde sallanan, gövdeye çakılı eski bir kuş yuvasını fark ediyorum.

Yanımda duran Leah, kardeşini sırtında zıplatıyor. “Aslında

ona Steve yerine Tigger ismini koysaydık ya, Daze? Tırmanmakta iyi ama aşağı inmeyi beceremiyor.”

“Hem de kaplan Tigger gibi turuncu,” diye onaylıyor Daisy.

“Acıkanana kadar beklemeli miyiz?” diyorum. “Ya da hava kararana kadar?”

“Baba, yapma ama,” diyor Leah kaşlarını çatıp.

Ceketimi Jess’e veriyorum, garajdan merdiveni alıp Callum’un oturduğu dalın yanına yaslıyorum.

“İtfaiyeci oyunu oynayalım,” diyorum, kolunun altından destek vererek onu basamaklara yönlendirirken. “Ben itfaiyeciyim ve seni kurtarıyorum.”

Callum güvenli şekilde çimenlere indiğinde merdiveni biraz ileri taşıyarak uzatıp Steve’in mahsur kaldığı dala dayıyorum. Zavallı kedi bir kez daha uzun, üzgün bir *miaaaooov* sesi çıkarıyor; sanki onu orada mahsur bırakanın biz olduğumuza inanmak istemiyor gibi bir hali var. Leah, kedi taşıma çantasını getirmeyi teklif ediyor ama daha önceki deneyimlerimden biliyorum: Steve’i kurtarırken onu çantaya koymaya çalışmak, bir ahtapotu file çantaya sokmaya çalışmak gibi bir şey. Normalde bile kapalı alanlardan hoşlanmayan Steve, bu utanç verici kurtarıma anında buna asla izin vermez.

Onun yerine merdivene tırmanıyor, Steve’e biraz zaman tanıyıp ürkek adımlarla bana doğru gelmesini bekliyorum. Üzerine çıktığım anda, meşe ağacının o toprağımsı, yoğun kokusu daha belirgin hale geliyor. Hemen tepemizdeki eski kuş yuvası artık kullanılmıyor ve yılların etkisiyle çatlamış. *Orada senin için bir şey yok, Steve.* Kedi yeterince yaklaştığında, onu iki elimle kavrayıp göğsüme alıyorum. Biraz evvel kabuğa saplanmış halde olan pençeleri şimdi polo tişörtümü iğne gibi deliyor, ardından omzuma tırmanıp kızgın turuncu bir şal gibi boynuma dolanıyor.

Yere indiğimizde sırtımda ince ince yanan çizikler hissediyorum, derin pençe darbeleriyle delik deşik olmuş. Steve ise tek

bir şükran dolu bakış bile atmadan koşarak evin yan tarafında gözden kayboluyor.

“Off!” diyor Jess, boynumun arkasına bakarak. “Krem getireyim mi?”

“Gerek yok,” diyorum. “Ama şu kuş yuvasını aşağı alsam iyi olacak. Hem yere düşmek üzere hem de Steve tekrar onun peşinden tırmanacak.”

“Dikkat et,” diye uyarıyor beni Jess.

Ağaca çıkmaya daha uygun kıyafetler giymek için içeri giriyorum. Yatak odasında spor ayakkabılarımı bağlarken, üst kattan elektrik süpürgesinin sesi geliyor. Bunu garip buluyorum çünkü Jess ve çocukların hepsi hâlâ bahçede.

Kot pantolonlu, üzerinde soluk pembe bir sabahlık olan bir kadın, Callum’un odasını süpürüyor.

Sırtı bana dönük halde, süpürgeyi kısa ve sert hamlelerle ileri geri kaydırıyor. İnce yapılı, kahverengi saçlarını kısa bir atkuyruğu yapmış. Kapı eşiğinde dururken, yüzünü bile çevirmeden ışık düğmesine uzanıyor, eli bilindik hareketlerle düğmeye basıyor; sanki bu evi benden daha iyi tanıyormuş, bunu daha önce onlarca, yüzlerce kez yapmış gibi.

Sonunda Dyson’ı kapatıp bana dönmeden önce o gürültüde beni duyabilmesi için ona iki kere “Merhaba,” diyorum.

“Ah, çok özür dilerim,” diyor. “İşe dalmışım.”

“Merhaba, ben Adam,” diyorum, kafam karışmış halde. “Şey... Siz kimsiniz?”

Kadın kırklı yaşlarının ortalarında, ince hatlı yüzünde erkenden belirmiş çizgiler var. Sarı bir temizlik eldiveni giymiş elini kaldırıyor.

“Helena,” diyor. “Temizlikçi.”

Kaşlarım çatılıyor. “Öyle mi... Peki...”

“Eşinizle konuştum,” diyor. “Buraya eskiden Bay Hopkins için gelirdim.” Kadının aksanında belli belirsiz bir ritim var, ses-

li harfleri biraz daha ağır telaffuz ediyormuş gibi. “Kendisi çok kibar bir beyefendiydi,” diyor. “On yılı aşkın bir süre çalıştım onun için. Ama ev boşken kimse gelmemiş, o yüzden yapılacak çok iş var.”

“Tabii,” diyorum. “Size engel olmayayım.”

Helena başını sallayıp Dyson’ın düğmesine basıyor ve küçük oda yeniden uğultuyla doluyor.

Bahçeye çıktığımda başımla evi işaret ediyorum. “Bu temizlikçi de nereden çıktı?” diyorum Jess’e. “Nereden buldun onu?”

“İkisi de eski ev sahibi için çalışıyormuş, mahalle WhatsApp grubunda tavsiye ettiler bana,” diyor Jess. “Taşınırken en azından pazartesi ve cuma günleri birkaç saat yardım ederler diye düşündüm. Her yerin derinlemesine temizliğe ihtiyacı var.”

“İkisi de mi?” diye soruyorum. “İki kişi mi var?”

“Evet, Helena ve kuzeni Tobias. O da arka bahçede, çitleri budamaya başlamış bile.”

Bir işim yokken, eve tek kuruş getiremezken böyle bir masrafın üstlenilmiş olması üzerine içten içe üzülüyorum. Böyle giderse haftalık gider kısa sürede kabaracak.

“Biz temizlikçi tutan bir aile değiliz ki ama, öyle değil mi?” diye fısıldıyorum. “Daha önce hiç yapmadık böyle bir şey. Hele de bahçıvan tutmak.”

“Daha önce bu kadar büyük bir evimiz de yoktu,” diyor Jess. “Burası eski evin iki katı büyüklüğünde, iki katı da oda var.”

“Bunu önce aramızda konuşamaz mıydık?”

Jess, “Konuşmuştuk,” diyor kendinden emin bir tonla. “Eve ilk teklif verdiğimizde.”

“Gerçekten mi? Aylar önceydi o.”

“Kesinlikle konuştuk,” diye karşılık veriyor eşim. Sonra gözleri merdivene kayıyor. “Peki, o ağaca çıkman şart mı gerçekten?”

“Merdiveni kurdum bir kere,” diyorum omuz silkip. “Çık-mışken bitireyim bari.”

Garajdan birkaç tornavida alıp alüminyum merdiveni sonuna kadar uzatıyorum ve neredeyse kuş yuvasıyla aynı hizaya gelecek seviyeye kadar tırmanıyorum. Yakından bakınca, yuvarlak açıklığın bir serçe ya da ötleğen yuvasına yetecek büyüklükte bir yumurta kabuğu parçasıyla kısmen tıkandığını görüyorum. Şayet bu kuşların kullandığı bir yuvaysa, onları rahatsız etmemek için işi yılın ilerleyen zamanına bırakmam daha doğru olur.

Biraz daha yaklaşmak için ağırlığımı merdivenin yan kısmına verip kutunun kapağını kaldırmaya çalışıyorum. Terden pamuklu gömleğim sırtıma yapışıyor. Ama kapak yerinden oynamıyor. Eliyle kabuğa dokunmaya çalışırken kapağın iki küçük vidayla sıkıca sabitlendiğini hissediyorum. Açıyı yakalayamadığım için tornavidayı kullanamıyorum.

Aşağıdan Callum'un tiz sesi geliyor. "Yumurta var mı baba? Kuş falan?"

"Henüz bilmiyorum, Cal," diyorum.

Jess'in sesi daha yüksek çıkıyor. "Adam, dikkat et öyle yana eğilmen güvenli değil."

"Sadece biraz daha uzanmam lazım."

Bir ayağımı merdiven basamağından kaldırıp biraz daha yaklaşmak için sol taraftaki yükselen dala dayıyorum. Ter damlayınca gözlerimi kırpttırıyorum. Kolum ağrımaya başlarken, kutunun önündeki küçük yuvarlak deliğe iyice yaklaşmış oluyorum. Nihayet deliği kapatan şeyi görebilecek kadar yakına varabiliyorum.

İşte o anda midemde buz gibi bir şey oturuyor. Çünkü bu bir yumurta ya da kabuk parçası değil. Bu bir kameranın merceği.

II. BÖLÜM

Kalabalığa karışmayı, sıradan bir insan gibi görünmeyi öğreniyorsun. O bastırılmaz arzunu başka şeylerle doyurmayı öğreniyorsun; istediğin yere giderek, maskelerin ardındaki gerçek yüzleri görerek... Onların nasıl yaşadıklarını bilerek ve hayatlarının senin avucunun içinde olduğunu hissederek. Ama kim olduğunu asla unutmuyorsun.

O gün geldiğinde de yapılması gerekeni yapabileceğini biliyorsun.

10

“Doğrudan eve dönüktü,” diyorum alçak sesle. “Tam girişe, ön kapıya bakıyordu.”

Jess karşımda duruyor, elimizde çay kupalarımızla mutfak masasında oturuyoruz. Kuş yuvası masanın ortasında, içindeki parçalar çıkarılmış durumda. Sigara paketi büyüklüğünde, gri bir kutu, ucuna kırmızı ve mavi spiralli kablolarla bağlı küçük, şeffaf yarım küre şeklinde bir kamera bu. Diğer bir kahverengi kablo, muhtemelen ağacın kabuğu üzerinde kamufle olması için yukarıdaki bir dala doğru uzanıp avuç içi büyüklüğünde bir güneş paneline bağlanıyordu. Kamera, aşağıdan bakıldığında görünmeyecek bir şekilde yerleştirilmişti. Tüm sistemi sökmem kırk beş dakika sürmüştü; kim bilir bunu takması ne kadar zaman almıştı?

Jess kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Düşünmesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Sence ne zamandır oradaydı?”

“Söylemesi zor.” Tornavidayla parçaları işaret ediyorum. “Ama şuna bak...” Dallanıp budaklanan köşeyi gösteriyorum. “Ağaca sabitlenen vidalar hâlâ parlak, hava şartlarından hiç etkilenmemiş. Uzun süredir orada olamaz.”

Jess, cihaz sanki birden canlanıp saldıracaktı gibi geriye çekiliyor. “Bunu devre dışı bıraktığından kesinlikle emin misin?”

“Pili söktüm. Artık çalışmaz.”

Köpekle frizbi oynayan çocukların arka bahçedeki neşeli çıkışlıkları pencereden içeri doluyor. Daisy ve Callum’a, kuş yuvasındaki kameranın, kutunun içini gözlemleyen bir “kuş araştırma kamerası” olduğunu söyledik. Leah da küçük kardeşlerini korkutmamak için sessizce oyuna katıldı.

“Anlamıyorum,” diyor Jess, sesi huzursuz bir fısıltıya dönüşüyor. “Bunun orada ne işi var, Tanrı aşkına?”

Cihazı elime alıyorum ve sanki cevaplar oradaymış gibi pürüzsüz cam merceğe bakıyorum.

“Belki eski ev sahibi koymuştur,” diyorum. “Evden uzaktayken burayı gözleyebilmek için?”

“Metrelerce yukarıdan mı?” diyor Jess. Kaşları çatılmış, sesinde inanmayan bir ton var. “Üstelik bir kuş yuvasının içinden, öyle mi? Güvenlik kameralarının, hırsızın kaydedildiğini anlaması açısından biraz görünür olmaları gerektiğini sanıyordum?”

Böylesine büyük bir eve ilk kez sahip olduğumuz için bu tür güvenlik meseleleri bizim için tamamen yeni bir konuydu.

“Belki bazı kameralar görünürdür, bazıları da gizli oluyor,” diyorum. “Bunu sökmeyi unutmuşlardır falan.”

“Az önce oldukça yeni durduğunu söyledin.”

“Yüksek sesle düşünüyorum sadece.”

“Polisi aramalıyız,” diyor Jess kesin bir tonla. “Ne olur ne olmaz.”

Omuz silkiyorum. “Ne diyeceğiz ki? ‘Önceki sahibin bıraktığı bir kamera bulduk’ mu?”

Jess bana o ciddi bakışlarından birini atıyor ve kaşlarının ortasındaki ince çizgi biraz daha belirginleşiyor.

“Ya bunu başkası koyduysa?” diyor.

“Kim mesela?”

“En azından polise bildirmeliyiz,” diyor, sesi titrek ama kararlı. “Birileri gelip bu şeye baksın.”

Jess telefonunu alıyor ve 101'i arıyor, birkaç farklı yönlendirmeden geçip detayları alabilecek birisine bağlanmayı bekliyor.

Eşim hatta beklerken ben de hole geçiyorum ve bahçede ya da evde kurulmuş herhangi bir CCTV sistemi ya da kamera olup olmadığını sormak için evin satışını yürüten emlakçı Jeremy Swann'ı arıyorum.

“Sanırım oldukça eski bir alarm sistemi vardı,” diyor Jeremy, bir an düşündükten sonra. Konuşmasından araba sürdüğü anlaşılıyor. “Ama bildiğim kadarıyla yıllardır çalışmıyor. Hatırladığım kadarıyla Bay Hopkins çok uzun zaman önce aboneliğini iptal ettirmiş ve bir daha da yenilenmemiş. Hatta o güvenlik şirketi hâlâ var mı, bundan bile emin değilim. Senin için tekrar kontrol ederim ama dış kameraların satış listesinde yer aldığını hatırlamıyorum.”

Jeremy, 91 Regency Place'te yaptığımız üç ayrı ev gezme randevusunun hepsine katılmıştı. Sessiz, profesyonel tavrı ve bilgili duruşu güven veriyordu. Woodthorpe'taki evimizi satarken kullandığımız emlak ofisiyle kıyaslanamayacak kadar iyiydi; bize yönlendirilen genç çalışanlar çoğu zaman ev hakkında sokaktan geçen bir yabancının bileceğinden fazla bir şey bilmiyor gibiydi. Oysa Jeremy, The Park bölgesindeki üst segment evleri yöneten, işini bilen bir uzmandı.

“Bak,” diyor Jeremy. “Şu anda zaten buradayım, köşedeki bir evi yeni gezdirdim, istersen uğrayabilirim. Zaten teslim etmem gereken bazı belgeler vardı.”

Parlak beyaz Tesla'sı birkaç dakika içinde dikkatle garaja doğru ilerliyor. Jeremy sürücü koltuğundan inip bana el sallayarak ve gülümseyerek yürüyor; üzerinde koyu lacivert üç parçalı takımı var, kısa ama *fazla* kısa olmayan koyu renk saçlarıyla ufak tefek, derli toplu bir adam. Her zamanki gibi dakik ve kusursuz giyimli.

Elinde kalın krem rengi A4 boyutunda bir zarf var; ön yüzünde kabartma altın harflerle “Yeni Evinize Hoş Geldiniz” ya-

zıyor, arka yüzünde ise emlak ofisinin zarif logosu yer alıyor. Diğer elindeyse, hediye kutusu içindeki bir şişe Moët & Chandon şampanyayı uzatıyor bana. Belli ki gelecekte de onun ofisini tercih etmemizi istiyor.

“Taşınmanızı kutlamak için,” diyor. “Her şey nasıl gidiyor bakalım, Adam?”

“Oldukça yoğun,” diyorum. “Ama yavaş yavaş yerleşiyoruz. Aslında madem buradasın, sana başka bir şey sorabilir miyim? Yeni bir evi satışa çıkarırken kat planlarını kim hazırlıyor?”

“Genellikle ben,” diyor.

“Odaların metrekairelerini de sen mi hesaplıyorsun?”

“Lazer metreyle,” diye cevap veriyor bana. Belli belirsiz evi işaret ediyor. “Açıkçası, cihazı tutup işaret ediyorum, gerisini o hallediyor. Hesaplamayı otomatik yapıyor. Sonra verileri ofiste Fliss’e iletiyorum, o da sisteme yüklüyor.”

“Peki bu ölçümlere kullanılmayan boşluklar ya da depolama alanları, yani öyle odacıklar dâhil olmuyor mu?”

“Genelde hayır, yalnızca merdivensiz erişilebilen ve yaşanabilir alanlar dâhil ediliyor. Ama tam olması açısından bodrum, eklenti ve garaj ölçülerini ekleriz. Enerji Performans Sertifikası için her şeyin doğru olması gerekiyor.” Kısa bir duraklama oluyor. “Bir sorun mu var, Adam?”

“Yok, kesinlikle yok. Sadece yatak odalarından birinin yanında fazladan bir alan keşfettim. Çok büyük değil, belki dört-beş metrekaire kadar ama orası, Rightmove’daki planda kesinlikle yoktu.”

“Bu eski evlerin bazılarında her türlü köşe bucak olur,” diyor, sesinde hafif nostaljik bir tonla. “Özellikle ev birden fazla kez genişletilmiş ya da yeniden düzenlenmişse, bazı bölümler kapatılıp unutulabiliyor. West Country’deki eski evlerde şöminenin arkasında gizli odalar olduğuna dair hikâyeler vardır; böylece Kraliyet Donanması adamları zorla gemilere almak için geldiğinde saklanabilecekleri bir yer olurmuş.”

“Burada denize epey uzak sayılırız ama, değil mi?”

“Yine de evin unutulmuş eski bölümlerinin olması imkânsız değil. Özellikle de satıcı, diyelim ki... biraz yaşını almışsa. O zaman başka etkenler devreye girebilir tabii.”

“Başka etkenler?”

“Satıcının... hafızası,” diyor dikkatli bir şekilde. “Bir evde yirmi, otuz, kırk yıl yaşamış birinden söz ediyorsanız ve bu kişi seksenlerinde ya da doksanlarında taşınyorsa böyle şeylerin olması mümkün.”

“Elbette.”

“Bazı şeyler gözden kaçabilir, unutulabilir ya da akrabalara aktarılmaz. Bir müşterim vardı; taşındıktan birkaç hafta sonra giyinme odasındaki sahte bir panelin arkasında altı kasa şarap bulmuştu. Hem de iyi şaraplardı. Söylentiye göre, evin önceki sahibi bunları boşanma davasında mal beyanına eklemek istememiş ama sonra tamamen unutmuş.”

“Sonra yasal olarak o şaraplar da evin yeni sahibine mi ait olmuş?”

Jeremy’nin boğazından kararsız bir ses çıkıyor. “Hımmm. İkilemde kalman bir konu bu. Açıkçası çoğu zaman geride bırakılan şeyler *kimsenin* istemeyeceği türden oluyor. Eski şilteler, kırık bahçe mobilyaları ya da satıcıların sökmeye üşendiği eski bir kanepe mesela. O zaman da mesele, evin kimin sorumluluğunda olduğu haline geliyor ve iş hukuki çekişmelere kadar gidebiliyor.”

“Peki ya bir şey yirmi yıldan fazla süredir el değmeden duruyorsa?”

“Sanırım... önceki sahibine kadar gidiyorsanız, evet, zaman aşımından dolayı muhtemelen mevcut sahibine geçer.”

“Ama sahibi unutsa bile ev hatırlıyordur öyle değil mi?”

Jeremy bir an sessiz kalıyor. “Duruma öyle bakmak da mümkün sanırım.”

“Peki son sahibi, bu fazladan alandan haberdar olabilir mi?”

“Bay Hopkins mi?” Jeremy’nin sesi kendinden pek emin çıkmıyor. “Oğlu bana merdivenleri çıkmakta çok zorlandığını söylemişti, bu yüzden arka taraftaki zemin katta bulunan çalışma odasını küçük bir yatak odasına çevirmişler. Haftada bir gelen bir temizlikçisi vardı ama aramızda kalsın, bence yıllardır üst kata çıkmamıştı.”

“Onunla konuşmak mümkün olur mu?”

“Pek sağlıklı bir durumda değil. Yakındaki bir huzurevine taşındı. Yıllarca bu kocaman eski evde tek başına yaşadı. Oldukça üzücü gerçekten.”

“O zaman başka bir aile üyesi ya da satış işlemleriyle ilgilenen biriyle görüşmem mümkün mü?”

“İsterseniz numaranızı oğluna iletebilirim, sizi aramasını söylerim.”

“Teşekkürler, memnun olurum.”

“Kevin... meşgul bir adamdır,” diyor Jeremy, sesi ifadesiz çıkıyor. “Biraz da tuhaf bir tiptir. O yüzden çok da umutlanmayın.”

Vedalaşıp şampanya için teşekkür ettikten sonra Jeremy, Tesla’sına geri dönüyor. Mutfakta Jess’i buluyorum; kuş yuvası kamerasının farklı açılardan fotoğraflarını çekip kardeşi Dom’a WhatsApp’tan gönderiyor. Kardeşi Dom, Nottingham Üniversitesinde güvenlik sorumlusu olarak çalışan ve bu tür şeylerden anlayabilecek biri.

Telefonunu işaret edip, “Polis ne dedi?” diye soruyorum.

Eşim elini umursamazca sallıyor. “Pek bir şey demediler. Bilgilerimi aldılar, şüpheli bir şey fark edersek tekrar aramamı söylediler. Telefonda konuştuğum çocuk –sesi on iki yaşında gibiydi– muhtemelen bunu önceki ev sahibinin bıraktığını söyledi.” Bana parmağını doğrultuyor. “Sakın ‘Ben demiştim’ deme.”

Jeremy’yle yaptığım konuşmanın kısa bir özetini aktarıyorum ona.

“Her ne amaçla konmuş olursa olsun, evin içinde durmasını istemiyorum,” diyor kamerayı iterek. “Kapalı olsa bile burada olması fikrine dayanamıyorum. Hoşlanmıyorum bundan. Hiç hoşlanmıyorum.”

Kutuyu ve içindekileri toparlıyorum. “Şimdilik garaja koyarım.”

“Yine de bir süre saklayalım onu,” diyor. “Delil olarak.”

“Neyin delili?”

“Mahremiyet ihlaline karşı mutlaka bir yasa vardır.” Jess derin bir nefes vererek ayağa kalkıyor. “Ben çocukların akşam yemeğini hazırlayayım. İş nasıldı bu arada?”

“Her zamanki gibi.” Jess’in yüzüne bakmamak için başımı çeviriyorum. “Bilirsin işte. Aynı şeyler, sadece farklı gün.”

Kutuyu garajdaki yüksek bir rafa kaldırıyorum.

11

Tam dışarı çıkıp başka kamera olup olmadığını kontrol edecek-ken kapı zili çalıyor.

Kapıda altmış yaşlarında, incecik, uzun boylu bir kadın duruyor. Üzerinde gri bir hırka ve etek var. Yanında, pek istekli görünmeden elini tuttuğu oğlum duruyor; diğer kolunun altında yıpranmış turuncu bir futbol topu sıkıştırılmış.

“İyi günler,” diyor kadın, sert bir tonla. “Sanırım bu sizinkilerden biri?”

“Merhaba.” Oğlumu işaret ediyorum. “Kusura bakmayın, Callum...”

“Bu genç beyefendiyi arka bahçemde buldum,” diyor kadın. “Sardunyalarımın arasında oynarken. Ben de en iyisi size teslim edeyim dedim. Hemen yandaki doksan üç numarada oturuyorum.”

“Teşekkürler,” diyorum. “Bu arada, ben Adam.”

“Eileen,” diyor, yüzünde en ufak bir ifade olmadan. “Memnun oldum.”

El sıkışıyoruz; kadının avucu soğuk ama eli şaşırtıcı derecede güçlü, benim elimse hâlâ ağaç kabuğu parçaları sebebiyle kirli halde.

Kaçmak istediği yüz ifadesinden belli olan oğlumu işaret ediyorum.

“Ne yapıyordun orada Callum?” diyorum. “Ne oldu?”

“En güzel futbol topumla şut çektim.” Yere bakıyor. “Çitte bir delik vardı, oradan geçebilir miyim diye bakmak istedim, sonra topumu aramaya başladım; ama bulamadım, sonra bu teyze geldi ve ben de...”

“Artık önemli değil,” diyor, Callum’un sözünü keserek. “Öyle değil mi, genç adam?”

“Üzgünüm,” diyor Callum. “Daisy ve Leah’nın yanına gidebilir miyim?”

Kadın elini bırakınca oğlum da mutfığa doğru, arkasına bakmadan koşuyor.

“Yerleşme işleri iyi gidiyor mu?” diye soruyor kadın.

“Evet, teşekkürler. Yapacak çok şey var.”

“Eminim öyledir.”

Sesi, öğretmen ya da avukat gibi konuşmaya alışkın birinin yavaş, ağır tonuna sahip. O tuhaf el sıkışmamızın ardından bana biraz fazla yakın duruyor, hırkasından hafif bir lavanta kokusu yayılıyor. Holün içinde geriye doğru bir adım atıyorum, bunu bir davet olarak algılamış olacak ki kadın arkamdan içeri doğru bir adım atıyor; gözleri merdivenlere, karo zemine, mutfağın kapısına doğru kayıyor.

“Bu eski evin içini en son görmemin üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki,” diyor. “Çok uzun zaman.”

“Bay Hopkins’i iyi tanır mıydınız?”

“Ah, pek sayılmaz. Eric, kendini kapatan tiplerden biriydi, ne demek istediğimi anlamışsınızdır.” Holün içinde etrafına bakınmaya devam ediyor, merakı yüzünden okunuyor. En sonunda bakışları yeniden bana dönüyor. “Oğlu da tıpkı onun gibiydi. Azıcık tanıdığım kadarıyla oldukça asosyal bir tipti.”

“Mahremiyetlerine düşkünlerdi, öyle mi?”

“Şöyle diyeyim,” diyor. “Ben yedi yıldır, ev annemden miras kaldığından beri doksan üç numarada yaşıyorum ve bu eve sadece ikinci adım atışım.”

Kadın, ön kapının üstündeki vitray camlardan süzülen akşamüstü ışığında daha genç, altmışlarından çok ellilerinin ortalarında biri gibi görünüyor. Mutfak yönünü işaret edince peşimden geliyor ama içecek ikramımı reddediyor. Gözleri, karton kutuları, mutfak dolaplarını, eski gaz ocağında kaynayan bezelye dolu tencereyi, eskimiş, mat ve yıpranmış tezgâhları süzerken aramızda tuhaf bir sessizlik oluyor. Bakışları tekrar bana dönüyor ve yırtık kot pantolonumla, boya lekeleri içinde eski bir Pearl Jam tişörtü giyen bu yeni komşuyu da hızlıca tartıp biçtiğini, zihninde bir yargıya vardığını hissediyorum.

Tezgâha yaslanıyorum. “Evle ilgili her gün yeni bir şey keşfediyoruz.”

“Eminim öyledir.”

“Bu biraz garip bir soru gibi gelebilir,” diyorum. “Ama Bay Hopkins’ın hiç güvenlik kamerası taktırıp taktırmadığını biliyor musunuz?”

Yüzünde garip bir ifade belirliyor; dudakları geriliyor, çenesinde bir kas seyiriyor. Ama sonra bu ifade kayboluyor ve kadının yüz hatları yeniden nötrleşiyor.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani kameralar,” diyorum. “Güvenlik için. Bugün bahçede bir tane bulduk da, onu oraya kimin koyduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Hiçbir fikrim yok,” diyor hızlıca başını sallayarak. “Dediğim gibi, o çok içine kapanık biriydi.”

Pencereden, Jess’in bahçede Daisy ile ebelemece oynadığını görebiliyorum. Callum onların yanından, çimenlerin üzerinden hızla geçip yan kapıdan dışarı fırlıyor. Turuncu futbol topunu kolunun altına sıkıştırmış, arkasından neşeyle havlayan Coco’la birlikte evi turluyor. Müstakil bir evde yaşamının, etrafında hiç durmadan tam bir tur atabileceği anlamına geldiğini keşfettiğinde oğlum çok sevinmişti.

Eileen, dudaklarını hafifçe büzerek onları seyrediyor.

“Evde tekrar çocuk görmek çok güzel. Böylesine büyük bir aile evinde, uzun zamandır gençler yaşamıyordu.” Kaşlarının arasındaki sert çizgi ve yüzündeki gergin ifade, söyledikleriyle pek uyuşmuyormuş gibi. “Çok uzun zamandır...”

“Yani Bay Hopkins’i pek iyi tanı mıyordunuz, öyle mi?”

Bakışları, sünger topu yakalamaya çalışırken kahkaha atan ve topu düşüren Daisy’nin üzerinde.

“Olması gerektiği kadar iyi tanı mıyordum.”

“Onunla ev hakkında konuşmayı çok isterdim,” diyorum. “Evin tarihçesini, bilirsiniz işte... İçeride yaptırdığı işleri, tadilatları ve...”

Kadın keskin bakışlarını bana çeviriyor. “Berbat bir ek bina falan yapmayı düşün müyorsunuz değil mi?” Kelimeleri yavaş yavaş, sanki ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi telaffuz ediyor. “Tüm orijinal özellikleri söküp yenileriyle değiştirmeyi falan... Sokakta park etmiş inşaat kamyonetleri, girişte duran moloz konteynerleri ve günün her saati süren gürültü, toz, çöp ve kim bilir daha neler... Aylarca süren bir curcuna...”

“Hayır hayır,” diyorum başımı sallayarak. “Öyle bir şey yok. Eski özelliklerin hepsini seviyoruz, ikimiz de. Zaten bu eve ilk görüşte âşık olmamızın nedenlerinden biri buydu. Taş işçiliği, koridordaki karo döşemeler, vitraylar... Hem büyük çaplı bir iş yaptırmaya gücümüz de yetmez.”

Kadının genzinden yükselen sesin onay mı yoksa küçümseme mi belirttiğini anlayamıyorum.

“Ne yazık,” diyor. “Eve doğru düzgün bakılmamış.”

Aylar önce, evi ikinci kez görmeye geldiğimizde Jeremy’nin bize söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. O zaman hem Jess hem de ben bu eve âşık olmuştuk ve çocukların hangi odalarda kalacağını, mutfak nasıl yenileyebileceğimizi, arka bahçeye açılan Fransız pencerelerini yapıya nasıl ekleyebileceğimizi ko-

nuşuyorduk. Jeremy bizi çoktan yakaladığını biliyordu. Hatırladığım kadarıyla, ev sahibinin oğlu yıllar önce yurt dışına, Fransa'ya ya da İspanya'ya taşınmıştı ve o günden sonra evin sahibi genelde burada tek başına yaşamıştı; ta ki evi idare edemeyecek hale gelene kadar. Satış sürecinde ve Jeremy'le yapılan tüm görüşmelerde oğlu babasının adına hareket etmişti.

“Bay Hopkins burada uzun süre mi yaşamış?”

“Yirmi yıl kadar,” diyor Eileen. “Ama zavallı adam felçten hiç toparlanamadı. Üstelik bu yıllar önceydi, ben buraya taşınmadan çok önce.”

“Böylesine büyük bir evi tek başına idare etmek kolay olmamıştır.”

“Günlük işlerde yardım alıyordu. Yazın bir bahçıvan, yıl boyu da bir temizlikçi vardı. Gerçi, gördüğüm kadarıyla kadın telefonda konuşmaktan işine pek bakmıyordu. Ama yine de, hele ki sağlığı bozulduktan sonra hiç yoktan iyiydi diyelim. Oğlu neredeyse hiç burada değildi.” Kadın başını iki yana sallıyor. “Hep bir yerlere gidip gelirdi, yılda bir uğrardı, eve pek bağlı biri gibi görünmezdi. Yazık. Hele ki Eric'in demansı ilerleyince, her şey ona fazla gelmeye başladı.”

Isıtıcıda su olup olmadığını kontrol edip düğmeye basıyorum. “Çay ya da kahve istemediğinize emin misiniz?”

Kadının gözleri yerdeki açılmamış kutulara, lavaboda birikmiş kahvaltı tabaklarına ve kupalarına kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

“Sanırım sizi işinizle baş başa bırakmalıyım,” diyor gergin bir gülümsemeyle. “Epey meşgulsünüz belli ki.”

Ön kapıdan uğurladığım kadın, omuzları dik, omurgası dümdüz, sanki bir törende yürüyormuş gibi hızlı adımlarla, siyah babetleriyle çakıl taşlarını çatırdatarak tekrar yukarı doğru yürüyor ve ben ardından bakakalıyorum.

Mutfağa döndüğümde, Jess iki küçük çocuğu arka kapıdan

içeri sokuyor ve onlara yemekten önce ellerini yıkamalarını söylüyor.

“Bil bakalım ne oldu?” diyor bana.

“Başka bir kamera mı buldun?”

Jess başını iki yana sallıyor ve bezelyelerin kaynadığı tencerenin altını kapatırken, “Az önce bir cevap aldım,” diyor.

Dolaptan iki tabak alıp mutfak masasına koyuyorum ve yanına bir çatalla bıçak ve ketçap ekliyorum.

“Kimden cevap aldın?”

“Yukarıda bulduğun o eski, kapaklı telefondaki gizemli numaradan.” Sesini alçaltıyor. “Bana mesaj attı.”

12

Karım, Callum ve Daisy, pirinç ve bezelyeyle balık kroketlerinden oluşan yemeklerine gömülmüşken telefonunu, ekran kilidi açık halde bana uzatıyor. Ekranda aynı numaradan gelen iki kısa mesaj var.

Mesajınız için teşekkürler. Lütfen telefonu ve evde bulduğunuz diğer tüm kişisel eşyaları en kısa sürede iade edin.

Mesajın altında, Nottingham'a ait bir posta kutusu adresi yer alıyor.

"Bu, dün gece aradığım numara," diyor Jess. "O eski kapaklı telefonun hafızasındaki numara. Garip değil mi? Hem kibar gibi ama hem de küstahça, yarı nazik yarı kaba bir mesaj."

Mesajda bir aile ismi yok, imza yok, hatta bir isim bile yok. Acaba bunu gönderen Kevin Hopkins miydi? Evde bulduğum, gerçek değeri olan tek eşya olan saati düşünüyorum. Saati çoktan satmıştım ve artık geri alamazdım. İçimde hafif bir huzursuzluk hissi kıpırdanıyor.

"Haklısın," diyorum, "Kaba bir mesaj."

"Klasik pasif-agresif bir cevap işte."

Telefonu ona geri veriyorum. "Aramamıza dönmek yerine böyle garip bir mesaj atmaları da tuhaf."

“Bu hiç hoşuma gitmedi.” Jess’in yüzü endişeyle gerilmişti. “Diğer tüm kişisel eşyalar’ ne demek peki? Sanki biz dürüst davranmamışız, onlardan bir şey saklamaya çalışmışız gibi... Halbuki biz doğru olanı yapmaya çalışıyorduk.”

“Taşınmadan önce evi boşaltmak için yeterince zamanları vardı.”

“Telefonla birlikte o çatı katında bulduğun şeyler sadece ıvır zıvır değil miydi?”

Yutkundum. “Evet. Gerçekten de bulduklarımın pek bir değeri yoktu.”

“Bu kişi kim ki zaten? Jeremy’ye soramaz mıyız?”

“Sordum bile. Onlara iletişim bilgilerimi iletecek.”

“Keşke numaramı bilmeselerdi. O aptalca aramayı yapmamış olmayı dilerdim. Öfkeli bir yabancıнын bana mesaj atması en son isteyeceğim şeydir.” Ekrana bakıyor. “Ne cevap vereceğim peki?”

Midemde yine o suçluluk sancısını duyuyorum.

“Bak,” diyorum ona. “Senin cevap vermene gerek yok. Ben hallederim. Bu numarayı engelle, böylece sana tekrar mesaj atamaz tamam mı? Bana bırak.”

Jess rahatlamış bir ifadeyle başını sallıyor. “Peki, ne diyeceksin?”

“Onu bana bırak,” diyorum. “Bir şey düşünürüm.”

İki küçük çocuk banyo yapıp hikâye dinledikten sonra uyu- yana dek saat sekizi geçmişti. Leah kanepede telefonuyla uğra- şıyor, Jess ise iPad’inde ev dekorasyon sitesinde yataklara, seh- palara, çerçevelere bakıyor. Televizyon açık ama ikisi de pek izlemiyor.

Bilinmeyen numaraya birkaç saat önce bir cevap gönderdim.

Lütfen, son mesajınızda bahsettiğiniz 91 Regency Place’te bira- kılmış kişisel eşyalarla ilgili konuyu netleştirin.

Şimdilik bir cevap yok.

Üst kata çıkıp birkaç kutuyu daha açmakla uğraşıyorum ve

sonunda kendimi yine en üst kattaki gıcırdayan berjerle hafifçe sallanan çıplak ampulün olduğu odada buluyorum. Belki de Jess'in dediği gibi burası zamanında bir tür saklanma yeri idi. Üç çocuk, bir köpek, bir kedi, çeşitli balıklar ve dönüşümlü olarak zaman zaman kaçma girişiminde bulunan hamster, gerbil ve ginepiglerin yaşadığı kafeslerin bulunduğu bir evde, Jess ya da ben on beş dakikalık sessiz, kesintisiz anlar bulabilmek için para bile verirdik.

Ama bu oda neden hiç boşaltılmamış? Ayrıca neden birileri, geride bırakılmış birkaç eski eşyayı geri almak için bu kadar istekli?

Böyle bir odanın gizliliği, bulunmasını zorlaştırmak için harcanan çaba, buranın sadece bir çalışma odası, bir hobi odası ya da kaçamak köşesi olmadığını gösteriyor. Çok daha kasıtlı, çok daha uzun vadeli bir şey olmalı bu. Oda yalnızca alçıpan değil, üzerine ustalıkla işlenmiş ahşap kaplama yerleştirilmiş tuğlalarla yapılmış; böylece duvar, onu el yordamıyla kontrol eden biri için dış duvar kadar sağlam hissedilecekti. Öyle iyi gizlenmiş ki birileri daha sonra kapının önüne gömme dolap yerleştirip onu tamamen unutmuştu.

Belki de burası bir panik odasıydı, evinize hırsız girdiğinde aşağıya değil de yukarıya doğru kaçmak zorunda kalmanız durumunda son sığınak olabilecek bir yerdi. Kapı içeriden kilitlenebiliyorsa, bu iş için fazlasıyla uygun olabilir.

Kapıyı, mandal yumuşak bir *tık* sesi çıkarana kadar çekiyorum. Sonra elimi yukarı uzatıp ışık düğmesinin ipini çekiyorum ve odaya bir anda ve bütünüyle bir karanlık çöküyor.

Gözlerim alıştıktan sonra bile bunun, gündelik hayatta neredeyse rastlanamayacak türden kusursuz bir karanlık olduğunu fark ediyorum. Evin başka hiçbir yerinde, gece yarısında bile bu tür bir karanlık olmaz; perdelerin kenarından sızan hafif bir ışık, dijital saatin kırmızı rakamları, gece boyunca şarjda olan

bir cihazın sönük ışığı bunu mümkün kılmaz. Dışarıdaysa sokak lambalarıyla, güvenlik ışıklarıyla, farlarla, 24 saat açık dükkan vitrinleriyle karanlığı kendimizden uzak tutmaya çalışır, her an aydınlık isteriz. Gözlerimizi kapattığımızda bile, ışığın gözkapaklarımızdan sızdığını görürüz. Çünkü bizler, güneşin doğuşuyla uyanacak şekilde evrimleşmiş varlıklarız.

Fakat evimin en üst katındaki gizli oda kusursuz bir karanlığa sahip.

Okyanusun dibi gibi tam ve kusursuz bir siyah. Dışarıdan içeriye tek bir gri parıltı bile sızıyor.

Bu karanlığı, gizli odanın neredeyse unuttuğum türden bir sessizliğe sahip olması tamamlıyor. Dışarıdan gelen tüm sesler, beni saran tuğlalar ve duvar ile zemine sabitlenmiş kalın halılar tarafından boğuluyor. Ne trafiğin ne havlayan köpeklerin ne de Leah'nın odasında açık unuttuğu müziğin sesi duyuluyor. Bu küçük alan, dışarıdaki güne ait dünyadan tamamen ayrı, sessiz bir dünya gibi. Ne olursa olsun, çok iyi inşa edilmiş bir yer burası.

Karanlık öyle yoğun ki neredeyse tenime bastırıldığını hissedebiliyorum; o kadar mutlak ki parmaklarım yüzüme yalnızca birkaç santim uzaktayken bile onları göremiyorum. Tavana da hiçbir ışık sızıyor.

Tıpkı kör olmak gibi bir his bu

Yahut toprağın altına gömülmek gibi.

13

Taşınmamızın üzerinden henüz otuz altı saat bile geçmemişken, üst kattaki en küçük odada, eski gömme dolapları duvardan söküp bu tuhaf, örümcek ağlarıyla kaplı alanı keşfettim. O tozlu şifonyer ve unutulmuş eşyaların karmakarışık yığınyla birlikte tabii. Bu bir buçuk gün içinde merakımı giderecek cevaplar aradım ama yalnızca yeni sorular buldum.

Evin bu küçük ek bölmesinin gizemi, hiç anlamadığım ve belki de hiç kurcalamamam gereken bir şeyi uyandırmış olduğum yönündeki o hafif rahatsızlık verici hisse rağmen, her yeni soruyla birlikte daha da cazip ve sinir bozucu hale geliyor. Tıpkı bir tehdit ya da uyarı gibi, yaklaşan bir fırtınanın habercisi rüzgârdaki fısıltı gibi.

Küçük, temkinli bir adım atarak öne eğiliyorum; parmak uçlarım eski berjerin güve yemiş kumaşına değiyor. Ardından dönüp ağırlığımı hissettiren gıcırdayan yayların üzerine yavaşça oturuyorum. O mutlak karanlıkta otururken zihnimdeki düşünceleri serbest bırakıyorum. Burası gerçekten de birinin zorla tutulduğu bir yer olabilir mi? Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Hayır, bu hiç de mantıklı gelmiyor. Arada tuğladan bir bölme duvar var ama biri tüm gücüyle bağırırsa, sesini evin diğer bö-

l mlerinde duyurabilir. Belki zemin kata kadar değil ama birinci ve ikinci kata; bu neredeyse kesin. Bağırabilecek, ığlık atabilecek biri en yakın odalara sesini duyurabilir.

Tabii bütün ev boşsa işler değişir. Pencere olmadığı için dışarıya seslenmek olanaksız ve evin bu tarafı arka bahçeye bakıyor; bu yüzden ses, evin geri kalanının tuğlaları ve ahşapları tarafından boğulup bastırılır.

Burada biri, üst kattaki odalarda ya da onları birbirine bağlayan holde duyulmamak için oldukça sessiz ve hareketsiz bir şekilde oturmak zorunda kalırdı.

Sessiz ve hareketsiz.

Işığı tekrar yakıyorum, ani parlaklık karşısında kırpışan gözlerim bir süre sonra ışığa alışıyor. Jess haklı. Bu çok saçma. Emlakının söylediğine göre Eric Hopkins, bu evdeki son yıllarında neredeyse merdivenleri bile çıkamıyordu; birinci ve ikinci katların bu denli ihmal edilmiş olmasının nedenlerinden biri bu olmalı. Yukarıdaki üç odanın, geri kalan her şeyden, insana dair her dokunuştan uzak, neredeyse tamamen terk edilmiş gibi hissettirmesinin nedeni de bu.

Cebimde, şifonyerde kalan eşyaları toplayıp bir şekilde kurtulmak üzere aşağıya, holün ortasına bırakmak için getirdiğim plastik bir poşet var.

Belki de en iyisi eşyaları paketleyip verilen adrese göndermek, sonra da hepsini unutmak ve hayatımıza devam etmektir. Jess elbette haklı. Tüm bunlardan kurtulmalı, duvarı yıkmalı, tüm odayı yeniden dekore etmeli ve bu küçük saklı bölmeyi hiç var olmamış gibi unutmalıyız.

Ama plastik poşet hâlâ içi boş halde arka cebimde katlanmış halde duruyor. şifonyerin üzerinde sıralanmış eşya koleksiyonu ise yerli yerinde.

Sorun, Jess'in bu gizli odanın tüm izlerini evimizden silmeyi istemesi.

Benim içgüdümse tam tersi yönünde.

Jess'in aldığı o kısa mesaj da olayın gizemini daha da derinleştirip bilmecenin cazibesini artırmış durumda. Kaşınmadan duramayan bir yara gibi.

Bu eşyalar, birileri için bir şey ifade ediyordu.

Elbette saatin bir anlamı vardı çünkü değerliydi. Artık o saat, banka hesabımda duran nakit paraya dönüşmüş durumda. Ama ya diğerleri? Birkaç eski yüzük, bir çift gözlük, bir atkı... Tüm bunlarda ne gibi bir çıkarları olabilirdi?

Bu sorunun cevabı yalnızca gizemi çözmekle kalmayacak, aynı zamanda o gizemli mesajın sahibini de başımızdan defedecek. Çünkü bu kişi, aslında ne aradığını belirtmedi. "Kişisel eşyalar" arasında o saatin de olduğunu bilmemesi durumunda, geri kalan her şeyi ona veririm ve hiçbir şeyden haberi olmaz. Böylece bizi rahat bırakır.

Eski deri cüzdanı elime alıp ters yüz ettim. Cüzdanın ön kısmının alt köşesinde yıpranmış gümüş renkte *DF* harfleri, iç kısmındaysa silinmeye yüz tutmuş, neredeyse okunmaz küçük bir damga var. İçinde banknotlar için iki bölme, altı kart gözü, madeni para için küçük düğmeli bir cep, bir yanında da kartlar için bölmeler bulunuyor. Her birini yeniden kontrol ediyorum; cüzdanı ampulün altına tutarak, yıpranmış kahverengi derinin avucumda ne kadar yumuşak olduğuna bakıyorum. İşaret parmağımı tüm gözlere sokup bir fotoğraf, bir not, üzerinde bir isim yazan bir şey arıyorum. İlk seferde gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir şey...

Gözlerin hepsi boş. Sadece...

Aslında cüzdan tamamen boş *değil*. En azından, pek sayılmaz.

Madeni para cebinin arkasındaki kredi kartı boyutundaki gözde parmağım, astarın dibine kadar itilmiş, rastgele bir aramada fark edilmeyecek bir şeye *değiyor*. Parmağımı biraz daha ileri itip onu çıkarıyorum; içimde küçük bir heyecan kıvılcımı

beliriyor. Birkaç kez katlanmış, beyaz, minik bir kare kâğıt parçası bu. Burada bir isim, bir adres olabilir mi? Kâğıdı dikkatle açıyorum ve içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Neden muhtemelen hiç fark edilmediğini o anda anlıyorum.

Bu bir bankamatik fişi. Solmuş siyah mürekkeple basılmış rakam ve harfler, 60 £ tutarındaki bir meblağla Market Harbrough'daki bir şubede işlem yapıldığını gösteriyor. Zaman, tarih saat, dakika, saniyesine kadar yazılmış. 21 Mayıs 2000, saat tam 21:00'den hemen önce. O zamanlar on beş yaşındaydım, GCSE sınavlarına çalışıyordum; bu bana âdeta bir ömür önceymiş gibi geliyor. Slipteki hesap numarasının yalnızca son iki rakamı, üç ve dokuz, açıkta kalacak şekilde yıldızlarla gizlenmiş. Yirmi dört yıl boyunca, sert katlama izleri kâğıt fişin üzerinde çapraz çizgiler bırakmış.

Yıllardır ATM'den böyle bir fiş almamıştım; zira cüzdanım ya da mont ceplerim her zaman bu fişlerle doldurup taşardı. Kâğıdı tekrar katlayıp küçük bir kare haline getirerek cüzdana yerleştiriyorum; ön yüzündeki kazınmış harflerin üzerinden başparmağımı geçirirken hayal kırıklığıyla karışık bir öfke hissediyorum. *Sen kimsin, DF? Kimdin? Bu altmış sterlini neye harcadın?*

Hemen yanındaki köpek tasmaşının etiketi yılanmaktan matlaşmış ama onu başımın üzerindeki ampule doğru kaldırdığımda, kazınmış yazıların hâlâ okunabildiğini fark ediyorum.

Woody. Diskin diğer tarafında da *167 Sumner Street* yazıyor. Altına kazınmış telefon numarası sadece yedi haneden oluşuyor ve alan kodu yok. Tahminimce Woody parkta kaybolsaydı, sahibi ona kodu gerekmeden ulaşabilirdi; çünkü çok uzağa gitmiş olamazdı. Önceki hafta Coco ve Steve için çıkarttığım yeni etiketlere cep telefonu numaramı yazdırdım; sabit hat kullanan kaldı mı emin değilim. Telefonumu çıkarıp numaranın başına yerel alan kodunu ekleyerek çeviriyorum. Kısa bir sessizlik oluyor, ardından elektronik bir kadın sesi duyuluyor:

Aradığınız numara tanınmamaktadır.

Adresi Google'da aratıyorum. Belki Woody'nin eski sahipleri hâlâ orada oturuyordur; bu etiketin neden ya da nasıl evimde ortaya çıktığını da biliyor olabilirler. Bir zamanlar onlar da burada kiracı, misafir ya da akraba olarak yaşamış olabilirler; belki de bu insanlar çok sevdikleri bir evcil hayvanın son hatırasını atmaya kıyamamışlardı. Belki de Bay Hopkins, buraya taşınmadan önce o evde yaşamıştı.

Bulabildiğim en yakın Sumner Sokağı, evimizden yaklaşık beş kilometre ötede, Kimberley adlı küçük bir kasabada bulunuyor; ayrıca ülkenin dört bir yanındaki kasaba ve banliyölerde de aynı sokak isminden onlarca var. Ama Kimberley, işe başlamak için en iyi yer gibi görünüyor.

Yarın kimse fark etmeden oraya gidip gelebilirim.

14

SALI

Yatak örtülerine dolanmış halde irkilerek uyanıyorum. Rüya-larım, yüzlerini göremediğim yabancılarla, evin içinde dolaşan insanlarla, kapı ve pencerelerin doğaya açıldığı sahnelerle dolu. Şafak yeni sökmüştü; henüz takmadığım panjurların yerine ge-çici olarak astığımız battaniyelerin arasından ince bir gün ışığı sızıyordu.

Bir ses de vardı.

Viktorya döneminden kalma bu evin gıcırta ve iç çekişlerin-den farklı, insana ait bir ses.

Tak-tak.

Kısa bir duraklama. Sonra yeniden geldi, aşağı kattan.

Tak-tak.

İçime dolan huzursuzlukla bacaklarımı yataktan sarkıtıyo-rum, kot pantolonumu ve önceki günkü tişörtümü giyiyorum. Gözlerimi ovuşturarak çıplak ayakla hole çıkıyorum; önce Da-isy'nin, ardından Callum'un kapısının önünde durup her biri-ni hafifçe aralıyorum. İkisi de hâlâ derin uykuda. Bay Stay Puft yine ortalıkta dolaşıyor ve bir yere sıkışmış olabilir diye düşü-nüyorum. Ama her neyse, bu ses onun çıkaramayacağı kadar

yüksek geliyor bana. Callum'un odasındaki gölgelere gözlerimi kısarak bakıyorum ve hamster kafesinin kapalı görüldüğünü fark ediyorum. Coco, oğlumun yatağının ucunda kıvrılmış halde uyuyor.

Tak-tak.

Yavaş adımlarla aşağıya iniyorum. Sabahın incecik gri ışığı ön kapının yanındaki pencerelerden içeri gönülsüzce süzülüyor. Yolda kimse yok. Elim, alışkanlıkla kot pantolonumun cebine gidiyor, sonra telefonumu yatak başındaki komodinde bıraktığımı fark ediyorum. Tekrar o sesi dinliyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. Normalde bu saatte erkenden kahvaltısını etmek için gürültüyle mırıldanan kedimiz Steve bile ortalarda görünmüyor. Mutfakta, soğuk fayansların üzerinde durup kulak kesilerek tıklama sesinin kaynağını bulmaya çalışıyorum. Muhtemelen Steve bir yerlerde bir fareyle oynuyor ya da bahçedeki ağaç dallarından biri pencereye vuruyordur. Ön ve arka bahçelerde budamam gereken tonlarca yaprak ve dal var. Kalp atışlarım yavaşlayarak neredeyse normale dönüyor.

Çaydanlığı doldurup kaynaması için ocağa koyuyor, dolaptan iki kupa indiriyorum. Tamamen ayılmış haldeyim ve çocuklar uyanmadan önce yeniden uyumam mümkün olmayacak. Terliklerimi giyip buzdolabından dört litrelik süt bidonunu alıyorum ve dirseğimle kapıyı kapatırken...

Buzlu camın ardında, arka kapının önünde karanlık bir silüet belirliyor.

“Tanrım!”

Kendi sesim mutfağın sessizliğinde yankılanıyor; yüreğim ağzıma geliyor. Neredeyse sütü elimden düşürüyordum.

Derken o silüet elini kaldırıyor. Camın ardından boğuk bir selam duyuluyor.

Saat sabah altıyı çeyrek geçe, arka kapımda duran kişinin kim olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor. Kolunu bulmak-

ta zorluk çekerek kapıyı açtığımda, mutfığa serin sabah havası doluyor ve onu el işaretiyle içeri buyur ediyorum.

“Dom,” diyorum. “Merhaba.”

Kayınbiraderim, göğsünden beline kadar iri yapılı, kısa kesilmiş koyu saçları ve gür sakalları olan devasa bir adam.

Eski aile albümlerinde, Jess’le çocukken çekilmiş fotoğraflarında hafif bir yüz benzerliği vardı; ama yıllar geçtikçe öyle tezat kişiliklere dönüşmüşlerdi ki, yan yana dursalar bile kardeş olduklarını tahmin etmek zor olurdu. Şimdiyse Dom, koyu lacivert iş üniformasıyla oldukça heybetli bir görünüm sergiliyor ve üniversitenin üç yüz dönümlük kampüsünde, birkaç bin öğrencinin güvenliğinden sorumlu bir güvenlik amiri olarak çalışıyor. Yıpranmış yeşil Skoda arabasını ön girişe park etmemiş, muhtemelen sokağa bırakmış.

“Günaydın, Adam,” diyor neşeyle. “Gece vardiyasından yeni çıktım, kapı zilini çalıp çocukları uyandırmak istemedim. Seni uyandırmadım değil mi?”

“Hayır,” diyorum. “Zaten kalkmıştım. Yapacak çok iş var.”

“Demek burası yeni yuvanız, ha?” Hafif bir ıslık çalıyor. “Çok havalı, çok şatafatlı. Artık sana ‘malikânenin lordu’ mu demeliyim?”

Her zamanki gibi yine, Jess’in ağabeyi benimle dalga mı geçiyor yoksa iş yerinde ekibine nasıl konuşuyorsa benimle de öyle mi konuşuyor, anlamak zor oluyor.

Başımı sallıyorum. “Bu arada, senin için de bir anahtar kestirdik. Buralarda bir yerde.”

Dom kollarını geniş göğsünde kavuşturup tezgâha yaslanıyor ve yüksek tavanı, kiler kapısını, bodrum kapısını inceliyor. Her şeyi genel anlamda tüm boyutlarıyla gözden geçiriyor; Viktorya dönemi mimarisinin o görkemini, süslü tavan silmelerini, bahçenin genişliğini...

“Jess, bulduğun kameraya bakmamı istedi,” diyor.

“Teşekkürler, kamera garajda,” diyorum ona. “Ama önce biraz kafein almam lazım.” Dolaptan üçüncü bir kupa indiriyorum. “Çay mı kahve mi?”

Kahve demlenirken Dom’la biraz laflıyoruz, sonra kupalarımızı alıp garaja geçiyoruz. Garajın pürüzlü beton zemininin çoğu hâlâ taşınma sonrası boş kutular ve ev içinde yer bulamadığım çeşitli mobilyalarla kaplıydı. Bahçe makası, testereler ve Cal-lum’un erişmesini istemediğim kesici aletler kuş yuvasıyla birlikte arka duvardaki en üst rafa dizilmişti.

“Jess kameranın evde olmasını istemedi,” dedim kayınbira-derime. “O yüzden buraya koydum.”

Rafın üzerindeki yaylı testerenin yanına doğru uzandım ama parmaklarım tam yetişmedi. Demek ki kamerayı epey geriye itmişim. Plastik bir taşıma kasasını çekip üzerine çıktım, iki elimle yukarı uzandım.

Ama raf boştu. Kamera ve kuş yuvası gitmişti.

15

“Anlamıyorum,” diyorum başımı sallayarak. “Dün öğleden sonra tam buraya koymuştum. Kutusuyla birlikte.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Az önce gelirken yan taraftaki kapının asma kilidinin açık olduğunu fark ettim,” diyor Dom, başının üzerinden başparmağıyla geriye işaret ederek. “Dün gece kapattığından emin misin?”

“Sanırım... Yani, muhtemelen.” Önceki geceyi düşünüyorum ama o kadar yoğun bir gündü ve kafamda o kadar çok yeni şey dönüp duruyordu ki gerçekten böyle bir şey yapıp yapmadığımı hatırlayamıyorum.

“Yüzde doksan eminim kilitlediğime.”

Dom kaşını kaldırıyor ama yorum yapmadan konuyu kapatıyor. Bekâr bir adam olarak, kendi ailesi olmamasına rağmen kız kardeşine ve özellikle de çocuklara karşı her zaman korumacı davranır. Bazen bilerek ya da bilmeyerek, sanki işler kötüye gitse onları tek başıma koruyamayacakmışım gibi bir izlenim verir bana.

“Anahtarı olan başka biri var mı?” diye soruyor kapıyı incelerken.

“Sadece bizde var sanırım.”

“Görünüşe bakılırsa dün gece biri seni ziyarete gelmiş.”

Bu düşünce baş ağrısı gibi kafamda yer etmeye başlıyor. Bir *yabancı*nın burada olması. Benim mülkümde. Hem de biz yukarıda uyurken... Gecenin bir vakti, garaja kadar geliyor, yolu izleyip arka tarafa geçip içeri giriyor... Garaj eve bitişik olmasa da mutfaktan sadece birkaç metre uzakta; onları ailemden ayıran tek şeyse arka kapı. Kahvenin tadı ağzımda birden acılaşıyor.

“Bu delilik,” diyorum. “Buraya taşınalı sadece iki gün oldu.”

“Başka çalman bir şey var mı?”

Etrafıma bakıyorum; iki gün önce taşınma ekibinin garaja yığdığı, henüz yerleştirilmemiş bahçe mobilyaları, bisikletler, çadırlar, aletler ve kutular etrafta duruyor.

“Bilmiyorum. Söylemesi zor. Gözle görülür başka bir eksik yok.”

“Her halükârda,” diyor Dom, yüzünde kasvetli bir ifadeyle, “en iyisi burayı kilitlemen olur. Bir de şu kilidi değiştirmen lazım.”

Beş dakika sonra, Dom’un kahve fincanını yeniden doldurup mutfak masasında karşısına oturuyorum. Dom, Jess’in WhatsApp’tan ona gönderdiği kuş yuvası kamerasının fotoğraflarını telefon ekranında kaydırıyor.

“Güzel cihaz,” diyor, ekranı yakınlaştırıp bakarak. “Yapısı kaliteli, düşük ışık için kızılötesi özelliği var. Muhtemelen ya zayıf güvenli bir Wi-Fi’ye bağlanıyordu ya da Bluetooth menziline girdiğinde belli bir telefona görüntüleri yüklüyordu; mesela o kişi sokağa park ediyor, kamera telefonuna bağlanıyor ve son görüntülerin hepsini yüklüyor. Bu sadece birkaç saniye sürer.”

“Sence ne zamandır oradaydı?” diyorum. “Kedi oraya çıkaran kadar kuş yuvasını fark etmemiştik bile.”

Dom, cihazı bir böcekbilimcinin nadir bir tropik böcek iskeletini incelediği gibi incelerken iri omuzlarını silkiyor. Bana bunun, kampüste yeni yapılan laboratuvarlar ve dersliklerde kullanılan kameralardan çok da farklı olmadığını söylüyor; el-

bette bunun, hiç kimsenin fark etmeyeceği şekilde tasarlanmış olması dışında.

“Güneş enerjili, yedek bataryası da var,” diye ekliyor sözlerine. “Bu tür bir cihaz haftalarca, hatta hava koşulları ve ışık durumuna bağlı olarak aylarca kayıt yapabilir.”

“Kayıt,” diyorum, midemin derinliklerinde bir bulantı dalgası hissederek. “Yani bizi mi kastediyorsun? Beni, Jess’i, çocukları... Gidip gelişlerimizi? Kendi küçük *Truman Show*’umuza mı dönüştük yani?”

Dom yavaşça başını sallıyor. “Eğer ön cephenin tamamını görebiliyorsa, evet. Yirmi dört saat boyunca sizin hareketlerinizi, kimlerin evde olduğunu, kimlerin olmadığını izleyebilir. Ne zaman çıktığınızı, ne kadar süre dışarıda kaldığınızı... Günlük rutinlerinizi, alışkanlıklarınızı, ziyaretçilerinizi kaydedebilir. Her şeyi.”

“Burada eski bir güvenlik sistemi vardı, tuş takımı ön kapının yanında. Belki kamera onun bir parçasıdır ve mülk için takılmış bir CCTV sistemidir?”

Dom, hole gidip kontrol ediyor, sonra başını sallayarak geri dönüyor.

“O sistem çok eski,” diyor. “Yirmi yıl öncesinden kalma ve herhangi bir yere bağlı görünmüyor. Ama kamera çok yeni. En son teknoloji.”

“Belki genel bir güvenlik yenilemesinin parçasıdır?”

Dom bana şüpheyle bakıyor. “Evin önceki sahibi doksan yaşında değil miydi?”

“Seksen yedi,” diyorum. “Ama bir oğlu var. Belki babasını kontrol etmek için sistemi o takmıştır. Ona mesaj gönderdim.”

“Adam, bana söylemediğin bir şey mi var?” Sesini alçaltıyor. “Bu evle ilgili?”

“Ne demek istiyorsun?”

“O kamera, standart bir ev CCTV sisteminin parçası değil. Bu üst düzey bir gözetleme ekipmanı. Muhtemelen önceki sahi-

bi tarafından takılmış. Yoksa gerçekten birilerinin kız kardeşi-mi, yeğenlerimi... seni izlemek isteyeceğini mi düşünüyorsun?”

Bir anlığına, ona her şeyi anlatmayı düşünüyorum: Gizli oda, saat, eski kapaklı telefon ve gelen mesaj. Ama gururum sözle-rimi boğazıma düğümlüyor. Onun, aileme bakamayacağımı düşünmesini istemiyorum; her şeyi kendi başıma çözdüğümde ona anlatırım.

“Bunun bizimle ilgili olabileceğini sanmıyorum,” diyorum. “Ama yine de öğreneceğim.”

“Adam, yine gizemli laflar etmeye başladın.”

“Mantıklı bir açıklaması vardır, eminim.”

“Hmm.” Kahvesinin son yudumunu tek nefeste içiyor. “Ee, bana şu büyük turu attıracak mısın? En azından alt katı.”

Ona salonu, hâlâ kutularla dolu olan diğer oturma odasını, küçük dinlenme odasını, oyun odasını ve çamaşır odasını hızlı-
ca gösteriyorum. Yemek odasına gelince birden duruyor.

“Şunları görüyor musun?” Duvarla tavanın birleştiği köşeyi işaret ediyor. Korna biçiminde beyaz küçük bir plastik küp, alçı süslemenin hemen altında duruyor ve Dom elini salladığında önündeki kırmızı ışık yanıp sönüyor. “Alt kattaki odalarda hâlâ bu eski hareket sensörlerinden var. Eski bir sistem gibi görün-
yor ama hâlâ elektrik hattına bağlı.”

“Eski alarmla bağlantılı,” diyorum. “Dediğin gibi, artık düz-
gün çalışmıyor.”

“Biliyorum.” Gözlerini kısıyor. “Belki de sadece paranoyaklık ediyordumdur...”

“Ama?”

Sensörün tam altına gidip duruyor. Kırmızı ışık, sanki ona inat yanıp sönüyor.

“Sadece şunu düşündüm... Bir tane kamera buldun. Ya baş-
ka kameralar da varsa?”

16

Koridorda bir, mutfakta da üçüncü bir tane gizli kamera buluyoruz.

Her biri, odaların köşelerindeki eski tip hareket sensörlerinin içine gizlenmiş. Yerden epey yükseğe monte edilmiş, hantal, kirli beyaz plastik küplerin içindeki o iri devre kartları ve kablolar sökülüp yerine, buğulu camın arkasından etrafı izleyen küçük, bağımsız dijital kameralar yerleştirilmiş. Tıpkı geçen yüzyıldan kalma kabuğun içinde yaşayan ultra modern bir parazit gibi...

Dom'la birlikte evdeki tüm eski hareket sensörlerini tek tek duvardan söküp içlerini açıyoruz; ailemi gözetlemek için eklenmiş olabilecek her şeyi kontrol ediyoruz. Bunların bazıları boyanarak duvara sabitlenmiş, bu yüzden her birini uzun bir tornavidayla zorlayarak çıkarıyorum, hatta açarken bazılarını kırıyorum. Bu plastik kutuların kabloları sarkmış, görüntüleri hoş değil ama odalarda yürürken kırmızı ışıklarının bana göz kırpması yerine tamamen etkisiz hâle gelmelerini tercih ederim. Böylece kimsenin attığımız her adımı izlemediğinden emin olurum.

"Bu tuhaf," diyor Dom sessizce, bağlantısı kesilmiş kameraların minik dijital iç aksamını incelerken. "Gerçekten çok tuhaf."

“Jess dışarıdaki kamera için polisi aramıştı ama pek ilgilenmediler. Bugün tekrar ararım.”

Dom’un yüzünde kuşku dolu bir ifade belirliyor. “Bu konuda size iyi şanslar.”

“Buna değmez mi diyorsun?”

“Bildirilmeye değer, tabii. Ama bildiğim kadarıyla polis şu sıralar, hiç olmadığı kadar yoğun durumda. Biz onlarla haftada bir, hafta sonlarıysa neredeyse tüm gün muhatap oluyoruz; bu kadar personel eksikleri olduğunu hiç görmemiştim.” Kamera-dan başını kaldırıp bana bakıyor. “Tanıdığım bir komiserle konuşayım mı ne dersin? Beeston’da. Bakalım o ne diyecek?”

“Sağ ol, Dom!”

Dom yeniden kamera ünitesine dönüyor ve onu ters çevirerek inceliyor.

“Görünüşe bakılırsa bunların ikisi de dışarıdaki kamerayla aynı marka ve model. Ne zamandır burada olduklarını söylemek zor, aylar olabilir... Ya da yıllar. Bir de kusura bakma ama bariz bir şeyi söyleyeceğim sana; bunların üçü de gizli. Kılık değiştirmiş, saklanmış. Bu da...” Bir an durup kelimelerini daha dikkatle seçerek, “...olağan dışı,” diyor.

“Sence ses de kaydedebiliyorlar mı?”

“Görünüşe göre hayır. Ama bu, gece gelen misafirinin neden garaja bakacağını açıklayabilir.”

“Mutfaktaki kamera, dün beni onu arka kapıdan çıkarırken gördü.”

Dom onaylarcasına başını sallıyor. “Bu da senin, onu ya çöp kutusuna ya da garaja götürdüğünü düşündürür. Seni biraz tanıyorlarsa onu çöpe atamayacağını, mutlaka saklayacağını bilirler.”

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum.

“Sence beni tanıyorlar mı?”

Dom omuz silkiyor. “İki gün öncesine kıyasla seni biraz daha iyi tanıdıkları kesin.”

Birilerinin gizlice ailemi gözlüyor olduğu düşüncesi, derimin altına saplanmış sivri cam parçaları gibi canımı yakıyor. Taşındığımız günden beri birileri bizi sessizce izliyor, gözlemliyor olabilir. Pazar gecesi yediğimiz ilk akşam yemeği... Çocukların okuldan gelip ön bahçede oynamaları...

Yine de kameraların bizimle bir ilgisi olduğuna hâlâ inanmıyorum.

Biz konuşurken ev ahalisi de yavaş yavaş uyanıyor. Steve ile Coco yanımızda belirip kahvaltı bekleyen gözlerini bana dikeyyor. Her zamanki gibi, büyük sarman kedi önce beslenmek istiyor. Ardından Jess, pijamaları içinde uykulu Callum'la görünüyor; küçük kız kardeşi de hemen arkasından, mor saçlı bebeğini göğsüne bastırarak geliyor.

Hepsi Dom'u büyük bir şaşkınlık ve sevinçle karşılıyor. Callum, dayısının sırtına tırmanırken Daisy de mısır gevreğini yerken yanma oturması konusunda ısrar ediyor. Ben Jess'e tost ve çay hazırlıyorum; o çocukların kahvaltısıyla uğraşırken boş bir anını yakalamayı bekliyorum.

Çocuklar duymasın diye sessizce, diğer kameraları bulduğumuzu anlatıyorum. Dondurucunun üzerine koyduğum kameraları gösterince gözleri endişeyle büyüyor.

"Bu da ne böyle? Bu tamamen delilik, hemen polisi arıyorum."

"Dom hallediyor," diyorum. "İşten tanıdığı bir komiser var. Bak, bugün öğlen şehirde buluşmaya vaktin olur mu? Ben bir saatliğine çıkabilirim. Ofisinin yakınındaki yere gideriz, bunları sakın sakın konuşuruz."

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Son iki haftadır bu konuda daha da ustalaşmamdan, bunun neredeyse bir rutine dönüşmesinden de... Kendi aramızda her zaman, ne olursa olsun dürüst olmaya çalıştık. Ama bu sabah, güvenlik ve istikrar yanılması korumak bana her zamankinden daha önemli geliyor.

Jess başını iki yana sallıyor. “Olmaz. Sabah toplantım var, ardından Zürih ofisinden bazı meslektaşlarla    le yemeği yiyeceğiz, sonra da    leden sonra takım liderlerimle peş peşe g r şmelerime gireceğim.”

“O zaman bunu, bu akşam konuşuruz tamam mı?” diyerek onu hızlıca kucaklıyorum. “Sorun olmayacak. Sanırım kameralar önceki ev sahibinin oğluna ait, babasını gözetlemek istemiş. Ama biz onları bulduk, kapattık, mesele halloldu.”

“Bana mesaj atan kişiden haber var mı?”

“Henüz yok.” Alnına bir öpücük konduruyorum. “Muhtemelen bir daha onlardan haber almayacağız.”

Jess duş alıp hazırlanırken, ben Daisy ve Callum’u yukarı çıkarıp giydiriyorum; ayakkabılarına, yüzlerini yıkayıp dişlerini fır alamalarına yardım ediyorum... Ben de temiz bir gömlek giyip yatak odasındaki iş çantamı alıyorum.

Koridorda ayakkabıları ve okul çantalarını toplarken Leah nihayet gürültüyle aşağı iniyor, meyve k sesinden bir muz kapıyor ve otobüsüne geç kaldığını söyleyip el sallayarak  n kapıdan fırlıyor.

Arka kapıdan Dom  ıkıyor.

“Arka bah ene şöyle bir göz attım ama orası samanlıkta iğne aramak gibi dostum. Kocaman bir alan, bir de bu kadar bakımsız olunca... İstesen milyonlarca yere kamera gizleyebilirsin.”

Sonra işaret parmağını yukarı kaldırarak bana, “ nceliğin üst kat. Banyolar. Ve yatak odaları,” diyor.

Başımı onaylarcasına sallıyorum. “Onlar okula gittikten sonra.”

Bana sorgulayan bir bakış atıyor. “Sen işe geç kalmayacak mısın?”

Kol saatime bakar gibi yapıyorum. Dom’u kandırmak, karıma yalan söylemek kadar kötü hissettiriyor ama bunun sebebi farklı. Zira Dom, yalanın kokusunu almakta çok iyidir. Her gün yalan söyleyen insanlarla, çoğunlukla sarhoş, uyuşturucu etki-

sinde ya da başka şekillerde başı belada olan öğrencilerle uğraşır ve bu durum onun “saçmalık dedektörünü” ince ayarlı bir enstrümana dönüştürmüştür.

“Evet,” diyorum. “Aslında ofise gitsem iyi olacak. Üst kattaki odaları daha sonra iyice kontrol ederim.”

Cebinden araba anahtarlarını çıkarıyor. “İstersen seni işe bırakabilirim.”

“Bugünlük yeterince şey yaptın, Dom.” Kapının yanındaki askıdan kendi araba anahtarlarımı alıyorum. “Sen eve git, biraz uyumaya bak. Ben kendim giderim.”

Evi arkamızdan kilitleyip, onun Skoda’sına binip gitmesini bekledikten sonra kendi arabamın motorunu çalıştırıyorum.

Arabayı çalıştırdıktan sonra, onun hâlâ orada olmadığından emin olmak için bir dakika daha bekliyorum.

İki dakika sonra Derby Road kavşağına varıyorum. Burada sağa dönmek beni yokuş yukarı, şehre; artık çalışmadığım, bir işimin olmadığı o yere götürecektir.

Bunun yerine direksiyonu sola kırıyor ve yokuş aşağı hızla gidiyorum.

17

Evden çıkmış olmak iyi hissettiriyor.

Aslında bu tuhaf, çünkü o evi almak için borca battık, tüm birikimimizi de oraya yatırdık. Altı ay boyunca hayalimizdeki evi aradık, bir altı ay daha zincirin tamamlanmasını, evrak işlerinin bitmesini bekledik ama hâlâ sanki başkasının evinde yaşıyormuşuz gibi geliyor bize. Sanki ev hâlâ kovulmayı bekleyen hayaletlerle, cevapları henüz bulunmamış eski sorularla doluymuş gibi...

Belki bugün o sorulardan birine cevap bulabilirim.

Şehrin kuzeybatısına doğru ilerliyorum, M1 otoyolunun kıvrılarak uzanan gri hattını geçip Nottingham'ın batıdaki banliyölerinin biraz ötesinde, küçük bir kasaba olan Kimberley tabelasını görene kadar devam ediyorum. Çift şeritli yoldan çıkınca depolar, sanayi tesisleri, hobi bahçeleri ve futbol sahalarının yanından geçiyorum. Telefonumdaki harita uygulaması beni, o eski köpek tasmaındaki adrese yönlendiriyor; bu yüzden ana alışveriş caddesini pas geçiyorum. Sumner Street kasabanın kenarında, küçük ön bahçeleri ve yamalı parke taşlarıyla kaplı kısacık giriş yolları olan sıradan, savaş sonrası yapılmış bitişik nizam evlerden oluşan uzun bir sıra halinde uzanıyor. Kimber-

ley, eski bir madenci köyü ve yıllar içinde epey zor zamanlar geçirmiş. Elbette iyi insanlarla dolu bir yer ama The Park gibi lüks bir semte oldukça uzakmış gibi bir his veriyor.

167 numara biraz ileride. Arabayı yolun karşısına çekip evi bir süre inceliyorum. Perdeler açık ve dışarıda araba yok; alt kattaki pencereden görülebilen başka bir yaşam belirtisi de yok. Köpek tasmaını bir plastik alışveriş poşetine koydum. Bunu elimde sallaya sallaya dolaşmak bana, sanki kayıp bir evcil hayvan arıyormuşum gibi hissettirdiği için tuhaf geliyor. Poşeti ön koltuktan alıp arabayı kilitliyorum ve giriş yoluna doğru yürüyorum. Evin zili eski tip, iki tonlu, kapının desenli camında hüznü bir şekilde çınlayan “ding-dong” tarzı olanlardan.

Kimse kapıyı açmıyor.

Bir süre bekledikten sonra yeniden zili çalmayı deniyorum, sonra da metal posta kutusuna vurup kapağını gürültüyle sallıyorum. Ama yine kimse kapıya gelmiyor. Gün ortası; muhtemelen ev sahipleri iştedir diye düşünüyorum. Bir dakika daha umutla bekledikten sonra arabaya dönüyor, torpido gözünde bir kalem ve kâğıt arıyorum.

Tam notun altına cep telefonumu yazmak üzereyken küçük, kırmızı bir Peugeot yanımda yavaşlıyor ve dikkatle 167 numaranın girişine dönüyor. Kaldırıma çıkarken süspansiyonu gıcırdayarak sarsılıyor. Sürücü tarafından inen bir kadın, bagajdan iki dolu alışveriş poşeti çıkarıyor. Yaklaşık elli yaşlarında, tulum ve spor ayakkabı giymiş, yanakları al al, kahverengi saçlarını özensiz bir şekilde atkuyruğu yapmış. Bagajı açık bırakarak alışveriş poşetlerini alıyor ve yan taraftaki eve gidiyor. Bastonuna yaslanmış, terlikli yaşlı bir adam kapıyı çoktan açmış. Kadın içeri giriyor.

Birkaç dakika sonra, eli boş halde dışarı çıkıyor ve Peugeot’un içindeki diğer iki alışveriş poşetini alıp 167 numaralı eve giriyor, kapıyı ayağıyla iterek kapatıyor. Bir dakika bekliyorum, sonra peşinden gidip on dakika içinde üçüncü kez kapı zilini

çalıyorum. Bu kez buzlu camın arkasından yaklaşan bir hareket görüyorum; kadın konuşurken kapıyı açıyor.

“Bill, sana söyledim, zaten alışverişe çıkmıştım ve fazladan para almayacağım...”

Beni görünce duruyor.

“Merhaba,” diyorum, elimi selam verir gibi kaldırarak. “Böyle ansızın uğradığım için kusura bakmayın.”

“Ah,” diyor. “Sizi komşu sandım.”

“Bir dakikanızı alabilir miyim?”

Kadının yüzündeki gülümseme siliniyor. “Tam alışveriş poşetlerini yerleştiriyordum, oğlumu almadan önce halletmem gereken başka işlerim de var.”

“Gerçekten uzun sürmez...”

“Kapıdan satış yapanlardan bir şey almam; ama isterseniz bir broşür bırakabilirsiniz.”

“Bir şey satmıyorum,” diyorum. “Sadece köpeğiniz hakkında konuşmak istemiştim.”

Kadın kapıyı kapatmaya yelteniyor. “Üzgünüm, yanlış eve geldiniz sanırım, canım. Benim köpeğim yok.”

“Tasmasını buldum.” Plastik poşeti kaldırıyorum. “Bugün buradan geçerken size uğrayayım dedim.”

“Dediğim gibi,” diye tekrarlıyor kadın. “Köpeğim yok. Yıllardır da olmadı.”

Sesinde kesin bir ifade var; minicik bir hayal kırıklığıyla içimdeki umut kabarcığı sönüyor.

“Ne zamandır bu adreste oturduğunuzu sorabilir miyim?”

Kadın arkamda, giriş yolunda başka biri olup olmadığını anlamak için eğilip bakıyor.

“Bu bir tür şaka mı?”

“Belki köpek, evin önceki sahibinindi...”

“Ne zamandır burada yaşadığının sizinle ne ilgisi var, bilemiyorum?” Kapıyı tamamen kapatmak üzere bir hamle yapıyor. “Üzgünüm ama size yardımcı olamam.”

“Adı Woody’ydi.” Plastik poşetten tasmayı çıkarıp üzerindeki etiketi ona gösteriyorum. “Köpeğin. Tasmaını evimde buldum ve oraya nasıl geldiğini merak ettim.”

Bir an kadın yüzüme kapıyı çarpacak sanıyorum ama bunun yerine duruyor. Ağzı hafifçe aralanmış ve gözleri, yıpranmış siyah deri tasmanın üzerinde. Alnındaki üç ince çizgi derinleşiyor, eli tereddütle uzanıp mat gümüş rengi isim etiketine dokunuyor. Küçük metal diski evirip çevirerek üzerindeki birkaç harf ve rakamı okuyor, başparmağıyla kazınmış yazıların pürüzlü hatlarını okşuyor.

Yüzündeki tüm renk çekilip gitmiş.

“Nerede?” diyor, sonunda tasmayı iki eliyle kavrayarak. “Bunu nerede buldunuz?”

Ona tasmayı evimde bulduğumu tekrarlıyorum, sokak adını da söylüyorum ama fazla ayrıntıya girmiyorum. Kadın gözlerini tasmadan ayırıp bana bakıyor, sonra ön kapıyı ardına kadar açıp beni içeri alıyor. Sağda merdivenler, en sondaysa küçük ve düzenli bir mutfağın bulunduğu kısacık bir koridora giriyoruz. Kadın soldaki açık kapıyı işaret ederek beni içeri buyur ediyor. Bej ve koyu kahve tonlarında, az eşyalı bir oturma odası burası. Pencere kenarındaki kanepeyi işaret ediyor bana. Neredeyse bir köpeğin odaya girip beni koklamasını bekliyorum ama ev sessiz ve durgun; içeride ikimizden başka kimse yok gibi.

Kadın kapının yanında, hâlâ bana güvenip güvenmeyeceğinden emin değilmiş gibi duruyor ve tasmayı iki eliyle sıkıca kavramaya devam ediyor.

“Bir şey içer misiniz?” diyor. “Çay?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Bu arada, ben Maxine. Çoğu insan bana Max der.”

“Adam,” diyorum. “Memnun oldum.”

Bir karar vermiş gibi odanın içine biraz daha giriyor.

“Woody eşimin köpeğiydi,” diyor sonunda. “En azından,

başlangıçta öyleydi. Adrian onu barınaktan alan, kabuğundan çıkaran, eğiten kişiydi.” Durup başını sallıyor. “Üzgünüm, bu konu böyle aniden açılınca biraz afalladım.”

Tasmayı dikkatle kanepenin üzerine bırakıyor ve şöminenin üzerindeki raftan siyah çerçeveli bir fotoğraf alıp bana uzatıyor. Fotoğrafta, yeşil bir anorak giymiş, zayıf, gözlüklü, güler yüzlü bir adam var; eli sevgiyle, dili dışarıda gülümser gibi duran karmakarışık tüylü, caramel renkli, melez bir köpeğin başında.

“Woody’yi bir barınaktan aldık; yaşını tam olarak bilmiyorduk ama iki ya da üç yaşlarında olduğu tahmin ediliyordu. Önceki yuvasında çok kötü muamele görmüştü. Bir hafta boyunca kanepenin arkasından çıkmadı, birinin ona dokunmasına izin vermesi bir ay sürdü. Herkesten ve her şeyden korkuyordu. Ama kötü huylu değildi, sadece çok korkuyordu. Adrian onu yaşama döndürdü. İkimiz de onu çok sevdik. Ama hiçbir zaman aklıma...” Kadın, koltuğun kenarına oturuyor. O anda fark ediyorum ki sağ elinin dördüncü parmağında altın bir yüzük var, sol elinde değil. Takı olarak bir de boynunda, parmaklarıyla hafifçe oynadığı sade bir gümüş madalyon var. “O köpeğe tek başıma bakacağım gelmezdi.”

“Üzgünüm.”

“Sadece her şeyi yeniden hatırlattı bu bana.”

“Eşiniz..?” Sorum bir an havada kalıyor; ona bunu nazikçe nasıl soracağımı düşünüyorum. “Onunla artık birlikte değil misiniz?”

“Hayır.” Kadın, şöminenin üzerindeki diğer fotoğraflara bakıyor. “Hayır, birlikte değiliz. Adrian’ı yirmi yılı aşkın süredir görmedim.”

ADRIAN

Woody yağmura aldırmıyordu.

Hatta yağmur âdeta hoşuna gidiyordu; sırtına yapışmış sert sarı tüyleriyle su birikintilerinin içinden koşuyor, orman yolundaki patikada sıçrayarak ve kayarak ilerliyordu. Eski yeşil topun peşinden koşup duruyor, her seferinde kuyruğunu keyifle sallayarak geri dönüyordu. Onun bir yıl önce, kendi gölgesinden bile korkan zayıf, küçücük bir köpek olduğunu düşünmek imkânsızdı.

Adrian saatine baktı; yağmur damlaları dijital ekranın üzerine düşüyordu. Artık geri dönme vakti yaklaşıyordu; hem kendisinin üstünü başını kurutması hem de Woody'yi kurutması, ısıtması, küçük dostu için şömineyi yakması gerekiyordu. Max'e oturup gününün nasıl geçtiğini soracaktı. Çay da o sırada neredeyse hazır olurdu.

Topu son bir kez fırlatmak üzereyken o sesi duydu. Tekrar tekrar aynı isim çağırılıyordu ama yağmurluğunun kapüşonuna vuran damlaların ritmi arasında, ne söylendiğini tam olarak anlayamıyordu.

Sesler yaklaşırken, patikada sendeleyerek ilerleyen ve hâlâ ormanın içine doğru, o karanlık, yağmurla ağırlaşmış ağaçların arasında aynı kelimeyi bağırarak bir silüet gördü. Uzun, sarı bir yağmurluk giymiş, ince yapılı biriydi bu; yüzü, sırlıklam mor şemsiyenin altında gizlenmişti. Gençti, belki yirmili yaşlarında biriydi ve diğer elinde, ikiye katlanmış ve boş bir şekilde sallanan kahverengi deri bir tasma vardı.

Adrian, kendi köpeğini yanına çağırdı ve Woody uslu uslu yanına geldiğinde siyah tasmağını kayışa taktı. Karanlıktaki o figür yaklaşırken ağaçların arasına baktı fakat gün hızla kararıyordu ve yağmur damlalarıyla lekelenmiş gözlükleri bir şey seçmesini zorlaştırıyordu.

“İyi misiniz?” diye seslendi. “Birini mi kaybettiniz?”

Figür, tereddütle ona döndü ama biraz daha yaklaştı.

“Köpeğim... aslında hâlâ yavru sayılır ve hâlâ eğitim aşamasındayız. Babam onu tasmağı bırakmamam gerektiğini söyledi ama yanımda tutarsam sorun olmaz diye düşündüm.” Kelimeler âdeta birbirinin üzerine yığılarak, aceleyle çıkıyordu ağzından. “Sonra bir tavşan gördü ve ormana doğru fırlayıp gitti, ben de ona yetişemedim. Babam beni öldürecek.”

“Fazla uzaklaşmış olamaz,” dedi Adrian, sakın bir sesle. “Adı ne?”

“Bella.” İncecik ve gergin çıkan ses, neredeyse hıçkırıkla titriyordu. “Endişeleniyorum çünkü eğer ormanın diğer tarafına geçerse orada bir yol var ve yollarla arası hiç iyi değil... Tehlikeden anlamıyor. Çok tatlı ama çok da aptal, bilirsiniz işte. Karşılaştığı herkesi sever ama heyecanlanınca koşar da ko-

şar, etrafındaki hiçbir şeyin farkında olmaz. Tanrım, onu tasmaşız bıraktığım için ne kadar aptalım. Bir Dalmaçyalı, ne kadar çılgın olduklarını bilirsiniz.” Woody, başının okşanmasına izin veriyor, kuyruğunu yavaşça sallıyordu. “Peki, sizinki ne cins?”

“Ah, bu ufaklık melez, elli yedi çeşit türün bir karışımı,” dedi Adrian. Gözlüğünü çıkarıp kot pantolonuna silerek temizledi. “Bakın, Bella’nın sevdiği köpek ödülllerinden yanınızda var mı?”

“Hayır, evde kaldı.”

“Muhtemelen yakınlardadır,” dedi Adrian. “Onu gördüğünüzde koşmayın çünkü bunu oyun sanıp daha uzağa kaçabilir ya da korkabilir. Geri döndüğünde de ona kızmayın, tamam mı? Sakin ve olumlu olun.”

Yabancı, gözlerini ağaçlara dikti.

“Bana... yardım edebilir misiniz? Sadece birkaç dakika?” dedi, ardından bir hıçkırık daha kaçtı dudakları arasından.

Adrian yeniden saatine baktı. Max’i evde uzun süre yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu. Son zamanlarda çok kötü hissediyor, sürekli kendini suçluyordu; özellikle de son seferden, on dört haftaya kadar gelip de her şey ters gittikten sonra. Belki de artık yardım istemelerinin zamanı gelmişti; NHS’te yapabilecekleri çok şey vardı. Bir yolunu bulacaklardı. Hem belki bir gün, kendi oğlu ya da kızı da bu ormanda, bir köpekle yürüyüş yaparken, bir yabancidan yardım isteyecekti.

Bugün, bir hayvansevere yardım edecekti.

Sonra da eve dönecekti.

“Elbette,” dedi. “Hadi, Bella’yı bulalım.”

18

“Birden ortadan kayboldu.” Maxine, iki eliyle beyaz porselen bir çay kupasını sıkı sıkı tutuyor. “Bir akşam dışarı çıktı ve bir daha geri gelmedi.”

İkimize de çay yaptı ve oturma odasındaki küçük kanepede karşımda oturuyor. Karşı duvar, Adrian’ın fotoğraflarıyla kaplı: Maxine’le birlikte düğün günü çekilmiş bir kare, renkleri zamanla solmuş birkaç çerçeveli tatil fotoğrafı, ayrıca bir bebek fotoğrafı; bu evin kapısında okul üniformasıyla duran gözlüklü bir erkek çocuğu, ardından bir ergenlik fotoğrafı ve son olarak mezuniyet cübbesi giymiş genç bir adam.

Ev ürpertici bir sessizlik içinde; yalnızca sokaktan ara sıra geçen arabaların ve Maxine’in yumuşak Nottinghamshire aksanıyla bana, yirmi yıldan fazla süredir görmediği kocasını anlatırken çıkan ses duyuluyor.

“İşten geldi ve yemekten önce köpeği gezmeye çıkardı,” diyor. “Hep yaptığı gibi. Aynı saat, aynı yer, sokağın sonundaki parka gitmişti. Gayet normal görünüyordu, üstelik o gece yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu, o yüzden çabucak geri döner diye düşündüm. Önceleri, muhtemelen Royal Oak’taki dart takımından bir arkadaşına rastladığını ve ayaküstü sohbete daldığını san-

dım. Ama aradan bir saat geçince endişelenmeye başladım; eşim yemeğini asla kaçırmazdı. Bir buçuk saat geçtiğinde, hava neredeyse tamamen kararmış, parkta tek bir ışık kalmamıştı; işte o zaman ben de yukarı doğru yürümeye başladım. Woody'yi buldum. Sırılsıklam, titreyerek, tek başına dolaşıyordu. Ne tasma vardı ne de kayışı. Adrian yoktu. O gece, onu gören ya da ondan haber alan kimse olmadı. Hâlâ hiçbir anlam veremiyorum, hem de hiç.”

“Çok üzgünüm,” diyorum, kelimelerin ne kadar yetersiz kaldığını hissederek. “Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemem.”

“Bazı komşuların kapısını çalıp onu görüp görmediklerini sordum ama kimse görmemişti. Sonra arkadaşlarını aramaya başladım; o sırada hâlâ sırılsıklam halde, yüzünde bir gülümsemeyle kapıdan içeri gireceğini ve bana, başına gelenlerle ilgili bir hikâye anlatacağını umuyordum. O noktada nerede olduğu umurumda değildi, sadece eve dönsün istiyordum. Bir saat sonra polisi aradım.”

“Peki hiç bahsetmiş miydi?..”

Kadın, ben cümlemi tamamlamadan başını sallamaya başlıyor.

“Gitmekten falan mı? Hayır. Asla. Biz mutluyduk, bana asla böyle bir şey yapmazdı.” aradan onca yıl geçmesine rağmen hâlâ taze bir yarası varmış gibi acıyla dolu, buruk bir gülümseme beliriyor yüzünde. “Daha da önemlisi, Woody'yi tasmasız, yola yakın halde başıboş bırakmazdı. O köpeği çok severdi. Onu asla öyle terk etmezdi. Woody gençken ilk sahipleri tarafından sokağa atılmıştı; biz de onu bu yüzden barınaktan almıştık.”

“Peki polis ne dedi?”

“Çok bir şey söylemedi. Sanki aramaya pek devam etmediler bile. Aradan bir hafta geçmişti; banka hesabına hiç dokunulmamış, onu gören tek bir tanık çıkmamıştı ve yurtdışına gittiğine dair hiçbir işaret de yoktu ortada. Yani, pasaportu bile yoktu. Onu

bulmak için ciddi bir çaba gösterdiklerini hiç hissetmedim. ‘Çocuk değil, savunmasız bir yetişkin değil, kendisine veya başkasına yönelik bir risk yok’ gibi şeyler söylediler. Onlara, Charlie’ye hamile olduğumu söylediğimde işler daha da kötüleşti; bana sanki bu dünyanın en bilindik hikâyesiymiş gibi baktılar: *Sorumsuz adam sevgilisini hamile bırakır, ona bağlanmak istemez, bir gece sigara almaya çıkar ve bir daha geri dönmez.* Klasik hikâye...”

“Peki, bu Adrian’ın karakterine ters bir şey miydi?”

“Tanrım, evet. Dünyada bunu en son yapacak adam oydu.”

Bunu ondan önce milyonlarca kadının söylediğini düşünüyordum ama aradan yıllar geçmesine rağmen bu kadının ses tonundaki kararlılık değişmemişti.

“Yani polis, onun ortadan kaybolmaya karar verdiğini mi düşündü?”

“Öyle diyebiliriz.” Dudaklarını ısırıyor. “Birkaç hafta sonra da banka kartı Flamborough Head yakınlarında, uçurumların yanındaki bir otoparkta bulundu. Polis, oraya gitmesinin tek bir sebebi olabileceğini varsaydı. Ama Adrian öyle bir şey de yapmazdı. Asla.”

“Telefon kayıtları falan var mıydı?”

“Telefonu yoktu.”

Çayımı bitirip bardağı yan masaya bırakıyorum ve kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Jess’in bir gün ansızın ortadan kaybolduğunu, geri dönmediğini, çocuklar uğruna devam etmem gerektiğini hayal etmeye çalışıyorum. Onun olmadığı bir hayat, başına ne geldiğini bilmeden yaşamak bana neredeyse düşünülmez, olanaksız, akıl almaz bir şey gibi geliyor.

“Size haber vermeden, ansızın kapınıza dikilip bütün bunları yeniden gündeme getirdiğim için üzgünüm. Bunun sizin için çok zor olduğunu biliyorum.”

“Hayır,” diyor kadın, başını sallayarak. “Özür dilemeyin. Adrian hakkında konuşmayı seviyorum ama kimse artık onu bana

sormuyor. Kaç yıl oldu bilmiyorum, siz ondan bahsedene ilk kişisiniz. Onun hakkında konuşmayı seviyorum ama insanlar, 'Artık hayatına devam etmelisin' diye düşünüyor. Ya insan devam etmek istemezse?"

"Kocanız nasıl biriydi?"

Kadının gözleri yaşlarla doluyor.

"Nazik biriydi. En çok onu hatırlıyorum. Bir de kendine has bir şekilde komikti. İlk başta utangaç, içine kapanık görünebilirdi. Hani 'zıt kutuplar birbirini çeker' derler ya, bizde öyle bir şey hiç olmadı. Kendi küçük dünyamızda, sadece ikimizin olduğu küçük takımımızda mutluyduk. Birbirimizin ruh eşiydik. Sonra Woody geldi, bebek de her şeyi tamamlayacaktı." Tulumunun cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini siliyor. "Hiç cevap alamadım, doğru düzgün yas bile tutamadım. Cenaze yapılmadı, mezar taşı yok, onu hatırlatacak hiçbir şey yok ortada. Charlie'yi götürebileceğim bir yer yok. Sanki Adrian hiç var olmamış gibi. Herkes onu unuttu, bense unutmayan tek kişiyim... Ben ve Woody...O köpek, yıllarca onu bekledi. Akşam saat altıya çeyrek kala, Adrian'ın işten geliş saatinde ön kapıya giderdi. O küçük köpek orada oturur, beklerdi... Neredeyse son anlarına kadar yaptı bunu."

Adrian'ın işinden, hobilerinden, nasıl tanıştıklarından bahsediyor. Yıllar boyunca onun kayboluşunu yerel polis ve mahalle sakinlerinin gündeminde tutmak için giriştiği çabalardan söz ediyor.

"Yıllar içinde medyanın ilgisini çekmeye çalıştım," diyor. "Burada yerel gazetelerde birkaç haber çıktı ama haberler hiçbir yere varamadı. Hep 'yeni bir gelişme yok, yazılacak yeni bir şey yok' dediler. Yirminci yıldönümünde şu kayıp kişiler üzerine yayın yapan podcast'lerden birini bile denedim ama bana geri dönmediler. Sanırım onlar için yeterince ilginç veya sıra dışı bir olay değildi."

Onu bulmaya gelme sebebimi soracağım âna kadar bir süre bekliyorum.

“Peki sizce bu tasma neden benim evimde?”

Kadın başını sallayarak, “Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok,” diyor. “The Park’a hiç gitmedim, Adrian’m da oraya gitmesini gerektirecek bir sebebi olacağını sanmıyorum. Orada oturmu-yorsan, öyle bir yere gitmenin de bir anlamı olmaz, değil mi?”

“Öyle.” Bu doğru. The Park’ta ne işyeri ne bar ne kafeterya, ne de ofis blokları ya da dükkânlar bulunur... İlçenin batı tarafında küçük bir yarı müstakil evle şehrin kalbindeki bir ev arasında bariz bir bağlantı göremiyorum.

Kadın birden, aklına yeni bir fikir gelmiş gibi başını kaldırıyor ve içinde küçük bir umut kıvılcımı beliriyor.

“Belki orada bir yerde kalmıştır... belki bir yere giderken orada kısa süreliğine konaklamıştır? Belki de... bilmiyorum.”

Ona anlayışla gülümsüyorum. “Sanırım bu mümkün.”

Sessizliğe gömülüyoruz. Kadın yine tasmayı eline alıp dikkatle, neredeyse saygıyla bir süre öylece tutuyor; sanki bu, en ufak darbeye toza dönüşecek kadar değerli bir tarihi esermiş gibi.

“Ben bunu birkaç günlüğüne saklayabilir miyim?”

“Polise göstermek için mi?”

Kadın başını iki yana sallıyor. “Polis uzun zamandır kocamın başına ne geldiğiyle ilgilenmiyor ki. Aslında hiçbir zaman ilgilenmediler. Hayır, bunu oğluma göstermek istiyorum.”

“Elbette.”

“Babasıyla hiç tanışmadı o, biliyor musunuz? Bir kez bile. Ama inanılmaz şekilde birbirlerine benziyorlar; her gün onda, mimiklerinde, gülüşünde Adrian’ı görüyorum.”

Tulumunun cebinden telefonunu çıkarıyor ve birkaç kez dokunup bana uzatıyor. Ekranda, yirmili yaşlarının başında, zayıf yapılı, kocaman dillerini göstererek gülümseyen genç bir adam

beliriyor. Siyah deri ceket ve siyah bir tişört giymiş; saçları uzun ve dağınık, elinde metal bir baston var.

Gülümsüyor ve telefonu ona geri veriyorum. “Size benziyor.”

“Ben sadece Adrian’ı görüyorum.” Bakışları tekrar tasmaya kayıyor. “Başka bir şey buldunuz mu? Adrian’a ait olabilecek herhangi bir şey? O zamanlardan bana kalacak başka bir şeyi olsaydı bu benim için çok şey ifade ederdi.”

Gizli odada bulduğum diğer eşyaları kısaca tarif ediyorum ona ama elbette Rolex’ten söz etmiyorum. Kadın, sanki bunların her biri geçmişe uzanan bir bağ olabilirmiş gibi tüm sözlerimi birini dikkatle dinliyor.

“Yanımda getirmedim,” diyorum. “Sadece tasmayı aldım. Üzgünüm.”

“Birazdan işe gitmem lazım ama bu hafta içinde Nottingham’a geleceğim, belki bir yerde buluşabiliriz?”

Telefon numaralarımızı alıyoruz ve kadın, bana haber vereceğini söylüyor. Sonra Maxine’i anıları arasında, sessiz eviyle baş başa bırakıyorum.

Yolun aşağısında bulunan ve Adrian’ın en son görüldüğü parka gidiyorum. Oldukça sıradan, uzun ve daracık bir yeşil alan burası; yolun kenarından kıvrılarak uzanıyor, kuzey tarafında geniş bir ağaç şeridi var. On dakika kadar etrafta dolaşıyorum ve sadece tek başına köpek gezdiren biriyle karşılaşıyorum. Görünüşe göre hâlâ sessizliğin bulunabileceği bir yer burası.

Nereye gittin, Adrian?

Kiminle buluştun?

O gün ne oldu?

Küçük kasabanın ana alışveriş caddesinde bir kafe buluyorum. Bir jambonlu salatalı sandviç alıp yerken telefona, “Adrian Parish” ismini yazıp aratıyorum. Sadece birkaç sonuç çıkıyor; haberlerin en yenisi, kayboluşunun on beşinci yılı için yerel bir gazetede çıkmış. Haberde, Dedektif Memur Phil Goode’un

halktan bilgi talep ettiği kısacık bir paragraf var; ancak Adrian'ı bulmak ya da başına ne geldiğini öğrenmek konusunda herhangi bir ilerleme olduğuna dair bir iz yok. Çıkan az sayıdaki diğerkayıtlara göz atarken dijital ayak izinin ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum. Onu bulmak ya da başına ne geldiğini öğrenmek için gösterilen çabanın da ne kadar sınırlı kaldığını... Sanki Adrian Parish, hem hayattayken hem de ortadan kaybolduktan sonra, dünyada pek az dalga yaratmış gibi.

Bu hikâyenin üzerinde, göğsüme bir ağırlık gibi oturan bir hü zün var.

Tek bir şey son derece açıkça görünüyor: Artık kimse Adrian Parish'i umursamıyor. O, artık herkesin unuttuğu, evinden çıkıp giden ve bir daha geri dönmeyen birinden ibaret. Yıllardır kim senin aklına gelmemiş.

Maxine hariç.

19

Tam kafeden çıkmak üzereyken Jess'ten bir mesaj geliyor.

Neredesin?

Mesaja yanıt yazarken hafif bir suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak doğruluyorum.

Şehirdeyim, öğle yemeği için sandviç alıyorum.

Bu teknik olarak doğruydu, sadece bahsettiğim şehir, Jess'in sandığı şehir değildi.

Ne haber? x

Callum'un sınıfı yarın okulda "gelecek günü" yapacak, o yüzden biraz alüminyum folyo ve gümüş spreyci boya falan alabilir misin? Akşam bir şeyler uydururum ben. x

Ona baş parmak emojisiyle cevap atıyorum. Okul her birkaç ayda bir böyle günler düzenliyor ve çocuklardan biri için bir şeyler hazırlamak her zaman son dakika telaşına dönüşür. Tesco Express'ten Callum'un kostümü için gerekli şeyleri, alüminyum folyo, yapıştırıcı, gümüş koli bandı ve renkli keçeli kalem alıp tekrar arabaya dönüyorum.

Şehre dönüş yolculuğu çabuk geçiyor. Max'in kayıp kocası hakkında anlattıklarını aklımda evirip çevirirken, Adrian ile benim evim arasındaki bağlantıyı bulmaya çalışıyorum. O dönemde sahip olduğu arkadaşları ve az sayıda akrabası Kimber-

ley'deydi. Komşu kasaba Eastwood'da okula gitmişti. Nottingham'da çalışmıştı ama burası, Beeston Rylands'taki büyük bir sanayi bölgesinde, The Park'a çok uzak bir yerdeydi.

Sabahleyin bazı cevaplar bulma umuduyla yola çıkmama karşın yeni sorularla karşılaşmıştım.

Merak bir tür uyuşturucu gibi, insanın içini kemiren ve asla dindiremeyeceği bir kaşıntı gibi yayılıyor bedenime.

Şehre döndüğümde, Castle Boulevard'da ağır ağır ilerleyen trafiğe girerek nihayet Peveril Drive'a, sola doğru dönüyorum ve giriş kapısında kısa bir araç kuyruğuna takılıyorum. Sürücülerin tümü, bariyerin indiğini gösteren yeşil ışığın yanmasını bekliyor. Yola kocaman harflerle boyanmış bir DUR işareti var ve göz hizasındaki başka bir tabelada şu büyük harfli talimatlar tekrar ediliyor:

*YALNIZCA BÖLGE SAKİNLERİNİN GİRİŞİNE AÇIKTIR
GİRİŞ İÇİN PLAKA TANIMA SİSTEMİ
ARKADAN TAKİP ETMEK YASAKTIR*

Aracı yavaşça ilerlettim ve otomatik plaka tanıma sistemi aracın önünü tararken bekliyorum. Çelik mantar bariyer zemine gömülüp ışık yeşile döndüğünde, mahalleye yeni taşınmış olmanın getirdiği küçük bir heyecan hissediyorum. Bu yüzden de daha önce sadece geçtiğim bir yolu kullanabilmek bana biraz yeni bir şey gibi geliyor. Gerçi kuzey girişinin ve doğudaki kalenin yanındaki girişin her zaman açık olduğunu gördüğümünden, neden özellikle güney tarafında böyle bir erişim kısıtlaması olduğunu anlayamıyorum. Amacın, kestirmeden gitmeye çalışanları engellemek ve genel trafiği azaltmak olduğunu düşünüyorum.

Yolda yazan 30 km/saat hız sınırı işaretinin üzerinden geçip kasise doğru dikkatle ilerliyorum ve Peveril yolunun hafif eğimli yokuşundan The Park bölgesinin merkezine doğru yöneliyorum. Yaşlı ağaçların sıralandığı, her biri geniş bir araziye

kurulmuş gösterişli Viktorya dönemi evlerinin bulunduğu geniş bir yolda ilerliyorum. Burada yaşamaya başlamış olmamız hâlâ bana gerçek dışı geliyor. Şehrin tam ortasında, erişim kapıları ve YALNIZCA BÖLGE SAKİNLERİ tabelalarıyla çevrili bu tuhaf yerleşim alanının üst kısmında, solgun taşlarıyla kale yer alıyor.

Regency Place'e doğru dönüyorum. Tam Dom'u arayıp polis tanıdığından bir şey duyup duymadığını sormak üzereyken evimin girişine döndüğüm anda kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Bir adam, ellerini yansımaya karşı siper etmiş, salon penceresinden içeri bakıyor.

Aracımla fark edince dönüp bana doğru el sallıyor. 1.90'dan uzun boyuyla, benden birkaç santim daha uzun. Lacivert bir ceket ve göğüs kaslarını belli eden gri, V yaka bir kazak giymiş. Omzundaki sırt çantasının kayışını bir eliyle tutuyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyorum, yolcu koltuğundaki Tesco alışveriş poşetini alıp arabayı kilitlerken. "Birini mi arıyorsunuz?"

"Merhaba," diyor, sakallı yüzünde kocaman bir gülümseme belirirken. "Rahatsız ettim, kötü bir zaman mı?"

"Duruma göre değişir."

Gülümsemesi yüzünden silinmiyor. "Haklısınız elbette."

Boynunda bir yaka kartı yok; ne bir şey satmaya çalışıyor ne de bağış topluyormuş gibi görünüyor. Anahtarları sağ elimde tutarak garaj yolundan ona doğru yürüyorum.

"Üzgünüm," diyorum, sabah Max'i kapısında nasıl hazırlıksız yakaladığımı hatırlayarak. "Genelde kapıda bir şey satın almam ama bir broşürünüz ya da bırakabileceğiniz bir şey varsa..."

"Merak etmeyin, bir şey satmıyorum." Omzundaki sırt çantasının kayışını biraz yukarı çekiyor. "Acaba birkaç dakikanızı alabilir miyim? Sanırım bana bir konuda yardımcı olabilirsiniz; şayet bu mümkünse size çok minnettar olurum. Bu arada adım Shaun."

Köşeli çene hattı ve net yüz hatlarıyla, rugby oyuncularına özgü bir havaya sahip. Tok ve derinden gelen, baskın olmasa da yerel bir aksanı olan bir sesi var.

“Size ne konuda yardımcı olmamı istiyorsunuz?” diyorum. “Şu anda biraz meşgulüz, daha yeni taşındık, hâlâ evi düzene sokmaya çalışıyoruz.”

“Biliyorum, aslında buraya gelmemin sebebi de bu.”

“Öyle mi?”

“Evet, emlakçıyla konuştum, uğramamda bir sakınca olmayacağını söyledi.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Jeremy ile mi konuştunuz?”

“Evet.”

“Bir sorun mu var? Genelde konuşmamız gereken bir şey olursa beni arar ama bildiğim kadarıyla tüm resmi işler bitmişti.”

“Yok, sorun değil.” Tekrar gülümsüyor; dişleri dikkat çekici derecede beyaz. “Daha çok bir rica gibi. Ailece taşınmadan önce kalan tüm eşyaları elden geçiriyoruz, çoğu zaten elde tutulmaya değmez, eski püskü şeyler. Yani çöpe gidecekler.”

“Anladım,” diyorum, nihayet bağlantıyı kurarak. “Bay Hopkins büyükbabanız mı?”

“Evet.” Başını belirgin bir şekilde sallıyor. “Kusura bakmayın. Bu ev onundu. Yani, önceden.”

“Anlıyorum.”

“Adam sizsiniz, değil mi?” Bana yarım adım yaklaşıyor. “Biz o evden çıkarılan eşyaları tek tek inceliyoruz. Dediğim gibi çoğu çöp ama birkaç parça var ki onları bulamıyoruz. Aile hatırası, manevi değeri olan şeyler... Büyükbabama ait eşyalar.” Gözleri omzumun üzerinden evin içine doğru kayıyor. “Yani sizin için zahmet olmazsa, onları geri almak isteriz.”

20

Shaun, başparmağı sırt çantasının kayışına takılı halde olduğu yerde duruyor.

“Bu sizin için uygun olur mu?” diye soruyor.

Ön kapı anahtarına uzanıyorum. “Bu, mesaj yüzünden mi?”

“Hangi mesaj?”

“Eşime bir mesaj gelmişti. Bulduğumuz eşyaları bir adrese göndermemizi istiyordu.”

Shaun başını yavaşça iki yana sallıyor, dudaklarının kenarı bir an kıvrılıyor.

“Hayır... ondan haberim yok.”

Bir an gözlerinin içine bakarak bekliyorum; en ufak bir yalan belirtisi, huzursuzluk ya da göz kırpışında saklı bir gerginlik emaresi arıyorum. Ama ya çok iyi bir oyuncu ya da gerçekten ne dediğimi anlamıyor.

“Tuhaf,” diyorum. “O yüzden geldiğinizi sanmıştım.”

“Bildiğim kadarıyla kimse öyle bir mesaj göndermedi.”

Shaun, sanki bu konuşma ne kadar sürerse sürsün öylece beklemeye hazır halde, sorularıma aldırmaksızın yerinden kılmıdamıyor. “Başka bir zaman geleyim” ya da “babama sorayım” gibi bir teklif yok. Ayakları omuz genişliğinde, ne ileri atılıyor

ne de geri çekiliyor. Camdan içeri bakarken gördüğüm ilk an, içgüdüm onu hemen uzaklaştırmak olmuştu. Evdeki gizli kameralar, Jess'in aldığı garip mesaj, Maxine Parish'ten dinlediğim tuhaf hikâye... Tüm bunların ardından, tanımadığım birine güvenmek pek akıl kârı gelmiyor bana.

Ama yine de...

En azından gerçekte kim olduğunu öğrenene dek gitmesini ben de istemiyorum. Üstelik, belki de gerçekten doğruyu söylüyordur. Belki de gerçekten bu adam, Bay Hopkins'in torunudur. Bu durumda, mesajı gönderen başka biriydi ve evimizdeki hiçbir şey üzerinde hak iddia edemezdi.

“Bu durumda,” diyorum, “Babanız yurtdışında olduğu için mi siz geldiniz?”

“Evet,” diyor adam. “Aynen öyle.”

“Affedersin, soyadınızı anlayamadım.”

“Hopkins,” dedi. “Tanıştığıma memnun oldum bu arada.”

Ona hafif, gergin bir gülümsemeyle bakıyorum. Aklıma bir fikir geliyor.

“Dinleyin,” diyorum. “Bana bir saniye verir misiniz? Mutfak kapısının kapalı olduğundan emin olmam lazım, yoksa köpek kaçabilir.”

Adam gözlerini benden ayırmadan başını sallıyor. “Tabii.”

Ön kapıyı açıp hole giriyorum. Ziyaretçiye arkamı dönerek telefonumu çıkarıyorum ve evi Bay Hopkins adına satan emlakçı Jeremy'ye hızlıca bir mesaj atıyorum:

Merhaba, bugün Bay Hopkins'in oğlu ya da torunuyla konuştunuz mu?

Sorumun yanında beliren iki gri tik, mesajın iletildiğini gösteriyor. Ekrana biraz daha bakıp tiklerin maviye dönmelerini, yani mesajın okunduğunu görmeyi bekliyorum. Ne var ki tikler inatla gri kalmaya devam ediyorlar. Telefonu cebime geri sıkıştırıyorum.

Coco, mutfak köşesindeki sepetinde kıvrılmış, uyuyor.

Hole dönüp Shaun'a içeri gelmesini işaret ediyorum ve onu mutfağa götürüyorum. Çay teklifimi kabul ediyor. Tesco poşetini tezgâha bırakarak su ısıtıcısını doldurup çalıştırıyor, ardından dolaptan iki kupa çıkarıyorum.

“Dağınıklık için kusura bakmayın,” diyorum. “Sadece birkaç gün oldu taşınalı.”

Ev taşımaya ilgili üstünkörü bir sohbete başlıyoruz. O, tezgâhın yanındaki yüksek siyah taburelerden birine oturuyor. Üzerinden, keskin ve turunçgil kokulu, abartısız ama havayı dolduran bir tıraş losyonu kokusu yayılıyor. Yakından bakınca yaşı biraz daha büyük görünüyor; yirmilerinin ortaları ya da sonlarında olmalı. Gözünün hemen altında, kıvrımlı, hafif bir yara izi belli oluyor.

“Taşınma sırasında bir sürü eşya çıkarıldı, büyükbabamın epey şeyi vardı,” diyor. Bakışları mutfakta geziniyor, kutuları, çantaları, tabak çanağı ve mutfak eşyalarıyla dolu kasaları tarıyor. “Çoğu zaten çöp, kullanmaya ya da satmaya değmez. Ama biz, nakliyecilerin gözden kaçırmış olabileceği, evde kalmış ya da bir yerlere saklanmış birkaç parça olduğunu düşünüyoruz.”

“Beni arayabilirdiniz,” diyorum ona.

Omuz silkiyor. “Babam yüz yüze konuşmanın daha kolay olacağını düşündü.”

“Peki, büyükbabanız size tam olarak ne aradığınızı ya da bu şeylerin nerede olabileceğini söyledi mi? Burası büyük bir ev, çok fazla oda var. Ayrıca bodrum, iki çatı katı, garaj, bahçe kulübesi, yazlık ev..”

Shaun başını hafifçe iki yana sallıyor. “Büyükbabamın aklı artık pek yerinde değil. Çoğu zaman yani. Demans. İyi günleri de oluyor kötü günleri de. Bazen onunla biraz sohbet edebiliyoruz ama çoğu zaman kim olduğumuzu bile hatırlamıyor. Eski aile yadigârlarını güvenli bir yere koyduğunu hatırlayabilmesi pek söz konusu bile değil. Gerçekten trajik bir durum.”

“Babanız o yüzden mi kameraları taktırdı buraya?” diyorum ona bir kupa çay uzatırken. “Ona göz kulak olmak için mi?”

Genç adam kaşlarını çatıyor. “Hangi kameralar?”

“İki tane içeride var.” Mutfak kamerasının takılı olduğu tavvan köşesini işaret ediyorum. “Bir tane de dışarıda, garaj yoluna bakan bir ağaçta.”

Shaun, soruyu duyunca gerçekten anlamamış gibi bakıyor bana.

Bir kez daha, iyi bir oyunculuk örneği mi sergiliyor yoksa gerçekten bilmiyor mu karar veremiyorum.

“Babam bundan hiç... bahsetmedi,” diyor omuz silkip. “Ama o öyledir, kafasına koyduğunu yapar.” “Ya?” diyorum. “İlginç.”

Birden aramızda garip, elektrik yüklü bir hava oluşuyor ve evde yalnız olduğumuzun fazlasıyla farkına varıyorum. Sanki bu havayı dağıtmak ister gibi, Coco köşedeki sepetinden kalkıyor. Ön ayaklarını geriye doğru esnetiyor, tembel bir şekilde silkinip Shaun’un yanına yerleşiyor. Dili dışarıda, başını kaldırıp ona sevgi dolu gözlerle bakıyor, kuyruğunu linolyum zeminde ağır ağır sallıyor. Shaun onun başını okşarken, “Güzel kız,” diyor. “Biz de hep retriever besledik. Dünyanın en iyi köpekleridir bunlar.”

“Biz, derken...”

“Ben ve babam. Ailecek.” Coco’ya bakıp gülümseyerek dilini saklatıyor. “Retriever’lar en iyisidir, değil mi kızım?”

Kendi köpeği Mabel’dan, onun altı yavru doğurduğundan, en küçüğü Bonnie’yi satmayı planlamalarına rağmen elde tuttuklarından bahsetmeye başlıyor. O konuşurken telefonuma göz atıyorum. Jeremy’e gönderdiğim mesaj hâlâ “teslim edildi” şeklinde görünüyor ama iki gri tik okunmadığını gösteriyor.

“Peki,” diyorum, konuyu asıl meseleye döndürmeye çalışarak. “Aradığınız aile yadigârları konusunda bana ipucu verebi-

lir misiniz? Büyük mü küçük mü? Pahalı mı? Burada epey eşya kalmıştı.”

“Babam hepsinin muhtemelen bir arada olduğunu söyledi,” diyor Shaun, kısa bir duraksamadan sonra. “Çoğu da ne olduklarını bilen biri olmadıkça, çöpmüş gibi görünebilir.”

Çayımı yudumluyorum. “Anladım.”

“Dediğim gibi, çoğu sadece manevi değeri olan şeyler. Başkasına pek değerli gelmez.” Tezgâhtaki kupasına uzanırken ceketinin kolu yukarı sıyrılıyor ve bileğini saran, büyük bir dövme görünüyor: dişleri görünen bir kobra. “Bir şey hariç. Eski bir saat.”

21

Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım, bir yalanım ortaya çıkmış gibi midemde hoş olmayan bir sıkışma hissediyorum. Elbette bu saçma bir his çünkü hiçbir yasa çiğnememiş, hiçbir illegal iş yapmadım. Bu evdeki her şey bana ait ve istediğim zaman onları satmam da kimseyi ilgilendirmez.

Yine de nabzım bir anda hızlanıyor.

O biliyor.

Bu haberi ilk kez duyuyormuş gibi yavaşça başımı salladım.

“Bir saat mi?”

“Evet.” Gözlerini gözlerime kilitliyor. “Kaliteli bir marka, kurmalı, belki biraz antika sayılır. Dediğim gibi, maddi değeri pek yok ama babam için çok şey ifade ediyor.”

Shaun’un ziyareti yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyor. Babası, Rolex’in birkaç bin sterlin değerinde olduğunu biliyor ama onu bulamıyordu. Bu yüzden de oğlunu, onu almaya yollamıştı. *Maddi değeri pek yok.* O da benimkine karşılık bu yalanı söylüyor.

“Büyükbabanıza mı aitti?”

“Evet.” Çayından bir yudum daha alıyor. “Peki, böyle bir şeye hiç rastladınız mı?”

Coco, memnun bir iç çekişle sepetine geri dönüp uzanıyor.

Yukarı çıkıp ek odada kalan tüm eşyaları; yüzükleri, eski anahtarı, eski telefonu ve diğer her şeyi getirip ona verebilirdim. Saat konusunda da yalan söyler, onu hiç görmediğimi söylerdim. Ama o zaman bütün bunların ne anlama geldiğini asla öğrenemez, o küçük odanın gizemini asla çözemezdim.

Daha da önemlisi, bu yabancıyla ve onun anlattığı hikâyeyeyle ilgili hâlâ tam olarak çözemediğim bir terslik olmasına karşın bunun ne olduğunu henüz ne olduğunu bulamıyorum.

“Hiçbir şey çağrıştırmadı,” diyorum, başımı sallayarak. “Üzgünüm.”

Birden genç adamın yüzü düşüyor. “Yazık oldu. Emin misiniz?”

“Oldukça eminim. Bana bir numara bırakın, bir şey çıkarsa size ulaşırm.”

Bana söylediği rakamları telefonuma yazıyorum. İsmi yazıyormuşum gibi yaparak telefonu sessize alıyor, ardından kamerayı açıp karşımda oturan adamın gizlice fotoğrafını çekiyorum. Adam bunun farkına varmış olsa bile belli etmiyor.

Tam ona kendi numaramı verecekken kapı zili çalıyor.

Kapıda beni Eileen Evans karşılıyor. Üzerinde güneşli havaya rağmen koyu yeşil, kuşaklı bir yağmurluk ve ona uyan bir şapka, uzun, mor bir etek ve ayağında kalın tabanlı siyah ayakkabılar var. Kollarının altında, turuncu kapaklı yuvarlak, beyaz bir kek kutusunu dikkatle tutuyor.

Kısa bir selamlaşmadan sonra, “Sünger kek sever misiniz?” diyor. “Siz ve aileniz için küçük bir taşınma hediyesi.”

“Çok nazıksınız,” diyorum. “Teşekkürler. Çocuklar buna bayılır.”

Kek kutusunu bana iki eliyle uzatıyor.

“Evde alerjisi, intoleransı olan ya da vegan falan olan biri yoktur umarım?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, kesinlikle hepsi de keke bayılır. Özellikle Callum, hepsini yiyip bitirir.”

“Güzel,” diyor. “Bunu duyduğuma sevindim. Bana sorarsanız günümüzde bu tür çok fazla saçmalık var.”

“Tekrar teşekkürler, Eileen, bu gerçekten çok hoş bir hediye,” diyorum. Mutfakta, arka tarafı işaret ediyorum. “Dinleyin, çok üzgünüm ama şu an burada biri var. Sanırım en iyisi...”

“Anladım,” diyor kısaca. “O halde sizi misafirinizle bırakayım. Sünger keki afiyetle yemenizi dilerim.”

Mutfağa döndüğümde Shaun arka kapının yanında duruyor; boş bardağını tezgâhın üzerine bırakmış.

“Çay için teşekkürler.” Hol tarafına bakarak, “Aslında, gitmeden önce tuvaletinizi hızlıca kullanabilir miyim?” diye soruyor.

“Elbette.”

Bunun üzerine girişteki hole doğru yürüyor, önce oturma odasının kapalı kapısına, sonra da merdiven altındaki dolaba bakarak ağır adımlarla ilerliyor.

“Üst kata çıkın,” diyorum ona. “Sonra sağa dönün.”

Shaun mahcup bir ifadeyle başparmağını kaldırıp yukarı çıkıyor.

Telefonumu çıkarıp mesajlara bakıyorum ama Jeremy'den hâlâ bir yanıt gelmediğini görüyorum. Sonra Shaun'un fotoğrafını kontrol ediyorum: Gizlice çekmiş olmama rağmen memnuniyet verici derecede net bir fotoğraf olduğunu görüyorum. Elimde hem fotoğrafı hem de numarası varken, onun gerçekten söylediği kişi olup olmadığını öğrenmenin bir yolu olmalı.

Ama hâlâ içimi kemiren bir şey var. Telefonu cebime koymadan önce, nedenini anlıyorum. Arka kapının kilitli olduğundan emin oluyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Banyoya giden kapı açık; oda boştu. Koridorun ucundaki küçük tuvalet de öyle.

Shaun'u yatak odasında, arkası bana dönük halde buluyorum; başucu komodinin çekmecesini hızla kapatıyor.

22

Kapıyı sonuna kadar itiyorum; omurgamdan yukarıya doğru elektrik akımı gibi bir alarm dalgası yükseliyor.

“Ne yapıyorsun?”

Shaun arkasını dönerek doğrulup ayağa kalkıyor ve sırt çantasını omzuna atıyor.

“Üzgünüm, alt kattaki tuvaleti bulamadım, onun yerine ebeveyn banyosunu kullandım...”

“Ben, çekmecemle ne yaptığını soruyorum.”

“Göründüğü gibi değil,” diyor. “Yanlışlıkla oldu.”

“Burası büyükbabanızın evi, öyle mi?”

“Evet.” Başını sallıyor. “Ya da en azından eskiden öyleydi.”

“Onu sık sık ziyaret eder miydiniz?”

“Zaman zaman, o... şeyken...”

“Ama alt katta tuvalet olmadığını bilmiyordunuz.” Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. “Bana nerede olduğunu sormak zorunda kaldınız.”

Kalın boynunun kökünden yukarı doğru kırmızı bir kızarıklık yayılmaya başlıyor. “Buraya geleli uzun zaman oldu.”

“Neden yalan söylüyorsun?”

“Ne dediğini anlamıyorum, Adam.”

“Buraya daha önce hiç gelmedin, değil mi?” Midemde adrenalin titreşimini hissediyorum. “Kimsin sen? Bana kimliğini göster.”

O dostane gülümseme yüzünden silinip gidiyor. “Sana kim olduğumu söyledim.”

“Burada ne işin var?”

“Onu da söyledim.” Sırt çantasının kayışını omzunda biraz daha yukarı çekiyor. “Dedem için bazı eşyaları almaya geldim.”

“Büyükbaban mı demek istiyorsun?”

Gözleri kısılıyor. “Ne?”

“Birkaç dakika önce ondan büyükbaba olarak bahsediyordun,” diyorum. “Şimdi dede diyorsun. Hangisi?”

“İkisi de,” diyor, sinirli bir şekilde omuz silkerek. “Fark etmez. Mesele şu ki, onun eşyaları sende ve ben onları almaya geldim.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Bu evdeki her şey artık bana ait. Sistem böyle işler.”

“Saçmalık bu.”

“Hayır,” diyorum. “Yasa böyle.”

“Senin için en iyisi, hepsini bana vermen olur.” Bana doğru bir adım atıyor. “Bana güven bu konuda.”

Ellerim iki yanıma düşüyor. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Senin, eşinin, çocuklarının iyiliği için.”

Göğsümde sıcak bir öfke topu hissediyorum.

“Buradan git,” diyorum. “Hemen şimdi.”

Adam bana daha da yaklaşıyor; aramızdaki gerilim, statik elektrik gibi çatırdıyor, adrenalin dalgası parmak uçlarıma dek ulaşıyor.

“Kim olduğunu bilmiyorum,” diyorum ona. “Ama evimden çıkmanı istiyorum.”

Yüzüme birkaç santim mesafe kala duruyor; gözleri kapkara çakıl taşları gibi yusyuvarlak ve sert görünüyor. Bu gözlerin ardındaki karanlığı görebilecek kadar yakınındayım.

“Her neyse,” diyor. “Bu konuda hemen bir pisliğe dönüşmene gerek yoktu.”

Bu sözlerin ardından, hafifçe bana sürtünerek yanımdan geçip gidiyor; terinin keskin kokusu, sert narenciye kokulu tıraş losyonuna karışmış halde. Aşağı inerken bir karton kutuya tekme savuruyor. Merdivenlerin başında döndüğünde, sırt çantası kayışını kavrayan elinin boğumlarının bembeyaz olduğunu fark ediyorum.

“Çantan,” diyorum, o uzaklaşırken içimdeki korkuyu bastırarak. “Göster bana.”

“Ne?”

“Çantanda ne olduğunu göster.”

Adam merdivenlerden inmeye başlıyor. “Dalga mı geçiyorsun sen?”

Mavi sırt çantasını arkadan kapıyorum omzundan çekip alıyorum. Shaun onu kayışından tutmaya çalışıyor ama merdivenlerin üçüncü basamağında ve dengesi de iyi değil, ayrıca daha yüksekte duruyor olmanın avantajı bende. Merdivenlerde dönüyor, bir anlığına çantayı çekiştirip dönmeye çalışıyor, sonra kayışı bırakıp trabzana tutunuyor.

“Ne oluyor be!” Ellerini, avuç içleri yukarı bakacak halde iki yana açıyor ama tekrar yukarı çıkmaya yeltenmiyor. “Seni patklamamı mı istiyorsun dostum?”

Çantanın fermuarını yukarıdan açıyorum, sonra tamamen aralayarak içini karıştırmaya başlıyorum. İçeride, yarısı dolu bir Sprite şişesi, bir telefon şarj kablosu, siyah bir beyzbol şapkası, boş bir plastik Asda poşeti, yıpranmış bir güneş gözlüğü, küçük bir turuncu spreyci boya kutusu, iki tornavida ve bir el feneri var. Bu eşyaların arasında küçük bir Motorola kapaklı telefon da duruyor. Telefonu çıkarıp ona doğru kaldırıyorum.

“Bu da çantana kendiliğinden mi düştü?”

“Siktir git.”

Telefonu cebime atıp sırt çantasını ona geri fırlatıyorum ve göğsüne çarpan çantayı yakalıyor.

“Bir daha seni görürsem,” diyorum ona, “polisi ararım.”

“Hiç sanmam,” diyor, çantayı kapatıp tekrar omzuna asarken. “Çünkü bir dahaki sefere bizi görmeyeceksin.”

Tam Shaun’un giriş yolundan uzaklaşıp gidişini izlerken, Jeremy’den mesaj geliyor:

Hayır, Kevin Hopkins’ten hâlâ haber almadım. Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?

23

“Peki bu adam kimdi o zaman?” Jess telefondaki fotoğrafı, Shaun Hopkins olduğunu iddia eden adamın gizlice çektiğim görüntüsünü dikkatle inceliyor. “Ayrıca yaşadığımız yeri nereden biliyordu?”

Soğanları doğrayarak akşam yemeği için spagetti bolonez sosu hazırlarken, öğleden sonra yaşanan garip ziyareti ona anlatıyorum.

“Önceki ev sahibinin torunu olduğunu söyledi. İlk başta oldukça samimi görünüyordu.”

“Ama Jeremy ondan hiç bahsetmedi, öyle mi?”

“Hayır.”

Jess sanki kendi içine kapanıyormuş gibi telefonu bana geri verip kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturuyor.

“Ama sen yine de onu içeri aldın, ha?”

“Jeremy’nin mesajı ancak o gittikten sonra geldi.”

Shaun Hopkins’in, adamın gerçek adı olduğuna inanmıyorum ve Google’da yaptığım aramada karşıma beş milyon sonuç çıkıyor ama hiçbirisi konuyla alakalı görünmüyor. *Belki de internette fazla izi olmayan biriydi*, diye düşünüyorum ama bunun bir takma ad olması daha da muhtemel görünüyor. Eski ev sahi-

binin soyadına eklenen uydurulmuş sahte bir isim, kapıdan içeri girebilmek için uydurulmuş düzmece bir hikâye. Ya da belki bir şekilde gerçekten aileyle bağlantısı olan biri bu; taşınma sırasında yaşlı Bay Hopkins'in birkaç değerli eşyayı fark etmeden geride bırakabileceğini tahmin edebilen uzak bir akraba.

Shaun'un bana verdiği cep telefonu numarası kayıtlı bir hat değil.

"Genç sayılabilecek biriydi," diyorum. "Ben eve geldiğimde öylece kapının önünde duruyordu. Ne istediğini merak ettim."

"Bazen keşke *bu kadar* meraklı olmasan diyorum, Adam," diyor Jess.

Bu sözlerine karşılık vermiyorum. Onun yerine dolaptan iki kadeh indiriyorum.

"Kırmızı şarap ister misin?"

Jess önce bana hayır diyecek gibi oluyor ama sonra iç çekiyor. "Peki, hadi, azıcık alayım. Sence polisi bir daha mı arasak?"

Ocağın yanındaki yarım şişe Pinot Noir'i alıp ikimize yarım kadeh dolduruyorum. "Onlara ne diyeceğiz peki?"

"Şu tuhaf tipin eve girmek için numara yaptığını, yatak odamızda eşyaları karıştırdığını?"

"Bunun tam olarak hangi suça girdiğini söyleyebilecek misin peki?"

"Bilmiyorum, Adam. Hani bir şey var ya, 'oyalama yoluyla hırsızlık' mı ne?" Kadehine bakıyor ama onu eline almıyor. "Ya ben çocuklarla yalnızken geri gelirse? Ya da kapıyı Leah açarsa? O zaman ne olacak?"

"Sadece... dikkatli olacağız, tamam mı? Bazı günler evden çalışabilirim, gözümüz açık olur. Kapının zincirini de takarız."

Arka tarafa gidip kapı kolunu yokluyor, kilitli mi diye kontrol ediyor.

"Peki, özellikle aradığı bir şey var mıydı?"

Ona cevap vermek, saatten söz etmek üzere ağzımı açıyorum. Ama Rolex'ten bahsetmek, onu kuyumcuya götürmem-

den ve karşılığında aldığım o kalın para zarfından bahsetmek anlamına gelecek. Bu da ona, saati *neden* sattığımı açıklamak zorunda kalmam demek olacak.

“Pek bir şey söylemedi,” diyorum bunun yerine, akşam yemeği için buzdolabından havuçları çıkarırken. “Sadece manevi değeri olan bazı aile yadigârları olduğunu söyledi.”

Gizli odada bulduğum eşyaları, saati özellikle atlayarak ona sayıyorum. Ancak yarısını söylediğim gerçeklerin ağzımdan bu kadar kolay çıkması karşısında içimde keskin bir suçluluk hissi belirliyor.

“Tanrım,” diyor Jess. “Ya bunlar çalıntı mal falansa? Ya aslında ona bile ait değillerse?”

“Yani, yaşlı Bay Hopkins’in seksen yedi yaşında bir hırsız olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Her zaman seksen yedi değildi ki,” diye karşılık veriyor karım bana.

Elimi koluna koyuyorum. “Bak, eğer yine bizimle iletişime geçerse ona hepsini çöpe attığımızı söyleriz, tamam mı? Bulduğumuz her şey çöplüğe gitti, deriz.”

Eşim hiçbir şey söylemiyor ve bana bakmıyor.

“Jess?” diyorum. “Her şey yoluna girecek. Geri geleceğini sanmam.”

“Hiç hoşuma gitmiyor bu,” diyor, şarabından küçücük bir yudum alıp kadehi tezgâha titreyen eliyle bırakırken. “Hiçbir şey hoşuma gitmiyor. Önce kameralar, sonra mesajlar, şimdi de bu yabancı. Bu ev bizim için yeni bir başlangıç olacaktı; istediğimiz gibi şekillendirebileceğimiz, tertemiz bir sayfa... Ama artık sanki tam olarak bize ait değilmiş gibi hissettiriyor.”

Sesini iyice alçaltıyor ve bunu kısmen çocukların konuşmamızı duymaması için yaptığını biliyorum. Ama asıl nedeni, bugünkü ziyaretçim hakkında anlattıklarımın onu huzursuz etmesi. Karımı kendime doğru çekip ona sıkıca sarılıyorum; elma

aromalı şampuanının kokusu, sabah sürdüğü tütsülü parfümün hafif notalarına karışıyor.

“Her şey düzelecek,” diyorum ona yeniden. “Bir yolunu bulacağız. Burada sadece birkaç gündür yaşıyoruz, yakında her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Bu arada yabancılara karşı biraz daha dikkatli davransak iyi olacak.” “Hoşuma gitmiyor bu,” diyor başı göğsüme yaslı halde. “Evimizde, eşyalarımızın arasında, öyle tuhaf bir adamın *bulunması...*”

“Bir daha geri gelmeyecek,” diyorum, hissettiğimden çok daha emin bir tonla. “Eğer gelirse de polisi arar, işi onlara bırakırız.”

Bir süre daha öylece duruyoruz; bedeninin sıcaklığı bana nüfuz ettikçe aramızdaki gerginlik yumuşuyor. Sanki günlerdir ilk kez birbirimize bu kadar yakın oluyoruz; taşınma telaşı, çocukları yeni eve yerleştirme işi, planlar, düzenlemeler ve eski hayatımızı buraya taşımak derken, sadece ikimize hiç zaman ayıramadık. Onu özlemişim.

Karım tekrar konuşmaya başladığında sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. “Sence tehlikeli miydi?”

Merdivenlerdeki karşılaşmayı, sırt çantasını yakaladığımda gözlerindeki ifadeyi, bana savurduğu o tehdidi hatırlıyorum: *Seni pataklamamı mı istiyorsun, dostum?*

“Daha çok düşmanca bir tavrı vardı.” diyorum. “Tehlikeli olmaktan ziyade öyle gibiydi.”

“Ne farkı var bunun?”

“Şey... olanlardan memnun değildi ama bana saldıracakmış gibi de durmuyordu.” Karımın sırtını okşuyorum. “Benden kurtulana kadar epey sinirlenmişti ama aptalca bir şey yapacağını düşünmedim. Daha çok gösteriş yapıyor gibiydi, hani bir mesaj vermek istermiş gibi.”

Jess de, küçük avuçlarını omuzlarıma yaslayarak bana sıkıca sarılıyor.

“Belki de istediği şeyleri bir torbaya koyup hazır edebilirsin,” diyor, başı hâlâ göğsümdeyken. “Eğer yine gelirse torbayı hemen verip kurtuluruz.”

Sırtını okşuyorum. “İyi fikir. Sana ya da çocuklara bir şey olmasına asla izin vermem. Ailemizi ben korurum. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum.”

Karım başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor.

“Peki ya seni kim koruyacak?”

24

Bilgisayarımı alıp oturma odasına geçtiğimde evin sessizliğe bürünmüş bir halde olduğunu fark ediyorum. Jess yukarı çıkmış, ışıkların çoğu kapalı, hayvanlar beslenmiş, ön ve arka kapılar kilitli ve çocuklar yataklarında. Callum'ın ertesi günkü *Gelecek Günü* için hazırladığımız, alüminyum folyoyla kaplanmış bir ceket, bisiklet kaskı ve metalik griye boyanmış eski bir çift spor ayakkabıdan oluşan kostümü yemek odasında hazır duruyor. Karım bunlar için iki saatini harcayıp ince ince uğraştı.

Google'ı açıp "Shaun Hopkins" ismini ikinci kez arama çubuğuna yazıyorum ve bu kez sonuçları daha dikkatli tarıyorum. Ama öğleden sonra kapıma gelen adamla ilgili olabilecek hiçbir şey bulamıyorum. Sadece sayfalarca LinkedIn profili, Facebook hesabı, şirket isimleri ve on dokuzuncu yüzyılda yaşamış Amerikalı bir demiryolu yöneticisinin Wikipedia sayfası çıkıyor karşıma. Bu yabancıнын yirmi üç yıl önceki bir kayıp vakasıyla bağlantısı ne olabilir? Shaun Hopkins ya da gerçek adı her neyse, ancak yirmilerinin ortasında biriydi, belki birkaç yaş daha büyüktü. Dolayısıyla Adrian Parish'in ortadan kaybolmasında doğrudan bir rolü olamazdı.

"Shaun Hopkins Adrian Parish" kelimelerini birlikte arattığımda da ikisini birbirine bağlayacak hiçbir şey çıkmıyor kar-

şıma. Aralarında hiçbir bağ görünmüyor. Sonraki bir saatimi internette kaybolarak geçiriyorum ama Kimberley'deki Sumner Street ile üzerine isminin baş harfleri kazınmış antika bir saati, bizim adresi veya gizli odada bulduğum diğer eşyaları birbirine bağlayacak en ufak bir ilişki bulamıyorum. Hatta o mesajı Adrian'ın göndermiş olabileceğini düşünüyorum. Belki de eşyalarını geri isteyen oydu.

Kanepeye yaslanıp televizyonun üzerindeki tavanda, sararmış ve dökülmeye başlamış Artex sıvasına bakıyorum. Saat çoktan on bir buçuğu geçmesine karşın uykum gelmiyor.

Kevin Hopkins hâlâ geri aramadı, oysa Jeremy numaramı ona ilettiğinden emin. Bayan Evans'a göre Kevin, İngiltere'den ayrıldıktan sonra önce Dubai'ye, sonra dünyanın çeşitli yerlerine çalışmaya gitmiş, en sonunda da İspanya'da kalmıştı. Nerede yaşadığını ya da tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordu; bilgisayarlarla ilgili bir şeylerle ilgilendiğini sanıyordu.

“Yurt dışı işleri başta sadece birkaç ay sürecekti,” demişti Eileen Evans bana alçak sesle. “Ama süreler uzadıkça uzadı, öyle ki neredeyse hiç geri gelip ziyaret etmez oldu. Zavallı Eric de yıllarca bu koca evde tek başına kaldı.” Google'a “Kevin Hopkins” yazıp aratınca da pek güçlü sonuçlar alamıyorum.

Düşüncelerim yeniden Shaun'a dönüyor. Bu adamın gerçek ismini bilmediğim açıkça ortada ama elimde, gün içinde hızlıca çektiğim bir fotoğrafı var. Telefonumda o fotoğrafı açıp adamın yüzündeki sert hatlara, yanları kısacık tıraşlanmış koyu renk saçlarına, kolunun altından bileğine doğru uzanan kobra dövmesine bakıyorum. Tek sorun, bu fotoğrafla ne yapacağımı bilemiyor olmam.

Yine de, bu pek olası görünmese de fotoğrafı Maxine'e gönderip tanıyıp tanımadığını soruyorum. Ayrıca hâlâ yarın buluşmak isteyip istemediği sorusunu da ekliyorum. Ardından fotoğrafı Jeremy'ye de yolluyorum; belki evi gösterirken ya da satışa

çıkmadan önceki aylarda çevrede bu adamı görmüş, hatta belki ona evi bizzat göstermiştir...

Merdivenlerden bir gıcırtı geliyor.

Bir an başparmaklarım telefonun üzerinde asılı kalmış halde donakalıyorum ve kapıya bakıyorum.

Sessizlik.

Doğru düzgün nefes bile almadan dinliyorum.

Bilgisayarı sessizce yanıma, kanepenin üzerine koyup ayağa kalkıyorum, kapıya doğru olabildiğince sessiz hareket ediyorum. Bir an daha öylece durup kulak kesiliyorum, kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Evde sadece birkaç lamba açık ve yüksek tavanlı büyük oda derin gölgeler içinde.

Yeniden o gıcırtı sesi geliyor.

Sadece eski ahşap merdivenin çıkardığı bir ses, hepsi bu. Gece-leri soğuyan eski bir evin çıkardığı bir iç çekiş.

Hol boş, yemek odasında da kimse yok. Yine de Fransız kapıların kilitli olduğundan emin oluyorum. Coco mutfakta, radyatörün yanında sepetinde kıvrılmış, hafifçe horlayarak uyuyor.

Üst katın ışığını yaktığımda, merdivenlerde bir siluet aydınlanıyor.

Pijamaları içinde oğlum, aniden yanan ışığa karşı elini yüzüne siper ediyor.

“Cal?” diyorum. “Oğlum, bu saatte ne yapıyorsun ayakta?”

Koyu kahverengi saçları her yöne dağılmış.

“Onu bulamıyorum.”

“Kimi?”

“Bay Stay Puft’u.”

“Yine mi kaçmış?”

Callum başını sallıyor ve ışığa gözlerini kısarak bakıyor.

“Sesler beni uyandırdı. Kalkıp ona bakmak istedim ama hiçbir yerde göremedim.”

Merdivenlerden yukarı çıkıp küçük elini elime alıyorum.

“Hadi, birlikte bulalım onu.”

Çocukların “kaybolan” kıyafetleri ve “kaybolan” oyuncaklarıyla uğraşma konusunda tecrübeli olduğumdan, önce en bariz yere bakıyorum. Callum’un odasının ışığını yakıyorum ve tahmin ettiğim gibi hamster hâlâ kafesinin içinde, güvenle, parçalanmış gazete yığınlarının dibine gömülmüş şekilde duruyor.

Callum’un sesi şaşkınlıktan kısık çıkıyor.

“Ama göremedim onu. Kaçtığını sandım.”

“O iyi,” diyorum. “Sadece uyuyor. Senin de yapman gereken şey bu.”

Onu yeniden yatağına yatırıp kapısını kapatıyorum ve üst katta, evin sesini dinleyerek bir süre duruyorum.

Her şey yolunda.

Yeniden dönüp bilgisayarımı almak için salona gidiyorum. Ama bilgisayarı kapatmak yerine tekrar kanepeye oturup telefonumu kontrol ediyorum. Shaun’un ziyaretinden beri o gizemli numarayı üç kez daha aradım ama her seferinde aramam tele-sekretere düştü.

Vakit gece yarısını çoktan geçtiği sırada Steve kapıda beliriyor ve hafif bir *miyâv* sesi çıkarıyor. Kehribar rengi gözleri uykulu uykulu kırpışıyor. Ön ayaklarını uzatıp halıya tırnaklarını geçirerek geriniyor, sonra yanıma gelip kucağıma, vücudunun yarısı klavyenin üzerine sarkacak şekilde uzanıyor. Steve’in zaman anlayışına göre, eğer evde hâlâ biri uyanıksa her an yemek saati olabilir. Şimdi de yemek yemenin tam sırası. Bir kez daha esniyor, karnını kaşımama izin vererek derin, kalın mırıltısıyla keyif yapıyor. O sırada telefonumdan bir mesaj sesi geliyor.

Maxine tekrar buluşmak istiyor.

Üstelik bu kez, gizli odada bulduğum her şeyi görmek istiyor.

25

ÇARŞAMBA

O gece Daisy yine altını ıslatıyor.

Bu kez bağırıyor ve yeni pijamalarını giydirmek, küçük tek kişilik yatağını değiştirmek ve kaçınılmaz olarak gecenin kalanında bizim yatağımıza almak için odasına gittiğimde bana hayaletten bahsetmiyor. Sabah olduğunda, Jess çoktan Leah'ı okula bırakmak üzere evden çıkmış oluyor, Callum ise gümüş folyoya sarılı astronot kıyafetiyle koridorda hızla ileri geri kayıyor. Daisy'nin Rice Krispies gevreklerine süt döküyorum ve nazikçe ona, kötü rüyayı tekrar görüp görmediğini soruyorum. Ama kızım sadece kaşlarını çatıp başını sallıyor, turuncu plastik kaşığıyla mısır gevreğini kararlılıkla karıştırmaya devam ediyor.

Kapının arkasındaki o adamı unutmuş olduğunu umuyorum.

Çocukları okula bıraktıktan sonra eve döndüğümde kahve koyuyor, hızlıca duş alıyor, dolaptan en iyi takım elbisemi çıkarıyor ve CV'min birkaç çıktısını alıyorum. Görüşme sadece altı aylık bir sözleşme için olsa da kalıcı bir şey bulana kadar beni idare edebilir. Şehre gitmek için yola çıkmadan önce hâlâ yarım saatim var. Bu yüzden mutfak masasına taze kahvemle oturuyor

ve 101'i tuşluyorum. Maxine Parish polisten umudu kesmiş olabilir ama ben yine de şansımı deneyebilirim.

On beş dakika sonra kulağımda ahizede hâlâ aynı bekleme müziği dönüp dururken mutfak penceresinden çitlerin yan tarafındaki alçak boşluğa bakıyorum. Gerçekten de bu açıklığı onarmam gerekecek.

En sonunda, Adrian Parish'in kayboluşuyla ilgili en son haberlerde adı geçen polis memurunun emekli olduğunu öğrendiğimde içim biraz burkuluyor. Ama kimse Dedektif Phil Goode'un dosyalarının kime devredildiğini ya da çağrım üzerine ne yapılması gerektiğini bilmiyor. Sonunda bir *klik* sesi geliyor ve hattın diğer ucunda, yaşlıca bir kadın sesi kendisini Dedektif Tanya Rubin olarak tanıtıyor. Bana dördüncü kez aramamın amacını soruyor. Adrian Parish, köpek tasmaları ve onu nerede bulduğumla ilgili aynı açıklamayı bitirdiğimde, karşı taraftan yalnızca hafif bir uğultu, diğer konuşmaların uzaktan gelen seslerini duyuyorum.

"Yani," diyor sonunda Dedektif Rubin, "bizi aramanızın sebebi çalıntı mal bulduğunuzu bildirmek mi?"

"Hayır," diyorum. "Tam olarak öyle değil ama olabilir tabii. Tasmayı evimde buldum ve adresi Google'da aratınca bu kayıp adamla bir bağlantısı olabileceğini öğrendim."

"Peki, bu beyefendi sizin akrabanız mı ya da ailenizden biri mi?"

"Hayır, onu hiç tanımadım. Sadece ismini internette buldum. Ama eşiyle ya da eski eşiyle ya da dul kalmış eşiyle... her neyse işte, onunla tanışmaya gittim."

Hatta kısa bir sessizlik oluyor, memurun iç çekip başını salladığını hayal ediyorum.

"Bir suç ihbarı yapmak için mi arıyorsunuz beyefendi?"

"Hayır," diyorum. "Tam olarak değil. Yani, olmuş olabilir. Bay Parish bir süre önce ortadan kaybolmuş."

"Ama siz yakın akrabası değilsiniz!"

"Hayır."

“Bu kişinin aslında akrabası değilsiniz, öyle mi?”

“Hayır, değilim ama...”

“Beyefendi?” Dedektifin sesi sabırsızlığın eşiğinde. “Açıkça sormak gerekirse, bildiğiniz kadarıyla bu, güncel ya da yakın zamanda olmuş bir olayla mı ilgili?”

“Biraz eski bir olay, yani yirmi yıldan fazla zaman önce olmuş ama...”

“Yirmi yıl mı?” diyor. “Pardon, az önce yirmi gün dediniz sanmıştım.”

“Hayır, bu... biraz eski.”

Karşı tarafta, arka planda bir erkek sesi duyuluyor: *Tanya? Tanya nerede?* Kısa bir süre sessizlik oluyor, sanki kadın ahizeyi kapatıp elini mikrofona koymuş gibi boğuk sesler geliyor, sonra tekrar hatta dönüyor.

Sesine hafif bir bıkkınlık tonu yerleşmiş: “Yani siz bu eşyanın Bay Parsons’a ait olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Parish,” diyorum. “Adrian Parish. Kimberley’de yaşıyordu, Woody adında bir köpeği vardı ve kaybolmuş. Uzun süredir kayıp, dediğim gibi. Bu şeyin evimde ortaya çıkmasını ilginç buldum ve polisin bilmesini istedim, hepsi bu.”

“Elinizde tasmanın, onun köpeğine ait olduğuna dair bir kanıt var mı? Ya da bu adamın hâlâ kayıp ve bulunamamış olduğuna dair?”

“Yani hayır, kesin bir kanıt yok ama bunun polisin bilmesi gereken bir şey olduğunu düşündüm. Belki nereye gittiğini, başına ne geldiğini anlamaya yardımcı olur diye...”

“Beni yanlış anlamayın beyefendi ama siz çok fazla suç belgeseli izleyen biri misiniz? Kendinizi biraz uzman, belki amatör bir araştırmacı olarak mı görüyorsunuz?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Bu şekilde kaç kişiden telefon aldığımı biliyor musunuz? Bir şeyleri bizden daha iyi bildiklerini düşünen insanlardan?”

“Bence burada ortaya çıkarılmamış başka bir şey var,” diyorum. “Hiç açığa çıkmamış bir şey.”

Karşı taraftaki ses yine boğuklaşıyor.

“Peki,” diyor, konuşmanın bittiğini belli eden bir tonla. “Bakın, burada işlerin arasında resmen boğuluyoruz ve benim artık gitmem gerekiyor. Ama aradığınız için teşekkürler, birileri konuyu inceleyecektir.”

Kadın, ismimle numaramı alıyor ve ben daha hoşçakal bile diyemeden görüşmeyi sonlandırıyor.

26

Mülakat iyi geçmiyor.

Bu seferki, henüz içeri girer girmez kötü bir his aldığınız, ilk soruya verdiğiniz cevaptan itibaren beden dilleri, yüz ifadeleriyle sizden hoşlanmadıklarını belli ettikleri türden bir mülakattı. Sizin de onlardan pek hoşlanmadığınız ama yine de en az yarım saat boyunca bu dansı sürdürmek, gerekli ritüelleri yerine getirmek zorunda kaldığınız görüşmelerden biri. Ta ki sonunda, karşılıklı bir rahatlamayla görüşme sona erene kadar. Yine de, sırf o devasa ev kredilerinden ilki ortak hesabımızdan çekildiğinde rahat uyuyabilmek için, bu işi bana teklif etmeleri durumunda anında kabul edeceğimi içten içe biliyorum.

Moralimi toparlamak için bir kafeye gidiyorum. Sert bir kahve içerken CV'mi başka bir işe alım ajansına gönderiyorum. Elimde ağır bir kredi yükü ve işsizliğim var ama yeni bir şey bulana kadar hâlâ bir amacım ve anlamlı bir şey yapma şansım da mevcut. Maxine ve oğluna yardım etme şansım.

Pazar Meydanı, doğuda eski Belediye Binası, batıdaysa fıskiye-leri çalışmayan bir su ögesiyle çevrili, gri granitten geniş ve açık bir alan. Meydanın dört bir yanında, görkemli 19. yüzyıl sonu binalarıyla, içinde onlarca dükkân, bar, pub ve restoran bulunan, çirkin gri 1960'lar blokları yan yana duruyor.

Birkaç dakika erken geldiğim için, merdivenlerin sol yanında duran, uzanmış bir aslan heykelinin önünde yerimi alıyorum. Şehri az çok bilen herkesin buluşma noktası olan bu aslan, belediye binasının girişini koruyan iki heykelden biri.

Meydan her zamanki gibi kalabalık. Öğle tatilinde sandviçlerini yiyen ofis çalışanları; elleri alışveriş torbalarıyla dolu müşteriler; telefonlarını, tahtasını ters çevirip tekrar düzgün bir şekilde üzerine inmeye çalışan arkadaşlarına doğrultmuş, gülüşüp şakalaşan, merdivenlerin kenarlarına yayılmış bir grup genç kaykaycı var etrafta.

Hafif ama havada uzun süre kalan bir ot kokusu rüzgârla birlikte yayılıyor. Gümüşü yeşil renkli bir tramvay yokuş aşağı yavaşça ilerleyip meydana giriyor, Wetherspoons önünde durarak yolcularını South Parade'e bırakıyor.

Tam Maxine'in beni ektiğini düşünmeye başlamışken arkamı dönüyorum ve siyah deri ceketli genç bir adamın bana doğru geldiğini görüyorum. Yirmili yaşlarının başında, dağınık siyah saçlı, koyu çerçeveli gözlüklü biri bu... Metalik renkli bir baston yardımıyla yavaş ama emin adımlarla ilerliyor. Karşımda duruyor, sanki beni süzer gibi bir hali var.

"Adam?" Sesi sakın ve oldukça yumuşak çıkıyor.

Yüz yüze gelince annesine benzerliği daha da çarpıcı görünüyor. Belki ondan birkaç santim daha uzun ama aynı ince yapılı vücut, aynı elmacık kemikleri, çenedeki aynı gamze.

"Evet," diyorum. "Merhaba, sen... Charlie olmalısın?"

"Evet." Elini uzatıyor ve tokalaşıyoruz. "Annem, geç kaldığımız için üzgün. Otopark bulmak tam bir kâbustu, o yüzden beni biraz daha yakında bıraktı."

"Hiç sorun değil."

Meydanın karşısını işaret ediyor. "Friar Lane'in hemen yanında annemin sevdiği küçük bir yer var. Orada buluşacağız."

Birlikte kafeye doğru yürüyoruz. Stapley's Çayevi adlı eski

tarz bir yer. Charlie yanımda, kaldırımda bastonunun *tak-tak-tak* sesi eşliğinde sakın adımlarla ilerliyor.

“Serebral Palsi” diyor. “Merak edersin diye söylüyorum. Çoğu insan bakar ama sormak istemez ya da bastonun bir moda aksesuarı olduğunu düşünür.”

“Üzüldüm.”

“Ne için?” Sesi, sanki bu konuşmayı defalarca yapmış gibi istikrarlı bir tonda çıkıyor. “Annem beni sezaryenle doğurmuş ve doğduğumda kordon boynuma dolanmış.”

Kafeye vardığımızda Maxine tezgâhın yanında, bana tereddütle el sallıyor. Ne içmek istediğimi soruyor, sonra oğlunun peşinden geçip en arka köşedeki bir masaya gidiyor. Sadece iki masa dolu; birinde çaylarını yudumlayan yaşlı bir çift, diğerinde cam kenarında oturan genç bir oğlanla bir çift var. Hava, taze çekilmiş kahve kokusu ve tezgâhtaki, üzerlerinde kalın şekerleme tabakaları olan keklerin keskin aromalarıyla dolu.

Sırt çantamı çıkarıp sandalyeye oturuyorum. Charlie, bastonunu duvara yaslayarak karşıma geçiyor ve dikkatli, zeki gözlerle bana bakıyor.

“Annem sürekli senden bahsedip durdu,” diyor sessizce. “Bizi kandıran bir tip değilsin sen, değil mi?”

“Kesinlikle değilim.”

“Öyle görünmüyorsun.” Gözlüğünü burnunun üzerine doğru itiyor. “Ama bazen anlamak zor olabiliyor.”

Önceki gün beni onu annesinin evine götüren olayları Charlie’ye anlatmaya başladığım sırada Maxine kahvelerle geliyor. Tepsiyi masaya bırakıyor, önüme bir cappuccino koyuyor.

“Geldiğin için teşekkürler,” diyor. “Charlie de seninle tanışmak istedi, umarım sorun olmaz.”

“Elbette olmaz.”

Üzerinde beyaz bir kot pantolon, spor ayakkabı ve ince, bej bir ceket var. Kafe sıcak olmasına rağmen ceketi çıkarmaya hiç niyeti yok gibi.

“Bu çok garip,” diyor aniden, başını sallayarak. “Hâlâ aklım almıyor.”

“Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem.”

“Üzgünüm.” İki elini havaya kaldırıyor. “Adrian’ın kayboluşuyla ilgili, yani en ufak bir şey bile duyduğumuzdan bu yana o kadar uzun zaman geçti ki... Bizden başka kimsenin ondan bahsetmemesine alıştım artık. Hiçbir beklentim kalmamasına, ne olduğunu, nereye gittiğini ya da... şu an nerede olduğunu asla öğrenemeyeceğimiz fikrine alıştım.”

“Umarım size yardımcı olabilirim.”

“Üzgünüm,” diyor yine. “Sadece bunu içimden atmam gerekiyordu. Dün gece yarısına kadar bunu düşündüm.”

Charlie, annesinin koluna dokunuyor. “Özür dilemeyi bırak anne. Sorun yok.”

Sırt çantamı açıp şifonyerdeki diğer eşyaları tek tek masaya koyuyorum. Atkı. Cüzdan. Gözlük. Eski cep telefonu. Anahtarlığın halkasına geçirilmiş tek bir anahtar ve iki yüzük. Bu tozlu küçük koleksiyon, dantelli masa örtüleri ve tül perdeleriyle bir ev sıcaklığına sahip böyle bir kafede yersiz duruyor. Maxine söylemese de biliyorum. Bu eşyaların bazılarını tanıyabilmeyi umuyor. Köpek tasmaşının tek başına bir istisna olmasını istemiyor. Çünkü burada kocasına ait başka şeyler, başka ipuçları da varsa, onun başına ne geldiğini öğrenmeye bir adım daha yaklaşabilir.

Gerçeğe bir adım daha yakın olabilir.

“Bir cevaba ulaşabileceğimizi bilmiyorum,” diyorum, sırt çantasını yere bırakırken. “Ama belki bu, polise eşin hakkında tekrar sorular sormamızı sağlayabilir.”

Hopkins ailesi ile Adrian Parish’i birbirine bağlayacak bir bağ hayal etmeye çalışıyorum. Farklı bölgelerde yaşamışlar, muhtemelen farklı çevrelerde bulunmuşlardı. İki adam birlikte çalışmış olabilir miydi yoksa başka bir ortak noktaları mı vardı? Adrian Parish şimdi ellili yaşlarında, Eric Hopkins’ten onlarca

yıl daha genç olmalı. Belki iş aracılığıyla profesyonel bir bağları vardı. Önceki gece isimlerini birlikte Google’da aratmam hiçbir işe yaramamıştı ama bu, yirmi yılı aşkın süre önce, internetin bugünkü gibi olmadığı zamanlardaydı.

Maxine’in gözleri, bir eşyadan diğerine gidip geliyor ve sanki bağırmaktan korkuyormuş gibi elini ağzına kapatıyor. Uzunca bir an sonra çekinerek elini uzatıyor ve her bir eşyayı tek tek eline alıyor. Cüzdandan başlıyor. Onu, neredeyse parçalanacakmış gibi dikkatle, âdeta saygıyla elinde tutuyor. Her açıdan bakarak inceliyor, yakından bakabilmek için gözlüğünü alnına kaldırıyor.

Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Charlie, elini annesinin sırtına korumacı bir ifadeyle koymuş. Bana kısa bir an bakıyor ve bakışı, oturduğumuz ilk andaki mesajla aynı. *Bu iş bir kandırmaca olmasa iyi olur.* Ona hafifçe gülümsüyor, sonra Maxine’e dönüyorum. O, cüzdanı masaya bırakıp çatlak camlı gözlüğü eline alıyor. Kafede yalnızca, mutfaktan gelen hafif bir radyo uğultusu, arada çınlayan tabak çanakların ve diğer masalardan birinden gelen alçak sesli sohbetin sesi var.

Sonunda, Maxine son eşyayı da titreyen eliyle masaya bırakıyor.

Yüzünden yaşlar süzülüyor. Charlie ona bir peçete uzatıyor.

“Ne oldu anne?” diyor. “Bunların bazıları babama mı aitti? Sana tanıdık mı geldiler?”

Maxine konuşmaya çalışıyor ama önce dudakları arasından boğuk bir hıçkırık çıkıyor.

Konuşmak yerine başını iki yana sallıyor.

“Tanıdık gelmelerini ummuştum,” diyor gözyaşları arasından. “Öyle olması için dua etmiştim. Ama bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Tek bir tanesini bile.”

Charlie, annesinin omzuna kolunu doluyor.

“Tamam anne. Sorun değil. Denemeye değerdi.”

Maxine hâlâ başını sallıyor. Anahtarı tekrar eline alıyor, çevirip inceliyor, sonra masaya bırakıyor. Çenesinden ağır bir göz-yaşı damlası akıp üzeri oyuklarla kaplı ahşap masanın üzerine düşüyor.

“Düşünmüştüm ki...” Burnunu çekiyor. “Eğer bütün bu eşyalar, hepsi ona aitse... Bu bir anlam ifade edebilir. Belki bir yere gitmiştir, benden ayrıldıktan sonra başka bir yerde yaşamıştır benden sıkılmış, temiz bir kopuş yaşamak, yeni bir başlangıç yapmak istemiştir. İkimizin arasında özel bir şey vardı ama içimde hep küçücük bir parça, onun gitmiş olmasını umuyordu. Benden sıkıldığını, yeni bir hayat kurmak istediğini hayal etmek... Diğer ihtimali düşünmekten daha kolaydı.”

Ona duyduğum sempati, cevaplardan çok yeni sorulara ulaşmanın, çabalarımın boşa gittiğini hissetmenin verdiği o çök-künlükle birlikte, güçlü bir hayal kırıklığı duygusuna karışıyor. Ama ben, hiçbir zaman yenilgiyi kabul eden biri olmadım ve bu, ona ve oğluna yardım etme kararlılığımı daha da artırıyor.

Charlie, annesinin kolunu okşuyor ve nazikçe biraz kahve içmesini öneriyor. Maxine, gözlerinde yaşlarla ona bir gülümseme

gönderiyor ve iki eliyle sıkıca kavradığı fincandan bir yudum sütlü kahve alıyor.

Charlie bana dönüp, “Bulduğun şu tasma hani Woody’ye ait olan şey? Ya polis onu adlî incelemeye falan tabi tutarsa? Belki babamı bulmamıza yardımcı olacak bir ipucu çıkar.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyorum ona. “Bu sabah bir dedektifle konuşmayı denedim ama pek ilgilenmedi.”

Dedektif Rubin’le yaptığım konuşmayı, çok fazla dosyası olup yeterince zamanı olmayan, yorgun bir dedektifi tarif ederek anlatıyorum.

Maxine alaycı bir şekilde homurdanıyor ve kahve fincanını masaya sertçe bırakıyor.

“Woody’nin tasmaşız bulunmasıyla ilgili polisin o zamanki teorisini duymak ister misin?” Gözyaşını sinirle siliyor. “O parlak teorilerine göre, Adrian bu tasmayı bilerek çıkarmış. Böylece Woody’yi tasmaşız halde, sahipsiz dolaşırken görenler onu bir sokak köpeği sanıp sahiplenmek ister, ona yeni bir yuva verirmiş. Tamamen saçmalık bu. O zaman da öyleydi, hâlâ öyle.”

Maxine geldiğinden beri ilk kez canlı görünüyor. Yıllar önce kocasını kaybetmiş olmasına rağmen hâlâ küllenmemiş o öfkenin ve enerjinin bir yansıması bu. Kahvemi yudumlarken onu dikkatle izliyorum; sessizliği, diğer müşterilerin düşük perdeden konuşmaları ve kahve makinesinin uğultusu dolduruyor.

“Yani hiç ceza soruşturması başlatılmadı mı?”

“Adrian her zaman yalnızca ‘kayıp’ olarak sınıflandırıldı, bu da dosyaya ilgiyi ciddi anlamda azalttı. Polis, durumu hiçbir zaman daha yüksek, daha acil bir seviyeye çıkarmadı. Üstelik bu, Facebook falan çıkmadan önceydi, o yüzden haberi fazlaca yayabileceğim mecralar yoktu.” Oğluna hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. “Bir de hamileydim tabii, sonrasında da küçük bir çocukla ilgilenmeye başladım. Polisle uğraşmaya devam etmek iyice zorlaşmıştı.”

“Elinizden geleni yaptığınıza eminim,” diyorum. “Keşke size daha fazla yardımcı olabilseydim.”

Biz konuşurken Charlie, eski Motorola telefonu inceliyor, elinde çevirip duruyordu. Sonra onu, “Bakabilir miyim?” diye izin istercesine bana doğru kaldırıyor.

“Tabii, bakabilirsin,” diyorum. “Şarj ettim. Büyük ihtimalle senden bile yaşlıdır ama.”

Telefonu açıyor, yüzünde yoğun bir dikkat ifadesi var. “Vay canına.” Güç düğmesine basılı tutuyor, ekran ışığı yanınca hafifçe gülümsüyor. “Bu şey resmen *antika*.”

“Maalesef içinde pek bir şey yok.”

“Peki ya senden önce orada oturanlar?” diye soruyor bana bakmadan, eski telefonun tuşlarına bastığı sırada. “Bu eşyalar hakkında sana hiçbir şey söylemediler mi?”

“Babası bakımevinde, oğlu da yurtdışında yaşıyor. Emlakçı numaramı oğluna iletti ama biraz kaypak davranıyor.”

Telefonumdan Shaun’un fotoğrafını açıyorum ama ikisi de onu tanımıyor. Charlie bakışlarını Motorola’dan kısa bir anlığına kaldırıp başını sallıyor, sonra menüler arasında gezinmeye devam ediyor.

“Eğer torunu değilse, kimdi peki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Tersine görsel aramada bir şey çıkmadı mı?”

“Ne araması?”

Kaşını kaldırıyor.

“Bunu *yaptın*, değil mi?”

“Sanırım onun ne olduğunu pek bilmiyorum.”

Bana, en büyük kızımın bazen baktığı, inanmazlık, acıma ve hafif alay karışımı o ifadeyle bakıyor. Leah’dan sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, aramızdaki kuşak farkı hâlâ koca bir uçurum gibi.

“Cidden mi?” diyor.

“Cidden.”

“Eh, kısacası, bunu yapmak için bir görüntüyü yüklüyorsun,” diyor, gayet sıradan bir ses tonuyla. “Sonra sistem o görüntünün eşleşmelerini arıyor. Google’da yapabilirsin ya da aynı şeyi yapan tonla farklı uygulama var. Nesne ya da mekân fotoğraflarında daha iyi çalışıyor ama yüzün yakın plan olduğu bir fotoğrafla da denemeye değer. Yapay zekâ sayesinde karşılaştırma algoritmaları günden güne geliyor.”

Ondan, bu konuyu bana daha ayrıntılı anlatmasını istemeden önce, küçük kapaklı telefonu bana uzatıyor.

“Hazır fotoğraflardan söz etmişken, bu ne?”

Minik ekranda, Jess’in pazar gecesi o eski telefonda bulduğu fotoğraf var; öylesine bulanık ve belirsiz ki bir el, bir başparmak, bir yüz de olabilir hiçbir şey olmayabilir de. Muhtemelen fotoğraf çekmenin, telefon cepteyken yanlışlıkla aramaya yapmaya denk gelen karşılığı bu.

“Ben de senin tahmin ettiğinden fazlasını tahmin edemem,” diyorum. “Bu kadar küçük bir ekranda anlamak imkânsız.”

“Yine de *bir şey* olabilir orada,” diyor. “Kontrastla, doygunlukla, renklerle biraz oynarsan ortaya çıkabilir.”

“Evet ama fotoğraf telefondan dışarı aktarılamaz diye düşündüm ben.” Telefonun ilkel bağlantı yuvalarını işaret ediyorum. “Artık bir ağa bağlı değil, bu yüzden fotoğrafı hiçbir yere gönderemezsin; USB’si yok, modern bir kablo girişi yok, Bluetooth da yok.”

Bana yine o bakışı atıyor.

“Adam, eğer nasıl yapılacağını biliyorsan her zaman bir yol vardır.” Telefonu kapatıyor. “Bunu birkaç günlüğüne ödünç almamda sakınca var mı?”

“Tabii, alabilirsin” diyorum. “Ne bulursan haber ver bana.”

Biz konuşurken Maxine, masanın üzerinde dizili duran bütün eşyaların fotoğraflarını çekmiş.

“Evde eski fotoğraf albümlerim var,” diyor. “O zamanlardan

kalma. Dönüp onlara bakarım diye düşündüm, belki bu eşyalar-
dan biri bir fotoğrafta çıkar.”

Ona dönüyorum. “Aklına bir şey geldi mi? Bir şey tanıdık
geliyor mu?”

Maxine küçük işaret parmağıyla pirinç anahtara dokunuyor,
anahtarın dişlerindeki girintili çıkıntılı hatları parmağıyla takip
ediyor; sanki sadece dokunarak, onun kendi evine ait olup ol-
madığını anlayabilirmiş gibi.

“Sanırım, belki bu? Tam hatırlamıyorum. Ön kapı anahtarı-
mıza biraz benziyor ama emin değilim.”

“Peki, o günden beri kilitleri değiştirdiniz mi?”

“Değiştirmeliydim ama bu çok kesin bir karar gibi gelmiş-
ti bana.” Sesi hâlâ çok kısık, çok hafif bir tonda çıkıyor. “Onun
kendi evine girememesi... Kapıda anahtarını bir daha duyma-
yacağımı kabul etmek gibi olurdu.”

Pirinç anahtarı masanın üzerinde ona doğru itiyorum.

“O zaman bunu eve götür,” diyorum. “Bakalım kilide uya-
cak mı.”

CARYS

Koşmak saf bir şeydi. Sadelikti. Günlük hayat yoktu, beraberinde getirdiği onca saçmalığı idare etme zorunluluğu yoktu. Aynı anda kafanda zıplayıp duran on farklı düşünce de yoktu. Koşarken akılda tek bir şey olurdu: Durma. Devam et. Ciğerlerindeki yanmaya, bacaklarının demir gibi ağırlaşmasına boyun eğme. “Sadece biraz dinlen, kendine soluklanmak için fırsat ver, yalnızca bir dakika” diyen kafandaki o küçük sese kulak verme.

Carys, o küçük sesi dinlemenin hata olduğunu iyi biliyordu.

Ayrıca her hafta aynı eski rotada koşmanın, manzara ne kadar güzel olursa olsun pek iyi bir yöntem olmadığını da biliyordu. Zamanları karşılaştırmak için en doğru yöntem bu olsa da... Genel olarak yeni şeylere, daha önce hiç görmediği arazilere alışmak daha iyiydi. Özellikle de Norveç'teki o ultra maratona katılma şansı yakalamak istiyorsa. Yerel maraton iyiydi, Iron Man ve diğer etkinlikler de öyle, ama esasında kendini zorlamak, farklı bir şey yapmak daha iyiydi.

Bu şekilde hayır kurumu için daha fazla sponsorluk toplayabilecekti. Yıl sonuna kadar kendine koyduğu hedefe ulaşabilecek, verdiği sözü tutabilecekti.

Carys ahşap çiti aşarak patikaya çıktı, büyük tarlaya doğru tırmanmaya başladı; bacaklarında ve ciğerlerinde hissettiği tanıdık yanma hissi ona “Devam et, zorla!” diyordu. Tirmandıkça, bayırın altına doğru uzanan dalgalı kırsal manzara gözlerinin önüne seriliyordu.

Burada olmak, bir şey yapmak ne olursa olsun babasının yavaş yavaş gözlerinin önünde eriyip gitmesini izlerken hissettiği o çaresizlikten, bir hastalığın bedenini acımasızca kemirmesine seyirci kalmanın ağır yükünden daha iyiydi. O dipsiz, devasa hissiyat, yapılabilecek hiçbir şeyin olmaması, sadece kaçınılmaz olanı beklemek... En önemlisi de burası huzurluydu. Hafta içi, en sessiz rota burasıydı. İnsan burada en fazla birkaç gezginle, ara sıra başka bir koşucuyla karşılaşabilirdi... Çoğunlukla da sadece koyunlar olurdu civarda. Ne dik dik bakan ergenler ne laf atan inşaatçılar ne koşarken arabanın içinde kahkahalarla gülen ve bağırarak iğrenç şeyler söyleyen beyaz kamyonet şoförleri... Ne de ilişkinin artık bitmiş olduğunu kabul etmeyen aptal bir eski sevgili.

Burada o, hiçbir yük taşımayan biriydi; sadece cebinde fermuarlı şekilde duran anahtarlığı, bileğindeki kronometre, patikaya vuran spor ayakkabılar vardı... Her şey saf, basitti.

Carys, karşıdan gelen ve üzerinde koyu turunculu soluk yeşil giysiler olan başka bir koşucuya başıyla selam verdi. Bu kişinin adımlarında, gülüşünde belirsizce ona tanıdık gelen bir his vardı. Onun tempo-

sunu uyabilecek bir arkadaş fena olmazdı, diye düşündü. Soğuk ve karanlık sabahlarda ona o küçük ekstra motivasyonu verecek bir koşu arkadaşı...

Bu güzelliği anlayabilen başka biri.

28

Daisy'yi arabanın girişteki çocuk koltuğundan çıkarırken cebindeki telefon iki kez titriyor. Callum çoktan araçtan inip kız kardeşinden önce eve doğru yürümeye başlamış. Daisy ona yetişmek için telaşla koşuyor. Callum'un fütüristik kostümü paramparça halde ve ceketinden gümüş folyodan şeritler sarkıyor ama görünüşe göre okulda iyi vakit geçirmiş. Eve gelirken sabah tenefüsünde arkadaşlarıyla oynadıkları köşe kapmaca oyununu, bunun Josh'un müdürün odasına gönderilmesiyle nasıl sona erdiği heyecanla, uzun uzun anlattı bana.

Arka koltuktaki okul çantalarını, yüzme çantalarını, montları ve resim çalışmalarını tek koluma alıp boşta kalan elimle telefonumu çıkarıyorum. Mesajlar, Maxine'in oğlu Charlie Parish'tendi. İlki, anahtarın evlerindeki hiçbir kapıya uymadığını bildiriyordu. İkincisindeyse bana, *DiscoverImage365* adında, tersine görsel arama yapan bir site bağlantısı göndermiş. Bağlantıya tıklayıp talimatları okumaya başlıyorum. Bu oldukça basit bir işlem gibi görünüyor; tek yapmam gereken yükleme yapmak olacak.

O anda tiz bir çığlık başımı aniden kaldırmama neden oluyor.

Daisy.

Telefonu cebime sıkıştırıp arabanın etrafından dolaşıyorum. Çocuklar, ön kapıya çıkan iki geniş taş basamağın iki yanında duruyor. Daisy, elini ağzına kapatmış halde abisiyle birlikte yere bakıyor.

Yaklaştıkça, eşikte küçük ve solgun bir şey olduğunu görüyorum; hareketsiz duran bir hayvan bu. Aklımdan ilk başta şu düşünce geçiyor: *Steve olmasın, ne olur Steve olmasın... Ne olur evden kaçıp yola çıkmış olmasın, hızlı giden bir aptalın çarpmasıyla...*

Ama bu, Steve değil.

Yaklaştığımda, kapının hemen dibinde yan yatmış, kanatları geriye kıvrılmış, pençeleri sıkıca büzülmüş, iri ve hareketsiz bir güvercin görüyorum. Hayvanın gözleri yarı kapalı, gagasının ve başının üzerinde koyulaşmış kan lekeleri var.

Daisy elimi tutuyor. Sesi titriyor.

“Babacığım, kuşa ne olmuş?”

Küçük bedene dokunmak ister gibi bir hamle yapıyor ama ona engel oluyorum.

“Bence cama çarpmış, Daze.” Başımı kaldırıp kapıya bakıyorum ama camda belli bir iz göremiyorum. “Bazen kuşlara böyle şeyler olur. Çok hızlı uçarken kafaları karışır ve bir şeye çarparlar.”

Ama bunu söylerken bile teorimin anlamsız olduğunu biliyorum. Ön kapının üst yarısındaki cam buzlu ve küçük renkli panellerden oluşuyor; uçan bir kuşun yansıma sanıp çarpacağı türden bir cam değil bu. Eski evimizde bir iki kez başımıza böyle bir şey gelmişti ama o zaman da kuşlar ancak geniş, berrak camlı Fransız pencerelerine çarparlardı. Midemden yukarıya doğru bir huzursuzluk dalgası yükseliyor.

Callum hâlâ eşiğin önündeki manzaraya kilitlenmiş durumda. Bakışlarını kuştan ayıramıyormuş gibi bir hali var.

“Uyuyor mu?”

“Sanırım kafasını çok sert çarpmış, Cal.”

“O zaman uyandırabilir misin?” Sesinde şüphe dolu bir ifade var. “Babacığım? Onu içeri alabilir miyiz?”

Daisy elimi çekiştiriyor. “Kuşu iyileştir.”

Eğilip yaralı hayvana biraz daha yakından bakıyorum. Kuş tamamen hareketsiz; gagasındaki kan koyu kırmızı bir kabuğa dönüşmeye başlamış. Ona dokunmadan bile artık yardım edilemeyecek durumda olduğunu anlayabiliyorum.

“Bence onu içeri almamalıyız.”

“Neden?” diyor Daisy. “Neden alamayız?”

“Önce hepimiz içeri girelim, sonra ben onu arka bahçeye götürürüm ve doğru düzgün bir bakarız.”

Callum kıpırdamıyor.

“Öldü mü?” diye soruyor doğrudan.

Arabadan indikten sonraki bütün neşesi gitmiş. Oğlumun yüzünün bu şekilde düştüğünü, yalnızca futbol maçında kötü bir performans sergilediğinde görürdüm. Ortanca çocuğum genelde neşeli, taşkın, çoğu şeyden etkilenmeyen biriydi.

“Evet,” diyorum isteksizce. “Sanırım öldü.”

Daisy’nin yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Neden öldü, baba?” Sesi titriyordu. “Neden bizim basamağımızda öldü?”

Sonunda ikisini de içeri alıyorum. Hepimiz, eşikteki cesedin etrafından dikkatle geçiyoruz. Normalde akşam yemeğinden önce yasak olsa da dikkatlerini dağıtmak için televizyonu açıyorum. Ama çocuklarımin kafası hâlâ sorularla dolu. On dakika sonra, güvercini plastik bir torbanın içinde alarak evin yanından arka bahçeye götürüyorum.

Kuş için bir ayakkabı kutusu buluyoruz; Daisy kutunun içini ısrarla kâğıt mendillerle kaplamak istiyor. İkisi de izlerken, yabani otlarla kaplı olmayan birkaç çiçek tarhından birine çukur kazıyorum. Callum ara ara kutuya bakıyor; sanki güvercinin öylece tabutundan fırlayıp dirileceğini umuyormuş gibi bir

hali var. Kutuyu dikkatle gömdükten sonra üzerini yine toprakla kaplıyorum. İkisi de bahçeden küçük, beyaz çakıllar toplayarak mezarın üzerine yerleştiriyor; taşları, çiçek tarhındaki düzleşmiş toprağın üzerinde yamuk bir daire şeklinde diziyorlar.

Her şey bittiğinde doğrulup küreği çite yashıyorum. Daisy'nin, kardeşinin elini tuttuğunu görünce yüreğim burkuluyor. Küçük yüzünde ciddi bir ifade var; pantolon dizleri, taş toplarken ağabeyine yardım etmekten çamur olmuş ve yeşil okul kazağının koluyla gözyaşlarını siliyor.

“Siz ikiniz, hadi bakalım.” Callum’un diğer elini de tutuyorum. “İçeri gidelim ve bir oyun oynayalım. Bir de mutfakta tatlı yeni komşumuz Bayan Evans’tan gelen nefis bir kek var. Kim elini yıkayıp kekten bir dilim alacak?”

Üç dilim pandispanya kesip her birine küçük bir plastik tabakta veriyorum ve elleriyle iştahla yemelerini izliyorum. Kendi dilimimden bir ısırık aldığım sırada telefonum, art arda gelen mesajlarla titremeye başlıyor. Telefonu cebimden çıkarıyorum; Charlie’nin, tersine görsel aramayla ilgili bir gelişme olup olmadığını sorduğunu varsayıyorum. Ama mesajlar ondan değil, o eski kapaklı telefonda bulduğumuz numaradan geliyor.

Mesajları açıyorum; her birini sırayla okudukça tenim ürpermeye başlıyor.

Sana kibarca sordum.

Beni dinlemedin.

Ne istediğimizi ve onu bize nasıl ulaştıracağını biliyorsun.

Telefonu avucumda sıkıca kavrayarak yanıt yazıyorum:

Evimden uzak durun.

Mesajımın okunduğunu gösteren mavi tikler anında beliriyor ve yanıt saniyeler içinde geliyor:

Bu son şansı.

Aksi takdirde bundan sonra yaşanacaklar senin suçun olacak.

29

“Polise gitmeliyiz,” diyor Jess. “Bu resmen taciz.”

Jess’in üzerinde hâlâ iş kıyafetleri var. Kahverengiye çalan gri renkte bir ceket ve pantolon, altına beyaz bir bluz. Telefonumdaki mesajları incelerken işaret parmağıyla ekranı yukarı aşağı kaydırıyor. Eve adımını atar atmaz Callum ve Daisy ona arka bahçedeki güvercinin hikâyesini ve gömülme törenini ciddi bir ifadeyle anlatmıştı. Şimdi Leah, salonda iki küçük kardeşiyle *Hungry Hippos* oynarken Jess ve ben mutfak masasında, başlarımız birbirine yakın, alçak sesle konuşuyoruz.

Telefonu bana geri veriyor. “Bu açıkça bir tehdit.”

“Daha önce konuştuğum dedektif Rubine mesaj bıraktım.”

“Bence bundan fazlasını yapmamız gerekiyor.”

“Biliyorum,” dedim. “Sadece...”

“Ne?”

“Mesajı gönderen kişi güvercini bıraktığını kabul etmiyor ve etse bile polisin bunu dikkate alıp almayacağından emin değilim. Yani, kim ne diyebilir ki? Belki de kuş cama çarpmıştır ya da bir kedi onu öldürmüştür.”

Jess kaşlarını kaldırıyor.

“Bunun tesadüf olduğuna gerçekten inanıyor musun? Belli

ki özellikle oraya bırakılmış, mesajlardan da anlaşılıyor bu. Ölü bir kuş... iğrenç.”

“Katılıyorum,” diyorum ona. “Sadece polisin muhtemelen ne diyeceğini düşünüyordum.”

“Ama uzaklaştırma kararı falan çıkaramaz mıyız?”

“Kime karşı?”

“Mutlaka yapabileceğimiz başka bir şey vardır.” Ağır bir nefes veriyor. “Telefon numarasını izleyip kimin olduğunu bulamazlar mı? Ya kanıtlar, onun fotoğrafını çektin mi?”

“Fotoğraf mı?”

“Güvercinin.”

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. İtiraf etmem gerekir ki çocuklarla zavallı hayvan hakkında konuşurken, ölümle ilgili sorularını yanıtlarken ve çiçek tarhında ona geçici bir mezar kazarken fotoğraf çekmek aklıma bile gelmemiştir.

“Sanırım toprağı kazıp onu yerinden çıkarabilirim,” diyorum. “Ama dediğim gibi, fotoğrafımız olsa da bu doğrudan bir şey kanıtlamaz. Bugün garaj yolunda birinin olduğuna tanık olmuş biri olmadıkça, bu bir şeyi kanıtlamaz.”

Jess’in yüzüne endişe çizgileri yerleşiyor ve bana şaşkın bakışlar atıyor.

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Bu hafta giderek daha da garipleşiyor, sanki biri bizimle oynuyor, her an kötü bir şey yapmaya karar verebilir. Hiç hoşuma gitmiyor bunlar.”

“İnan bana, ben de en az senin kadar gerginim,” diyorum. “Ama ben de bunu arkamızda bırakmanın en iyi yolunu bulmak istiyorum.”

Eşim, eski meşe mutfak masasının oluklu yüzeyinde parmak uçlarını gezdirmeye başlıyor. Bir süre sessiz kalıyor ve tekrar konuştuğunda gözlerini benden kaçırıyor.

“Ya biz de onlara istediklerini versek?”

“Her şeyi teslim mi edelim yani?”

“Beni tanıyorsun,” diyor. “Zorbalardan nefret ederim. Hem de çok. Çocuklarımızın okuldan gelir gelmez muhtemelen ilk görecekları şey olacağını bile bile kapımızın önüne ölü bir hayvan bırakmalarından da nefret ediyorum. Ama ya biz de...” Omuzlarını çaresizlikle silkiyor. “Ya biz de onlara istediklerini verirsek? Sence o zaman giderler mi? Bizi rahat bırakırlar mı?”

Bir an dilimin ucuna dek gelen sözlerle her şeyi itiraf edemiş gibi hissediyorum. Gizli odadan çıkan küçük koleksiyon artık üç farklı yerde olduğu için bu seçeneğin imkânsız olduğunu söylemek istiyorum. Maxine’den tasmayı ve anahtarı geri almak sorun olmaz ama ona, saati kuyumcudâ nakit karşılığı sattığını söyleyemem; işten çıkarıldığımı da söyleyemem, çünkü bu onu daha da fazla endişelendirir ve bambaşka sorunları ortaya çıkarır. Ona son birkaç gündür hissettiğim, bir yanlış düzeltme yönündeki amacımı, bulduğum *iyi* bir şey yapma fırsatını da açıklayamam.

Bunun yerine, genzimi yakan o utanç hissi eşliğinde kolay olanı seçiyorum.

“Bence şimdi boyun eğsek, muhtemelen gelecek hafta başka bir şey istemek için geri gelirler.” Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. “Daha fazlasını.”

Eşime yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama ona henüz tüm gerçeği anlatamam. Bunun yerine, Dedektif Rubin’e ulaşana kadar aramaya devam edeceğimi, kapıya bir zil kamerası taktırma işini araştıracağımı, tehditlerin arkasında kimin olduğunu bulacağımı ve polisin bu bilgiyi değerlendirmesini sağlayacağımı söylüyorum. Her şeyden önemlisi, ailemizi güvende tutacağıma söz veriyorum. Çocuklarımızı güvende tutacağıma.

“Hiçbir şey olmayacak, buna izin vermeyeceğim,” diyorum alçak bir sesle. “Söz veriyorum.”

Çocuklar yataklarına yerleşene kadar, Charlie Parish'in önerdiği siteye bakma fırsatı bulamıyorum. Shaun'un fotoğrafını dizüstü bilgisayarına indirip tarayıcıya *DiscoverImage365* adresini yazıyorum. Site kendini "istediğiniz sonuçları elde etmek için en son yapay zeka teknolojisini kullanan premium ücretsiz arama servisi" olarak tanıtıyor. Charlie bana bunun, Shaun'un mutfakta çektiğim fotoğrafını internet üzerinde eşleşen görsellerle karşılaştırabilecek pek çok siteden biri olduğunu söylemişti fakat aklıma şöyle bir ihtimal geliyor: Ya Shaun, yüzünü internette görünür kılmayan, fotoğrafının öyle bir mecraya düşmesini her yoldan engellemiş nadir insanlardan biriye? Yine de artık böyle insanların azınlıkta olduğunu tahmin ediyorum.

İnternet sitesi oldukça basit bir arayüze sahip; sol üstte bir arama çubuğu var. Buraya tıklayınca, içine bir görsel sürüklememi isteyen bir kutucuk açılıyor. Mutfakta çektiğim fotoğrafı seçip *Ara* tuşuna basıyorum. Ekranda kısa süreliğine bir kum saati beliriyor, ardından sayfa sonuçlarla doluyor; ekranın sol tarafında benim orijinal fotoğrafım, sağ taraftaysa önceki gün evime gelen adamla güçlü bir benzerlik taşıyan, yakışıklı, koyu renk saçlı adamların fotoğrafları yer alıyor. Üstte, "DiscoverImage365 seçtiğiniz görsel için 0,8 saniyede 67,5 milyardan fazla görsel arasında arama yaptı" yazıyor.

Sonuç sayfasında, çoğu baş ve omuz çekimi olan, yirmi sekiz ila kırk beş yaş arası, aynı gen havuzundan çıkmış gibi görünen yakışıklı erkeklerin resimleri sıralanıyor. Aralarında *Superman* aktörü Henry Cavill'in birçok fotoğrafı, ayrıca Shaun'un güçlü çenesi ve kısa, koyu renk saçlarına sahip başka erkekler de var. Sayfayı hızla aşağı kaydırıyorum. Yüzlerce sonuç çıkmış.

Sonuçlar arasında ağır ağır, satır satır, her bir fotoğrafı tek tek kontrol ederek ilerliyorum. Karşıma başka oyuncuların fotoğrafları, şirket sitelerinden profesyonel vesikalıklar, LinkedIn görselleri, anlamadığım dillerdeki blog ve makale görselleri çı-

kıyor. Sayfada aşığı indikçe görseller durmadan yenileniyor; sonuçların bir sonu yok. Bazıları neredeyse görselimle aynı fakat ancak yüzlerce görseli geçtikten sonra tanıyorum onu.

İşte.

Yan yana yarım düzine fotoğraf. Stüdyoda çekilmiş gibi duran profesyonel kareler. Birkaçında, evimin kapısında takındığı o kendinden emin sırtışıla gülümsüyor; içimde bir adrenalin titreşimini, bu dijital samanlıkta iğneyi bulmuş olmanın sevincini duyuyorum. Aynı zamanda içimde, bilinmez sularda, ayak parmaklarınız dibe doğru uzanırken, çok açılıp açılmadığınızdan emin olamadığınız anlarda hissettiğiniz, alarm verircesine, nabız gibi atan o his de var.

Tıkladığım bağlantı beni *PortfolioPro* adlı bir siteye götürüyor. Site, kendini her seviyeden oyuncu ve modellerin profesyonel iş bulması için tasarlanmış bir platform olarak tanımlıyor.

Buldum seni!

Burada daha çok fotoğrafını buluyorum ve bunların arasında, sağ bileğinin iç kısmındaki kobra dövmesini net biçimde gösteren kasvetli bir siyah-beyaz tişörtlü bir poza da rastlıyorum. Adamın ismi burada “Shaun Rutherford” olarak geçiyor; kendini yarı profesyonel model ve hevesli bir oyuncu diye tanımlamış ve saatlik, yarım gün ya da günlük ücretle çalışmaya uygun olduğunu yazmış. Kısa biyografisinde şu tanımlar var: “Rahat, geçimi kolay ve çok samimi biriyim. 5+ yıldır modellik yapıyorum ve her tür oyunculuk/fotoğrafçılık/reklam işini değerlendirmeye hazırım.”

Bu adam, evimde yaşamış hiç kimseyle akraba değildi. Sadece bir oyuncu, sahte bir yüz, başkası gölgede kalabilsin diye öne sürülmüş bir paravandı.

Bir iş için tutulmuştu. Benim yapmam gereken tek şeyse onu kimin tuttuğunu bulmak olacak. İmleci “Tanışma görüşmesi yap” yazan butona götürüp yazmaya başlıyorum.

30

PERŞEMBE

Shaun Rutherford buluşmaya fazlasıyla hevesli. Sitedeki mesajlaşma servisinde “Anthony Smith” adıyla bir profil oluşturun ve sabahleyin, marinadaki bir barda otururken mesajlaşıyoruz. O, profesyonel geçmişini ballandıra ballandıra anlatırken ben de ona bir giyim perakendecisi için en az üç günlük bir modellik işi olduğunu ve kendisinin bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu söylüyorum.

Dom ise tek laf etmeden kanat adamım olmayı kabul etti bile; taktik konuşmak için randevudan yarım saat önce *Canalboat Inn*’e geliyor. Gece vardiyasından çıkmış ama uğrayıp üstünü değiştirmiş; kapüşonlu, kot pantolon ve iri cüssesini daha da belirginleştiren şişme bir mont giymiş. Kısacık tıraşlı saçları ve sakalıyla, onu tanımayan biri için epey gözdağı veren bir görünümü var; elbette aslında Dom’un tam bir pamuk gibi adam olduğunu bilmeyenler için durum böyle. Saat bire on kala ben de barın yarı boş salonunda ayrı bir locaya geçiyorum. Sırtım kapıya dönük halde ve başımda eski mavi beyzbol şapkam varken Shaun’un beni tanımamasını umuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Shaun dakik biri çıkıyor. Saat tam birde geliyor ve içeri girer girmez onu tanıyorum. Hatta üze-

rinde, evime geldiğinde giydiği o koyu renk ceketin aynısı var. Dom elini kaldırarak Shaun'u arka taraftaki locaya buyur ediyor ve kendini Anthony olarak tanıtıyor.

Ben de Racing Post'un arkasına yarı saklanmış halde karşılarında oturuyor, ikisinin havadan sudan konuşmasını dinliyorum. Bir dakika kadar lafladıktan sonra Dom, aramızda önceden anlaştığımız üzere, bara gideceğini söyleyerek kalkıyor. Ben de aynı anda ayağa kalkıyorum. Ama Dom, genç adama içki ısmarlamak yerine onun yanma, pencere tarafındaki koltuğa oturuyor; böylece Shaun'u köşeye kıştırıp çıkış yolunu kapatıyor. Ben de Dom'un biraz evvel boşalttığı koltuğa geçiyorum.

"Ne..?" Shaun bakışlarını benden Dom'a, sonra tekrar bana çeviriyor. "Neler oluyor? Siz de kimsiniz?"

Beyzbol şapkamı çıkarıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Merhaba, Shaun," diyorum. "Birkaç gün önce tanışmıştık, hatırladın mı?"

Beni tanımış olmanın yarattığı sert ifade yayılıyor yüzüne. Koyu renk gözleri kısılıyor. Ağırlığını bir yanından diğerine kaydırıyor, bir an için kalkacağını sanıyorum. Ama o anda Dom ona dönüyor, omuzlarını dikleştiriyor, sağ yumruğunu masanın üzerine koyuyor. Başını tek bir kez sallıyor. Yıllarını güvenlik işlerinde, ondan önce de koruma olarak geçirmiş ve her türden serseriyle, alkolün verdiği cesaretle ortalığı birbirine katan, kendini kabadayı sanan bir sürü insanla uğraşmış. Ayrıca en iyi kavganın, hiç başlamamış olan kavga olduğunu biliyor; karşıdakine ilk yumruğu atmanın çok kötü bir fikir olduğunu hissettirmenin en etkili yöntem olduğunu da farkında.

Shaun Rutherford da durumu çabuk kavriyor. İri yarı biri ama belli ki bu kaslar kavga etmek için değil spor salonunda vakit geçirmek, selfie'ler çekmek ve kadınlar için geliştirilmiş.

"Sadece sessiz sakın konuşacağız," diyor Dom yumuşak ama net bir sesle. "Üçümüz. Olay çıkarmadan."

“Bu saçmalık,” diyor Shaun, masanın üzerinden tırmanıp oradan çıkıverecekmiş gibi hareketlenerek. “Ben buraya bunun için gelmedim.”

“Otursana.” Dom, ağır elini omzuna koyuyor. “Otur *yerine*.”

Shaun’un gözleri bara doğru kayıyor. Ama müşterilerin çoğu ve tek görevli barın ön kısmında.

Telefonumu masanın ortasına koyuyorum.

“Seni kim tuttu?” diyorum ona. “Evime kim gönderdi seni?”

“Sana hiçbir şey söylemem. Bu gizli bilgi.”

“Bana sadece bir isim ver.”

“Siktir git.”

“Sana ne talimat verdi?”

“Sana söyledim, müşteriyle ilgili hiçbir şey söylemem. Hiçbir müşteriyle. Bu bilgi benimle onun arasında.”

“Bak,” diyorum. “Ya bana söylersin...” Dom’u işaret ediyorum. “Ya da ona. Sen seç.”

“Biliyor musun?” Shaun elini ceket cebine götürüyor. “Polisi araya-”

Dom yumruğunu öyle sert ve hızlı bir şekilde masaya indiriyor ki neredeyse farkına bile varmıyorum. Birden ağır bir *güm* sesi çıkıyor, tüm loca sarsılıyor ve Shaun koltuğunda geriye doğru sıçrıyor.

“Bence onu arka tarafa çıkaralım,” diyor Dom, boğuk bir ses tonuyla. “Otoparkta biraz sohbet edelim.”

Shaun ellerini kaldırarak locanın köşesine doğru büzülüyor. Evimdeki halini hatırlıyorum: Potansiyel olarak ama yalnızca görünürde tehditkâr bir tavrı vardı. Arkasında hiçbir şey olmayan bir hareket, bir blöftü bu.

“Tamam,” diyor. “Tamam. Tanrım. Ne haliniz varsa görün. Sadece bir adamdı, tamam mı?”

“Kim?”

“Bilmiyorum. Siteden bana mesaj attı, tıpkı senin yaptığın gibi. Nakit ödeme yapılacak bir iş olduğunu, acil olduğunu ve

hassas biçimde halledilmesi gerektiğini söyledi. Güvenilir, baskı altında soğukkanlı, doğaçlamada iyi biri istiyordu. Ben de ona, ‘Evet, evet, hepsi bende var,’ dedim. Sonra bana adresi verdi, işi acilen halletmem gerektiğini söyledi. Öncesinde beş yüz sterlin, işi tamamlayıp saatle birlikte diğer eşyaları alırsam beş yüz sterlin daha verecekti.”

“Başka ne almayı bekliyordun peki?”

Shaun, hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatıyor. “Bir cüzdan, bir telefon, eski bir atkı mı ne? Geri kalanını hatırlamıyorum ama adam bana, hepsinin aynı yerde olacağını söyledi. Yurt dışında yaşadığını, İngiltere’ye gelemediğini, resmi prosedürlerle uğraşmak istemediğini anlattı. Tek istediği dedesinin eski saatiyle birkaç eşyayı daha almakmış. Bunları, yaşlı adam kanserden ölmeden önce ona geri vermek istiyormuş. Bunun en hızlı yol olduğunu düşünmüş.”

“Peki, bu sana hiç garip gelmedi mi? Biraz casusluk filmi gibi yani?”

Shaun omuz silkiyor. “Parası iyiydi. Son zamanlarda işler biraz sıkışık. Bir sürü denemeye girdim ama hâlâ dönüş bekliyorum. Bundan çok daha garip oyunculuk işlerim oldu, inan bana. Çok daha garip. O yüzden bu, sıkıcı bir dokuz-beş ofis işinden iyidir.”

“Müşteri bir erkekti yani?”

“Yani... Her şey sitenin mesajlaşma uygulaması üzerinden yaşandı. Ona birkaç demo videomu, oyunculuk işlerimden örnekleri gönderdim. Ama hiçbir zaman yüz yüze konuşmadık ya da buluşmadık, sadece...”

Dom araya giriyor: “Bunların çalıntı mal olduğunu biliyor-sun, değil mi?”

Shaun ona dönüyor. “Ne?”

“Ve seni bu işe karıştıran kişi, suç ortağı yapmış oldu. O çalıntı eşyaları alıp almaman fark etmez; ortak suç girişimi doktrinine göre

yani grup halinde işlenen suçlarda her bireyin, grup tarafından işlenen suçlardan sorumlu olması ilkesine göre sen bir suç ortağısın.”

Dom artık tamamen doğaçlama yapıyor, anlık bir şeyler uyduruyor ama neredeyse bir polis memuru gibi konuşuyor ve bu, işe yarıyor gibi görünüyor. Shaun’un gözleri endişeyle açılıyor.

“Ne?”

“O adam seni kullanmış. Seni ateşe atmış.”

“Bak, ben yasa dışı hiçbir şeye karışmak istemedim. Bana bunların aile yadigârı olduğunu söyledi ama asla...”

“Bütün riski senin almanı istemiş, üstelik paranın hepsini bile ödememiş. Ona sadık olman gerekmiyor. O adama hiçbir şey borçlu değilsin.”

Shaun’un koyu sakalının altında yanakları kızarıyor, burun delikleri genişliyor. Ama sanki durumunun gerçekliğini aniden kavramış gibi başını sallamaya başlıyor.

“İsmi Mason’dı,” diyor isteksizce. “En azından sitede kullandığı isim buydu. Önce bunu soyadı sandım ama ona sormadım.”

“Güzel,” diyor Dom. “Bu iyi. Peki Mason sana başka ne söyledi? Talimatlarında garip bir şey var mıydı?”

“Bana biraz garip gelen iki şey vardı.”

Dirseklerimi masaya koyup ona doğru eğiliyorum. “Anlat.”

“Benden, o eşyaların tam olarak nerede bulunduğunu öğrenmemi istediler. Yani *tamı* tamına nerede olduklarını. Çatı katı mı döşeme tahtalarının altı mı, hangi oda, bunu kesin olarak öğrenmem gerekiyordu. Sürekli bunun üzerinde duruyorlardı. Pek anlamadım, yani eşyalar büyükbabalarının eline geçtikten sonra nereden çıktıklarının ne önemi vardı ki değil mi?”

“Peki diğer şey neydi?”

“Yedi eşyanın geri alınması gerektiğini söylediler bana: Saat, telefon, cüzdan ve hatırlayamadığım diğer şeyler. Yani bu konuda çok nettiler, tümünü almam gerektiğini, kalan beş yüz sterlini ancak o zaman alabileceğimi söylediler. Birkaçını almam onlar için yeterli değildi. Hepsine ihtiyaçları vardı. Ya hepsi ya da hiçbiri.”

31

Eve doğru giderken kırmızı ışıkta durduğum sırada Shaun'la yaptığımız konuşma kafamda yankılanmaya devam ediyor. Bu görüşmenin tuhaf, neredeyse gerçeküstü bir yoğunluğu vardı; yüzeyin altında sürekli bir gerginlik kaynıyordu sanki. Elime bin parçalık bir yapbozun sadece iki yeni parçası geçmiş gibi ama hâlâ hiçbir parçanın nereye ait olduğunu ya da birbirine nasıl bağlandığını bilmiyorum.

Yine de bu küçük bilgi kırıntılarının bir anlamı olmalı.

“Mason”ın Shaun'a anlattığı hikâye bariz biçimde uydurmaydı ama Shaun'un da dediğı gibi, eşyaların evin tam olarak *neresinde* bulunduğunun ne önemi olabilirdi? Belki yalnızca insanın merakını gidermesi dışında hiçbir anlamı yoktu. Daha da önemlisi, neden tüm eşyaların eksiksiz şekilde geri alınması bu kadar hayati bir meseleydi? Neden sadece bazılarının yeterli olması mümkün değildi? Bunun tek açıklaması, Mason'ın “tam koleksiyon” takıntısına sahip olması olabilirdi. Eğer bu eşyaların her biri, daha büyük bir bütünün bir parçalarını temsil ediyorsa, bu bütün ne olabilirdi? Bunun için Shaun'u tutmalarının yalnızca maddi bir sebebi olamazdı çünkü eşyalar arasında gerçekten değerli olan tek şey Rolex'ti. Geri kalanlar, ortalama bir bit paza-

rında kimsenin ikinci kez dönüp bakmayacağı şeylerdi. Ancak Shaun'un yedi parçanın hepsini almak üzere görevlendirilmiş olması, hepsinin bir şekilde eşit derecede değerli olduğunu gösteriyordu. Eşit derecede önemli.

Ya da belki eşit derecede tehlikeli.

Trafik ışığı yeşile dönerken sonunda düşüncelerimi, o vakte dek uzak durduğum bir tarafa yönlendiriyorum. Bana fazla saçma, fazla fantastik geldiği için üzerinde ciddi biçimde düşünmeye değer bulmadığım bir tarafa.

Bir an benim ürperiyor, sıcaklığa rağmen titriyorum.

Ayırt edici anahtarlığa sahip olan o anahtar, Adrian Parish'e ait değildi. Parish'in karısı –ya da dul eşi– çok sevdikleri evcil hayvanlarına ait olan tasma ve etiketi dışında hiçbir şeyi tanımamıştı.

Eğer tasma kayıp birine aitse, ya atkı, gözlük ve diğer eşyalar? Ya odada bulduğum her şeyin benzer bir hikâyesi varsa?

Shaun'un, önemli olabileceğini anlamadan es geçtiği başka bir şey daha vardı. Mason'ın ona söylediği bir şey.

Ona, yurt dışında yaşadığını söylemişti.

Yalanla ilgili o eski sözü hatırlıyorum. En inandırıcı yalanlar, içlerinde bir parça gerçek barındıranlardır. Çünkü evimle doğrudan bağlantısı olan, yurt dışında yaşayan biri vardı. Hâlâ mesajıma dönmemiş olan biri.

Evin önceki sahibinin oğlu: Kevin Hopkins.

Callum ve Daisy'yi okuldan almaya erkenden gidiyorum. Bahçeye çıktıklarında *orada* bulunmalı, etrafta dolaşan yabancılara, olağan dışı durumlara karşı ekstra dikkatli davranmalıyım. Beklerken Jeremy'yi arıyorum ama aramam telesekretere düşüyor. Ona, Kevin Hopkins'e acilen iletmesi için numaramı tekrar vermesini isteyen bir mesaj bırakıyorum.

Çocuklarla birlikte eve yanaştığımda, kapının önünde herhangi bir nahoş sürpriz olmadığını görmek beni rahatlatıyor.

İçeri girmeden önce, çocukları ertesi gece yaptıkları teşekkür kartını teslim etmek için yandaki eve yönlendiriyorum. Normalde kartı ben götürürdüm ama onları evde, birkaç dakikalığına bile olsa yalnız bırakmak istemiyorum.

Doksan üç numaranın zili henüz çalarken kapı aniden açılıyor. Bayan Evans, gri kaşmir kazak ve etek üzerine lila bir mutfak önlüğü, sarı bulaşık eldivenleri ve elinde küçük, gümüş saplı bir bıçakla karşımda duruyor.

“Merhaba,” diyorum ona, zarfı uzatarak. “Bu çocuklardan, kek için teşekkür kartı.”

İfadesiz bir yüzle zarfı alıyor.

“Ne tatlı.” Zarfı tek hamlede bıçakla açıyor, içinden kartı çıkarıp kalın pastel boya çizgilerini kısa bir an inceliyor; yüzünde en ufak bir gülümseme yok. Daisy, kartın ön yüzüne bir pasta ve beş adet çöp adam çizmiş, Callum da birkaç kelime yazıp ikisinin ismini eklemiş.

“Harika,” diyor Bayan Evans, kartı önlüğünün cebine koyarak.

Arkasındaki koridor, oturma odası ve yemek odasına açılan kapılar, solda ikinci bir salon, arkada mutfığa giden koridorla bizimkine benziyor. Fakat dekorasyonu bizimkinden bile eski görünüyor: Solmuş duvar kâğıtları, sararmış süpürgelikler, koyu ahşap çerçevesi içinde büyük bir yelkenli resmi.

“Gördüğüm kadarıyla bir iş yapıyorsunuz,” diyorum elimi kaldırarak. “Bir dakikanız var mı acaba?”

Gözlerini kırpmadan, bakışlarını Daisy’ye dikerek, “En küçüğünüz okulu nasıl buldu?” diye soruyor. “Bayan Pett’in sınıfına alıştı mı?”

“Evet, teşekkürler, okulu çok seviyor.” Komşuma Daisy’nin öğretmeninden bahsettiğimi hatırlamıyorum. “Siz... okulu biliyor musunuz?”

“Kazağı. Okul arması.” Göğsüne dokunuyor. “Kaç yaşında... dört buçuk mu?”

“Temmuz sonunda beş olacak.”

“Yaşına göre biraz küçük.”

“Birazcık.” “Cin gibi ama.” Bıçağın ağzını önlüğüne siliyor. “Bayan Pett’in ana sınıflarına gittiğini biliyorum. Okuldaki tüm öğretmenleri bilirim.”

“Bütün çocuklar onu çok seviyor.”

“Elbette severler.”

Ona gergin bir gülümsemeyle bakıyorum. Kendi çocuğu olsaydı, ki bunun hiç bahsi geçmemişti, muhtemelen çoktan ilkokul çağını geçmiş olurdu. Bayan Evans gerçekten de başkalarının işine burnunu sokan tiplerden biri gibi görünüyor. Bir gözlemci, bir izleyici. Bilgi toplayan biri.

Ön kapısını biraz daha aralıyor ve gözüm, bana bakan onlarca göze takılıyor. Merdivenin altındaki pencere pervazında, sıra sıra dizilmiş, ay gibi yuvarlak yüzlü, hareketsiz, ellerini kucaklarında kavuşturmuş, küçük çocuklar gibi giydirilmiş, cam gözlü, inanılmaz gerçekçi bebekler duruyor. Boşluğa bakan o gözlerin hepsi sanki aynı anda bana odaklanmış gibi.

“Size şeyi sormak istemiştım,” diyorum. “Acaba dün evimin önüne gelen birini gördünüz mü? Bir şey teslim ediyormuş ya da bırakıyormuş gibi görünen biri?”

“*Amazon* kuryesi gibi biri mi?”

“Hayır,” diyorum. “Kargo şirketinden değil. Belki arabayla, belki yaya olarak gelen başka biri.”

Bir an düşünüyor, sonra başını iki yana sallıyor.

“Kapı önünden bir paket mi çalındı? Öyle şeyler duyuyorum. Utanç verici. İnsanlar hiç utanmadan gelip alıp gidiyorlar.”

“Hayır, şey... ” Gözüm Daisy’ye kayıyor ama o hâlâ pencere pervazındaki bebeklere kilitlenmiş durumda. “Kapının önüne bir güvercin bırakılmıştı da.”

“Ah.” Kadının yüzü şaşkınlıkla değişiyor. “Bu çok kötü. Belki de sizin o koca sarman kediniz yapmıştır?”

“Steve’i henüz dışarı salmıyoruz,” diyorum. “Yeni eve alışsın diye. Yani kimseyi görmediniz mi?”

“Korkarım ki hayır.”

Callum sessizce elimi çekiştiriyor: *Baba, gidebilir miyiz artık?*
Ben de elini hafifçe sıkıyorum: *Bir dakika.*

“Bir şey daha vardı,” diyorum komşuma. “Garip bir soru olacak ama ‘Adrian Parish’ ismi size bir şey ifade ediyor mu?”

Kadın bana bir süre gözlerini kırpmadan bakıyor, sonra başını tek seferde iki yana sallıyor.

“Hayır, tanıdık gelmedi. Kimdi o?”

“Bay Hopkins’in arkadaşı olabilir diye düşündüm.”

“Bu isim bana hiçbir şey çağrıştırmıyor, üzgünüm.”

“Önemli değil, sadece...”

“Onların arkadaş olduklarını neden düşündünüz?”

“Hiç,” diyorum. “Önemli değil.”

Kadın hâlâ çelik ucu jilet gibi sivriltilmiş bıçağı, eldivenli eliyle sıkıca kavramış duruyor. Gömlek yakamda garip bir şeyler hissediyorum ve birkaç saniye sonra ense tüylerimin diken diken olduğunu anlıyorum. Pozisyonumu değiştirip çitlerin arasından evime bakıyorum. Garaj yolundaki arabamın bir kenarı, ön kapının ucu görünüyor. Her şey sessiz.

Geriye doğru bir adım atıp o cam gibi bakan ürkütücü bebeklerin görüş alanından çıkıyorum. “Her neyse, kek için tekrar teşekkürler. Sizi işinizle baş başa bırakayım.”

Mutfakta çocukların akşam yemeği için makarna tenceresini ocağa koyarken Eileen’in sözleri aklıma geliyor: *Kimdi o?* Adrian Parish’ten geçmiş zamanla bahsetmişti. Yoksa bu sadece ona özgü garip bir konuşma alışkanlığı mıydı? Belki de benim evime ve önceki sahibine dair her şeyi otomatik olarak geçmiş zaman olarak algılıyordu. Konuşmamızın geri kalanını düşünürken hafif bir ses duyuyorum; giderek artan, bizim evin girişindeki çakıl taşlarının çıtırtısı. Koşan ayak sesleri eve doğru yaklaşıyor,

ses giderek büyüyor. Derken çakıl taşlarının sesi, yerini kapının çaresizce yumruklanmasına bırakıyor aynı anda geçici kapı zılimiz çalıyor, ardından yine ahşap kapı çerçevesine vuruluyor.

Öne atılıp kapıyı hızla açıyorum. Yüzü kıpkırmızı, nefes nefese kalmış Leah, kendini hızla içeri atıyor ve büyük ön kapıyı arkasından sertçe kapatıyor. Derin bir nefes veriyor ve elleri dizlerinde iki büklüm oluyor, belli ki koşmaktan yorgun düşmüş.

İlk adrenalin dalgası çoktan göğsümde, bacaklarımda ve ellerimde dolaşmaya başlamış bile; en büyük çocuğumu koruma ve olası bir tehdidi bertaraf etme içgüdüleriyle doluyum.

“Ne oldu?” Ellerimi, kızımın daracık omuzlarına koyuyorum. Okul çantasının askıları iyice sıkılmış. Korkudan titriyor. “Leah, iyi misin? Ne oldu?”

Leah konuşabilmek için birkaç saniye boyunca soluklanmaya çalışıyor ve konuştuğunda sesi, bir hıçkırıyla bölünüyor.

“Beni biri takip ediyordu.” Hâlâ kesik kesik soluyor, her nefeste sarsılıyordu. “Arabasının içinde biri, beni eve kadar takip etti.”

Düzenleme
Ny.ozlem

32

“Yaralandın mı?” Gözlerim Leah’ya dikerek, üzerinde herhangi bir yara izi ya da çizik arıyorum. Onu nadiren bu kadar korkmuş halde görmüşümdür, bu yüzden ona bunu yaşatanlara karşı içimde bir öfke kabarıyor. “İyi misin?”

“İyiyim,” diyor. Fakat biraz sonra gözlerinden yaşlar boşalmaya başlıyor; korku yerini şoka bırakıyor. “İyiyim. Koştum, bana yetişemediler.”

Pencereden girişe bakıyorum. “Ne tür bir arabaydı, Leah? İyice görebildin mi?”

Arada nefes nefese birkaç kelime söylüyor: Uzun bir araba, gri, kirli, eski. Yabancı bir marka ama hangisi olduğunu bilmiyor.

“Burada kal.” Holdeki masada duran telefonumu kapıyorum. “Kapıyı kilitle ve benden başka kimseyi içeri alma, tamam mı? Hiç kimseyi.”

Kızım başını onaylarcasına sallıyor. Ben kapıyı hızla açıp girişten sokağa doğru koşuyorum. Damarlarımda hızla dolaşan adrenalin yüzünden mantıklı düşünemiyorum ve geriye sadece, bu tehdidi sorumlularla yüzleşerek ortadan kaldırma, gerekirse bir daha asla buraya gelmeyecekleri kadar sert bir karşılık verme

yönündeki o hayvanca arzu kalıyor. *Savaş ya da kaç*. Girişteki çakıl taşları çoraplarımın altından ayağımı acıtıyor ama bunu fark etmiyorum bile.

Sokağın ortasına çıkıp sağa sola bakarak gri bir araba arıyorum. Bu saatte sitede çok fazla araba olmaz; sadece yokuşun aşağısındaki kavşaktan geçen birkaç araba var. *Düşün*. Park sitesine girişler ve çıkışlar kontrollü yapılıyordu ve şu anda kuzeyde yalnızca iki yol, doğudaysa bir yol açık. Sola dönüp sokağın ortasından kavşağa doğru hızla koşuyorum; buradan arabalar kuzeye, Derby yoluna çıkabilir. Karşıma çıkan her arabayı kontrol ediyorum.

Siyah bir Audi, kavşağa çok hızlı girince bana çarpmamak için sertçe fren yapıyor, kornaya basıyor ve gerekenden çok daha abartılı bir şekilde direksiyonu kırıyor. Sürücüyü umursamadan gözlerimi üç yöne ayıran yola çeviriyorum ama gri arabadan eser yok. Geri dönüp evimin girişine kadar koşarak kapının hâlâ kapalı olduğundan emin oluyorum. Sonra gözlerimi kısarak güneşe doğru, yolun ucundaki kavşağa bakıyorum.

İşte orada.

Koyu metalik gri renkli bir Volvo, kaldırıma çok yakın park etmiş. Ön camı açık, egzozdan ince bir buhar yükseliyor.

“Hey!” Ona doğru yürümeye başlıyorum, ardından koşuyorum. *Bakalım peşinden gelince nasıl hissedeceksin, seni pislik.* “Hey, sen!”

Sadece yirmi metre kalmışken Volvo kaldırımdan ayrılıyor ve motoru bağırta bağırta hızlanıyor; otomatik vites hızla yükseliyor. Daha hızlı koşuyorum, ciğerlerim yanmaya başlıyor.

“Dur!” Arka camı tamamen kirle kaplı, plakanın yarısı çamurla örtülmüş; ilk dört karakter FP55 ya da belki FP58 gibi görünüyor ama gerisi kalın bir kir tabakasının altında. Volvo hızlanmaya devam ediyor ve yan aynadan kısa bir an için koyu renk saçlar ve güneş gözlükleri parlıyor. Ama bu o kadar kısacık bir an ki, kadın mı erkek mi anlamak imkânsız.

Bir kez daha bağıryorum, kollarım ve bacaklarım senkronize halde çalışırken yalınayak sokağın aşağısına doğru hızla koşuyorum. “Dur!”

Bir minibüs, çarpışmalarına ramak kala Volvo’nun önünde ani fren yapıyor. Volvo ise durmaksızın kavşağı geçip sağa dönüyor, geniş yolun tam ortasından giderek aramızdaki mesafeyi açıyor. Sonunda, elimdeki telefonu hatırlayıp koşarken kilidini açmaya çalışıyorum ve kamera uygulamasını seçip Volvo uzaklaşırken titrek bir fotoğrafını çekiyorum. Araba yolun kıvrımında gözden kayboluyor.

Ellerim dizlerimde duruyor, ciğerlerim yanarken soluklanıyorum.

Yürüyerek eve döndüğümde, üç çocuğumun yüzlerini cumba penceresinin ardında görüyorum. Leah, Daisy kucağında, kapıyı açıyor.

Kapının iki kez kilitlendiğinden emin olduktan sonra en büyük kızıma sıkıca sarılıyorum.

“İyi olduğuna emin misin?”

Başıyla onayladı. “Sadece... evet. İyiyim. Çok korkunçtu.”

Jess, ona mesaj atar atmaz beni arıyor. Birkaç dakika boyunca, en büyük kızımızın sarsıldığını ama iyi olduğunu anlatarak onu rahatlatıyorum. Leah olgun biri; kardeşleriyle her zaman çok iyi ilgilendiği için bazen hâlâ sadece on altı yaşında olduğunu, yani hâlâ bir çocuk olduğunu unutuyorum. Kardeşleri ayrıntıları duymasın isterdim ama Leah’nın yanından ayrılmak istemedikleri için mutfakta hep birlikte oturup Leah’ın anlattıklarını dinliyoruz.

Anlattığına göre arabayı ilk olarak sabahleyin okulun önünde görmüş. Arkadaşı Liv, aracın okul kapısının önündeki sarı zikzak çizgiler üzerine park ettiğini fark edip yorum yapmış; çünkü veliler bu yüzden müdür tarafından sık sık uyarılıyor, hatta ifşa ediliyormuş. Leah, aynı Volvo’yu okul çıkışında da görmüş; Aspley Lane’deki otobüs durağında beklerken. Normalde arka-

daşıyla otobüse biner ama o gün yalnızmış. Sesi titreyerek, şehir merkezinde indiğinde de arabanın orada olduğunu söylüyor.

“Karşı caddede bekliyordu,” diyor. “Otobüsten Angel Row’da indim, taksi durağında duruyordu. Diğerlerinin hepsi siyah taksidi, bu yüzden yabancı gibi görünüyordu. Her zamanki gibi yürümeye başladım, sorun olmaz diye düşündüm çünkü orası şehir merkeziydi, etrafta bir sürü insan vardı, değil mi? Yaklaşık on dakika sonra, arabanın gitmiş olduğunu sanarak Castle Gate’ten yukarı doğru çıkmaya başladım. Artık Park’ın içine girmiştım, kendimi güvende hissediyordum. Ama yokuş aşağı inerken, yan sokakta onu tekrar gördüm; motoru çalışır halde öylece duruyordu.” Gözyaşını sildi. “O an panikledim, eve asla varamayacağımı düşündüm. Geçen hafta Netflix’te izlediğim, sokakta kaçırılan o kız hakkındaki şeyi hatırlıyordum ve...” cümlesi, küçük kardeşlerinin kocaman gözlerle kendisine baktığını fark edince yarıda kaldı. “Sonra koşmaya başladım ve oradan eve kadar hiç durmadan koştum.”

O kavşaktan evimize olan mesafe bir kilometreden daha az ama biri tarafından takip edilip köşeye kısıtırılma tehdidiyle her an kaçırılma korkusunu hissettiğinde yaşadığı dehşeti tahmin edebiliyorum. Aslında tahmin etmeme bile gerek yoktu, zira kapıdan içeri girdiği an yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Bu arabanın park içindeki bir sokakta onu bekliyor olması, sürücünün bölgeyi iyi bildiğini gösteriyordu. Trafığın az olduğunu, erişimin kısıtlı olduğunu biliyordu.

Burada yaşamanın iyi yanlarından biri de buydu ama aynı zamanda bu, sokakların pek kalabalık olmadığı anlamına da geliyordu. Muhtemelen sakin bir perşembe öğleden sonrası burada çok az yaya olurdu.

Esasen burası, kimseye görünmeden bir insanı yakalayıp arabanın arkasına atarak götürmek için kusursuz bir yerdi.

Sonuç son derece net olmasına karşın göğsüme yumruk gibi

oturuyor. Bu kişi her kimse, Leah'nın rutinini zaten biliyordu. Okulunu, hangi otobüse bindiğini, otobüs durağından eve giden yolunu öğrenmişti. Ama Leah eve kaçıp kapıyı kapatmışken neden bizim sokakta durmaya devam etmişti? Ben dışarı çıktığımda neden hâlâ oradaydı?

Cevabı biliyorum. Bana bir mesaj daha göndermek istiyorlardı.

Nerede yaşadığını biliyoruz. Ailene ulaşabiliriz. Bize istediğimizi vermezsen, sıradaki adımı atarız.

33

Mutfak masasında otururken öfkem boğazımın dibinde bir asit balonu gibi içimi yakmaya devam ediyor. Ama bu öfkenin üstünü kaplayan, ondan daha ağır basan bir korku hissi var; bir ebeveynin, on altı yaşındaki bir kızın şehirde tek başına ne kadar savunmasız olabileceğine dair en karanlık korkusu bu. Dünyada en çok sevdiğim insanlara zarar gelmesi ihtimali ve bunun dolaylı yoldan benim yüzümden olabileceği düşüncesi...

Masanın üzerinden kızımın elini sıkıyorum. “İyi olduğuna emin misin?” diyorum.

“Evet, baba.” Portakal suyundan bir yudum alıyor. “Artık sormana gerek yok.”

“Anahtarlarına ne oldu?” diye soruyorum.

“Bilmiyorum,” diyor. “Çantamdaydı sanıyordum ama koşarken bakamadım. Muhtemelen odamda bir yerdedir.”

“Okul çantandaki alarm hâlâ duruyor mu?”

Başını onaylarcasına sallıyor. Leah son birkaç yıldır okul çantasında, Jess’in de taşıdığı gibi bir saldırı alarmı taşıyordu.

Ne var ki sokakta çektiğim fotoğraf neredeyse tamamen işe yaramaz çıkıyor. Kamerayı adama yaklaştırmaya fırsat kalmamıştı; Volvo, karede kenara doğru dönerken yakalanmış bulanık gri bir leke gibiydi. Ne sürücüye dair bir iz ne araçta ayırt edi-

lebilir bir işaret ne de plakanın okunabilir bir kısmı görünüyor.

Callum bu sırada ablasının yanında oturmuş, elini tutuyor.

“Arabadaki adam neden oradaydı, Leah?” Sesi normalden çok daha kısık çıkıyor. “Ne yapıyordun?”

“Bilmiyorum, Cal,” diyor Leah, küçük kardeşinin omzuna kolunu dolayarak. “Ama artık her şey yolunda değil mi? Babamız burada, hepimiz iyiyiz.”

“Peki o seni... yakalamaya mı çalışıyordu?”

“Hayır. Tabii ki hayır.”

“Ama sen koştu.”

“Sadece biraz tedirgin oldum çünkü aynı arabayı birkaç kez gördüm, hepsi bu. Ama senin endişeleneceğin bir şey yok.”

“Ben olsam koşardım,” diyor oğlum ciddi bir ifadeyle. “Hem de çok hızlı koşardım.”

Leah ona sarılıyor. “Sen iyi bir koşucusun, küçük adam.”

“Geri gelir mi sence?”

“Hiç sanmam. Gelirse babam onu yaramazlık köşesine gönderir.” Bana anlamlı bir bakış atıyor. “Öyle değil mi baba?”

“Aynen öyle,” diyorum. “Sonra da polis onu alıp hapse atar.”

101’i arayıp onlara olayı anlatıyorum; telefondaki görevli, plakanın görebildiğimi sandığım kısmını not ediyor ve arabayı tekrar görmem durumunda 999’u aramamı söylüyor bana. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bölgeden daha fazla devriye geçirmeye çalışacaklarını da sözlerine ekliyor.

Leah’nın itirazlarına rağmen hemen okulun ana ofisini arayıp olanları anlatıyorum ve aracın tarifini onlara da iletiyorum.

Kızım son on beş dakikadır iPhone’uyla uğraşıyor ve birkaç saniyede bir, endişeli arkadaşlarından gelen yeni mesajlarla telefonun ekranı parlıyor. Ona Nutella’lı kızarmış ekmek veriyorum. Kızım bir yandan iki başparmağıyla hızla mesaj yazarak, bir yandan da hafif hafif atıştırıyor ve yavaş yavaş alışılmış ergen umursamazlığına geri dönmeye başlıyor.

Elbette bu, tek seferlik bir olay da olabilir. Bu olay tesadüfen, gizli odayı ve gizli kameraları keşfetmemden, sonra da yabancı birini kapıma getiren o telefonu açmamdan sadece birkaç gün sonra gerçekleşmiş de olabilir. Ama esasen buna inanmıyorum.

“Leah?” diyorum. “Yarın evde kalsan nasıl olur?”

“Matematik ve İngilizce GOÖS¹ tekrar dersleri var. Kaçamam.”

“Peki, seni ben okuldan alsam?”

Leah telefonundan gözünü kaldırmadan, “Ben dokuz yaşında değilim baba,” diyor.

“Ciddiyim, bugün olanlardan sonra yarın yine otobüse binmeni istemiyorum.”

“Hannah geri döndü, onunla birlikte yürüyebilirim. Evi hemen köşede zaten.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Annen seni sabah bırakır, ben de okul çıkışında alırım.”

“Gerek yok...”

“Sadece yarın için, haftaya ne yapacağımıza sonra bakarız.” Ona gülümsüyorum. “Ya da ben izin alırım, sen de evde kalır bana dekorasyonda yardım edersin.”

Leah derin bir nefes veriyor. “Tamam.”

Jess işten erken dönüyor ve Leah’dan olayı baştan sona tekrar anlatmasını istiyor. Ben de bu sırada Callum ve Daisy’ye akşam yemeğini hazırlıyorum. Sonrasında arabaya binip mahallede yavaş yavaş turluyorum ve etraftaki tüm sokaklarda gri Volvo’yu arıyorum. Günün son ışıkları karanlığa karışırken, The Park’taki gaz lambaları yanmaya başlıyor. Otantik ve nostaljik bir görüntü ortaya çıkıyor ama bunlar, etrafı normal sokak lambaları kadar aydınlatmıyorlar. Bunun yerine, loş karanlıkta bomboş ve geniş sokaklar, üç katlı Viktorya tarzı evlerin upuzun gölgeleriyle doluyor.

1 General Certificate of Secondary Education (Genel Orta Öğretim Sertifikası): İngiltere, Galler ve Kuzey İrlanda’da, öğrencilerin girdikleri bir akademik yeterlilik sınavı sonucu aldıkları sertifikadır. – e.n.

Eve döndüğümde, Jess sorgulayan bir bakış atıyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

“Bu hiç hoşuma gitmiyor,” diyor, bana bir kadeh şarap uzatırken. “Sanki... bilmiyorum.”

“Ne?”

“Bu ev.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gizli kameralar, saklı bir oda, kapımıza bırakılan ölü bir kuş, buraya gelip bizi kandırmaya çalışan tuhaf bir adam. Şimdi de Leah okuldan eve kadar takip ediliyor. Daha bir haftadır buradayız.”

“Biliyorum. Ama bir yolunu bulacağız. Sana ya da çocuklara hiçbir şey olmasına izin vermem.”

“Belki de buraya taşınmak bir hataydı. Sanki burada...” Uzun bir sessizlik oluyor. “Bilmiyorum. İlk gördüğümüzde bu evi çok sevmiştim. Burası hayalimizdi, değil mi? Karakterini, mimarisini, o küçük Viktorya dönemi detaylarını sevmiştim. Semti, tarihini... Ama şimdi sanki bu evin bambaşka bir yüzü var. Daha karanlık bir yüzü.”

“Perili evlere inanmazsın sen.”

“Mesele o değil. Daha çok, bir şeylerin *ters gittiği* hissi gibi. Sanki hafifçe bulanık bir fotoğraf var karşımızda ve ancak dikkatlice bakınca fark ediyorsun.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diyorum. “Buraya yerleşmek kolay olmuyor.”

“Ben pek yerleşmiş gibi hissetmiyorum,” diyor karım başını sallayarak. “Hatta tam tersi gibi hissediyorum.”

Şarabımızı bitirdikten sonra Jess yatak odasına çıkıyor. Ben telefonumu çıkarıp önceki güne ait mesajlaşmaları açıyorum. Ne yapacağımı tam anlamıyla düşünmeden yeni bir mesaj yazıp gönderiyorum.

Ailemi bu işin dışında tutarsan seninle konuşurum.

Kısa bir süre sonra bir mesaj daha yazıp gönderiyorum.

Bu arada plakayı polise verdim.

Yanıtlar neredeyse anında geliyor. Telefonuma art arda üç mesaj düşüyor.

Kızım çok güzelmiş.

Ne istediğimizi biliyorsun. Bu işi nasıl bitireceğini de.

Aksi halde, bu sadece başlangıç.

34

CUMA

Jess, ertesi sabah Leah'nın okula gitmesini istemiyor.

Daisy de gitmek istemiyor.

Callum ise tüm günü okulda geçirecek kişinin yalnızca kendisi olması fikrine kesinlikle karşı.

Sonuç olarak kısa bir karmaşa, tartışma ve sabah düzenini bozan genel bir hengâmeden sonra üçü de her zamanki gibi okula gidiyor. Jess, Leah'yı bırakıyor ve okul kapısından içeri girdiğinden emin olacağına söz veriyor; ben de diğerlerini St. Jude's İlkokulu servisine götürme işini üstleniyorum.

Daisy'nin, dört beş yaşlarındaki diğer çocuklarla birlikte sıraya girip ana sınıfı kapısından içeri girmesini izlerken göğsümün altında hafif bir sızı hissediyorum. Her zamanki gibi kapıda duran Bayan Pett, her çocuğu ismini söyleyerek karşılıyor ve orada biraz fazla oyalanan velilere sessiz bir mesaj veriyor: *Artık gidebilirsiniz. Çocuğunuz burada güvende. Bundan sonrası bende.*

Korkacak bir şey yok, diyorum kendime. Burada oldukları sürece tehlike yok. Burası iyi bir okul; her yanı iki metre yüksekliğinde çelik çitle çevrili, personeli işinde uzman ve dikkatli.

Callum'u da ilkokul tarafına götürüyor, kapıdan güvenle girdiğinden emin olana kadar bekliyorum. Dönüş yolunda yavaş adımlarla ilerleyerek, sıkışık şekilde park edilmiş uzun araba sıraları arasında gri Volvo'ya dair herhangi bir iz görmeyi bekliyorum. İşe veya otoyola yetişmeye çalışan insanların araçlarına doğru aceleyle yürüyüşlerine bakıyorum. Günün geri kalanına daha az telaşla başlayan, kendi aralarında sohbet eden ve evde kalan velilere de dikkatle bakıyorum. Ben de onlardan biriymim artık diye fark ediyorum, içimde hafif bir sızıyla. Daisy doğduğunda kullandığım babalık izninden bu yana ilk kez, ben de evde durup çocuklarını bekleyen bir ebeveynim. Her ne kadar eşime henüz bunu söyleme cesaretini gösterememiş olsam da.

Etrafta gri bir Volvo da göze batan bir yabancı da yok.

Ama eve vardığımda kapımın önüne park etmiş bir polis devriye aracı görüyorum.

Garaj yoluna girip park ettiğim anda, iki üniformalı polis memurunun kapımı çaldığını görüyorum. Midemde endişeden kaynaklanan bir bulantı duyuyorum. Onların, bir kaza haberi ya da Leah ve Jess'in hastanede olduğu gibi kötü bir haber vermeye geldiklerini hayal ediyorum. Dünkü mesajın tehdit gibi tınlayan o sözcükleri aklıma geliyor: *Bundan sonra olacaklar senin suçun olacak...*

"Bay Wylie?" diyor genç olan memur.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum arabadan inerken. "Bir şey mi oldu?"

Zayıf yapılı, bakımlı sakalında gri teller olan daha yaşlı adam, beni sakinleştirircesine bir el hareketi yapıyor.

"Her şey yolunda efendim. Bölgedeydik ve dün yaşananla ilgili kısa bir görüşme yapmak istedik."

Biraz rahatlıyorum. Adam kendini Komiser Goodridge olarak tanıtıyor, genç meslektaşının isminin de polis memuru James olduğunu söylüyor. İkisinin üzerinde de bıçak darbelerine dayalı yelekler, telsizler, cepler ve kemerlerine asılı ekipmanlar

var. James uzun boylu, en az 1.90, gencecik bir yüzü var ve bir ragbi oyuncusunun fiziğine sahip.

Onları salona buyur ediyorum. Çay teklif ediyorum ama ikisi de su istiyor.

“Şimdi,” diyor Goodridge, kanepenin kenarına ilişerek. “Dün kızınızın başına gelen bir olayı rapor etmişsiniz?”

Adam küçük not defterine önceki gün olanları baştan sona kaydederken ona, Leah’nın önce okulunun önünde arabayı fark etmesinden, eve gelene kadar üç kez daha karşısına çıkmasına ve sonunda panikle eve koşmasına kadar her detayı anlatıyorum. Benim sokağa fırlayıp gri Volvo’yu kovalamaya çalıştığımı duyunca kaşlarını çatıyor.

“Genelde, böyle bir durumun bir daha yaşanması ihtimaline karşın, kapınızı kilitleyip ailenizle içeride kalmanızı ve önce bizi aramanızı tavsiye ederiz,” diyor sakın bir ses tonuyla. “Herhangi bir suç işleyip işlemediği belli olmayan biriyle yüzleşmeye gitmek yerine dediğimi yapmalısınız.”

“Onu eve kadar takip etmiş,” diyorum. “Burada ‘belli olmayacak’ bir durum yok. Ayrıca amacım onunla yüzleşmek de değildi.”

“O zaman amacınız neydi?”

“Onun kim olduğunu, hâlâ orada olup olmadığını görmek istiyordum. Onu iyice görmekti amacım.”

“Gördünüz mü?”

“Hayır.”

“Peki ya plaka?”

Plakanın, gördüğümü sandığım kısmını söylüyorum, o da not alıyor.

“Anlıyorum,” diyor. “Kızınız çok tedirgin olmuş, siz de bu kişiyi korkutup uzaklaştırmak istemişsiniz.”

“Öyle yapmam gerekseydi yapardım, evet.”

Adam bir yudum su içiyor. “Bunu anlıyorum. Ama ortada, size veya ailenize karşı aciliyet gerektiren bir tehdit yoksa her zaman,

her zaman 999'u aramak ve işi bize bırakmak daha iyidir. Defterine başka bir şeyler karalıyor. "Peki, bu kişinin özellikle kızınızı hedef alması için bir sebebi olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Telefonumdaki mesaj zincirini, "Bu sadece başlangıç" uyarısını ona gösteriyorum.

"Bu numarayı takip edebilir misiniz? Numaranın kime ait olduğunu bulup ailemi taciz etmesini engelleyebilir misiniz?"

Goodridge, meslektaşına dönüyor. "Memur James, bu soruya sen cevap vermek ister misin?"

Genç polis memuru yerinde biraz doğrularak boğazını temizliyor. "Eğer şüpheli, hapis cezası gerektiren ciddi bir suçla ilgiliyse polis, 2016 Soruşturma Yetkileri Yasası kapsamında kişinin telefonundan bilgi almak için başvuruda bulunabilir," diyor. "Bunun için bir yargıçtan veya kıdemli bir polis memurundan yetki alınması gerekir ve bu yöntemi haklı çıkaracak yeterli gerekçelerin sunulması şarttır."

Sanki bir eğitim kitabından satır okur gibi, yakın zamanda ezberlemiş olduğu belli bir metni tekrarlıyor.

Goodridge ona onaylayıcı bir bakış atıyor. "Çok iyi, Michael." Bakışlarımı genç polisten amirine yöneltiyorum.

"Yani, bu durumda hiçbir şey yapamayacağınızı mı söylüyorsunuz? Bu numarayı takip edemez, gidip onunla konuşamaz mısınız?"

"Öyle," diyor Goodridge. "Ortada hayati bir tehdit, ciddi bir suç ya da kayıp bir kişinin güvenliğine dair gerçek bir endişe olmadığı sürece bunu yapamayız."

"On altı yaşındaki kızımın okuldan eve kadar takip edilmesi oldukça ciddi bir durum bence."

"Endişelerinizi anlıyorum Bay Wylie ama ne yazık ki bu durum, ciddi suç faaliyetleri eşiğine karşılık gelmiyor. Ayrıca bu aracın ortaya çıkışı ile aldığınız mesajlar arasında kanıt niteliğinde, açık bir bağlantı da yok."

“Fakat belli ki ikisi birbiriyle bağlantılı, mantıken...”

“Olabilir efendim,” diyor, “ama tamamen tesadüf de olabilir.”

Daha fazla soru sormamı engellemek istercesine kalemini telefonuma doğru uzatıyor. “Yani bu kişiyi tanımıyorsunuz, kendisiyle hiç karşılaşmadınız doğru mu?”

“Hayır,” diyorum alçak sesle. “Evin içinde kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şey olduğunu sanıyor ve onu geri vermemi istiyor.”

Goodridge, sanki bu tür mahalle anlaşmazlıklarını milyon kere görmüş gibi yorgun bir şekilde kaşlarını çatıyor. Bunlar, başta önemsiz bir şekilde başlayan ve zamanla ciddi boyutlara ulaşan, sonunda kimsenin neden başladığını bile hatırlamadığı türden tartışmalar.

“Peki... anlaşmazlığı bitirmek için bunu yapmayı hiç düşünmediniz mi?”

“Bu bir anlaşmazlık değil,” diyorum. “Bu, nerede oturduğumu, çocuklarımin hangi okula gittiğini bilen birinin kötü niyetli ve tehditkâr bir davranış biçimi. Dedektif Rubin’le konuştunuz mu?” Adam başını iki yana sallayınca ona köpek tasmaından, Maxine Parish ve kayıp kocası Adrian’dan, bulduğum kameraları ve Shaun Rutherford’un ziyaretinden söz ediyorum. Ama hikâyeye çok dağınık, derli toplu bir şekilde aktarması zor. Sözlerim, kendi kulağıma bile karmaşık ve tutarsız geliyor. Hikâyenin sonuna varmadan susuyorum.

Goodridge saatine bakıyor. Daha fazla not almıyor. “Bunu da rapor ettiniz mi?”

“Birkaç gün önce,” diyorum. “Dedektif Rubin, birilerinin bu olayı araştırıp beni arayacağını söylemişti ama henüz arayan olmadı.”

Goodridge kısaca yanındaki meslektaşına bakıyor, not defterini çelik yeleğindeki bir cebe yerleştiriyor.

“Onunla konuşurum.” Genç polise işaret ediyor ve ikisi birden ayağa kalkıyor. “Önümüzdeki birkaç gün içinde The Park

bölgesinde devriyeleri artıracamız. Bu arada, o arabayı tekrar görürseniz hemen bizi arayın. Kendiniz peşine düşmeyin.”

İki polis çoktan hole geçmiş, kasklarını takıyorlar. Ön kapıyı açıp geldikleri için onlara teşekkür ediyorum.

“Güzel ev,” diyor Memur James, garaja doğru adım atarken. “Su için teşekkürler.”

Kapının eşiğinde durup çakıllar üzerinde yürüyerek devriye aracına doğru giden memurları izliyorum. Bir sonraki çağrıya, bir sonraki olaya, bir sonraki tartışmaya veya asayiş meselesine bakmak üzerine aceleyle gidiyorlar. Fazlasıyla yetersiz bir kadroyla çalışan şehir polisine yapılan bitmek bilmez talepleri karşılamaları gerekiyor.

Ne kadar tatsız bir durum olursa olsun, aileme yönelik bu tehdidi ve sorunu çözmek bana düşüyor. Zira ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Şehre giderken Maxine'i arayıp ona, mümkün olan en kısa sürede tasma ve tuşlu telefonu geri almam gerektiğine dair bir mesaj bırakıyorum. Arabayı Trinity Meydanı'ndaki katlı otoparka park edip cadde seviyesine iniyorum, yolda bankaya uğrayarak birkaç gün önce yatırdığım parayı çekiyorum. İlk kredi ödemesiyle zaten azalmış olan hesap bakiyemi, veznedarın kalın bir ellilik destesi sayarken kenarda duran tasarruf hesabımdaki son parayla takviye etmek zorunda kalıyorum.

Silverjoy'da başka müşteri yok. Dükkân sahibi, beni ağır ön kapıdan içeri almak için kapıyı açan düğmeye basıyor, gözlüğünün üzerinden bana bakıyor. Kadın tezgâhın altındaki cam vitrinlerden birini kilitlerken gülümseyerek selam veriyorum.

"Pazartesi günü buradaydım," diyorum ona. "Benden bir kol saati almıştınız."

Kadın dikkatle başını sallayıp beni hatırladığını belli ediyor. "Bugün sizin için ne yapabilirim, beyefendi? Şurada vitrine yeni koyduğum birkaç çok güzel Tag marka saat var; fiyatları gayet makul, üstelik değerini de iyi korur. Ya da belki eşiniz için bir çift küpe? Doğum günü mü? Yıldönümü mü?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Çenemi ovuşturuyorum. "Aslında aynı saat hakkında konuşmaya gelmiştim ben."

“Ah, evet. Rolex mi?”

“Evet, doğru.”

“Çok güzel bir parçaydı.”

“Durum şu ki,” dedim, “onu geri almak istiyorum.”

Kadın başını hafifçe yana eğdi. “Pardon?”

Cebimden belgeleri çıkarıp, dört gün önce bana verdiği fişle pembe karbon kopyasını açarak tezgâhın üzerine koyuyorum.

“Şu saat.” Fişe parmağımla dokunuyorum. “Onu geri almam lazım. Param hazır, aynı fiyatı öderim. Nakit ya da kredi kartı, nasıl isterseniz.”

“Ah,” dedi kadın yine. “Anladım. Ama korkarım bu mümkün olmayacak beyefendi.”

“Biliyorum, biraz garip bir istek ama o saati geri almam çok önemli. Nedenini tam olarak açıklayamam ama o saat olmalı.”

“Anlıyorum, beyefendi. Çok güzel bir parçaydı.”

“Onu satmak... açıkçası bir hata oldu.” Kadının tereddüdünü hissedebiliyorum. “Peki ya size, sattığım fiyata ek olarak yüzde beş daha versem? Zahmetiniz için fazladan iki yüz sterlin.”

“Mesele para değil. O parça satılık değil.”

“Neden?”

“Çünkü artık elimizde değil. Siz geldikten birkaç gün sonra saati başka bir müşteri satın aldı.”

Midemde birden büzülüyor. *Kahretsin.*

“Ama ben... o fiyata, bu kadar çabuk satılacağını hiç düşünmemiştim.”

“Bazı müşteriler ne istediklerini bilirler.” Solundaki vitrinler arasından, üzerinde fiyat etiketleri olan onlarca saatin bulunduğu bir vitrini işaret ediyor. “Tarz ve tasarım olarak oldukça benzer başka modellerim var, ya da isterseniz...”

“Başka bir saat istemiyorum, o saat olmalı. Onu geri almam lazım. Saati kim aldı sizden?”

Kadının özleri kısılıyor. “Bir müşteri.”

Önceki hafta yaptığımız konuşmayı hatırlamaya çalışıyorum. Burada kayıt dışı bir anlaşma yapılabileceğine, bir pazarlık başlatılabileceğine dair en ufak bir ima olmuş muydu?

“Alıcı erkek miydi, kadın mıydı?” diye soruyorum. “Yaşlı mıydı, genç mi?”

“Bu, size veremeyeceğim bir bilgi...”

“Onunla iletişim kurmamı sağlayabilerseniz, saat için ona teklif sunabilirim.”

Kadının tavrı sertleşiyor. “Beyefendi, elbette kişisel müşteri bilgilerini açıklayamam.”

Omzumun üzerinden geriye bakıp kapıdan içeri giren kimse olup olmadığını kontrol ediyorum.

“Bakın, onun yerine size ödeme yapabilirim.” Tezgâhın üzerinde duran pembe karbon kopyaya tekrar tırnağımla tıklattıyorum. “Sadece satış kayıtlarınıza on saniyeliğine bakayım. Elinizde mutlaka bir isim, adres ya da telefon numarası vardır değil mi? Size hemen iki yüz sterlini veririm.”

“Size yardımcı olamam.”

Kot pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkarıyorum. “Üç yüz?”

Kadın, duvarın o tarafını gören güvenlik kamerasına göz atıyor.

“Beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyorsunuz beyefendi?”

“Ne?” Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır. Sadece o saati geri almam gerek. Bu gerçekten, *gerçekten* çok önemli. Ailevi bir sebep.” Ona ne kadarını anlatmam gerektiğini, ne kadar dürüst olmam gerektiğini kafamda tartmaya çalışıyorum. Ama kaybedecek bir şeyim olmadığını fark ediyorum. “Gerçek şu ki, bir... yanlış anlaşılma oldu ve başka biri de saatin kendisine ait olduğunu düşünüyor. Onu geri vermeme ihtimaline karşı beni tehdit etmeye başladı.”

Kadının ifadesi yumuşadı ve yüzünde endişe belirliyor.

“O zaman polise gitmelisiniz.”

“Bunu zaten denedim. Polisler yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler. Bu yüzden buradayım.”

Kadın, yarım ay şeklindeki gözlüğünün üzerinden bana bakıyor. Bakışlarında hafif bir sıcaklık var.

“Öyleyse, dilerseniz numaranızı bırakın,” diyor sonunda. “Alıcıya bir mesaj iletir, bilgilerinizi aktarırım. Size ulaşmak isteyip istememek ona kalır.”

“Teşekkür ederim.” Bir fişin arkasına numaramı karalıyorum. “Size gerçekten minnettarım.”

“Elbette size herhangi bir söz veremem,” diyor kadın. “Ama belli mi olur? Belki bir anlaşılmaya varmaya yanaşır.”

36

Leah'nın okulu iki buçukta bitiyor ama ben oraya kırk dakika önce gidiyorum. Bluecoat Akademisi, çevre yolunun hemen yanında yer alıyor. Çift şeritli yoldan çıkıp okulun etrafında birkaç tur atıyor, gri bir Volvo'nun bir yerde park etmiş olup olmadığını yavaş yavaş kontrol ediyorum. Arabadan herhangi bir iz yok.

Kuyumcuyla yaptığım konuşma kafamda yeniden dönmeye başlıyor. Saati satın alan kişi, muhtemelen onu başka bir dükkâna geri satmazdı zira çevrimiçi satması durumunda daha fazla kâr edebilirdi. Camları indirip on beş dakika boyunca eBay, Facebook Marketplace ve birkaç satış sitesini daha tarıyorum; umudum, Rolex'in şimdiden satışa çıkarılmış olması. Ama yerel bir satıcı tarafından internette satışa çıkarılmış, ona benzeyen tek bir model bile yok.

Tabii eğer satın alan kişinin niyeti onu satmaksa.

Leah'nın isteğine uyuyorum ve Aspley Lane'in bir ara sokağında, okulun ana girişini görebileceğim ama çok da yaklaşmayacağım bir noktada bekliyorum. Yine anlaştığımız üzere, arabada kalıp dikkat çekebilecek hiçbir şey yapmıyorum. *El sallamak yok, baba. Bağışlamak yok ve kesinlikle sarılmak yok.* Gösterge panelindeki dijital saat 14.30'u geçiyor ve gri okul ünifor-

maları içindeki öğrenciler kapıdan akın akın çıkmaya başlıyor. Leah'nın da aralarında olduğunu görüyorum. Kızım arabaya binerek yan koltuğa oturuyor ve görünmek istemiyormuş gibi koltuğuna iyice gömülüyor. Motoru çalıştırıp kavşağa doğru ilerliyorum. “Merhaba Leah. Günün nasıl geçti?” diyorum.

“Berbat,” diyor, emniyet kemerini hızla çekerek. “On birinci sınıfların sorumlusu, dünkü olayı yıl sonu genel toplantısında iyice abarttı. Herkese ‘dikkatli olun’, ‘mümkünse bir arkadaşınızla yürüyün’ ve ‘şüpheli bir şey görürseniz bildirin’ diye uyarılar yaptı. Aman Tanrım, o kadar utandım ki neredeyse yerin dibine girdim.”

“Senin ismini mi verdi?”

“Hayır, tabii ki vermedi. Ama ilk teneffüsün sonuna kadar herkes bunun benimle ilgili olduğunu anladı. Çok utanç vericiydi. İlkokuldaki o ‘yabancılardan uzak durun’ uyarılarını sürekli tekrarladıkları zamanlar gibiydi.”

Şehirden, evden uzaklaşarak çevre yolundan sağa dönmenin üzerinden beş dakika geçtikten sonra, Leah dikkat etmese bile rotamızın saptığını fark ediyor. Telefonunun ekranından başını kaldırıyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor.

“Neden yanlış yoldan gidiyorsun baba?”

Doğrudan eve giden yolda çalışma olduğunu ve trafik sıkışıklığına yakalanmak istemediğimi söylüyorum. Kızım bir an sonra tekrar Snapchat’e dönüyor; başparmakları ekranda hızla hareket ederken gelen mesajları okuyor ve yanıtlıyor.

Ona, dikiz aynasında gördüğüm gri arabadan bahsetmiyorum.

Araba şeridimize birkaç dakika önce girmişti ve o zamandan beri trafikte bizimle aynı hızda ilerliyor. Şerit değiştirdiğimde o da değiştiriyor, aramızda hep en az üç araba olacak şekilde bizimle olan mesafesini koruyor. Ne hızlanıp yanımızdan geçiyor ne de başka bir yola sapıyor; gri parıltılar halinde hep aynamda kalıyor.

Gri araba, Crown Island'daki dönel kavşağın etrafında beni takip ediyor, küçük bir sapağa girdiğimde bile arkamdan sabit bir hızla gelmeye devam ediyor ama şoförü yakından görebileceğim kadar yakına gelmiyor. Wollaton Park'ın etrafından dolaşıp bu kavşağa kadar olan uzun yolu kullanacağım; şayet gri araba gerçekten beni takip etmiyorsa bu onun için hiç mantıklı olmayacak bir tam tur olacak.

Aslında bundan daha iyisini yapabilirim. Vitesi üçe düşüp hızımı saatte on kilometreye kadar indiriyorum, ardından arkamdaki beyaz kamyonetin beni geçmesi için camdan el sallıyorum. Sol elimle direksiyonu biraz daha sıkı kavrarken, kamyonet sürücüsü yanımıza yaklaşıyor, farlarını yakıp selektör yapıyor, kornaya basıyor, sonra egzozundan çıkan gürültü eşliğinde şerit değiştirip yanımızdan hızla geçiyor ve Wollaton Yolu'ndaki turuncu trafik ışığından geçmek için yanımdan hızla ilerliyor. Eğer gri arabayı kendime yeterince yaklaştıracıksam, plakasını alabilir ve şoförünü net bir şekilde görebilirim. Garip bir an için direksiyonda Maxine ya da Charlie'nin olabileceğini düşünüyorum. Ama bu hiç de mantıklı olmazdı.

Işık yeşile dönüyor ve yavaşça hareketleniyorum, hızımı düşük tutarak bu sefer siyah bir SUV'nin beni geçmesi için el sallıyorum. Üstüne bir de dörtlüleri yakıyorum fakat o, trafiğin açılması için beklemek zorunda kalıyor. Şimdi aramızda yalnızca iki araç var.

Leah tekrar telefonundan başını kaldırıyor. “Ne yapıyorsun baba?”

“Uzun yoldan gidiyoruz.”

“Hayır,” diyor. “Yani neden dörtlüleri yaktın?”

“Motor garip bir ses çıkarıyor.”

Bir an dinliyor. “Öyle mi?”

Onu korkutmak istemiyorum. “Üçüncü vitesine alınca bir ses duydum sandım.”

“Ben hiçbir şey duymuyorum.” Arka camdan tümüyle görülebilen büyük ızgaralı pikapa bakıyor. “Şu adam çok yakın ve, şey... bağılıyor gibi.”

Pikap nihayet gürültülü bir şekilde hızlanarak bizi sollayıp geçiyor ama tam o anda, arkamızdaki gri araba sağa dönerek yolun karşısındaki trafiğin arasından sıyrılıyor. O sırada, sağımızdan geçen pikapın gövdesi dikiz aynamda görüşümü kapatıyor.

Dikiz aynalarımın yine arkamı görmeye başladığımda, arkamdaki caddenin bomboş olduğunu görüyorum. Gri araba, bir konut sitesine çıkan yan yola giriyor; bir anlığına arabanın arkasını görüyorum, sonra tamamen gözden kayboluyor. Artık bu aracın Volvo olduğundan bile emin değilim.

Leah bana aklımı kaçıırıyormuşum gibi bakıyor. “Tamam, bu biraz garipti.”

“Haklısın,” diyorum. “Motor şimdi daha iyi gibi.”

“Peki biz neredeyiz?”

“Wollaton’dayız.” Dörtlülere kapatıp tekrar hız limitine çıkıyorum. “On dakika içinde evde oluruz.”

Kızım başını sallıyor ve yolun kalanını sessizlik içinde alıyoruz.

Eve vardığımızda Leah doğruca odasına çıkıyor. Bense salona geçip ön pencereden sokağı izliyorum. Trafikte çok az araba var ve görünürde gri bir Volvo yok.

Telefonum WhatsApp’tan gelen bir bildirimle ötüyor; Charlie Parish’ten iki mesaj gelmiş. Mesajlardan ilki bir ses kaydı.

“Pekâlâ,” diyor. Sesi kayıta hızlı ve net bir şekilde çıkıyor; yüz yüze tanıştığımız zamankinden daha olgun bir ses bu. “O eski kapaklı telefonun hafızasındaki fotoğrafla biraz uğraştım. Onu çıkarıp Mac’ime indirdim, detayları netleştirmek, parlaklığı artırmak, parazitleri temizlemek gibi işlemler yaptım. Ayrıca çözünürlüğü yapay zekâ algoritmasıyla yükselten bir yazılımım var ve bu, boşlukları doldurup görüntüyü orijinalinden daha iyi

hale getiriyor. Temelde piyasadaki en iyi yazılım.” Kayıтта birkaç saniyelik sessizlik oluyor. “Her neyse, fotoğraf hakkında tam olarak ne düşüneceğimi bilmiyorum ama sen bakıp ne düşündüğünü söyle. Bana ya da anneme geri dönüş yap olur mu?”

İkinci mesajdaysa, açıklamasız bir görsel gelmiş. Ekranı dokunup görseli tam ekran yapıyorum. Bu, pazar akşamı Jess’in Motorolâda bulduğu bulanık fotoğrafın biraz daha net hali. Fakat bir el, bir başparmak ya da bir yüzün kenarı *olabilecek* bu fotoğraf önceden minicik ve buzlu camın ardından bakılıyormuş gibi belirsizken, artık daha büyük, daha net ve çok daha keskin hatlara sahip.

Görüntüyü parmaklarımla büyütüp daha da yakınlaştırıyorum.

Ekranı, içinden incecik, mavi bir damar geçen, porselen gibi bembeyaz bir ten var. Bu tam olarak bir el değil. Biri diğerrinin üstüne konmuş bir el bileğinin alt kısmı. Bilekleri sımsıkı bağlayan şeyse kareli, mor bir atkı.

SIAN

Uyuyamıyordu. Akşamki bağırsık çağırış, kapı çarpma sesleri diner dinmez belki bir iki saat kestirmişti ama aylar boyunca doğru dürüst, derin bir uyku uyumamıştı. Sahanlıktan geçerken Colin'in ağır adımlarını, kapısının gıcırdayarak açılmasını, karanlıkta ona uzanan sert ellerini bekleyip dinlerken uyumak zor olurdu. Rum, ter ve beklenti kokusuna bulanmış bir halde sabahın birinde, ikisinde veya üçünde ana yatak odasından gizlice çıkıp onu aramaya geldiğinde artık yatağa tamamen giyinik girer olmuştu. Bu, Colin'in işini az da olsa zorlaştırıyordu.

O geceyse, giyinik yatmasının başka bir sebebi vardı.

O gece farklı olacaktı; uzun zaman sonra ilk kez güzel bir gün geçirecekti.

Sessizce battaniyeyi üzerinden attı ve yataktan doğrulup ayaklarını aşağı sarkıttı. Telefonunu şarjdan çekip aldı, kablosunu topladı, sırt çantasına koydu. Küçük Nokia'nın çatlamış ekranında

saat 04:04'ü gösteriyordu. Hava birkaç saat daha karanlık olurdu. Önceki seferlerde yaptığı gibi hata yapmayacaktı; yatağında olmadığı fark edilmeden, üniversitedeki yoklama memuru arama yapmadan ya da biri içki bulmaya çıkmadan çok önce evden çıkıp gitmiş olacaktı.

Sian, alttan üçüncü basamağı gıcırdatmamaya dikkat ederek merdivenlerden indi. Eski dostu gibi tanıdığı, ayağına cuk oturan 36 numara Reebok'larını giydi. Kot ceketini üzerine geçirdi, çok sevdiği mor kareli atkısını boynuna bir kez doladı. Pencere pervazındaki anahtarına uzandı, sonra durup elini geri çekti. Hatırladı. Artık o anahtara ihtiyacı olmayacaktı. Geri dönmeyecekti. Bu evden çıkacak ve güneş doğduğunda Londra yolunda olacaktı. Yeni bir hayata doğru gidiyor olacaktı. Her hayat, şimdikinden daha iyi olabilirdi.

Bu evde özleyeceği tek şey, şu an mutfak kapısını tırmalıyordu. Kapıyı açınca Samson sarımsı gözleriyle ona baktı, kuyruğu dik bir şekilde bacaklarının arasından dolanarak yanına sokuldu. Sian dizlerinin üzerine çöküp yüzünü onun kabarık tekir tüylerine gömdü, başını öperek fısıltıyla vedasını etti. Şimdi ağlamayacaktı, bunun zamanı değildi. Mutfak masasının üzerindeki karmaşanın içinde yarısına dek dolu bir Whiskas kutusu buldu, birazını mama kabına boşalttı. Kedi hem yiyip hem mırıliyordu.

Sokağa çıktığında havada nefesi kesecek kadar keskin bir soğuk vardı. Köşedeki dükkânın yanındaki kestirme yoldan geçti, sola kıvrıldı ve birkaç dakika içinde A52 Karayolu'nun yanındaki yaya yoluna

çıktı. Sağa dönüp Radcliffe-on-Trent yönünde yürümeye başladı; küçük sırt çantası her adımda zıplıyor, nefesi karanlık bir ocak sabahında buhar olup yükseliyordu.

Otobüsler için hâlâ çok erkendi. Ayrıca cebindeki azıcık parayı da şehirdeki istasyonda bir sandviç almak için saklaması daha iyi olurdu. Büfeden bir sandviç alacak ve otobüs kalktığında yolda yiyecekti. Trafik çok yoğun değildi ama yine de karşıya geçti ve ilk yaklaşan araç sesi üzerine başparmağını kaldırdı. Uzunları yanan bir araba yavaşlamadan yanından geçip gitti. Bir dakika sonra ikinci bir araba uğuldayarak geçti, ardından hızla gelen bir kamyon o kadar yakınından geçti ki dizel kokulu hava yüzüne çarptı. Şalını boynuna biraz daha doladı ve adımlarını hızlandırdı. Er ya da geç biri duracak, şehre giden bir sürücü kenara çekip onu götürmeyi teklif edecekti.

Yeni bir çift far yaklaşırken tekrar başparmağını kaldırdı. Gerçekten de bu araba yanından geçerken yavaşlamaya başladı, sürücü vites düşürürken motor sesi değişti. Arabanın sinyali karanlıkta parlak kehribar renginde yanıp sönüyordu. Arka camında gülen yüz çıkartması olan, koyu renkli ve dikkat çekmeyen bir araba, on metre ileride durdu.

Sian gülümseyerek, hızlı adımlarla ona doğru yürüdü.

O gün, nihayet güzel bir gün olacaktı.

37

Atkı komodinin üzerinde katlanmış duruyor.

Ona dokunmak istemiyorum. Şimdi değil.

Bunun yerine telefonumu hemen yanında tutup onu, ekranı tamamen kaplayan görüntüyle karşılaştırıyorum.

Bu, fotoğraftaki atkı olabilir miydi? Renkler solmuş, atkının yünü zamanla yıpranmış, deseni bileklerin etrafına sıkıca bağlandığı için fotoğrafta bozulmuş...

İçim ürperiyor.

Atkı, fotoğraftakiyle aynı *görünüyor*.

Tanrım. Peki, bu fotoğraftaki, elleri arkadan bağlanmış kişi kimdi? Bir an için bunun Adrian Parish olup olmadığını düşünüyorum ama fotoğraftaki bilekler fazla ince, fazla feminen, hatta neredeyse bir çocuğun bilekleri gibi *görünüyor*. Eğer fotoğraftaki o değilse kimdi ve bu kişi de onunla aynı akıbeta mi uğramıştı? Elbette, bu atkıdan binlerce vardı, bu seri üretimdi ve fotoğraftakine benzemesi sadece bir tesadüf olabilirdi.

Ama işler artık bunu tesadüf diyerek geçştirecek kadar basit değil.

Düşüncelerim tekrar Shaun Rutherford'la yaptığım konuşmaya ve evimden alması gereken eşyalar için kendisine verilen

talimatlara yöneliyor. *Birkaçını almak yeterli değildi. Yedi parçanın hepsi gerekiyordu. Ya hepsi, ya hiçbiri.*

Charlie'ye teşekkür mesajı atıyor, ardından atkının fotoğrafının gerçekten de gerçeğiyle eşleşiyor gibi göründüğünü ekliyorum.

Fotoğraf bana önemli geliyor ve onu neredeyse gözden kaçırmış olmamız, derinlere saplanmış bir kıymık gibi canımı acıtıyor. Bu fotoğrafı neredeyse hiç önemsemeden geçecek, ne onu indirip büyütecek ne de anlamını çözmeye çalışacaktık. Sırf Charlie'nin merakı ve teknik bilgisi sayesinde, onu gerçekte olduğu haliyle görebilmiştik.

Şimdiyse aklımda tek bir soru var. Bunu bile atladıysak, *başka* neleri kaçırdık?

Elimi uzatıp şifonyerin pürüzsüz, sağlam ahşap yüzeyi üzerinden geçiriyorum. Parmak uçlarım, metal kulpların soğuk yüzeyinde tek tek kayıyor. Burada başka bir şey olabilir mi? Odayı ilk bulduğum gün gözümünden kaçmış, o karmaşanın içinde fark edememiş olabileceğim bir şey?

Çekmecelerin anahtarı çok ustaca saklanmış, şifonyerin arkasına oyulmuş ince bir yuvaya yerleştirilmişti ve onu çekip duvardan uzaklaştıran kadar görünmez haldeydi. Şimdi de aynı şeyi yapıyor, şifonyeri tekrar ileri çekip arkasına bakıyorum. İçten içe, başka bir gizli sürpriz bulmayı umuyorum.

Telefonumun fenerini açıp arka kısmı inceliyorum; tahtada kusur, gevşek bir panel ya da gizli bir boşluk var mı diye bakıyorum. Ama gördüğüm tek şey, zamanla koyulaşmış, kuru ve küf kokulu ahşap oluyor. Öne geçip çekmeceleri tek tek çıkarıyorum; alt kısımlarını yokluyor, sahte taban ya da gizlenmiş herhangi bir bölme var mı diye kontrol ediyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp, fener ışığını her bir boş çekmece yuvasının içine tutuyorum.

Hiçbir şey göremiyorum.

Ayağa kalkıp küçük odanın içinde etrafa bakıyorum; ellerim duvarlarda, tavana çakılmış kalın kaplamada dolaşıyor. Her şey sağlam, sıkıca çivilenmiş; ilk yerleştirildiği günkü kadar dayanıklı ve pürüzsüz. Eski berjerin kumaşı yıpranmış ama yırtık ya da içinde bir şey saklanabilecek bir açıklık yok. Yanındaki küçük sehpa sade, çekmecesiz ve süssüz.

Hayır, burada başka bir şey varsa bile, o da tıpkı diğerleri gibi şifonyerin içinde olmalı. Öyle olmak *zorunda*.

Taşındığımız günden kalan birkaç alet, yan keski, kırık bir tornavida ve koltuğun altında unutulmuş levye hâlâ burada. Levyeyi elime alıp tartıyorum, her iki ucu birkaç santimlik, bıçak gibi yassılaştan, ağır çelik bir parka bu; devasa bir tornavida gibi. Ucunu şifonyerin ahşap birleşim yerlerinden birine geçirip tüm gücümle çeksem, parçaları tek tek söküp dağıtsam, o lanet mobilyayı paramparça edene kadar kırıp döksem, belki hâlâ sakladığı son sırrı ortaya çıkarırdım. Levyenin ucunu çerçevedeki küçük bir boşluğa yerleştiriyorum, tüm ağırlığımı vermeye hazırlanıyorum.

Derken mor ekose atkı dikkatimi çekiyor ve duruyorum. Bağlı ellerin görüntüsü hâlâ zihnimde capcanlı; bu görüntü, anlamını hâlâ çözemediğim bir şekilde her şeyi değiştirdi. Levyeyi tekrar kaldırıyorum ve duruyorum. Şifonyeri *parçalayabilirim*, ama ya o sırada önemli bir şeyi de yok edersem? Belki de mobilyanın kendisi, içinden çıkan eşyalar kadar önemlidir.

Bu saçmalık. Ne aradığımı bile bilmiyorum. Ağır bir şekilde berjere oturup levyeyi tiksinti içinde bir köşeye fırlatıyorum.

Levyeye tuhaf, tok bir ses çıkararak halının üzerine düşüyor.

Bu ses yalıtımlı odada garip, içi boş bir tınıya sebep oluyor.

Telefonumun fenerini o köşeye, çatının eğiminden dolayı doğrularak duramayacağım yere çeviriyorum. Burası, insanın başını çarpmamak için eğilmek zorunda kalacağı ve bu yüzden de oraya gidip ayakta durması için hiçbir nedenin olmayacağı bir köşe.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde oraya doğru sürünüyorum ve levveyi kenara itip halının kenarını buluyorum. Ardından onu, duvara sıkıştırıldığı yerden çekip çıkarıyorum; ağır dokuma kumaşı kendime doğru çekerken yüzüme bir toz bulutu yükseliyor ve öksürüyorum. Telefonumun ışığı, halının altındaki eski meşe döşemeleri aydınlatıyor. Tahta plakalar muazzam bir biçimde, sıkı sıkıya dizilmiş.

Bir tanesi hariç.

Tam köşede, yaklaşık on beş santimetrelilik bir bölüm, yanındaki ahşapla tam hizalı durmuyor. Işığı yaklaştırdınca birleşim yerleri daha belirgin hale geliyor; tahta, duvara tam değmeden, düzgünce kesilmiş. Kırık tornavidanın ucunu yavaşça aralığa sokup ileri geri oynatarak tahtanın diğerlerinden ayrılıp kalkmaya başlamasını sağlıyorum. Parça yerinden kolayca ayrılıyor ve altında birkaç santim derinliğinde, kalın plastikle kaplı küçük bir boşluk ortaya çıkıyor. Boşluğun içinde dikdörtgen biçiminde, önünde sakallı bir denizci resminin olduğu, eski tip bir tütün kutusu var. *Player's Navy Cut Cigarettes*. Kapağı nazikçe kaldırıyorum ve kutu, sanki üzerinden geçen onca yıldan hiç etkilenmemiş gibi kolayca açılıyor. İçinde siyah bir *Bic* çakmak, ucu kütleleşmiş minik bir kurşunkalem ve yarım kutu *Swan Vesta* marka kibrit var. Çakmak çakılıyor ama alev çıkmıyor; muhtemelen gazı çoktan bitmiş.

Kutunun altındaysa incecik, koyu renk küllerden oluşan bir tabaka var.

Ancak bir şey daha var.

Yarısı yanmış bir not kâğıdı.

Kâğıdın geriye kalan kısmı kupkuru ve yıllar boyunca buruşuk halde durduğu için sertleşmiş; öyle ki sanki düzeltmeye çalışınca parçalanacakmış gibi görünüyor. Bir zamanlar beyaz olduğu belli ama artık yüzyıllardır gün ışığı görmemiş eski bir elyazması gibi sararmış. Alt yarısı yok; kenarları kahverengileşmiş, düzensiz ve çok eskiden yakılıp yok edilmiş. Kalan kısımda, solmuş ama hâlâ okunabilen siyah kurşunkalem karalamaları var. Sayfanın ortasından bir çizgi çekilmiş ve her iki tarafa da altı çizili başlıklar yazılmış.

Metni şöyle bir inceleyince hevesim kırılıyor: Tek kelimesini bile anlamıyorum. Sol taraftaki başlık “Yziild”, sağ taraftaki ise “Kzipvi”. Her başlığın altında harf yığınları var; sayfanın sol tarafında beş satır, sağdaysa yanık kenarın üzerinde sadece üç satır yer alıyor.

Sol sütundaki ilk kelimelere göz gezdiriyor, her birinde bir anlam ya da düzen arıyorum.

Xlmurin nvvgrmt

Olxzgrlm

Zxxvhh

Yabancı bir dil mi bu? Ünlü ve ünsüzlerin yerleşimi son derece rastgele, daha çok bir tür şifreleme gibi görünüyor. Kâğıdı

mutfağa götürüp dizüstü bilgisayarımı mutfak masasına yerleştirerek üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Belki de bunlar bir tür anagramdır? Bir A4 bloknot alıp her iki başlığı da yazarak harflerin sırasını değiştirip farklı kombinasyonlar deniyorum. Ama hiçbir mantıklı bir kelimeye benzemiyor; üstelik V, Z ve H harflerinden o kadar çok var ki gerçek bir kelimenin ortaya çıkması imkânsız görünüyor. Başlıkların her birini Google'a yazınca karşıma pek de sık görmediğim bir sonuç çıkıyor: *Aramanızla eşleşen çok fazla sonuç bulunamadı.* Arama motoru, birkaç rastgele marka adı ve tam eşleşmeyen yabancı kelime gösteriyor. Diğer bazı kelimeleri de deniyorum ama sonuç yine aynı. Aramaya öylesine dalmış haldeyim ki evde başka birinin olduğunu fark etmiyorum; ta ki arkamda havanın hafifçe hareket ettiğini hissedene kadar. Birden irkilip dönüyorum.

"Leah, beni korkuttun..."

Fakat gelen kızım değil.

Temizlikçi Helena, yanında bir paspas ve kova, ellerinde sarı Marigold eldivenleriyle kapıda duruyor.

"Üzgünüm," diyor sakince. "Sizi ürküttüm mü?"

"Yok, sorun değil." Ona gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sadece sizi büyük kızım sandım."

"Üst kattaydım," diyor. "Banyoları temizliyordum. Evde olduğunuzu bilmiyordum."

İkimiz de bilmiyorduk desene, diye düşünüyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor. "Aslında size bir şey soracaktım. Eşim, Bay Hopkins için çalıştığınızı söylemişti?"

Kadın başını onaylarcasına sallayıp lavaboya doğru ilerliyor. İş önlüğünden hafif bir sigara kokusu yükseliyor.

"On yıl, belki daha fazla."

"Keşke onunla konuşabilseydim. Burası harika bir ev, inanılmaz bir geçmişi var."

“Burada yeniden, küçük çocukları olan bir ailenin yaşamaya başlaması güzel. Daisy ve Callum’un bolca alanı oluyor herhalde.”

Bu yabancının, küçük çocuklarımla isimlerini bu kadar rahat söylemesi midemde hafif bir hissi huzursuzluk yaratıyor ama ses tonumu olabildiğince sakın tutmaya çalışıyorum.

“Bay Hopkins burada hiç tadilat yaptı mı, biliyor musunuz? Yeniden inşa ya da... yenileme gibi şeyler?”

“Eşinin ölümünden sonra hiçbir şeyi değiştirmek istemedi.” Mop kovasını lavaboya boşaltıyor. “O vefat edince, her şeyin aynı kalmasını istedi. Tıpkı hayattayken olduğu gibi.”

“Elbette.” Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. “Yani bildiğiniz kadarıyla, evin planını değiştirmede? Hiçbir odanın düzenini bozmadı?”

Kadının gözleri hafifçe kısılıyor. “Hangi oda?”

“Herhangi biri.”

“Yatak odalarından biri mi demek istiyorsunuz?”

Omuz silkiyorum. “Yatak odaları, oturma odaları, yemek odası, mutfak... Hepsini merak ediyorum aslında.”

“Bildiğim kadarıyla Janet öldükten sonra eve hiç dokunmadı, Tanrı ruhunu huzura kavuştursun. Hiçbir şeyi değiştirmek istemedi.”

“Bu biraz alakasız gelebilir ama... Adrian Parish adında birinden bahsetti mi hiç? Belki bir arkadaş, belki bir iş arkadaşı?”

Kadının yüzünde kısa bir an beliren, anlamını çözemediğim bir ifade görüyorum ama sonra bu ifade hemen kayboluyor.

“Arkadaşlarından bana söz etmezdi,” diyor, arkasını dönerek. “Her zaman çok ketum bir adamdı. Ben artık işime dönsem iyi olacak.”

Her iki musluğu da sonuna kadar açıp kovayı dolduruyor, musluklardan akan suyun gürültüsü aramızdaki sessizliği tamamen dolduruyor. Böylece başka soru sormama fırsat kalmıyor.

39

Jess kısa bir süre sonra, yanında Daisy ve Callum’la birlikte eve geliyor ve ben de not kâğıdını katlayıp cebime koyuyorum. Eşimle kısaca günümüzün nasıl geçtiğini konuştuktan sonra hemen konuyu polis ziyaretine getiriyorum. Çocuklar, ton balıklı fırın patatesten oluşan akşam yemeklerine gömülmüşken, buzdolabından iki tane alkolsüz bira çıkarıp birini ona uzatıyorum.

“Helena hâlâ yukarıda çalışıyor,” diyorum. “Az önce resmen bir ninja gibi yanıma sokuldu. Yemin ederim, arkamda olduğunu fark edene kadar tek bir ses duymadım.”

Jess birayı alıp açıyor.

“Bence iyi biri gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? Âdeta bir nimet.” Yüzümdeki kuşkucu ifadeyi görünce “Ne?” diye ekliyor sözlerine.

“Ben sadece... bilmiyorum. O kim ki hem?” Biramla tavana doğru işaret ediyorum ve şimdi bile dolaplarımızı karıştırıyor olabileceğini düşünüyorum. Cebimdeki şifreli not, evin en üst katındaki gizli odayı keşfettiğimden beri içimde kaynayan garip karışıma eklenen yeni bir malzeme gibi. “Onu tanımıyoruz. Herhangi biri olabilir.”

Birkaç gün önce, Shaun’un tamamen beklenmedik şekilde kapımızda belirdiğini hatırlatıyorum ona.

Jess telefonunu çıkarıp WhatsApp'ı açıyor ve listenin en üstündeki Park West Residents adlı grubu seçiyor. Üyelerinin, bizim sokağımız ve birkaç çevre sokaktaki ev sahiplerinden oluştuğunu söylüyor. Jess, ekrandaki son mesajlara göz gezdiriyor; yerinde bulunamayan kargo teslimatlarından ve gelişigüzel park edilmiş arabalardan, güvenilir boyacı ve dekoratör tavsiyelerine kadar her şey var bu grupta. Çoğu epey sıradan görünüyor ama yine de beni gruba eklemesini istiyorum.

“Taşınmadan önce sadece temizlikçi aradığımı yazdım,” diyor Jess. “Sonra yeni komşularımızdan bazılarıyla sohbete başladık. Bana Helena’yı tavsiye ettiler, referansları da çok iyiydi.”

“Bir temizlikçiyi karşılayabilecek durumda mıyız?”

“Haftada sadece birkaç saatliğine gelecek ama bu bize, başlangıç olarak çok iyi bir avantaj sağlar. Hem bu hafta olanlardan sonra, çocuklara gerektiği gibi göz kulak olabilmek için ikimizin de dikkatli olması lazım. Bu koca evi tek başımıza toparlarken hem tam zamanlı çalışıp hem koşturup hem de yaz tatiline kadar çocuklar bahçenin tadını çıkarabilsin diye o ormanı andıran bahçeyi temizleyemeyiz.”

“Kuzeni de buradaymı?”

“Tobias,” diyor Jess ve mutfak penceresinden dışarıyı işaret ediyor. “İşte orada.”

Karımın parmağını takip ediyorum. Evin arkasındaki geniş çimenliğin ötesinde, arkadaki çalılar aşırı büyümüş, çimler diz boyuna gelmiş ve yıllar içinde orada birikip çürüyen yapraklar iki karış yüksekliğinde yığılmış. Çitin yanında, üzerinde kot pantolonu, iş botları ve solmuş bir JCB logosu taşıyan siyah, yıpranmış bir penye olan, ufak tefek yapılı, sakın görünümlü bir adam duruyor. Kısa tıraşlı koyu renk saçlarının altında, yanaklarını kaplayan sakalın arasından rüzgâr yanığı kızarıklıklar görünüyor.

Eldivenli ellerinde, kıvrık makas bıçağına sahip uzun bir budama makası var ve Bayan Evans'ın at kestanesi ağacının sar-

kan dallarını kesiyor. Her bir dal, ay biçimli bıçakların tek ve tertemiz bir darbesiyle yere düşüyor. Çat. Bir dal daha adamın ayaklarının dibine düşüyor.

“Helena, Tobias’ı da yanında, aynı pakete dâhil olacak şekilde önerdi bana. Ucuz çalışıyor, buralarda pek çok bahçeyle ilgiliniyormuş. Açık alanlarda olmayı tercih ediyor. Helena onun... kapalı yerlerde kalmaktan pek hoşlanmadığını söylüyor.”

Bahçemde çalışan adama camın ardından bakıyorum.

“Peki ama iyi bir fikir mi bu? Bu hafta yaşananlardan sonra, eve yabancılar getirmek yani?”

“Onlar yabancı değil ki,” diyor Jess. “Tavsiye üzerine buradalar. Hem bu sadece deneme süresi. Nasıl olduklarını birkaç hafta gözlemleyip ona göre karar veririz. Tamam mı?”

Çocuklar yatınca tekrar dizüstü bilgisayarımı açıp çatı katındaki odada bulduğum yarısı yanmış garip not kâğıdına geri dönüyorum.

Jess mutfakta yanıma geliyor. Kapıyı kapatması için bir el işareti yapıyorum, ardından ona şifreli notu gösteriyorum. Sonra da birkaç saat önce Charlie’nin gönderdiği fotoğrafı açıyorum. Maxine ve oğluyla ilgili gerçeği ona söylemeden, son günlerde aslında epey boş zaman bulduğumu belli etmemeye çalışarak durumu açıklamanın bir yolunu hâlâ bulamamıştım. Bunun yerine fotoğrafın Dom’dan geldiğini söylüyorum ona.

Jess fotoğrafı incelerken kaşları çatılıyor.

“Bu şey... sanki...” Alnındaki çizgiler derinleşiyor. “Korkunç. Birinin bileklerine dolanmış gibi. Dehşet verici.”

“Biliyorum.”

“Ya bulduğun atkıyla aynıysa? Bu önemli olabilir değil mi?”

O hafta içinde polisle kaç kez irtibata geçtiğimizi sayarken, bir yandan da başka bir yaklaşım üzerinde konuşuyoruz.

“Bizi, onlara vakit kaybettiren türden insanlar sanacaklar,” diyor Jess iç çekerek. “İlgi çekmeye çalışan tipler,” diye ekliyor.

“Bence bazıları zaten öyle düşünüyor.”

O sırada Leah, elinde telefonu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeye içeri giriyor. TikTok’ta gördüğü bir videoyu bize göstermek istiyor. Videonun altında, “Tuhaf ve Utanç Verici Babalar Tatilde - Vol. 3” yazıyor. Orta yaşlı bir adamın, ergen çocuklarını nasıl utandırdığına dair çeşitli sahneler izliyoruz.

“Bu kesinlikle sensin baba!” Leah omzuma yaslanıp gülüyor, kolunun sıcaklığı gömleğimden hissediliyor. Videoda adam, Bee Gees’in “Stayin’ Alive” şarkısında dans pistinde yarım yamalak hareketler yaparken iki ergen çocuğu onu utanç içinde kıvrınarak izliyor. Klip sona erip bir sonrakine geçerken Leah, dizüstü bilgisayarımın yanındaki buruşmuş ve yarısı yanmış not kâğıdını fark ediyor.

“O nedir?”

“Sanırım bir tür şifreli mesaj. Yukarıda buldum.”

Jess yüzünü buruşturuyor. “Yansımali şifre pek güçlü bir kod sayılmaz ama değil mi?”

“Ne?”

“Bilgisayar bilimi dersinde işlemiştik. Birkaç yıl önce.”

Dizüstü bilgisayarımda tarayıcıyı açıyor ve *reflecting cipher* (yansımali şifre) yazıp aratıyor. İlk çıkan sonuca tıklıyor. Sayfa da yansımali şifrelerle ilgili kısa bir açıklama görüyoruz; bunlara *mirror code* ya da *Atbash cipher* da deniyor. Hemen altındaysa, “Mesajı buraya girin” yazan bir kutu var...

Kızım not kâğıdındaki ilk satırı yazıyor.

xlmurin nvvgrmt mesajı, “confirm meeting” (toplantıyı onayla) mesajına dönüşüyor.

Leah ekrandaki bir görsele işaret ediyor: Alfabetik sıra A’dan Z’ye, soldan sağa dizilmiş. Altındaysa harflerin sırası ters çevrilmiş, sağdan sola doğru, Z’den A’ya gidiyor.

“Bak,” diyor Leah. “Her harfi karşısındakiyle eşleştiriyorsun; A Z’ye, B Y’ye, C X’e dönüşüyor gibi. Pek de güçlü bir şifre değil, çok kolay.”

Ben de sırayla nottaki kelimeleri metin kutusuna yazmaya başlıyorum ve çözülen anlamları kurşun kalemle orijinallerinin yanına ekliyorum.

konum

erişim

trafik

arama kaydı

Şifre çözüldüğünde, sütunun başlığında “barrow” yazıyor.

“Bu da ne?” diye soruyor Jess. “Bir yer mi, bir isim mi?”

“Göl Bölgesi’ne yakın bir kasaba. Sanırım Cumbria’da,” diyorum.

“Ya da Loughborough yakınındaki Barrow-on-Soar olabilir mi acaba? Orası bize çok daha yakın,” diyor Jess.

Leah omzumun üzerinden listeyi inceliyor. “Barrow, Viking mezar höyüğü anlamına gelmiyor mu?”

Sağ sütunun kodlu başlığını yazıp çözdüğümdeyse karşıma “parker” sözcüğü çıkıyor.

Üçümüz de kâğıttaki çözülen kelimelere bakıyoruz. Tahminimce, bu liste Google’dan önceki zamanlarda yazılmış. O dönem böyle bir şifreyi çözmek, bir internet sitesindeki kutucuğa harfleri yazmak kadar kolay değildi. Ciddi bir araştırmacıyı bir dakikadan fazla oyalamazdı ama kâğıdı tesadüfen eline geçiren sıradan bir kişinin, yazılanların ne olduğunu anlamasını engellemeye yeterdi.

Belki de not, evdeki biri tarafından tesadüfen bulunmuştu.

“Anlamıyorum,” diyor Jess. “Kutunun içinde başka bir şey var mıydı?”

“Bir çakmak, birkaç kibrit. Teneke kutunun altında da bir avuç kül vardı, sanki daha önce orada bir kâğıt yakılmış gibi.”

“Şu söz nedir?” diyor alçak sesle, neredeyse kendi kendine. “Okuduktan sonra yak’ mı?”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Kızımız yeniden telefonuna gömölerek yanımızdan uzaklaşıyor. Jess, sağ sütundaki *parker* başlığının altındaki üç kodlu kelimeyi işaret ediyor. Listenin geri kalanı muhtemelen yakılmış.

“Diğer sütundaki kelimeleri de çöz.”

Aynı işlemi tekrar yapıyor, her kelimeyi çözüp yanına kurşun kalemle düz metnini yazıyorum.

plastik kelepçe

ayakkabı kılıfı

2 adet kürek

Bir anda midem düğümleniyor.

Bu bir mesaj değildi.

Bu bir yapılacaklar listesiydi.

CUMARTESİ

Gece hiç iyi uyuyamadım; ne uykuya dalabildim ne de uyan-
dığımda tekrar rahatça uykuya geçebildim. Evin çıkardığı her
garip sesle gözlerim açıldı. Uyanırken, karanlıkta uzanıp o garip
not ve birkaç şifreli kelimenin taşıdığı karanlık ipucu konusunda
ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorum. Uyuduğumdaysa
rüyalarım Adrian Parish ve Shaun Rutherford’la doluydu; ikisi
de Leah ve onu okuldan eve kadar takip eden arabayı hakkında,
anlamadığım bir dilde konuşuyordu.

Helena ve Tobias da rüyalarımıdaydı.

İkisine dair içime sinmeyen, bana tam olarak doğru gel-
meyen bir şeyler hissediyordum. İkisi bize, WhatsApp’ta hiç
tanışmadığımız birinin tavsiyesiyle gelmişti, neredeyse bu eve
taşındığımız anda ortaya çıkmışlardı. Helena, önceki ev sahibi
için çalıştığını söylemişti ve biz de bunu sorgulamadan kabul et-
miştik. Ama ya bunun arkasında başka bir şey varsa? Ya onlarla
ilgili bilmediğimiz başka bir durum söz konusuysa?

Huzursuz düşüncelerim, pusulanın kuzeyi göstermesi gibi
tekrar tekrar o şifreli listenin son maddesine dönüp duruyordu.

İki kürek.

Tek bir kürek değil. İki.

İki ortak. Her birinde o yapılacaklar listesinin farklı bir yarısı vardı. *Parker*'ın listesi yerel hırdavatçıdan alınacak basit malzemelerden oluşuyordu; *Barrow*'un listesiye izleme, bekleme, gözlemlleme gibi daha “zihinsel” görevlerden. Bu isimlerde bana tanıdık gelen bir şeyler vardı ama onları nerede duyduğumu hatırlayamadım.

Kafamı toparlamak için kendime sert bir kahve yapıyorum ama ufaklıklar erkenden kalktığı için oturup düşünmeye fırsat kalmıyor. Daisy'nin yüzme dersine ve ardından arkadaşı Olive'in doğum günü partisine hazırlanması gerekiyor. O kahvaltısını yaparken hediyesini paketliyorum. Callum'un bu sabah futbol maçı olmadığından, o da Xbox'ta Minecraft oynamaya dalıyor. Leah ise muhtemelen öğlene kadar uyuyacak.

Jess, Daisy'yi yüzme dersine götürür götürmez kahvemi alıp Callum'la salona geçiyorum ve telefonumdan WhatsApp'ı açıyorum. Park West Residents grubunda, faydalı olanlardan tamamen gereksiz görünenlere kadar geniş bir yelpazeye yayılan türden mesajlar vardı. Güvenilir usta tavsiyeleri, su basıncı şikâyetleri, pasif-agresif park uyarıları, kaybolan çöp kutuları, istenmeyen kıyafet ve kitap teklifleri, askılar, saksılar, çocuk kostümleri ve insanların kurtulmak istedikleri her şey...

Menüden arama seçeneğini açıp önce *Parker* yazıyorum. Çıkan sonuçlar yalnızca yakınlardaki Wollaton Park, Park Drive gibi yer adları ya da yanlış park edilmiş araçların taşınmasıyla ilgili mesajlar oluyor; isim olarak herhangi bir eşleşme göremiyorum. *Barrow* için arama yaptığımdaysa, komşulardan ödünç bir el arabası istediğini paylaşan bir mahalle sakinine ait tek bir sonuç çıkıyor.

Arama seçeneğini kapatıyorum.

Grup üyeleri karışık kullanıcı adları kullanıyor; kimi yalnızca ad, kimi soyadı da eklemiş, pek çoğuysa ev numarası ve sokak

baş harfleriyle bu şehrin en “özel” WhatsApp grubuna ait olduklarını belli ediyor. Jess beni gruba ekledikten bir gün sonra, gelen bildirim sesleri durmaksızın çaldığı için grubu sessize almıştım, bu yüzden yalnızca son birkaç güne ait onlarca mesaj vardı.

Ama sonunda aradığım şey, yani taşınmamızdan bir gün önce, Jess’in yeni komşularımızdan temizlikçi ve/veya bahçıvan tavsiyesi istediği mesajı buluyorum. Yarım saat içinde, Sarah@84GT adını kullanan biri cevap verip Helena ve Tobias’ı “çok güvenilir bir ikili, mükemmel iş, uygun fiyat” diye önermiş.

Yardımsever bir komşudan faydalı bir tavsiye... Başka bir amacı yoksa tabii.

Çünkü Sarah@84GT’nin *gerçekte* kim olduğunu bilmiyordum. Jess de bilmiyordu. Ama Helena ile Tobias’ın, önceki ev sahibi için çalıştıklarını iddia ederek kapımızda belirmelerinin sebebi oydu. “Sarah” tamamen meçhul biriydi; tanımadığımız, bilmediğimiz bir faktördü.

Yoksa sadece paranoyakça mı davranıyordum?

Jess’e havuzdayken mesaj atıp “Sarah”dan özel mesaj alıp almadığını ya da bu tavsiyeden sonra onunla telefonda konuşup konuşmadığını soruyorum. Bana hemen cevap veriyor.

Hayır ve hayır.

Dün akşamki isimleri Google’da aratman lazım.

Ben az önce arattım.

Telefonumdaki tarayıcı penceresini açıp *parker* yazıyorum. Karşıma yüz milyonlarca sonuç çıkıyor; sayfada aşağıya doğru indikçe anlamlı bir şey bulmak zorlaşıyor. Çok genel, çok rastgele sonuçlar bunlar. Aynısını *barrow* için deniyorum ve yine benzer bir bilgi seliyle karşılaşıyorum... Bu kez Barrow Futbol Kulübü ve yüz elli kilometre ötede bulunan Cumbria’daki kasabayla ilgili sayfalar ağırlıkta. Bu tıpkı, elektronik bir samanlıkta iğne aramak gibi. İki kelimeyi birlikte “parker barrow” şeklinde yazıyorum ve

karşıma yedi milyon sonuç çıkıyor. İlk on iki bağlantı, Nashville, Tennessee çıkışlı bir Amerikan rock grubuyla ilgili. Parça listeleri, turne tarihleri, yeni albüm duyuruları, YouTube videoları, sosyal medya hesapları. Alt sıralarda birkaç kurumsal giriş ve yine aynı grubun müziklerini yayınlayan siteler var.

Araya sıkışmış tek bir Wikipedia maddesi gözüme çarpıyor ve soyadlarının neden bana tanıdık geldiğini anlıyorum.

Yaklaşık bir yüzyıl önce, Amerika'da İçki Yasağı döneminde kanlı bir iz bırakan ve ilk isimleriyle tanınan o meşhur ikili...

Bonnie Elizabeth Parker ve Clyde Chestnut Barrow.

Bonnie ve Clyde.

41

Bonnie ve Clyde'ın, 1934 yılında bir polis pususunda vahşice öldürülmelerine kadar gerçekleştirdikleri soygun, adam kaçırma ve cinayet çılgınlığını anlatan Wikipedia sayfasına bakıyorum. Birisi, bir zamanlar, evimde saklı duran o şüpheli “yapılacaklar” listesinde bu isimleri takma ad olarak kullanmıştı. Üstelik listenin içeriğini basit bir şifreyle gizlemiş, ardından da birisi onu yok etmeye çalışmıştı ama kâğıdın alevler tarafından tamamen yok edilip edilmediğini kontrol etmemişti.

Jess'e bir mesaj atıyorum:

Bonnie ve Clyde??? Cidden mi?

Evet. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Tam onu aramak üzereyken telefon elimde çalmaya başlıyor. Fakat bu kez bildiğim zil sesiyle değil, bir WhatsApp aramasına ait olan tiz bir çınlama sesiyle çalıyor telefon. Ekranda tanımadığım bir numara görünüyor. Telefonu temkinli bir şekilde açıyorum. Karşı taraftaki kişi de bana kısa, kesik bir tonla cevap veriyor.

“Jeremy, evle ilgili benimle konuşmak istediğinizi söyledi,” diyor. Bir an duraksayıp sanki aklına yeni gelmiş gibi ekliyor: “Bu arada ben Kevin Hopkins.”

“Evet,” diyorum. “Aradığınız için teşekkürler. Siz önceki ev sahibinin oğlu oluyorsunuz değil mi?”

“Evet.”

Sesi kırklı yaşlarında biri gibi geliyor. Hatırladığım kadarıyla bu adam yurt dışında, İspanya’da bir yerde yaşıyordu. Gözümde onu, buradaki her şeyden çok uzakta, deniz kenarındaki bir kafede, elinde bir espresso, denize bakarken canlandırıyorum.

Aklıma, Dom’la birlikte sorguya çektiğimizde Shaun Rutherford’un ağzından kaçırıldığı şey geliyor. Kendisine işi veren kişinin yurt dışında yaşadığını söylemişti bize. Acaba telefondaki adam, onu tutan kişi olabilir miydi?

“Geri dönüş yaptığınız için size minnettarım,” diyorum. “Aslında evle ilgili sormak istediğim bir şey vardı, biraz garip gelebilir...”

“Önemli değil,” diyor adam, arka plandaki bir gürültü eşliğinde. “Dinleyin, konu neyle ilgiliydi acaba? Bunun için pek de iyi bir zaman değil aslında. Eğer yapısal raporla ilgili bir sorunuz varsa, konuyu ekspertizle halletmenizi tavsiye ederim. Babamın evini çok iyi bir fiyata aldığınızı düşünüyorum.”

Niyetimin kötü olmadığını belirterek konuyu, ikinci kata yapılan değişikliklere getirmeye çalışıyorum. Fakat adam, üst kattaki gizli kapıdan bahsetmek üzere olduğumu hissediyorsa bile bunu belli etmiyor.

“Babam için bazı değişiklikler yaptım,” diyor rahat bir sesle. “Evi biraz modernleştirdim, gerçi babam, annem öldükten sonra fazla değişiklik yapılmasını istemezdi. Dediğim gibi, eğer bu bir tür hukukî iddia, ekspertiz raporuna itiraz ya da kötü niyet meselesiye unutulmuş gitsin.”

Telefonu kapatmaya hazır olduğunu hissediyorum.

“Hayır, hayır,” diye atılıyorum hemen. “Öyle bir şey değil. Ben biraz tadilat yapmayı düşünüyorum ama eşim mümkün olduğunca evin eski halini korumak istiyor. Ben de onu, çoğu şeyin görüldüğünden daha yeni olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Mesela üst kattaki odalardan birinde büyük gömme dolaplar vardı, onları siz mi yaptırınız?”

Hattın diğer ucunda trafik sesi giderek artıyor, sanki anayolun hemen kenarındaymış gibi.

“Ne?”

“Üst kattaki odalardan birinde, ahşap kaplamalı bir duvarın önüne yerleştirilmiş büyük gömme dolaplar var.”

Hatta uzun bir sessizlik oluyor, ardından adam telefonu bir kulağından diğerine alırken çıkan hafif bir parazit sesi duyuyorum.

“Hayır,” diyor sonunda. “O dolapları ben yapmadım.”

Elimde olmadan, kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyorum. Bu işin ne zaman yapıldığını, gizli kapının ne zaman kapatılıp unutulduğunu öğrenebilseydim, en azından geriye doğru iz sürebileceğim bir başlangıç noktam olurdu.

“Yani onlar zaten vardı, öyle mi?” diyorum. “Siz ve aileniz taşındığınızda yani?”

“Öyle demedim. Ben yapmadım dedim ama onları birine yaptırdım, marangoz muydu, mobilyacı mıydı, artık her neyse.”

Derin bir nefes aldım. Bu da bir ilerleme sayılır, az da olsa.

“Kimdi o marangoz?”

“Ciddi misin dostum? Hiç hatırlamıyorum. Yıllar önceydi bu.”

“Anladım,” diyorum alçak sesle. “Peki, hangi yıldız?”

“Tanrım, sanki üzerinden asırlar geçti. Annemle babam evi sanırım 2002 yazında almıştı. Evet, Dünya Kupası zamanıydı. Hatırlıyorum, hepimiz kamp sandalyelerinde oturmuş, salonda televizyonu çalıştırmak için uğraşıyorduk. Brezilya’ya çeyrek finalde elenmemizi izlemek için. Şu lanet David Seaman yüzünden kaybetmiştik o maçı, berbat oynamıştı. Brezilya on kişi kalmıştı, yine de yenememiştik.”

Ben o maçı hiç hatırlamıyordum ama belli ki bu adamın hafızasında yer etmiş.

“Peki... marangoz?”

“Evet, sanırım o da hemen sonrasında gelmiş olmalıydı, çünkü annem eski kıyafetleri için, bir de amatör tiyatro zamanlarından kalan kostümleri için bolca depolama alanı istiyordu. Evi

aldıkları yaşlı kadın dulmuş ve aniden ölmüş; biz taşındığımızda ev tam bir harabeydi.”

“Adını hatırlamanız mümkün mü acaba?”

“Ne?”

“Ailenizden önce evin sahibi olan kadının?”

Adam iç geçirdi. “Vay canına. Resmen *Columbo* gibi sorguluyorsun.”

“Üzgünüm, sadece evin geçmişindeki bazı boşlukları doldurmaya çalışıyorum.”

Hattın diğer ucunda yine kısa bir sessizlik oluyor, ardından sert ayak sesleri yankılanıyor.

“Biliyor musun?” diyor adam. “Hatırladım. Garip bir şeydi ama adını bir televizyon dizisinden almış gibiydi. Makepeace. Hani şu *Dempsey & Makepeace*’teki gibi.”

“Sanırım o dönem biraz benim kuşağımdan önceydi.”

“Elizabeth, evet. Elizabeth Makepeace. Tam olarak buydu.”

“Dul muydu peki?” diyorum. “Yalnız mı yaşıyordu?”

“Bir... torunu vardı sanırım, ya da belki bir yeğeni? Belki de vaftiz oğlu. Adamla hiç tanışmadım.” Arkada çocuk sesleri yükseliyor ve adam hoparlörü bir anlığına kapattıktan sonra tekrar konuşmaya geri dönüyor. “Bak, Alan...”

“Adam.”

“Adam, bu işin aslı nedir? Gerçekten de beni ta Costa del Sol’da dolaplar hakkında konuşmak için mi buldun?”

Bir an tereddüt ediyorum; aramamın gerçek sebebini söyleyip söylememek, bulduğum şeyi tamamen yabancı birine açıp açmamak arasında gidip geliyorum. Ama merakım ağır basıyor.

“Evde ekstra bir oda var.”

“Ne?”

“Sahte bir duvarın arkasına gizlenmiş bir oda. Küçük bir eklentiye açılan gizli bir kapı, uzun zamandır el değmemiş gibi görünüyor. Bu odanın neden orada olduğunu, ne zamandır kullanılmadığını öğrenmeye çalışıyorum.”

“Eee?”

“Bu odayı hiç görmediniz mi?”

Hattın diğer ucundan bir kapının kapanma sesi geliyor ve arka plandaki gürültü nihayet azalıyor. Konuştuğunda sesi de daha alçak çıkıyor.

“Bahsettiğin şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, bunun ne benimle ne de babamla bir ilgisi olduğu.”

Ses tonunda belli belirsiz bir değişim, sabrının tükendiğini belli eden bir sertlik oluyor. Aklıma nedense yıllar içinde “Costa Del Crime”a kapağı atmış, başı belaya girmiş Britanyalılar geliyor. Bu hâlâ devam ediyor muydu yoksa artık değişmiş miydi? Costa del Sol hâlâ İngiltere’ye iadesini engellemek isteyenlerin sığındığı bir yer miydi?

Acaba odayı bilerek mi gizlemişti? Sonra da ondan olabildiğince uzaklaşmak için yurt dışına mı taşınmıştı?

Telefon birden kulağımda ısınmaya başlıyor.

“Sanırım Parker veya Barrow isimleri size bir şey ifade etmiyor?”

Hattın diğer ucunda kısa bir duraksama oluyor.

“Hayır. Onlar da kim?”

“Bu isimde ya da böyle bir lakapla evde başka birinin yaşadığını biliyor musunuz? Belki bir kiracı ya da bir arkadaş?”

“Orada bizden başka kimse yaşamadı, sadece ben ve babam vardık. Ben evden yıllar önce ayrıldım, bu yüzden evi ve geriye kalan her şeyi toparlamak bana kaldı. Açık konuşmak gerekirse, ev size kaldıysa buyurun hayrını görün. Babam oradan tamamen kurtuldu, ben zaten hiçbir zaman sevmedim orayı. Tek başına biri için fazlasıyla büyük bir evdi.” Boğazını temizliyor. “Bakın, başka bir şey yoksa, gerçekten gitmem gerek.”

Adam telefonu kapatıyor ve hat kesiliyor.

Callum'u salonda yalnız bırakıp mutfağın masasındaki dizüstü bilgisayarımı açıyorum, yanından geçerken de su ısıtıcısını çalıştırıyorum.

Kevin Hopkins garip biriydi; bir an yardımsever davranıyor, bir an sonra kaçamak cevaplar veriyordu. Bunu nasıl değerlendireceğimi tam bilemiyorum. Ama gizli oda ve saklı kapı hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etmişti. Eğer orada olduğunu bilseydi, sadece odaya girişi engellemek mantıklı olmazdı. Şayet o şifonyerdeki eşyaların bir *anlamı*, duygusal değeri ya da bir tür kanıt niteliği olsaydı, onlarla mutlaka bir şey yapardı. Onları çıkarır, çöpe atar, İspanya'ya yanına götürür, hatta benim saatle yaptığım gibi satmayı bile düşünebilirdi.

Demek ki Kevin ya içeride ne olduğuyla ilgilenmiyordu ya da gerçekten odanın varlığından haberi yoktu. Belki de ahşap kaplamayı sökmek fazla zahmetliydi; çok sağlam, çok iyi yapılmıştı. Bu yüzden üstünü kapatmakla yetinmişti. Aradan geçen yirmi yıl, burada bir zamanlar yaşamış insanların yarım yamalak hatırlanan anılarını kalın bir sis perdesinin ardına itmişti. Gelip gidenler, hatıralarını da yanlarında götürmüşlerdi.

Yine de o küçük odanın ne kadar zamandır el değmeden durduğuna dair kafamda bir fikir oluşuyor. Şayet Kevin doğru

söylüyorsa, en az yirmi iki yıldır... Yani gizli kapı, Hopkins ailesi 2002 yazında eve taşındıktan hemen sonra bilerek ya da kazara kapatılmıştı.

Kendime bir fincan daha kahve yaparken ailenin tek oğlundan az önce duyduklarımı aklımda evirip çeviriyorum. Geriye doğru düşünerek, Eileen Evans'ın eski komşuları hakkında bana anlattıklarını da hatırlamaya çalışıyorum. Bunların bir kısmı eski haberlerden, biraz mahalle dedikodusundan, biraz da tahmin yürütmelerden oluşuyordu ama arada kesin, somut bilgiler de vardı. Bu bilgilerden birkaç yapboz parçasını daha yerine koyabilmenin verdiği tatmini hissediyorum. Yine de tamamlandığında bu resmin neyi ortaya çıkaracağını hâlâ bilmiyorum.

Dizüstü bilgisayarımın klavyesine dönüyorum. Google'a göre, 2002 Dünya Kupası Japonya ve Güney Kore'de yapılmış, 30 Haziran'da sona ermişti. İngiltere-Brezilya maçı ise 21 Haziran'da oynanmıştı. Kevin Hopkins'e göre üst kattaki yeni depolama alanları, taşındıktan kısa süre sonra yapılmıştı. Mutfak çekmecesinden bir kalem bulup haftalık alışveriş listesi yazdığımız defterin boş bir sayfasına geçiyor ve bildiklerimi kronolojik bir sıraya koymaya başlıyorum:

Eylül 2001 – Adrian Parish kayboluyor

2001/02 – Elizabeth Makepeace'in ölümü; torun/yeğen/vaftiz oğlu (?) nereye taşındı? Adı? İLETİŞİM BİLGİLERİ? Bulunacak.

Haziran 2002 – Hopkins ailesi eve taşınıyor

Temmuz – Eylül (?) 2002 – Gizli kapıya erişim engelleniyor

2003 – Janet Hopkins'in ölümü

Ocak 2024 – Biz 91 Regency Place'i satın alıyoruz

Mutfak sandalyesine yaslanıp kronolojiyi inceliyorum. Tarihler arasında tekrar eden bir şeyler, bir bağlantı bulmaya çalışıyorum. Yalnızca iki yıl içinde iki ölüm ve bir kaybolma vakası görmek, moral bozucu bir tablo oluşturuyor. Janet Hopkins, giz-

li oda kapatılıp saklandıktan sonra ölmüştü; bunun anlamlı olup olmadığını hâlâ kestiremiyorum.

Ama zamanlama, ahşap kaplamalı duvarın ve gizli kapının Hopkins ailesi eve geldiğinde zaten orada olduğunu ortaya çıkarıyordu. Kevin, o odadaki gömme dolapları yaptırmak için bir marangoz tuttuğunu söylemişti; kapının ve duvarın büyük kısmı bu şekilde kapanmıştı.

Tabii, *eğer* doğruyu söylüyorsa.

Evin önceki sahiplerinden birinin adını öğrenmek, yapbozun yeni bir parçasıydı. Üstelik bu, nadir rastlanan bir isimdi ve aramayı daraltmamda bana yardımcı olmalıydı. Fakat “Elizabeth Makepeace” adını Google’a yazıp sayfalarca sonuç tardıktan sonra hiçbirisi buna uygun çıkmıyordu. Karşıma çıkan sonuçlar ya sosyal medya hesapları ya da hâlâ hayatta olan, üstelik çok daha genç kişilerdi. Birkaç tanesiyse 19. yüzyıla dek uzanan tarihî kayıtlardı. On beş dakikalık verimsiz bir aramanın ardından, binyıl dönümünde ölmüş yaşlı bir dulun, internette hiçbir kaydı olmamasının gayet doğal olduğunu kabul ettim. O, bizim gibi dijital ağlara yakalanmadan hayata veda eden son kuşak arasındaydı.

Günümüzde bir kişinin dünyaya bıraktığı etkinin ölçüsü sayılan çevrim içi varlık açısından bakıldığında, neredeyse hiç var olmamış gibiydi.

Sonunda kendimi, öncelikli olarak aile ağacını araştıran amatör soyağacı meraklılarına sunulan, defin ve kremasyon kayıtlarını merkezi bir kaynaktan toplayan Ölü Veritabanı UK adlı bir sitenin ana sayfasında buluyorum. Basit bir arama kutusu benden, ad-soyad ve başlangıç-bitiş tarihleri girmemi istiyor. Bildiklerimi yazıp “enter” butonuna basıyorum; ekranda bir kum saati simgesi kısa bir süre dönüp duruyor, ardından sonuçlar kutusunun en üstünde beş satırlık tek bir kayıt beliriyor.

Metni okur okumaz bunun aynı kişi olduğundan neredeyse

emin oluyorum: Bu evin eski sahibi, internetin erişiminden tam anlamıyla kaçamamıştı. İnternet onu ölümünde bulmuştu.

Soyadı: Makepeace

Adları: Elizabeth Irene

Defin tarihi: 16 Ocak 2002

Kayıt yeri: Nottingham

Ölüm tarihi: 27 Aralık 2001

Bilgiler fazlasıyla sınırlı; yaşı, en yakın akrabası veya son bilinen adresi hakkında hiçbir ipucu yok. Sayfayı yer imlerine ekleyip zaman çizelgeme not düşüyorum, ardından bilgilerin fotoğrafını çekip Maxine'e gönderiyorum. Ona, daha önce bu ismi, bu ev ya da kocasıyla bağlantılı olarak duyup duymadığını soruyorum. Cevap fazla gecikmiyor.

Kontrol ederim ama tanıdık gelmiyor.

Ona yeni bir mesaj yolluyorum.

Charlie, burada ne kadar yaşadığını ya da ne zaman taşındığını öğrenebilir mi? Hayatta kalan akrabası var mı?

RBDM kayıtlarını tarayacak. Sana dönerim.

Kaşlarımı çatıyorum.

RBDM?

Doğum, Ölüm ve Evlilik Kayıtları.

Zaman çizelgesine bir süre daha bakıp kâğıdı arka cebime sıkıştırıyor, laptopu kapatıyor ve Callum'u kontrol etmeye gidiyorum.

Öğle yemeğinden önce Jeremy arıyor; taşınmadan önce halledilmesini istediğimiz ufak tefek işleri, yani eksik çatı kiremitlerini, sızdıran birkaç musluğu, kombi bakımını soruyor ve hepsinin istediğimiz şekilde yapıldığından emin olmak istiyor. İnce ele-yip sık dokuyan biri ve bu yüzden şehirde yüksek profilli tarihi evlerde en çok aranan emlakçı olmasına şaşmıyorum. Telefonu

kapatmadan önce ona, Elizabeth Makepeace ismini daha önce duyup duymadığını soruyorum fakat isim ona tanıdık gelmiyor.

Nihayet günün dekorasyon işlerine başlıyorum.

Yemek odasında duvar kâğıdı sökme işinde hızlı ilerlemeye başlıyorum; her uzun parça tatmin edici bir yırtılma sesiyle duvardan ayrılıyor. Kalın şeritler kopup düştüğünde altından bayat havanın kokusu duyuluyor ve sanki bu oda onlarca yılın ardından ilk kez nefes alıyormuş gibi geliyor bana.

Tam üçüncü duvara geçtiğim sırada telefonum cebimde titriyor. Maxine'den mesaj gelmiş:

Bugün buluşmak için müsait misin?

Saat henüz on bir olmamış; Jess öğleye kadar Daisy ile dönmüş olacak. Dom da çocuklarla vakit geçirmek için uğrayacak, bu yüzden o gelene kadar evden çıkmayacağım.

Evet, eşim gelince buluşabiliriz. Öğleyin olur mu?

12.30 NGC. NG1 5JD'ye git, 12. kısım, tepenin solundan aşağıda.

Posta kodunu Google Maps'e giriyorum ve harita, evime bir buçuk kilometreden kısa mesafede bir yere yaklaşıyor.

Yüzlerce kez önünden geçip içine hiç girmedığım bir yer burası.

43

Nottingham Mezarlığı'nın girişı, krem rengi kumtaşından yapılmış iki katlı zarif bir Viktorya dönemi kapıcı binası ve siyah dövme demir kapılarla karşılıyor beni. Kapının serin gölgesinden geçmek, güneşten birkaç saniyeliğine de olsa kaçabilmemi sağlıyor; ardından patika, doğruca mezarlığa açılıyor.

Burası devasa bir yer.

Arkamdaki kapıcı binasından aşağıya doğru hafifçe eğimli, geniş, yemyeşil bir alan uzanıyor. Her santimetresi binlerce, hat-ta muhtemelen on binlerce mezar taşıyla kaplı. Siyah, beyaz, gri; bazıları dimdik, bazılarıysa eğilmiş, neredeyse devrilmek üzere olan taşlar bunlar.

Ancak yaşayanlara dair tek bir iz yok burada. Ne Maxine ne de Charlie görünürde. Tüm alan sessiz ve terk edilmiş gibi. Hat-ta bir an kapıcı binasının arkasından ayak sesleri duyduğumu sanıyorum ama döndüğümde kimseyi göremiyorum.

Patikadan ilerleyip bir bilgilendirme panosuna ulaşıyorum. 12. Kısım'ın yerini gösteren planı inceliyorum. Yan tarafta, 1830'larda mezarlığın kuruluşunu ve sonraki yıllarda bu on dört dönümlük araziye 150.000'den fazla kişinin defnedildiğini anlatan kısa bir tarihçe var. Sayıyı tekrar okuyorum. *Yüz elli bin be-*

den. Hepsi burada, ayaklarımın altında. Hatta mezarlık o kadar dolmuş ki yeni definler için neredeyse bir asırdır kapalıymış.

Peki, neden Maxine benimle burada buluşmak istedi?

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Hâlâ etrafta kimse yok. Ne bir ziyaretçi ne de bir bahçıvan...

Hayır, orada biri var. Göz ucuyla, ağaç kümesinin arasında gri pardösülü, uzun boylu, iri yapılı bir adamın hareketini yakalıyorum. Ama durup baktığımda diğer taraftan çıkmıyor. Belki bir mezarlık görevlisi belki de burayı kestirme olarak kullanan biridir bu. Sonuçta burası halka açık bir yer.

Patika önce sağa, ardından yokuşun aşağısına doğru kıvrılarak ikiye ayrılıyor. Sol taraftaki yolu takip edip daha sık ağaçlı bir bölüme giriyorum; burada süslü mezar taşları, melek heykelleri, sarmaşıklarla kaplanmış yer üstü lahitler, sütunlarla çevrili ve koyu yazıtlarla işlenmiş şekilde sıralanıyor. Burası mezarlığın on ikinci bölümü olmalı; en azından ben öyle *sanıyorum*. Bu bölgede otlar fazlaca uzamış, mezar taşlarının çevresi çukurlarla dolu, ağaçların gölgesi burayı serin ve loş bir yer haline getiriyor. Bazı mezarlar, bel hizasında demir parmaklıklarla çevrilmiş küçük alanlarda toplanmış. Bunlardan birinin önünde durup bakıyorum: Neredeyse bir yüzyılı kapsayan dört mezar taşı, yan yana gömülmüş bir karı koca ve sonradan eklenmiş çocukları var burada. Yanımdaki mezar taşına bir alacalı kelebek konuyor ve güneş ışığı üzerine vururken kanatlarını açıyor.

Arkamda hafif bir hışırtı duyuyorum.

Olduğum yerde donuyorum.

Çimenlerin ezilme sesi, yaklaşan yumuşak adımlar... Biraz sonra hızla dönüyorum ve görmeyen gözleriyle bana bakan bir melek heykelinin arkasından bir silüet belirirken yüreğim ağzıma geliyor...

Maxine, üzerinde mor bir tişört ve kot pantolon, başının tepesinde de güneş gözlüğüyle karşımda beliriyor.

“Merhaba, Adam.”

“Selam.” Ağır bir nefes bırakıyorum. “Kusura bakma, burası biraz...”

“İssiz değil mi?” Elini kaldırarak özür diliyor. “Evet, ne demek istediğini biliyorum. Korkuttuysam kusura bakma lütfen.”

“Yukarıda, tepede biri beni takip ediyor sandım.”

“Buralarda başka kimse görmedim. Hadi, bu taraftan.”

Beni mezarlığın bu bölümünde biraz daha ileriye götürüyor; zamanın etkisiyle neredeyse simsiyah olmuş, çılgınca açılarla yan yatmış mezar taşı sıralarının arasından ilerliyoruz. Maxine bana omzunun üzerinden bakarak, küçük Motorola kapaklı telefonda oğlu tarafından kurtarılmış olan o fotoğrafı, bir çift bileğin etrafına sarılmış mor bir şala fazlasıyla benzeyen, o bü-yütülmüş görüntüyü soruyor.

İkimiz de bunun rahatsız edici bir görüntü olduğu konusunda hemfikiriz.

Ancak fotoğrafın neyi kanıtladığını bilemiyoruz.

Sonunda duruyor, bana dönüp küçük bir mezar grubunu işaret ediyor. Mezarlığın bu kısmındaki diğer pek çok mezar gibi, burası da üç taraflı dökme demirden yapılmış ve bir zamanlar muhtemelen siyah olan ama artık pasla kaplanıp lekelenmiş bir çitle çevrilmiş. Maxine, koyu renkle, eski tarz bir yazıyla oyulmuş açık gri taşı işaret ediyor:

Elizabeth Irene Makepeace Anısına

27 Aralık 2001’de vefat etti

86 yaşında

Sevgi dolu bir büyükanne, anne ve evlattı

Her zaman içimizde

Etrafımızdaki hava tamamen durgun; neredeyse hiç rüzgâr yok, aşağıdaki şehirden yalnızca hafif bir trafik uğultusu yükseliyor. Yukarıdaki ağaçların birinde, yalnız bir ardıç kuşu yüksek, meraklı bir ezgiyle ötüyor.

“İşte o,” diyorum Maxine’e. “Elizabeth bu. Onu bu kadar çabuk nasıl buldun? Bana uzman bir bilgisayar korsanı olduğundan hiç bahsetmemiştin.”

“Değilim,” diyor hafif bir gülümsemeyle. “Ben sosyal hizmet uzmanıyım. Onu bulan Charlie oldu; doğru yerlerde aramayı bilmenin yeterli olduğunu söyledi bana.”

Mezarlığın girişinde okuduğum ve buraya en son ne kadar zaman önce yeni defin yapıldığından bahsedilen o yazıyı hatırlıyorum.

“Ama buranın dolu olduğunu sanıyordum!” İlk kez burada, mezarlığın geri kalanına kıyasla hâlâ bazı açık alanlar olduğu dikkatimi çekiyor. “Tabelada bu mezarlığın yeni definlere kapalı olduğu yazıyordu?”

“Öyle,” diyor, yan taraftaki bir başka mezarı işaret ederek. “Mevcut aile mezar yerleri hariç.”

Paslı demir çitin içinde kalan mezar grubuna tekrar baktım. Elizabeth Makepeace’in mezarının solunda ve arkasında çok daha eski, yılların aşındırdığı iki taş daha görülüyor:

William John Makepeace

11 Haziran 1964’te öldü

Hemen yanında, muhtemelen eşi olan bir başkasına ait mezar taşı var:

Gladys Violet Makepeace

9 Şubat 1980’de öldü

“Arkada birkaç tane daha var,” diyor Maxine. “Ama taşlar o kadar eski ki isimlerini artık okuyamıyorsun. Sanırım zamanında bütün bu aile parselini satın almışlar ve belediye o anlaşmaları on yıllar boyunca uygulamaya devam etmiş. En azından yirmi yıl öncesine kadar böyleydi. Görünüşe bakılırsa buraya uzun zamandır kimse gömülmemiş.”

Yanma gidip duruyorum. Aile mezarının sağ tarafında, koyu

mermerden iki mezar taşı daha var ve üzerinde altın rengi harflerle şunlar yazıyor:

Linda Jane Flack (evlenmeden önceki soyadı Makepeace)

13 Mart 1950 – 2 Haziran 1986

Hemen yanındaysa Peter William Flack var; taşındaki “Çok sevilen bir oğul ve torun” yazıyor. 27 yaşında ölmüş. Diğer taşlara kıyasla bunun daha yeni olduğu belli; temiz ve köşeli mermer, etraftaki yıpranmış gri taşlardan belirgin şekilde farklı duruyor.

Maxine bir adım geri çekilip kollarını kavuşturuyor. “Ne fark ettin burada?”

“Şey... dediğin gibi bu bir aile mezarı. Sanırım Elizabeth’in kızı Linda ve... torunu için burada yer ayrılmış?”

“Tekrar bak.” Mezar taşlarını işaret ediyor. “Ne görüyorsun?”

Taşların hepsine yeniden bakıyorum, soldan sağa yavaş yavaş her yazıyı okuyorum. Daha yakından bakmak için çömelip her birini tek tek inceliyorum, sonunda yine sağ taraftaki taşın önünde duruyorum:

Peter William Flack

6 Eylül 1974 – 27 Aralık 2001

27 yaşında

Çok sevilen bir oğul ve torun

Muhtemelen Peter, Linda’nın oğlu. Yani çocuk, annesini henüz on bir yaşındayken kaybetmiş. Burada bir baba mezarı yok; belki de çocuk, anneannesi tarafından büyütülmüş. Düşüncelerimi sesli bir şekilde dile getiriyorum, ama Maxine başını sallamaya devam ediyor; sanki bu küçük aile mezarındaki asıl ilginç detayı hâlâ fark etmemişim gibi.

“Ne?” diyorum. “Ne demek istiyorsun, anlamadım...”

Sonra birden fark ediyorum.

27 Aralık 2001.

Elizabeth Makepeace ve torunu Peter aynı gün ölmüşler.

“Yani bu ne anlama geliyor?” diyorum. “İkisi de aynı gün öldüyse? Bir tür kaza ya da trafik kazası falan mı?”

“Olabilir tabii,” diyor Maxine.

Zihnimi çok daha karanlık ihtimaller kaplıyor. “Ya bir cinayete kurban gittiler. Bir saldırı, çifte cinayet?”

Maxine başını iki yana sallıyor. “Böyle bir şey mümkün olabilir mi bilemiyorum?”

“Neden olmasın?”

“Yani bunu duymaz mıydık sence? Çifte cinayet olsa yerel basında büyük olay olurdu değil mi? Belki ulusal haberlere bile çıkardı. Unutulmaz bir şey olurdu, hafızalara kazınırdı.”

“Peki o zaman ne?”

“Bilmiyorum.” Telefonunu çıkarıp beş mezar taşının da fotoğrafını çekmek için eğiliyor. “Ama bu sadece büyük bir tesadüf değilse, arkasında bir hikâye olmalı. Bir anlamı olmalı.”

“Ben tesadüflere inanmam.”

“Ben de. Evinde daha önce yaşamış iki kişi aynı gün ölüyor; çok geçmeden Hopkins ailesi oğulları Kevin’le eve taşınıyor ve Bayan Hopkins ertesi yıl ölüyor.”

“Resmen Amityville Korku Evi gibi anlatıyorsun.”

Maxine omuz silkerek özür diler gibi yapıyor. “Bunlar sadece gerçekler, Adam.”

“Bu ismi hiç duydun mu peki?” Parmaklarımla mermer mezar taşını işaret ediyorum. “Peter Flack?”

“Hayır. Ama ölüm tarihini görünce..” diyor Maxine. “İlk aklıma gelen şey, Adrian’ın kaybolduğu tarihe ne kadar yakın olduğu oldu. O yılın eylülünde kaybolmuştu o da. Sadece üç ay önce.”

Peter Flack hakkında daha fazla bilgi bulmaya çalışması için Charlie’yle birlikte çalışacaklarına, benim de 2001’in aralık ayında, Flack ve büyükannesi Elizabeth Makepeace’in hayatını kaybetmesine neyin sebep olduğunu öğrenmeye çalışmam gerektiğine karar veriyoruz. Onun gibi ben de bütün taşların, bütün isim ve tarihlerin fotoğrafını çekiyorum.

Bu keşiflerin, Maxine’in hoşuna gittiği belli oluyor. Gözlerinde, o güne dek görmediğim bir ışıltı var. Belki de yıllar sonra bile olsa kocasına ne olduğunu öğrenebileceği ihtimali ona bu enerjiyi veriyor. Yan taraftaki mezar taşlarına bakmaya gidiyor; ben de telefonumun tarayıcısını açıp Flack ve büyükannesi hakkında hızlıca birkaç arama yapıyorum. Ama hiçbir sonuç çıkmıyor. Ya 2001 yılı, yerel haberlerin düzenli olarak internete yüklendiği dönemden önceydi ya bu haberler, erken dönem internetin ulaşılabilir bir köşesinde kalmışlardı ya da o kadar eski içerikler aile tarihi meraklılarından para alabilmek için belli bir ücret karşılığı bir yerlerde saklanıyordu. Ben o yıl on sekizime basmıştım ve internet öncesi günleri belli belirsiz şekilde hatırlıyordum; cebinden telefonunu çıkarıp dünyadaki herhangi bir sorunun cevabına anında ulaşamadığın zamanları hayal etmek artık zor geliyordu.

“Yürüyerek mi geldin?” diye soruyor Maxine, telefonuna bir şeyler yazarken. “İstersen seni eve bırakabiliriz.”

Charlie, üç kapılı beyaz bir Volkswagen’le Waverley Caddesi kapısında bizi karşılıyor. Maxine bana ön koltuğu açıyor. Araca

binerken kendi kendime, “Gri bir Volvo değil,” diyorum. Arabada temiz, hafif çiçeksi bir koku var ve bu etrafa, ön konsolda sallanan plastik bir papatyası olan küçük bir çiçeklikten yayılıyor. Benim Nissan’ın haliyle kıyaslanınca epey farklı görünüyor. Araba koltuk yükselticileri, bisküvi kırıntıları ve döşemeye yapışmış bir yıllık kuru üzümleler yok burada. Charlie, Clarendon Sokağı’na dönüp şehir merkezine doğru ilerlerken düşüncelerim o yarı unutulmuş mezarlığa ve evimizle bağlantılı iki ölüme dönüp duruyor. Bir kadın ve bir adam. *Bonnie ve Clyde*? Saçmalık. Kadın, onun büyükannesi; seksenlerinde ve ondan altmış yaş büyük. *Nerede* öldüklerini bile bilmiyorum; belki de artık aile evimiz olan yerin yakınında bile ölmemişlerdir.

Charlie sağa sinyal verip Maid Marian Yolu’ndan şatoya doğru döndüğünde, onlara adresimi vermemiş olduğumu fark ediyorum.

Yine de bir şekilde Park’a doğru ilerliyoruz.

“Size nerede oturduğumu söylemedim ki,” diyorum, öndeki iki koltuğun arasına eğilerek. “Nereden biliyorsunuz bunu?”

Maxine omuz silkiyor. “Elizabeth Makepeace’in ölüm belgesinde yazıyordu. Söylemiştim sanıyordum?”

Bizi aldığı andan beri tek kelime etmemiş olan Charlie, Regency Place’e doğru dönüyor.

“Buralarda bırakman yeterli,” diyorum ona. Beni, aile evimizin kapısına kadar bırakmalarını istemiyorum. “Teşekkürler.”

“Hiç sorun değil,” diyor Charlie omzunun üzerinden, numaralara bakarak. “Madem geldik, kapma kadar bırakalım.”

Yavaşlıyor ve sinyal verip girişe yanaşiyor. Burada bir haftadır yaşamamıza rağmen hâlâ evin bizim olduğu gerçeğine tam olarak alışamadım. Gösterişli kırmızı tuğlalar, normalin üç katı genişliğindeki bacalar, yarı ahşap alınlıklar ve kapının üzerindeki taşa oyulmuş tarih... Bunu ilk gördüğümüzde Jess’in dediği gibi “vay canına” dedirten bir manzarası var hâlâ evin.

Maxine iniyor ve ön koltuğu öne doğru çekerek benim de arka koltuktan çıkmamı sağlıyor.

“Demek burası?” diyor, eve doğru dönüp yavaşça başını sallayarak. “Çok güzel. Gerçekten çok güzel.”

“Hâlâ yerleşiyoruz. Alışma sürecindeyiz.”

Sanki oradan ayrılmak istemiyormuş gibi kaldırımda biraz oyalanıyor. Gözleriyle garaj yolunu, verandayı, geniş cumbalı pencereleri ve ön bahçedeki yaşlı meşe ağacını inceliyor. Sonra eğilip torpido gözünü açıyor, şeffaf bir kilitli poşet çıkarıp bana uzatıyor. Poşetin içinde köpek tasmaı, küçük kapaklı cep telefonu ve altı gün önce gizli bir kapının arkasında bulduğum pirinç anahtar var.

“Şeyi görebilir miyim?” diyor. “Her şeyi bulduğun yeri?”

Bakışları evi işaret ediyordu. Jess, çocuklarla birlikte içerideydi; hâlâ ona Maxine’den bahsetmemiştim. Ayrıca Dom’un arabası da garaj yolundaydı. Bize neredeyse tümüyle yabancı olan iki kişiyi eve getirdiğimi onlara açıklamak istemiyordum.

“Belki başka zaman?” diyorum. “İçerisi hâlâ tam bir karmaşı, açmamız gereken bir sürü eşya var. Kusura bakma.”

“Anlıyorum.”

“Peter Flack ve büyükannesi hakkında biraz daha bilgi bulalım. Sanki bir şeylere yaklaşıyoruz,” diyorum, elimi VW’nin tavanına vurarak. “Teşekkürler.”

Maxine, koyu kahverengi saçının bir tutamını kulağının arkasına atıyor. “Teşekkür etmesi gereken benim, Adam.”

“Neden?”

“Bana sorular sorduğun, en başında benimle iletişime geçtiğin için. Çoğu insan bu eşyaları çöpe atar, hiç umursamazdı. Ama *sen* atmadın. Ayrıca uzun zamandır Adrian’ın başına ne geldiğini bulmakla gerçek anlamda ilgilenen ilk kişi sen oldun. Çok uzun zamandır, Charlie ve benden başka kimse gerçekten umursamıyordu.”

Birbirimizle vedalaşıyoruz ve Maxine, oğlu Charlie'nin yanına geçip oturuyor. Beyaz Volkswagen'i, Regency Place'in ucundaki kavşağa kadar, sola dönüp köşeyi kaybolana dek izliyorum.

Eve döndüğümde Dom beni, arabasından boya, rulo ve örtüleri indirdiği holde karşıyor. Meraklı gözlerle bakıyor bana.

"Eee, kimdi o?"

"Kim?"

Dom bana, sanki zekâsına, kız kardeşine ve tüm evrene hakaret etmişim gibi hayal kırıklığı dolu bir bakış atıyor.

"Az önce seni eve bırakan gizemli kadın ve şoförü," diyor alçak bir sesle.

Ona bahane uydurmanın gereksiz olduğunu biliyorum. Bunun yerine, Maxine'in az önce bana verdiği şeffaf plastik poşeti havaya kaldırıyorum.

"Bu kimlik etiketindeki adres, o kadının Kimberley'deki evinin adresiymiş," diyorum. "O köpek, yirmi yıldan fazla süredir kayıp olan kocası tarafından eğitilmiş."

Ona, Maxine'le bağlantıya geçişimi kısaca özetliyorum ve bugünkü şehir mezarlığı ziyaretine kadar ilerleyen süreci anlatıyorum.

Ama Dom'a bunları anlatırken içimde, beni âdeta ayakkabıma girmiş bir taş gibi rahatsız eden bir his kıpırdanmaya başlıyor. Ancak şimdi, yüksek sesle dile getirdiğimde bu olanlara bir isim, bir biçim vermeye çalışıyorum. Charlie'nin tam olarak nerede oturduğumu bilmesi değil, son birkaç saattir canımı başka bir şey sıkıyor. Maxine'le ilgili bir şey. Son günlerde onunla olan mesajlaşmaları Dom'a gösterirken, kayınbiraderimin yüzünün aldığı kasvetli ifade âdeta benim düşüncelerimin bir yansımasını oluşturuyor.

Bu evin geçmişini araştırmak, etrafı gözlemlemek ve o gizli odanın içindeki keşfetmek tam bir haftamı almıştı. Yabancı

bir yerde, yalnızca dokunarak yönünü bulmaya çalışan kör bir adam gibi adım adım ilerlemiştim.

Fakat Maxine'in, edindiği bilgilerle bana dönüş yapması bir saati bile bulmamıştı.

Aslına bakılırsa, ona Elizabeth Makepeace hakkında mesaj atmamla, bana mezarlıkta buluşma teklifini getirmesi arasında geçen süre tam olarak kırk iki dakikaydı. Çok hızlıydı; onca bilgiyi bulmak, ölüm belgesini edinmek, mezarlığı ve on binlerce mezar taşının içinde o aile mezarını tespit etmek için fazlasıyla kısa bir zamandı bu. Ancak...

"Ancak..." diyor Dom. "Her şeyi başından beri biliyorsa, o farklı."

45

Dom sesini alçaltıyor.

“Bak, tek söylediğim, onunla daha yeni tanıştın. Kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, belki de görüldüğü gibi biri değildir,” diyor bana.

“Neden tüm bunları biliyor olsun ki?”

Dom tek kaşını kaldırıyor. “Dediğin gibi, o mezar yerini çok hızlı buldu.”

“Oğlu bilgisayar konusunda epeyce yetenekli. Herhalde böyle şeyleri kolayca araştırabiliyordur.”

“Sen öyle diyorsan, Adam.”

“Belki de böyle şeyler üzerinde biraz fazla düşünüyorum.”

“Belki de yabancılara karşı dikkatli olmakta haklısın,” diyor. Dom her zaman yeğenlerine düşkün bir dayı olmuştu ve perşembe günü Leah’ı okuldan eve kadar takip eden araba hikâyesinin onu hâlâ rahatsız ettiğini görebiliyordum. “Özellikle de şu sıralar.”

Ne yazık ki kolay olacağını sandığım internet araması uzun ve sinir bozucu bir saate dönüşüyor.

Elizabeth Makepeace hakkında internette neredeyse hiçbir şey olmadığını zaten biliyordum; yalnızca ölüm tarihini, yerini

ve defin tarihini kaydeden, pek bilinmeyen bir internet sitesinde adı geçiyordu. Peter Flack için daha fazla bilgi çıkmasını ummuştum, zira genç yaşta ölmüş olması onun dijital izinin daha belirgin olabileceği anlamına gelebilirdi. Ama onun adıyla yaptığım aramalar da aynı derecede sonuçsuz kalıyor.

Arama sonuçlarının hiçbirisi evimin eski sahibine ya da torununa ait değil.

İkisinin de yirmi yılı aşkın bir süre önce aynı gün ölmüş olduğu gerçeği, ne kadar çok bilgi ararsam o kadar önemsizleşiyor gibiydi. Eğer bu olay gerçekten bir anlam taşısaydı, bir şekilde dünyada bir iz bırakmış olmaz mıydı?

İşe yaramaz sonuç sayfalarında gezinirken aklımdan, her biri bir öncekinden daha tuhaf senaryolar geçiyor. Bir yangın, sel ya da ikisini de saatler içinde etkileyen bir gıda alerjisi? Bir trafik kazası? Uçak kazası? Gecenin bir yarısı eve giren hırsızın şiddete başvurması? Cinayet ya da intihar? Hayır. Öyle olsaydı, Maxine'in de dediği gibi, bu durum yerel hatta ulusal çapta ses getirecek kadar dikkat çekerdi.

Genel Kayıt Dairesi'nin portalına üye olup ikisinin ölüm belgelerinin kopyalarını satın alıyorum ancak belgelerin postayla gelmesi en az dört gün sürecek. Yine de yirmi üç yıl önce, aralık ayında o gün neler olduğunu öğrenmenin en hızlı yolu, yerel haber arşivlerinde bir şeyler bulmak olabilir. Bu yüzden şehrin merkez kütüphanesine e-posta atıp 2001 yılı aralık ve 2002 yılı ocak aylarına ait haber arşivlerine nasıl ulaşabileceğimi soruyorum. Beni şaşırtan şeyse, yalnızca yirmi dakika sonra gelen yardımsever cevap oluyor.

Mesajı okurken gülümsemeden edemiyorum. Derin bir bilgiye sahip, yardım etmeye hevesli bir yerel kütüphaneciye hayran olmamak elde değil. Ona teşekkür edip pazartesi sabahı için müsait ilk saat diliminde mikrofiş kayıtlarını incelemek üzere randevu alıyorum.

Kilitli poşeti çalışma odası olarak kullandığım yedek odaya götürüp ipotek belgelerinin altına, kilitli alt çekmeceye koyuyorum.

Küçük cep telefonunun şarjının neredeyse bittiğini fark edince masadaki prize şarja takıyorum. Ekranındaki orijinal fotoğraf ile Charlie'nin WhatsApp'tan gönderdiği geliştirilmiş versiyonu yan yana görünce, aradaki fark çok daha belirgin oluyor. Neredeyse iki farklı fotoğrafa bakıyormuşum gibi.

Görüntüyü incelerken aklıma kontrol etmem gereken başka bir şey geliyor.

Üst kata çıkarken, üzerine boya yaparken giydiği kıyafetleri giymiş olan Jess'le koridorda karşılaşıyorum. Gün boyunca neredeyse hiç görüşmemişiz gibi hissediyorum, yanağına küçük bir öpücük kondurup onu kollarıma alıyorum.

“Yemek hazır olmak üzere,” diyor. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Yine kendini gizli işler çevirdiğin o odaya kapatma bari.”

“Gizli şeyler değil, o...”

“Sadece takılıyorum sana,” diyor. “Gerçi Helena'yı bu konuyla ilgili sorguya çektiğini duydum.”

“Onu *sorguya* çekmedim.”

“Duyduğuma göre biraz öyle yapmışsın.”

“Sadece bu konuda bir şeyler bilip bilmediğini merak ettim, hepsi bu. Biraz kaçamak cevaplar veriyordu.”

“Muhtemelen nazik olmaya çalışıyordu. Herkes senin kadar kafayı takmıyor bu meseleye hayatım.”

Omuz silkiyorum. “Sadece gerçeği bilmek istiyorum. Evimde gizemli bir şeyler olmasından hoşlanmıyorum.”

“Yeter ki sonunda sana bir şey olmasın,” dedi. “MVI'de olduğu gibi.”

“Ah,” dedim, yüzümü buruşturarak. “Biraz sert oldu bu.”

Göğsüme özür diler gibi avucunu koyuyor. “Ama ne demek istediğimi biliyorsun hayatım.”

MVI Limited neredeyse on yıl önce çalıştığım bir şirketti. Müşteri faturalarını, hiç yapılmamış ve gereksiz yazılım geliştirme işleriyle şişiriyorlardı. Sorular sorduğum için işten çıkarılmış, yıllar sonra açılan bir davada haklı bulunmuştum. Ama bu karar çok geç gelmişti ve adaletsizlik hâlâ içimi acıtıyordu.

“Bu, onun gibi bir durum değil,” diyorum. “Hem onlar fazla fatura kesiyordu.”

“Ama o, senin bazı konulara fazlasıyla takılabileceğini fark ettiğim ilk zamandı.”

Jess haklı. Belki de işe odaklanmak yerine evle ilgili araştırmalara gömülmemin sebebi de buydu.

“Ben sadece çocuklarımızın güvende olmasını istiyorum. Hepimizin güvende olmasını.”

“Biliyorum.” Yanaklarıma hafif bir öpücük kondurdu ve kollarımın arasından sıyrılıp merdivenlere döndü. “Bunu Dom’la sonra konuşuruz.”

Coco, üçüncü kat merdiveninin başında uykulu bir şekilde kıvrılmış yatıyor. Başını okşayınca tembelce kuyruğunu sallıyor. Her şeyin başladığı o küçük odaya girip ahşap kapıyı açıyor, sonra da iki kez açıp kapıyorum. Bu hafta en az on kere odaya girip çıkmış olmama rağmen hâlâ kapının el işçiliğine hayran kalıyorum. Kapı öyle ustalıkla yapılmıştı ki yerini tam olarak bilmesem orada olduğunu yine zar zor anlardım.

Bu toz kaplı, gizli odada ışığı yakıp komodinin çekmecelerini açarak cüzdanı aramaya başlıyorum. Cüzdanın üzerinde bazı harfler vardı ama bunlar PF miydi –belki Peter Flack?– yoksa başka bir şey miydi emin olamıyorum. Eğer PF ise bu, Adrian Parish’in ortadan kaybolduğu yıl yaşanan bir başka erken ölümle kurulacak bir ilişki demekti. Daha doğrusu, ortadan kaybolduğu değil de öldüğü yıl. Aradan onca zaman geçtikten sonra, Maxine’in kocasının hâlâ hayatta olabileceğine dair gerçekçi hiçbir ihtimal yoktu ortada.

Ama çekmecedeki cüzdanı bulup yeniden açtığımda, hafızamın bana oyun oynadığını fark ediyorum. Solmuş gümüş baş harfler cüzdanın üzerinde olmasına karşın kafamdaki isimle uyuşmuyor: P değil, D harfi var karşımda. Baş harfler DF, PF değil.

Demek ki bu cüzdan Peter Flack'e ait değildi. Belki bir akrabasına aitti?

Kapalı kapının ardından hafif, boğuk bir ses duyuyorum.

“Adam?”

Koltuktan kalkarken başımı tavandan sarkan ampule çarpıyor ve elimle kapıya uzanmaya çalışıyorum.

Dom'un sesi tekrar duyuluyor. “Adam? Orada mısın?”

Kapıya doğru bir adım atarken bacağımı komodinin köşesine çarpıyorum.

“Bir saniye.”

Elim tokmağı buluyor ve kapıyı açıyorum. Parlak ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum.

“Jess, seni burada bulabileceğimi söyledi.” Dom, beyaz boya lekeleriyle kaplı kot pantolonuyla kapı aralığında beliriyor. “Demek zamanının yarısını burada geçiriyorsun? Kapıyı kapatıp içeride ne yapıyorsun?”

“Sadece cüzdana bir kez daha bakmak istedim. Bir de kapı kapalıyken buradan ses gelip gelmediğini kontrol ediyordum.”

Dom bana sorgularcasına bir bakış atıyor. “Belli ki aşağıdan sana seslendiğimi duymamışsın. Yemek hazır. Ve ben açlıktan ölüyorum.” Gitmek üzere arkasını dönüyor.

Eski cüzdanı komodinin üzerine bırakıyorum ve ışığı söndüren ipi çekerek küçük odayı tekrar karanlığa gömüyorum.

DEAN

İkisi için de yeterince balık ve patates kızartması vardı.

Bugünkü yardımına karşı en azından bu kadarını yapabiliirdi. O çocuk eşyalarını taşıırken yardım etmek zorunda değildi, anahtar işi hallolana kadar beklemek zorunda değildi, su yun açık olup olmadığını, elektriğin çalışıp çalışmadığını, radyatörün ısınıp ısınmadığını kontrol edene kadar yanında kalmak zorunda değildi. Dean çocuğun adını hatırlayamıyordu ama gönüllü çalışan biriydi; yani yaptığı işin karşılığında para almıyordu.

Ama balık ve patates kızartmasını herkes severdi.

İşler kötüye gittiğinde, hâlâ iyi insanların var olduğunu unutmak kolay olurdu. Yardım etmek isteyen insanların varlığını... Neler yaptığı ve kendisine neler yapıldığı konusunda kendini açmasını sağlayan rehabilitasyon görevlisi gibi. Veya bu küçük daire için ikinci el eşyaları taşıyan Transit'i süren, yük boşaltmasına yardım eden bu hayır kurumu gönüllüsü gibi.

Yeni yer fena değildi. Mutfak zemini yapış yapış olsa da duvarda kapkara küfler yoktu, buzdolabının arkasında fare pisliği yoktu, yatakta da çok fazla leke yoktu. Ocak yanın-

daki küçük dolap, yarım paket şeker ve birkaç paket hazır kahve haricinde boştu. Ama Dean'ın kot pantolonunun arka cebinde, cüzdanında hâlâ iki tane on sterlinlik banknotu vardı. Onları, dolabı dolduracak yiyeceklere harcayacaktı, başka hiçbir şeye değil. Üstelik makarna, sebze gibi doğru düzgün yiyecekler alacaktı. Abur cubur yok. Uyuşturucu yok. Bir daha alkol yok. Yepyeni bir başlangıç yapacaktı.

Burası, rehabilitasyon merkezinden daha iyiydi, son kaldığı yerdense kat kat iyiydi; gerçi bunu söylemek zor değildi. En önemlisi, onun nerede olduğunu bilmiyor olmasıydı. Yeni sevgilisinin de bilmiyor olması, o adamın kendini "büyük adam" olarak kanıtlamak için o psikopat tavırlarını yeniden sergilemek zorunda kalmaması...

Dean, yarım düzine plastik poşetten birinin içinden denetimli serbestlik mektubunu çıkarıp küçük masanın üzerine koydu. Onu, karnını doyurduktan sonra okumayı planlıyordu. Bu işler ona hiçbir zaman kolay gelmemişti; harfler sayfanın üzerinde sürekli kayıp giderdi. Kendi ismi olan Dean Fullerton'ın en üstte, büyük ve kalın harflerle yazılmış halini de harflerin sıralarını okuyarak değil, şekillerinin ve çizgilerinin açılardan tanıyabiliyordu.

Dolaptan iki tane kenarı çentikli tabak çıkardı, etrafta dolaşıp yeterince temiz görünen bir bıçak ve iki çatal buldu. Yeni evi kutlayacak ilk yemek olacaktı bu. Kâğıda sarılı paketlerden birini, bol tuz ve sirkeli, büyük boy patates kızartmalı morina balığını büyük tabağa koydu, sonra kendi paketini açmaya başladı. Patateslerin yağı, kâğıdın içinden sızıp parmaklarına bulaşmıştı bile.

"Yeterince tabağım var," dedi Dean, umut dolu bir gülümsemeyle. "İstersen burada kalıp yiyebilirsin."

Çocuk saatine baktı, sonra kapıya doğru dönüp bir an kararsız kalmış gibi göründü.

“Teşekkürler,” dedi sonunda. “Açlıktan ölüyorum.”

“Afiyet olsun.”

Çocuk, gülümsemesine karşılık verdi.

“Gerçi,” dedi çocuk, ön kapıya yönelerek, “önce bir şey almak için kamyonu gitmem lazım. Hemen gelirim.”

46

Akşam yemeğinde hamur içinde pişirilmiş etle patates püresi ve havuç, tatlı olarak da dondurma var. Yemekten sonra Dom, Callum’la dışarıda futbol oynamaya geçiyor, bense mutfağı toparlayıp Daisy’nin banyosunu hazırlıyorum. Suyun sıcaklığı tam ayarındayken onu çağırıyorum ama cevap vermiyor. Son zamanlarda, abisinin yatma saati onunkinden yarım saat geç olduğu için ilk yatağa giden kişi olmaktan pek hoşlanmıyor.

Tam onu aramak için aşağı inmeye hazırlanırken sesi, kendi odasından hafif ve anlaşılmaz bir şekilde geliyor. Kapısını iterek açıyorum.

“Banyo zamanı, Daze.”

Fakat küçük kızım, sanki oyuncak bebeklerinden biriyle konuşuyormuş gibi kendi kendine mırıldanmaya devam ediyor.

“Hadi gel,” diyorum, yatağın ucundan pijamalarını alarak. “Çabuk olursan Dom dayın sana iki tane hikâye okur.”

Daisy odanın köşesinde, geçen yıl abisinden devraldığı küçük kırmızı plastik masa ve sandalyede oturuyor. Masanın kenarlarına Playmobil figürleri sıralanmış, kalan her köşesindeyse boyama kitapları, kalemler, Lego parçaları ve iri plastik takılar var.

Ama kızım, bunların hiçbirisiyle oynamıyor. Onun yerine, elindeki oyuncak telefonu kulağına dayamış, bizim evden çalış-

tığımız günlerde Jess’le yanımda oturduğundan beri yaptığı gibi neşeyle bir şeyler geveleyip duruyor.

“Evet,” diyor. “Bir kedim ve bir köpeğim var, abimin de Bay Stay Puft adında bir hamsterı var, bir de kapımızın önünde bir kuş vardı ama o öldü.” Kısa bir duraklama oluyor. “Bilmiyorum. Üzücüydü.” Bir duraklama daha. “Hayır. Sevmiyorum.” Duraklama. “Sevmiyorum işte.”

“Daisy?”

Kızım sonunda bana dönüyor ve gördüğüm şey karşısında âdeta tokat yemiş gibi irkiliyorum.

Daisy, oyuncak telefonlarından biriyle konuşmuyor.

Kulağına, az önce çalışma masamda şarj olması için bıraktığım eski, kapaklı Motorola telefonu dayamış.

“Daisy?” Elimi uzatıyorum. “Ver o telefonu bana, lütfen.”

“Babam geldi,” diyor ahizeye ciddiyetle. “Banyo saatim geldi de.”

Küçük ekranı hâlâ parlayan telefonu bana uzatıyor.

“Kimsiniz?” diyorum. Kapaklı telefon hâlâ kızımın elinin sıcaklığını taşıyor. “Alo? Alo?”

Ama kulağıma yalnızca derin bir sessizlik geliyor. Ekrana baktığımda, kare biçiminde, üçe üç dizilmiş temel işlevlerin pikseli menüsünü görüyorum. Yeşil “arama” tuşuna basmak hiçbir işe yaramıyor.

“Kiminle konuşuyordun Daisy?”

“Noel Baba.”

“Gerçekten mi?” Kızım isteksizce başını sallayınca, “Orada gerçekten biri var mıydı, yoksa sadece oyun mu oynuyordun?” diye ekliyorum.

“Bu bir sır.”

Diz çökerek onunla aynı seviyeye geliyorum. “Bu telefonu nereden buldun tatlım?”

Omuz silkiyor. “Hatırlamıyorum.”

“Masamda mı buldun?”

“Hayır.” Alt dudağını büküyor. “Bu benim. Callum bana verdi.”

“Callum da mı kullandı bunu?” Menüleri hızlıca kaydırarak gelen aramalara ya da tuşlanmış numaralara bakıyorum ama yeni hiçbir şey görünmüyor. Bir yanımla bunun saçma olduğunu biliyorum; bu çok eski bir telefon ve bir şebekeye bile bağlı değil. Bu haliyle nasıl arama yapabilir ya da ona nasıl bir arama gelebilir? Ancak Charlie bir şekilde onu yeniden arama yapabilir hale getirdiyse ya da...

Hayır. Bu aptalca bir düşünce.

Kızım çoktan olayı unutmuş gibi görünüyor.

“Banyo yapmak *zorunda* mıyım?” Kendini dramatik bir şekilde yatağına bırakıyor. “Callum yapmak *zorunda* değil.”

Telefonu cebime koyup onu kucağıma alarak göğsüme dayıyorum. Kolları ve bacakları, oyuncak bir bebeğinki gibi sallanıyor.

“Callum da senden hemen sonra girecek, Daisy-Doo. Hadi bakalım.”

O akşam ufaklıkların ikisi de yatmadan önce hikâye dinlemek için dayıları Dom’u seçiyor ve Dom, ikisi de uyuyana kadar yanlarından ayrılmıyor.

Gece içkisini reddediyor; gece vardiyalarının yorgunluğunu hâlâ üzerinden atamadığını söylüyor ama bana anlamlı bir bakış atarak yarın arayacağını belirtiyor. Leah odasına çıktığında, ben de evin içinde bir tur atıp bütün kapıların kapalı ve kilitli olduğundan emin oluyorum. Arka taraftaki oturma odasıyla yemek odasındaki pencereler, hem bahar sıcaklığını hem de kuruyan boyanın keskin kokusunu dışarı atmak için açık bırakılmış. Onları da kapattıktan sonra Coco ve Steve’in mama kaplarını dolduruyorum.

Bir anlığına ön kapının yanında duruyorum, ışıkları teker teker kapatırken odalar gölgelerle doluyor. Burada bir haftadır

yaşıyoruz ama hâlâ burası bizim evimizmiş, *yuvamızmış* gibi hissettirmiyor. Daha çok kısa süreli kiraladığımız bir Airbnb gibi, gerçek hayatımıza dönmeden önce geçici olarak kaldığımız bir yer gibi hissettiriyor. Belki duvarlara kendi fotoğraflarımızı, raflara kendi kitaplarımızı yerleştirdiğimizde bu his değişir. Ve belki kendi payıma düşen kredilerin ödemesini tekrar yapabildiğimde.

Ailemin üzerindeki tehdidi ortadan kaldırdığımda...

Çocukların her birine tek tek bakıyorum. Hepsi derin uykuda. Sessiz. Güvende. Daisy, gece lambasının soluk mavi ışığında çok hafifçe horluyor. Ana yatak odasında Jess de uyumuş; nefesi derin ve yavaş, Kindle hâlâ kılıfının içinde, açık bir şekilde yanında duruyor. Kapağını sessizce kapatıp onu komodinin üzerine bırakıyorum.

Bana gelince, uykum pek de kolay gelmiyor.

Okumak durumu daha da kötüleştiriyor. Vakit gece yarısını çoktan geçmiş, yatağın baş ucundaki saatin parlayan kırmızı rakamları karanlıkta bana alaycı bir şekilde göz kırpmıyor. Sonunda dalıyorum ve yarım yamalak rüyalara dalıp çıkmaya başlıyorum; kendimi, inmesi imkânsız yükseklikte bir ağacın dallarında görüyorum. Sonra da kapısız bir odada; karanlıkta, her biri bana bakan birer kamera merceği olan kırmızı ışıkların yanıp söndüğü bir yerde. Sıçrayarak uyanıyorum ve Jess bir an huzursuzca kıpırdanıyor ama sonra tekrar yastığına gömülüyor.

Bir kez daha dönüp zihnimdeki karmaşayı susturmaya çalışıyorum. Eski odamızda, eski evimizde olduğumu hayal etmeye çalışıyorum. Her şeyin tanıdık olduğu o yerde...

Tam yeniden uykuya dalmak üzereyken o sesi duyuyorum.

Bir döşeme tahtasının gıcirtısı. Bir ağırlığın altında hafifçe yer değiştiren ahşabın sesi. Gecenin bu vaktine ait olmayan bir ses. Ne mutfak kapısını tırmalayan bir evcil hayvan ne de gördüğü kâbustan uyanıp ağlayan bir çocuk.

Bu kez, kâbus gerçekten buradaymış gibi.

Çünkü alt katta biri var.

Ses yeniden geliyor.

O gıcırtı. Basınç altında esneyen döşeme tahtasının çıkardığı bu ses hafif ve belli belirsiz bir ses olsa da bu eski evin derin, kapkara sessizliğinde yeterince yüksek duyuluyor.

Bir anda, sanki iki elimle elektrikli çite dokunmuşum gibi, şok olmuşçasına uyanıyorum. Karanlığa bakarak bekliyorum; sanki bu şekilde bir sonraki sesi daha net duyabilecek, nereden geldiğini anlayabilecekmişim gibi. Belki Leah tuvalete gidiyordur? Ama onun odasında ebeveyn banyosu var, bu yüzden de tuvalet için alt kata inmesine gerek yok. Küçüklerse gece karanlıkta dolaşmak yerine bana seslenir. Üstelik bu ses, kesinlikle alt kattan geliyor.

Antre fayans kaplı, mutfak ve kış bahçesi de öyle. Ahşap gıcirtısı, bu sesin salon, yemek odası ya da arka odadan geldiğini ifade eder.

Veya merdivenlerden.

Kafamda kırmızı şarabın şimdiden yarattığı akşamdan kalmalıkla yatağın içinde doğrulup ince yazlık yorgani bacaklarımın üzerinden atıyorum. Eski evimizde, bir komşumuzun gece vakti ailesi uyurken evine hırsız girdiğini duyduktan sonra, ya-

tağın yanında eski bir sandalye bacağı bulundurmayı alışkanlık haline getirmiştım. Fakat ona hiç ihtiyacım olmadığından, toz tabakasıyla kaplanıp bir yığın okunmamış kitabın arasında kalmıştı. Yine de o sandalye bacağının orada olduğunu bilmek iyi hissettirirdi. Ne olur ne olmaz.

Karanlıkta elimi uzatıyorum ama parmaklarım yalnızca yatak odasının buz gibi, dümdüz duvarını buluyor.

O an, bu derme çatma silahımın hâlâ garajda, kitaplarım ve yatak odasındaki diğer eşyalarla birlikte kolilerin içinde olduğunu fark ediyorum. Başka bir şey arayacak vaktim de yok. Tek yapmam gereken, onlar yukarı çıkmadan önce merdivenlerin başına ulaşmak. Kalbim göğüs kafesimin içinde şiddetle atarken yatağın etrafında dikkatle ilerliyorum; parmak uçlarım metal karyolanın serinliği üzerinde kayıyor. Gardıroba, sonra kitaplığa uzanıyorum ve elim, yatak odasının pürüzsüz kapı koluna ulaşıyor.

Bir anlığına, kapının diğer yanında, Daisy'nin gördüğünü söylediği o hayaletin durup durmadığını merak ediyorum. Bizi eski aile evinde rahatsız etmek isteyen, gezgin bir ruh mu acaba bu?

Saçmalama, diyorum kendi kendime. *Saçmalamayı bırak.*

Yan tarafımda sıkılı halde duran yumruğumla kapıyı hızla açıyorum.

Sahanlık boş görünüyor.

Ne hayalet ne de bir insan... Hiç kimse yok. Sahanlık da yatak odası kadar karanlık, sadece sağ tarafta merdiveni belli belirsiz seçmemi sağlayan ince gri çizgiler var.

Yakınlardaki ışık düğmesini bulmak için karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum ve kendimi, 100 watt'lık ampulün bir anda patlayan aydınlığına hazırlıyorum. Sıcak soluklarım boğazımdan hızlı hızlı çıkıyor. Kaslarım gergin; kavga etmeye, direnmeye hazırım, ailemin uykuda olduğu bu kata kimsenin ulaşmasına izin vermeye niyetim yok.

Işığı yakmak üzere düğmeye basıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Düğmeye boş yere iki kere daha basıyorum ama zifiri karanlık değişmiyor. Daha yeni takılmış olan ampul patlamış olamaz herhalde? Sol elimi önüme uzatarak dikkatle banyonun kapısına doğru ilerliyorum ve kapının yanındaki düğmeye dokunuyorum.

Tık. Hiçbir şey olmuyor.

Temkinli adımlarla bir sonraki kapıya, yani Callum'un odasına doğru ilerliyorum. Kapıyı yavaşça aralayıp yatağına yaklaşıp nefes alıp verişlerini dinliyorum. Coco, yatağın ucuna kıvrılmış ama yaşlı kulakları olup bitenlerden habersiz. Bir sonraki odada, Daisy'nin küçük mavi gece lambası da tıpkı diğer her şey gibi sönmüş olmasına karşın kızım, her gece yatağına götürdüğü müslin beze gömülmüş halde uyuyor. Usulcacık horultusunu işitebiliyorum.

Merdivenlerin başına geldiğimde aşağıdaki gölgelere bakıyor, alt kattan gelebilecek en ufak bir sesi dahi duyabilmek için kendimi zorluyorum. Alt kattan arada bir gelen ve hafif bir tıkırtı ya da tıklamayı andıran bir ses var. *Sadece araba anahtarlarını al ve git,* diye geçiriyorum içimden. *Ne istiyorsan al ve ailemi rahat bırak. Çünkü eğer merdivenlerden çıkmaya kalkarsan, eğer o çizgiyi geçersen birimiz yaralanacağız.*

Işığa, nasıl olursa olsun *bir tür* ışığa ihtiyacım var. Gözlerim sonunda karanlığa alışmaya başlıyor ve siyahla farklı tonlardaki koyu grileri ayırt edebiliyorum. Ana yatak odasına geri dönüyor, komodinine uzanarak telefonumu arıyorum. O sırada başka bir şeyi fark ediyorum: Radyo-alarm saatimin ekranı da gitmiş. Kırmızı rakamlar yok. Hiçbir şey yok.

Ya bodrumdaki elektrik şalteri atmış ya da...

Ya da birisi elektriği kesmiş.

Telefonumu buluyor, güç düğmesine basarken ekranın parıltısı gözlerimi kamaştırıyor. *Hadi, hadi...* Telefonun açılmasını beklerken yatağın, eşimin yattığı tarafına yöneliyorum.

“Jess!” diye kısık ama boğuk bir sesle fısıldıyorum. “Jess! Uyan!”

Kımıldamıyor bile.

Adını tekrar, bu kez daha yüksek sesle söylüyor, elimle bacağına hafifçe dokunuyorum.

Sonunda başını çeviriyor ve gözleri telefonumun ışığında kıslıyor.

“Ne?” Başını ışıktan uzağı çeviriyor. “Çok parlak bu.”

“Jess, beni dinle.”

“Kapat şunu.”

“Aşağıda biri var ve elektrikler kesik. Kontrol etmeye gideceğim tamam mı?”

“Bekle, ne?” Sesi hâlâ uykulu. “Ne oluyor?”

“Burada kal,” diye tekrarlıyorum, kendi telefonunu başucundan alıp eline veriyorum. “Polisi ara.”

“Ne... Kim var?”

“Sen ara. Uzun sürmez. Yatak odasının kapısını kimseye açma.”

Kapıyı arkamdan çekerken telefonum, açıldığını bildiren dört notalık melodi sesini çıkarıyor. Ekranda, geçen yılbaşında Jess ve üç çocukla çekildiğimiz fotoğraf beliriyor, üzerine de o tanıdık uygulama ikonları diziliyor. Fener uygulamasını seçip ışığı etrafa tutuyorum; sert beyaz ışığın önünden vahşi gölgeler kaçışıyor. Her şey karanlıkta, gecenin köründe bambaşka görünüyor. Henüz sadece bir haftadır yaşadığımız bu ev, sanki hâlâ başkasına aitmiş gibi hissettiriyor.

Derin bir nefes alıp merdivenlerden inmeye başlıyorum, gece havası omuzlarımda soğuk bir örtü gibi. Üzerimde sadece iç çamaşırım var ve kendimi her adımda daha savunmasız, daha açıkta kalmış gibi hissediyorum. Başımdaki kırmızı şarap zonk-laması her geçen saniye daha da kötüleşiyor.

“Hey?” Merdivenin yarısına geldiğimde duruyor, telefonumun ışığını etrafa gezdiriyorum. Gölgele içinde gölgele görü-

yorum, sokaktaki eski tip gaz lambalarından süzülen zayıf bir ışık hüzmesi var... “Polis yolda,” diyorum.

Jess’in aramayı çoktan yapmış olduğunu umarak, bir yanıt bekliyorum. Kendi düzensiz soluk seslerimin üzerine çıkabilecek bir ses duyabilmek için kulaklarımı zorluyorum.

Sessizlik.

Holün fayansları, çıplak ayak tabanlarıma buz gibi geliyor.

“Hey?” Sesim, yüksek tavanlardan yankılanarak bana geri dönüyor. “Orada olduğunu biliyorum.”

Oturma odasından çok hafif bir ses geliyor. Kumaşın ten üzerinde kayışı mı yoksa ahşap parke üzerindeki hafif bir ayak sesi mi bu?

Buldum seni.

Holde, en yakınımıdaki ışık düğmesine uzanıyorum ama o da çalışmıyor. Hemen yanında, Callum’un futbol maçlarına giderken kullandığım golf şemsiyesi köşeye dayanmış halde duruyor. Kalbim o kadar hızla atıyor ki sanki boğazımdan dışarı fırlayacak; ağzımın içi ölü yapraklar gibi kupkuru. Sağ elimde kocaman şemsiyeyi sallayarak, telefonumun ışığını oturma odasına doğru tutuyorum. İki adım atıp içeriyi tarıyorum, ışığı sağa sola tutuyorum ve gölgeler sıçrayıp dans ediyor, şöminenin üzerindeki aynadan yansıyan ışık gözümü alıyor. Tekrar sola döndüğümde yerde ani bir hareket...

Odada kimse yok. Sadece, sarı gözleri şaşkınlıkla bana bakan Steve var. Kuyruğu zar zor görünen küçük bir farenin kalıntıları pençesinin altında sıkışmış.

“Tanrım,” diye fısıldıyorum. “Lanet kedi.”

O yeniden avına dönerken ben de yavaşça hole geri çıkıyorum. Kedi ortalıkta dolaşıyor olabilir ama bedeni, yukarıdan duyduğum o sesleri çıkaracak kadar ağır değil. Burada biri *var*, bundan eminim. Karanlıkta olmak isteyen biri.

Mutfaktan sonra lavaboya gidiyorum, şemsiyeyi yere koyu-

yorum ve el fenerinin ışığını kurutma rafına tutuyorum. İşte. Elim bir merdaneye uzanıyor.

Polis yolda olmalı. Ama cumartesi gecesi muhtemelen şehir merkezindeki barlardan, meyhanelerden taşan sarhoşlarla uğraşıyorlardır. Bu düşünce beni bir an durduruyor. Ya polis on dakikada gelirse? Yirmi dakikada? O zaman ne olur?

Işıkları yeniden açmam lazım.

Kiler kapısı aralık duruyor. Kapıyı biraz daha açıp üst basamağı bulmak için ayağımı temkinle uzatıyorum. Merdiven tozlu, soğuk taştan yapılmış ve kenarları zamanla aşınmış; evin bu yerin altındaki bölümünde duvarlar çıplak ve yer yer dökülen tuğlalardan oluşuyor; ev ilk inşa edildiğinden beri kimse buraya dokunmamış, etraf hiç değişmemiş gibi hissediliyor.

Aşağı inerken beni nemli, bayat bir hava karşılıyor. Yıllanmış toprak, pas ve çürüme kokusu... Ama içinde hafif bir koku daha var. Nedir bu? Tatlı, mis gibi bir koku; tıraş losyonu mu, parfüm mü? Kısa merdivenlerin sonuna geldiğimde, başımı çarpıp durmamak için eğilmek zorunda kalıyorum. Eski kiler üç tane zifiri karanlık bölmeye ayrılmış; ışık açıkken bile ürkütücü görünen bu kilerler, telefon fenerimin titreyen gölgeleri arasında tam bir korku filmi sahnesini andırıyor. Yine de merdaneyi sağ elimde sımsıkı kavrayarak her birine ışık tutuyorum. Sadece örümcek ağlarına bulanmış ıvır zıvır, eski kutular, boya tenekeleri, paslanmış metal bahçe sandalyeleri çıkıyor karşıma.

Elektrik kutusu üçüncü bölmede, duvara monte edilmiş, şeffaf plastik kapaklı iki karışık bir panelin içinde. Omzuma bir şey düşüp çıplak kolumdan *tık-tık-tık* diye aşağı doğru koşmaya başlayınca irkiliyorum.

Bir örümcek. Sadece karanlığın içinde gözden kaybolan bir örümcek.

Paneldeki ana şalter, “kapalı” konumuna getirilmiş. Onu yukarı çekerek “açık” konuma getiriyorum; ardından da alçak

kirişlere başımı çarpmamak için eēilmeye devam ederek diēer tüm anahtarları tek tek sıfırlıyorum. Her yer h   zifiri karanlık; en yakın ıřıēın dēmesi, kiler merdivenlerinin tepesinde.

Tam basamakların yarısına gelmişken, yukarıdan gelen bir ayak sürtünme sesi, bir menteşe gıcirtısı duyuyorum.

Feneri yarı açık kapıya doēru tutuyorum. Kr edici parlak bir ışık patlamadan hemen önce, yalnızca gözleri açıkta bırakan bir kar maskesiyle birlikte bir figürün siluetini seçebiliyorum ve ardından aēır bir botun tabanı gēsmdeki havayı söküp alıyor. Yere düşüyorum. Telefon elimden fırlarken ışık bir an dönerek parlıyor, ardından kilerdeki sert tuēla zemin hızla üzerime doēru...

III. BÖLÜM

Sözde uzmanların yanlış bildiği o kadar çok şey var ki. Bizim toplumun uçlarında yaşadığımızı, hepimizin sorunlu ailelerden geldiğini, günlük hayatı idare edemediğimizi söylüyorlar. Eninde sonunda yaptığımız şeyin baskısı altında ezilip çökeceğimizi, böylece kalabalığın içinden sıyrılıp yakalanabileceğimizi iddia ediyorlar.

Bu yanlış.

Neden mi? Çünkü bu teoriler resmin tamamını görmüyor. Sadece bizim gibilerden, yani yakalananlardan oluşan belirli bir alt kümeye dayanıyorlar.

PAZAR

Paramedik gözlerime ışık tutuyor.

Söylediğini yapıyor, elinde soldan sağa, sağdan sola gidip gelen ışığı gözlerimle takip ediyorum. Mutfaktaki bir sandalyede oturuyorum; kollarımdaki kesikler ve morluklara, burkulan sol bileğime, göğsümdeki eziklere ve sırtımdaki kızarıp tahriş olmuş deriye bakması için sabahlığımı belime dek çekilmiş.

Ancak görevlinin asıl endişesi kafa travması.

Kafamın arkasında dinmek bilmez bir zonklama var; sanki içeride bir şey patlamak üzereymiş gibi. Geriye doğru düşüşümü, daha doğrusu itilişimi, bodrum merdivenlerinden bir tekmeye geriye savruluşumu anımsıyorum. Havada tutunacak ya da düşüşümü yavaşlatacak hiçbir şey olmadan asılı kalmanın verdiği o mide bulandırıcı hissi, ardından sert tuğla zemine çarptığım anda yaşadığım kısa ama şiddetli acı patlamasını hatırlıyorum ve sonrası hiçlik. Gözlerimi açtığımda üzerime vuran dayanılmaz parlak ışık, yanağıma yapışmış toz ve kan; başımın arkasından sıcak, kırmızı dalgalar halinde yayılan tarifsiz bir acı. Jess'in, yanı başımda diz çökmüş halde, her şeyin arasından bana ulaşan umutsuz sesi...

O aşığı inip ışıkları açtığı ve adımı seslenerek bana doğru ilerlediğı sırada maskeli saldırgandan eser yoktu. Sadece bilinci- ni yitirmiş, sırtüstü, bodrumun zeminine uzanmış halde yatan ben vardım. Kafama kriket sopasıyla vurulmuş gibi hissederken Jess adımı tekrar tekrar söylediğı sırada yavaş yavaş kendime gelmeye başladım.

Polis çoktan gelip gitmişti; mavi ışıklar ve cızırtılı telsiz sesleri eşliğinde gelen ve son derece yorgun görünen iki memur, hâlâ etrafta saklanan biri olup olmadığını anlamak için evi ve bahçeyi kontrol etmişti. Paramedikler, ancak polis içeride her şeyin güvenli olduğunu söyledikten sonra içeri girebilmiş, ardından memurlar şehir merkezindeki bir olaya çağrıldıkları için apar topar ayrılmışlardı. Gündüz vardiyasından bir meslektaşlarının, önümüzdeki kırk sekiz saat içinde ifade almak için geri döneceğini söylemişlerdi. Evimizin önünde polis arabası olmayınca, Jess aşığı kattaki bütün ışıkları yakmıştı; sanki aydınlık tek başına, gece yarısı bana saldıran o kişinin geri dönmesini engelleyebilirmiş gibi.

Callum, yeşil tulumları içinde sakince çalışan iki paramediğe, sanki başka bir gezegenden gelmiş uzaylılarmış gibi bakıyordu. Leah ise kaşları endişeyle çatılmış halde mutfak masasının yanında oturuyordu. O kadar şaşırmıştı ki uyanınca telefonunu bile yanma almayı unutmuştu. Tuhaf bir şekilde, her şey olup biterken uyumaya devam eden yalnızca Daisy olmuştu. Polisin gelişi ve gidişi, paramediklerin kocaman çantalarıyla mutfığa gelişi, Jess'in herkes için çay, kahve ve sıcak çikolata hazırlamak için su kaynatması... Derin uykuda olan küçük kızım bunların hepsini kaçırmıştı.

Adının Farida olduğunu öğrendiğim paramedik, kalem ışığını kapatıp ekipman yeleğinin cebine koyuyor.

“Adam?” diyor, mavi eldivenli elini dikkatle başımın yanma koyarken. “Bugün günlerden ne?”

“Ee... Cumartesi.” Başımı buzdolabındaki takvime çeviriyorum ve bu hareket, kafamın içine yepyeni bir acı dalgası gönderiyor. “Hayır, bir dakika... Bugün pazar. Şu anda pazar sabahı olmalı.”

Yanımda duran meslektaş, başımdaki yarayı hızlı ve pratik bir şekilde temizliyor ve ben her acıyla irkildiğimde özür diliyor. Başımdaki yarayı sargı beziyle bandana gibi kat kat sarıyor, ardından medikal bantla sabitliyor.

Pansumanı bitirdiğinde Farida parmak uçlarıyla nazikçe bastırarak başımın diğer tarafını kontrol ediyor. “Peki, yaşadığınız sokağın adı ne?” diye soruyor.

Gözlerimi kırıştıtırıp doğru cevabı bulmaya çalışıyorum. “Regency... Place.”

Kulaklarımın arkasını yokluyor; sanırım kafamın arkasındaki yaradan başka bir darbe izi olup olmadığını kontrol ediyor. Sonunda ellerini indirip tekrar sandalyeye oturuyor.

“Bayağı kötü bir darbe almışsın, Adam. Ön muayeneni yaptım, dıştaki yarayı da sardık ama seni Queen’s Medical Centre’da tam anlamıyla kontrol ettirmek istiyorum tamam mı? İstersen bir dakika içinde yanma birkaç parça giysi al, ayaklarına da bir şeyler giy de seni götürelim...”

“Hayır,” diyorum, sabahlığı tekrar omuzlarıma çekerken. “Bu gece olmaz.”

Bana sorgulayan bir bakış atıyor. “Elbette seni zorla götüremem ama bunu şiddetle tavsiye ediyorum. Orada seni çok daha detaylı bir şekilde muayene edebilirler, gerekirse tomografi çekerler. Özellikle kafa travmalarında tedbiri elden bırakmamak lazım.”

“Bu gece, tüm bu olanlardan sonra ailemi yalnız bırakmam,” diyorum ve bodrum kapısına doğru belirsiz bir el hareketi yapıyorum. “Hep birlikte gitmemiz de imkânsız.”

“Adam?” diyor Jess usulca. Bana iki parasetamol ve bir bar-

dak su uzatıyor. “O haklı. QMC’ye gidip tam bir muayeneden geçmelisin.”

Başımı iki yana sallıyorum ve bu hareket kafamın içine yeni bir acı dalgası gönderiyor.

“Sabah Dom’u ararım, buraya gelip beni götürür. Ama şu an, dışarısı hâlâ zifiri karanlıkken hiçbir yere gitmiyorum.” Çocuklar hâlâ odada olduğundan, gitmek istemememin asıl sebebi olan davetsiz misafirin geri dönme ihtimalini dile getirmiyorum. “Hem pazar sabahı saat ikide acil servis tıklım tıklım sarhoş insan dolu olur. Sıra muhtemelen kapıdan taşıyordur ve sabaha kadar da bana sıra gelmez.”

Farida eşime, “Bununla ne yapabiliriz ki?” dercesine bakıyor ama yine de yeşil çantasına ekipmanlarını yerleştirmeye başlıyor.

“Karar senin,” diyor omuz silkerek. “Ama Queen’s’e gitmeni şiddetle tavsiye ederim, ister yoğun olsun ister olmasın.”

“Gideceğim,” diyorum. “Sabahleyin.”

Jess, Farida ve meslektaşını kapıya kadar uğurluyor. Onların kendi aralarında kısık sesle; bol dinlenmekten, ağrı kesicilerden ve bileğim için askı kullanmam gerektiğinden, ayrıca *mide bulantısı*, *baş dönmesi* ve ışığa hassasiyet gibi kötüleşme belirtilerine karşı dikkatli olmam gerektiğinden söz ettiklerini duyuyorum.

Yavaşça ayağa kalkıp telefonumu mutfak tezgâhından alıyorum. Bodrumda zemine çarptığı yerde, ekranda çapraz bir örümcek ağı biçimli çatlak oluşmuş. Ekranda hâlâ Jess’ten gelen yedi cevapsız çağrı görünüyor. Bodrum katında ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum; Jess en fazla beş dakika diyor ama bu, davetsiz misafirin kaçması için fazlasıyla yeterli bir süre olmuştur. Arka kapıya bakıp zorlanıp zorlanmadığını, camın kırılıp kırılmadığını kontrol ediyorum. Fakat kapı, birkaç saat önce yatmaya çıktığımda bıraktığım gibi duruyor. Ön kapı ve teras kapısı da aynı durumda; bunu da isimlerini şimdiden unuttu-

ğum iki polis memuru kontrol etmişti. Cüzdanım, dizüstü bilgisayarı ve araba anahtarlarım hâlâ mutfak tezgâhında duruyor, hiçbirine dokunulmamış.

Paramedikler gittikten, Leah da Callum'u yukarı çıkarıp yatırdıktan sonra Jess, o zamana kadar takındığı güçlü duruştan vazgeçiyor. Başını öne eğip dudaklarını birbirine bastırmış halde karşımda duruyor ve birden gözleri dolu dolu oluyor.

Elimi koluna koyuyorum. "Hey. Ne oldu?"

Başını iki yana sallıyor, sabahlığının koluyla gözlerini siliyor.

"Ben... şey sandım..." Sesi yavaşça kısılıyor.

"Söyle," diyorum. "Sorun değil."

"Öldün sandım," diyor sessizce. "Telefonunu arıyordum ve evin alt katlarından bir yerden çaldığını çok hafifçe duyabiliyordum ama sesi çok uzaktan geliyordu, sanki yerin altındaydı. Telefonu açmıyordun ve polis hâlâ gelmemişti, hiç gelmeyecekler sandım. Seni arayıp durdum, sonra mutfığa indim, bodrum kapısının aralık olduğunu gördüm. Işıkları açtım, aşağıya baktım ve merdivenlerin dibinde dümdüz uzanmış bacaklarını görebildim. Yanına indiğimde öyle solgundun ki... Kan da vardı ve ben onun..."

Kollarımı ona doluyorum. "Sadece kafama bir darbe aldım. Biraz acıyor ama daha kötülerini de yaşadım."

"Ne zaman?"

"Ragbi oynarken."

Jess burnunu çekiyor. "Yalan."

"Tamam, belki bu kadar kötü değildi ama daha önce de beynin sarsıntısı geçirdim. İyiyim ben."

Jess başını göğsüme yaslıyor ve mutfakta, sıcaklığını bedenimde hissederek bir süre öylece duruyorum. Birbirimize sarıldıkça, bedenimin her yanına yayılmış olan acı biraz arka plana çekiliyor.

"Ya sen burada olmasaydın?" diyor alçak sesle. "Ya yukarı çıkıp çocuklardan birinin odasına girseydiler?"

“Girmediler ama,” diyorum sırtını okşayarak. “Artık gittiler. Hepimiz iyiyiz, güvendeyiz.”

Bana bakıyor. “İyi *değiliz*. Seni öldürebilirdi.”

“Sanmıyorum, planı o değildi. Bence sadece onu şaşırttım.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun anlamıyorum,” diyor Jess sonunda. Kollarımın arasından geriye çekilip tezgâhın üzerindeki kutudan bir kâğıt mendil alıyor, gözlerini ve burnunu siliyor. “Bütün bunlar o aptal gizli oda ve bulduğun şeylerle mi ilgili? Bir hırsız gece yarısı evimize giriyor ama hiçbir şey almıyor öyle mi?”

“Sanırım... aradığı şeyi bulamadı.”

“Adam, neden hâlâ benden bir şey saklıyormuşsun gibi hissediyorum?” Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturup yeniden tezgâha yaslanıyor. “Bana söylemediğin şey ne? Tüm bunlar birbiriyle bağlantılı değil mi?”

Karımın o güzel yüzüne, ağlamaktan kızarmış gözlerine bakıyorum. Dünyada bana en yakın olan, beni herkesten iyi tanıyan kişi o. Ve ben ondan şeyler sakladım. Ona gerçeğin tamamını söylemedim. Oysa Jess, bundan daha fazlasını hak ediyor. Her şeyi bilmeye hakkı var.

“Evet,” diyorum. “Sanırım öyle.”

49

Karıma her şeyi anlatıyorum.

Mutfak masasında karşısına oturarak ona Adrian Parish ve Maxine'i, sonra da Kimberley'deki evlerine gidişimi anlatıyorum. Ayrıca Elizabeth Makepeace ve Peter Flack'ten, eski Rolex saatten ve onu kuyumcudan satarak kazandığım paradan da bahsediyorum.

İşimi kaybettiğimi de söylüyorum.

Jess elini benimkilerin üzerine koyup hafifçe sıkıyor. Kaşlarının arasında bir endişe çizgisi belirliyor. Böylesine büyük bir sırrı ondan sakladığım için duyduğu öfke, şimdilik yerini tamamen şefkate bırakıyor.

"Üzgünüm, Adam," diyor. "Bu çok kötü. O sefil herifler seni zaten hiç takdir etmemişlerdi."

"Doğru."

"Ama bu olduğunda bana söylemeliydin."

"Taşınma hazırlıklarımız yeni bitmişti, tüm sözleşmeler imzalanmıştı, yeni ipotegin ilk ödemesi çıkmak üzereydi ve seni daha fazla strese sokmak istemedim." Ilık çaydan bir yudum alıyorum. "Keşke o lanet telefon numarasını hiç bulmasaydım."

"Onu bulan bendim," diyor sessizce. "İlk arayan da... Hatır-

lasana? Bunu sadece eski bir gizem sanmıştık. Geçmişten gelen küçük bir esinti.”

“O zaman keşke o telefonu bulur bulmaz çöpe atsaydım.”

“Sence bu, çalman malları geri almaya çalışan biri mi?”

“Bundan fazlası olmalı. Saat dışında, geri kalan eşyalarla ne işleri olabilir ki?”

Jess başını iki yana sallıyor ve yeniden gözyaşlarını öfkeyle siliyor. “Bundan nefret ediyorum, Adam. *Nefret ediyorum*. Sürekli izleniyormuşuz gibi geliyor bana, sanki bir fanusun içinde yaşıyoruz. Bütün bunlar aptal bir kol saati için. Neden birkaç günlüğüne buradan gitmiyoruz?”

“Nereye gideceğiz?”

“Bilmiyorum. Dom’un evine?”

“Onun sadece bir misafir odası var.” Bunu yumuşak bir sesle söylüyorum. “Annemlerse iki saat uzakta.”

“O zaman bir otel bulamaz mıyız? Ucuz bir yer?”

Göğsümde bir utanç balonu giderek büyüyor ve kendi başarısızlığıma, en çok da bilmeden kapımıza getirdiğim tehlikeye duyduğum öfkenin sıcaklığını hissediyorum. En önemlisi de farkında olmadan kapımıza getirdiğim tehlikeydi; dünyada her şeyden daha çok önemsedğim dört kişi için bir tehlike unsuru bu. Artık bu, yeni evime karşı duyduğum o basit merakın, gizli oda hakkında daha fazla cevap aramayı haklı çıkarabilecek her şeyin çok ötesine geçmişti. Artık buna bir son verme zamanı gelmişti.

“Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum,” diyorum karıma.

“Ne yapılması gerektiğini...”

“Çocukları birkaç gün okula göndermesek?” diye atılıyor Jess aniden. “Durumun ne olduğunu öğrenene kadar. Ben izin alırım, hepimiz burada güvende kalırız. Bu arada kilitleri değiştirir, alarmı yaptırır, polis geldiğinde gece olanları anlatırız. Sonra ne yapacağımıza karar veririz. Ne dersin?”

“Bundan daha iyisini yapabilirim,” diyorum. “Bunun bir yolu olmalı. Her şeyi düzeltmenin, hepsini ortadan kaldırmanın.”

Bütün bunlar *her neyse*, hepsini başlatan bendim. Her şeye bir son verecek olan da ben olmalıydım.

Çünkü işleri yoluna koymanın bir yolu vardı. Elbette vardı.

Dom o pazar sabahı da erkenden geliyor ve beni Queen’s Medical Centre’daki acil servise götürüyor. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmuyor ve ondan bana doğru yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Çenesi sıkıca kilitlenmiş gibi. Bana, o gece eve giren kişiye, yeğenleri ve kız kardeşinin karşı karşıya kaldığı tehlikeye ve bunu durduramamış olmama öfkeli.

Acil servis kalabalık; göz altları uykusuzluktan çökmüş personel hâlâ gece boyunca biriken hastalarla uğraşıyor. Sandalyelere yayılmış ya da yere uzanmış bu insanların büyük çoğunluğu, şehir merkezinde içki içip kavga eden ya da bir yerlerde düşen kişilerden oluşuyor. Bekleme alanındaki yoğun çamaşır suyu kokusunu, arada keskin bir kustumuk kokusu âdeta delip geçiyor.

Dom bana, otomattan aldığı çayı veriyor ve ben de ona her şeyi anlatıyorum. Hepsini. Bir sonraki hamlemi söylediğimde kaşlarını kaldırıyor ama beni caydırmaya çalışmıyor.

“Anlamadığım şey, seni en başta nasıl buldukları,” diyor. “Evi nasıl buldular?”

“Jess o numarayı ilk aradığında telefon sinyalinden olabilir mi? Onu bir şekilde takip etmiş olabilirler mi?”

Dom başını iki yana sallıyor. “Bunu sadece polis yapabilir. Ya da istihbarat servisleri. Taşınmadan önce ev bir süre boştu değil mi?”

“Yaklaşık bir ay boyunca,” diyorum. “Önceki sahibi bir bakım evine taşındı, oğlu da evi boşalttı.”

“Ama... Eğer istedikleri şey bu antika saat ya da her neyse, ev boşken girip almak çok daha kolay olurdu.”

Çaydan bir yudum alıyorum. Çay koyu ve acı, ayrıca plastiğimsi bir tadı var.

“Bu da gizli odadan haberdar olmadıklarını gösteriyor,” diyorum. “Ben onlarla iletişime geçmeden önce tabii.”

“Aynen öyle,” diyor Dom, kahveden bir yudum alırken yüzünü buruşturuyor. “Biliyor musun, eğer onlar seni bulabiliyorsa, sen de onları bulabilirsin. Onlara istedikleri ya da istediklerini *sandıkları* şeyi verip nerede olduklarını öğrenebilirsin. *Kim* olduklarını ortaya çıkarabilirsin.”

Önümüzde öldürmemiz gereken çok zaman var. Muayenem ancak öğleye doğru tamamlanıyor ve taramaya gönderiliyorum. Yaralarımın tekrar temizlenip dikilmesi, güçlü ağrı kesiciler ve bileğim için ince bir askıyı da içeren bir reçete yazılması iki saat daha sürüyor.

Dönüş yolunda, B&Q'ya uğrayıp mutfak kapısı ve ön kapı için iki yeni sürgü kilidi satın alıyorum. Yarın hem kilitleri değiştirmesi için bir çilingir çağıracağım hem de alarmı yenilemek için birkaç güvenlik firmasından fiyat alacağım. Bunu nasıl karşılayacağımızı daha sonra düşünürüm. Şimdilik kredi kartıyla idare edeceğiz.

Bir diğer durak, şehir merkezindeki Silverjoy Kuyumculuk oluyor. Sahibi, Rolex'i satın alan kişiye benim numaramı ilettiği konusunda ısrar ediyor ama bunun dışında bana söyleyecek başka hiçbir şeyi yok.

Dom beni eve bıraktığında, bir anlığına girişte durup geniş cumba pencerelerimize, ardından sokağa, sonra da kameranın gizlenmiş olduğu ağaca bakıyorum. Ev gözüme birden çok açık, son derece görünür ve artık hoşuma gitmeyen bir şekilde davetkâr geliyor. Etrafta çok fazla ağaç ve çit var; saklanmak ve

gözlerden uzak olmak için çok fazla imkân var. Çok fazla eski kapı, geniş pencere ve yarı ıssız sokak...

Tüm bunlar, ilk başta bizi buraya çeken şeylerdi. Park'ta yaşama fikrine âşık olmamızı sağlayan şeyler.

Oturma odası pencerelerimizde hâlâ perde yok ve Robinson Taşımacılık'ın siyah-sarı logosunu taşıyan karton kutular kaldırım tarafından açıkça görülebiliyor. "Satıldı" tabelası çoktan kaldırılmış olsa da buraya yeni taşındığımızı gizlemiyoruz. Biri The Park'a taşındığımızı fark etse, her sokağı gezip yeni taşınanlara dair ipuçları araması ne kadar sürerdi ki? Şehrin bu bölgesi nispeten küçüktü; kalenin yanındaki sınırlı ve belirli alanda binin altında ev vardı. Tüm sokakları birkaç saat içinde dolaşabilirdiniz. Belki daha da kısa sürede.

Çocuklar oturma odasında *The Greatest Showman* izlerken, Jess mutfakta okul üniformalarıyla dolu bir çamaşır sepetini ütüye hazırlıyor. İkimize de birer fincan çay yapıyor ve ben de ona hastaneyi, taramayı, doktorun dinlenme, ağrı kesici ve olası beyin sarsıntısı hakkında söylediklerini anlatıyorum.

Jess gözlüklerini takmış, saçlarını toplamış, üzerinde eski kot pantolonu ve yumuşacık, solmuş bir penyesi var ama ne kadar yorgun olduğunu bildiğim halde gözüme şaşırtıcı derecede dinç görünüyor. Ben yokken evde her şey son derece sakinmiş. Gelen giden olmamış. Otellere baktığını söylüyor ama tek maaş ve kredi ödemesiyle karşılayabileceğimiz düzgün bir yer bulamamış.

Yeni sürgü kilitlerin ölçüsünü alıp ön kapı ile mutfak kapısına takıyorum. Kilitler sağlam ve güven verici hissettiriyor; çelik, dışarıdan birinin anahtarı olsa bile her iki kapıyı da sıkıca kapalı tutacak şekilde kolayca kayıyor.

"Polisler, ayrıntılı ifade almaya gelmedi mi?" diyorum, aletleri yerine koyarken.

"Hayır," diyor Jess, çayından bir yudum alıp başımdaki bandajı incelerken. "Yaşananlar artık bana bir rüya gibi geliyor,

sanki başka birinin başına gelmiş gibi. Ya da belki de tamamen uykusuzluktan kendimi böyle hissediyorum.”

“İyi misin?” diyorum. “Bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma; acil servis tam bir kaostu. Çok fazla hasta vardı, personel de aşırı yoğun.”

“İyiyim. Hepimiz iyiyiz. Çocuklar bol bol soru sordular ama iyi görünüyorlar.”

Tezgâhın üzerindeki telefonundan bir bildirim sesi geliyor. Jess ekrana bakıp dokunuyor, yüzünde kısa bir gülümseme beliriyor ve ardından ekran yeniden kararıyor.

Hastanede Dom’la konuşurken aklıma takılan bir şeyi hatırlıyorum yine. Bu soruyu bana, QMC’de saatlerce beklediğimiz sırada ikimiz de Twitter ve Facebook’ta amaçsızca gezinirken sormuştu.

“Hastanede Dom’la konuşuyorduk da,” diyorum. “Rastgele bir soru ama... Facebook profilin herkese açık mı?”

Jess omuz silkiyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani profilini ve paylaşımlarını sadece arkadaşların mı görebiliyor yoksa herkes görebiliyor mu?” “Sadece arkadaşlar. Sanırım.” Telefonu eline alıp ekrana dokunuyor ve birden yüzünü kasvetli bir ifade bürüyor. “Ah. Hayır, şey... Callum’un sınıfının yaptığı o Paskalya panayırı vardı ya, bilet satıp velilere duyurabilmek için profili açmıştım. Bağış komitesindeydim, hatırlıyor musun?”

“Yani profilin herkese açık mı?”

“Öyleydi.” Ekrana tekrar dokunuyor, birkaç seçim yapıp ekranı kaydırıyor, aradığını bulunca duruyor. “Artık değil. Neden sordun?”

Çayımı yudumlayıp sesimi olabildiğince sakın tutuyorum. “O eski telefondaki numarayı kullanarak mesaj bıraktığında, Daisy ve Callum da odadaydı. Sen mesaj atarken tartışıyorlardı ve onlara susmalarını söyledim ama bu sırada büyük ihtimalle ikisinin adını da zikrettim.”

“Yani?”

“Yani ya Callum ve Daisy’nin isimlerini arattıysalar? Bir de sen ilk ismini bıraktığın için belki de bu şekilde Facebook sayfanı buldular. Geçen hafta sonu paylaştığın o fotoğraftan ya da çocukların isimlerinin geçtiği başka bir gönderiden bulmuş olabilirler.”

“Ama bu onlara, evimizin nerede olduğu bilgisini vermez ki. Ben asla konumumuz veya adresimizle ilgili bir şey paylaşmam.”

Jess’in kaşlarının arasında derinleşen iki dikey çizgi var ve bu, genelde savunmadan saldırıya geçmek üzere olduğu anlamına gelir. Belki de bunu, başımın arkasındaki o derin, asabi zonklama, yeni dikişlerin acısı, uykusuzluk ve hastanedeki otomat yiyecekleri yüzünden hissediyordum ama ben yine de devam ediyorum.

“Biliyorum, biliyorum. Sadece anlamak istiyorum.” Tavana bakıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. “Ya senin Facebook profilini bulup derinlemesine incelemişlerse? Beğendiğin tüm gönderileri kontrol etmişler, evin içinde çektiğin fotoğraflarla karşılaştırmışlarsa? Sonra da sahada biraz araştırma yapıp burayı tespit etmişlerse?”

Jess başını iki yana sallıyor.

“Kuş yuvasındaki kamera, evdeki kameralar... Biz buraya taşınmadan önce hepsi zaten buradaydı. Birileri bu ev hakkında önceden bir şeyler biliyordu.”

Şakaklarımı ovuşturuyorum; önceki geceden beri devam eden o keskin, rahatsız edici zonklama hâlâ orada.

“Tabii ya,” diyorum. “Haklısın. Kusura bakma. Bugün kafam beton gibi.”

“Senin parasetamol alıp dinlenmeye ihtiyacın var, Adam.” Jess ellerini omuzlarıma koyuyor, yüz ifadesi yeniden yumuşuyor. “Uyuman lazım. Dün gece ucuz kurtuldun ve toparlanman gerek. Hadi çık yukarı, çocukları ben hallederim.”

Başımı onaylarcasına sallıyorum, gözlerim yorgunluktan ağırlaşıyor.

“Yalnız, önce yapmam gereken bir şey var.”

“Fazla uzun sürmesin.”

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve salona dönüyor.

Telefonumun kilidini açıp önceki gün bulduğum online alışveriş sayfasını açıyorum. Ertesi gün teslimatın hâlâ mevcut olduğundan emin oluyorum. Önceki günden hatırladığım tüm detayları tekrar kontrol edip yukarıda bulduğum saatle birebir uyduğundan emin oluyorum.

Rolex Explorer

Gerçek replika kol saati

Sadece £99'a, gerçeğinin birebir kopyası. Kişiye özel isim tasarımı imkânı da mevcut!

Görsele son bir kez bakıp “Şimdi Satın Al” butonuna tıklıyorum.

PAZARTESİ

Jess sabah bana yatakta çayla kızarmış ekmek getiriyor ve mutlaka dinlenmem gerektiğı konusunda ısrar ediyor. Leah'yı okula g t r mek için evden çıkmadan önce mümkün olduğunca bekliyor, erken dönmeye çalışacağını söylüyor.  kimiz de çocukların büyük ihtimalle okulda, evde olduklarından daha güvende olacağını kabul etsek de... Başımın arkasındaki yaradan yayılan ağrı artık yalnızca hafif bir arka plan uğultusuna dönüşmüş durumda, ağrı kesiciler sayesinde kontrol altında. G ğ m n ve sırtımın derisinin altındaki morluklar koyu maviye dönmeye başlamış, bileğimdeki burkulmaysa askıyı çıkardığımda ara sıra şiddetlenen donuk bir sızı halinde.

Callum ve Daisy'yi St Jude's  lkokulu'na bırakıyorum, sınıflarına güvenle girdiklerinden emin olana kadar bekleyip arabaya dönüyorum ve doğruca şehir merkezine sürüyorum. Yolda Maxine'in numarasını çeviriyorum ama aramam doğrudan telesekretere düşüyor. Cumartesi gününden beri mesajlarıma cevap vermedi.

Arabamı, Fletcher Gate'teki çok katlı otoparka park ederken telefonum titriyor. Nihayet. Hemen açıyorum, Maxine'den ce-

vap bekliyorum ama mesaj ondan değil, bilinmeyen bir numaranadan geliyor. Birkaç gündür benimle ilk kez iletişim kuruyorlar.

Mesajı okuduğumda sırtıma incecik, buz gibi iğneler batıyor sanki.

Ya bir dahakine benzin ve kibritle geliriz ya da malımızı geri verirsin. Sen bilirsin.

Zihnimde, ailemin alev alev yanan evin içinde mahsur kaldığı o ani görüntü belirirken yutkunarak bu düşünceyi bastırmaya çalışıyorum. Ona öfkeyle ya da korkuyla karşılık verme dürtüsüne direniyorum; artık böyle bir şansım yok.

Hallediyorum. Biraz zamana ihtiyacım var.

Arabayı kilitleyip merdivenlere yöneliyorum. Otopark kalabalık; neredeyse bütün park yerleri dolu olduğu için çok aşağılara park ettim. Üstümde ve sağımda, aynı katın üst kısmında arabalar ağır ağır ilerliyor, motor sesleri alçak beton tavandan uğultuyla yankılanıyor. Kapılar çarpılıyor, arabalar kilitlenirken bip sesleri duyuluyor ve sürücüler aceleyle uzaklaşıyor. O esnada, sıranın ilerisinde bir siluet dikkatimi çekiyor. Alt seviyede olduğumdan sadece gövdesinin üst kısmını görebiliyorum ama uzun boylu, iri yapılı, saçları ve sakalı kırlaşmış, koyu gri paltolu biri...

Birden içimde, onu daha önce görmüş olduğuma dair buz gibi bir dejavu dalgası hissediyorum.

Cumartesi günü, Maxine'le buluşmadan hemen önce, mezarlıkta.

Rampayı çıkan bir aracın önünden sıyrılıp yönümü değiştirerek ona doğru ilerliyorum.  n nden bir kamyonet geçerken telefonum elimde tekrar titriyor.

Bu geceye kadar vaktin var.

Bir an için o alaycı mesajları gönderen, ailemi pazartesi sabahı mesaj atar gibi sıradan bir şekilde tehdit eden kişinin o olduğunu düşünüyorum. Koşmaya başlıyorum, rampadan yukarı

fırılıyorum; başım zonklarken sağa sola bakarak adamın hangi yöne gittiğini anlamaya çalışıyorum.

Fakat orada sadece, Range Rover’ından inen, kot pantolon ve ceket giymiş sarışın bir kadın var.

Gri paltolu adam ortadan kaybolmuş.

Otoparktan şehir merkezine yürümek beş dakika sürüyor. Yol boyunca gri paltolu adamı arıyorum, birkaç kez geri dönüp dolambaçlı yollara saparak beni takip edip etmediğini anlamaya çalışıyorum.

Bir daha izine rastlamıyorum.

Şehrin merkez kütüphanesi tren istasyonunun yakınında, cam cephesi olan, yüksek tavanlı ve kitap rafları arasında geniş boşluklar bulunan modern bir bina. Mikrofiş okuyucu arka köşede duruyor ve onlarca yıllık gibi görünüyor: Krem rengi plastik bir gövdeye oturtulmuş büyük bir ekran ve klavye yerine biri yatay, biri dikey iki kontrol tekerleği bulunuyor.

Görevli, tezgâhın arkasındaki raftan karton bir kutu çıkarıyor, içinden yazılarla kaplı saydam plastik tabakalar çekip ilk sayfanın üst kısmındaki etiketi kontrol ediyor: *NEP 1/12/2001–4/12/2001*.

“Bu tabakaların her birinde yaklaşık üç günlük gazeteler var,” diyor. Cihazı açıp saydam plastik tabakalardan birini okuyucuya yerleştiriyor ve ekran aydınlanıyor. “Şehir baskısının her sayfası, orijinal boyutunun yüzde dördüne indirgenmiş. Mercek onu tekrar okunabilir boyuta getiriyor. Sayfalar arasında geçiş için kontroller de burada ve burada.”

Adam ön tarafa giderek masasına doğru uzaklaşıyor. Ben okuyucunun başına oturuyorum ve karton kutudaki plastik mikrofiş tabakalarını karıştırmaya başlıyorum; yazılar çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük, ardışık sayfalar satırlar halinde yan yana dizilmiş.

Elizabeth Makepeace ve Peter Flack, 27 Aralık 2001'de ölmüştü ancak ikisi de yıllar, hatta belki on yıllar boyunca benim evimde yaşamıştı. O günün gazete baskısıyla başlıyorum ve ani veya beklenmedik ölümlerle ilgili haberleri dikkatle inceliyorum. Harfler kalın ve eski tip, manşetler köşeli; tüm gazete, sanki eski bir halının altına saklanmış şekilde bulunabilecek eski bir döneme ait bir parça gibi görünüyor.

Sayfaları yavaş yavaş taramaya başlıyorum ve sisteme alıştıkça daha hızlı ilerliyorum. Yirmi yedincisinin ulusal haber sayfalarından birinde boydan boya, “ayakkabı bombacısı” Richard Reid’in, ayakkabısına yerleştirdiği patlayıcılarla bir transatlantik uçağını düşürmeye çalıştığı için tutuklanması haberi var. Ertesi günün ulusal manşetiyse 11 Eylül saldırılarının ardından gerçekleşen Afganistan işgali hakkında.

Aradığım şeye dair ilk ipucu, yılbaşı arifesi sayısında çıkıyor. İkinci sayfada, sadece birkaç paragraf halinde bir yazı var. Yazıda ne isim ne de detay yer alıyor; yalnızca polislerin “açıklanamayan” koşullarda bulunan iki ceset üzerine The Park’ta bulunan Regency Place’teki bir adrese çağrıldıkları yazıyor. Telefonumla haberin fotoğrafını çekiyorum. 2 Ocak tarihli sayıdaysa, “Polis, çifte trajediyi araştırıyor” başlığı altında yarım sayfa yer kaplayan bir haber var. Haberde, komşular ve arkadaşların çift hakkında söyledikleri övgü dolu sözler yer alıyor. Peter’in, annesi öldüğünden beri büyükannesiyle yaşadığı, babasının uzun zaman önce ortadan kaybolduğu anlatılıyor.

Alıntı yapılan kişilerden hiçbirinin ismini tanımıyorum ve sinir bozucu şekilde yazıda hâlâ ölüm nedenine dair bilgi yer almıyor.

Ama iki kurbanın fotoğrafları yer alıyor. Elizabeth, kar beyazı saçlarıyla ufak tefek, narin görünümlü bir kadındı ve bir bahçe partisinde bastonuna yaslanmış halde duruyordu. Torunuysa her açıdan onun tam tersiydi; geniş omuzlu, hayatının en

iyi döneminde, koyu renk saçları ve güçlü bir çene hattı olan, etrafa güven ve karizma saçan, gülen gözlere sahip bir adamdı. Fotoğrafta çamurlu bir ragbi forması giymiş, elindeki kupayla gülümseyerek poz vermiş.

Her şeyin fotoğrafını çekiyorum ve ertesi günün, ardından daha soraki günün haberlerine geçiyorum; her baskı onlarca sayfadan oluşuyor. Noel'den iki gün sonra gerçekleşen bu gizemli ölümlerle ilgili en ufak bir haberi bulabilmek için büyük küçük her makaleyi tarıyorum. Bir başka mikrofiş sayfasını yerine takıp devam ediyorum. Arkadan aydınlatmalı ekrandaki siyah yazılara sayfa sayfa bakarken başım ağrımaya başlıyor. Kaydırıyorum, tarıyorum, sonraki sayfaya geçiyorum... Sayfanın sonuna geliyorum, ardından sonraki mikrofişin tamamını tarıyorum ama tek bir gelişme bile bulamıyorum. Elbette bir güncelleme, bir mahkeme haberi, polisin yaptığı bir açıklama olmalıydı. Belki de gözden kaçırdım. Gözlerimi ovuşturup tekrar geriye dönerek tarıyorum, ardından bir sonraki mikrofişi alıp merceğin altına yerleştiriyorum.

Cevabı, 11 Ocak tarihli sayıda buluyorum.

Boğazımda bir düğüm hissiyle duruyorum. Beşinci sayfanın neredeyse tamamını kaplayan haberi, her kelimesini okuyarak inceliyorum; henüz bunun ne anlama geldiğini ya da bütünün neresine oturduğunu bilemiyorum. Ama içgüdülerim bunun, bulmacanın bir başka parçası olduğunu söylüyor. Çünkü ortada ne bir suç ne dramatik bir olay ne bir saldırı ne de cinayet ya da intihar varmış. Hâlâ çözülmeyi bekleyen karmaşık bir gizem de yokmuş.

Bu, trajik bir kazaymış.

Elizabeth Makepeace ve Peter Flack, karbonmonoksit zehirlenmesinden ölmüşlerdi.

Bu, kasıtlı bir şey değildi, garajda bir hortumu arabanın egzozuna bağlayarak yapılan bir intihar da değildi. Sebebi, soğuk bir aralık gecesinde, sonuna kadar açılmış arızalı bir gaz sobasıydı.

2002 yılının başında açılan soruşturmaya göre otopsilerde, her iki kurbanın da kan ve dokularında ölümcül seviyede karbonmonoksit tespit edilmişti. Oturma odasını ısıtmak için kullanılan eski bir gaz sobasında yapılan incelemeyse, kokusu, rengi veya tadı olmayan bu gazdan “önemli” miktarda sızdığını ortaya koymuştu. Sobanın en yüksek seviyede yanması ve soğuk hava girişini engellemek için antre kapısının rüzgâr kesicilerle kapatılması sonucunda, gaz seviyesi ölümcül düzeye ulaşmıştı. Adli tabibin tahminine göre, Elizabeth ve torunu yemek sonrası televizyon seyrederken bilincini yitirmiş, bir daha da uyanmamışlardı.

Bir anda sarsılarak, haberde evimin siyah beyaz, grenli bir fotoğrafı da olduğunu fark ediyorum. Fotoğrafın altındaki yazıda şunlar yazıyordu: *ÇİFTE TRAJEDİ – The Park’taki Viktorya döneminden kalma villada yaşlı kadın ve torunu ölü bulundu.*

Hiçbir detayı kaçırmamak için raporun kalanını da dikkatle

okuyorum. Haber polise, 30 Aralık'ta, Bayan Makepeace ve toruna mutlu yıllar dilemek için uğrayan bir aile dostu tarafından verilmişti. Gündüz vakti olmasına rağmen perdeler kapalıydı ve evden sadece televizyon sesi geliyordu. Arkadaşı daha önce de Elizabeth'i aramış ama cevap alamamış, ayrıca onun her zamanki cuma sabahı kahve buluşmasına da gelmediğini fark etmişti.

Peter, 27 Aralık günü arkadaşlarıyla öğle yemeğinde içki içmeye çıkmış, bu da hayattayken son kez görüldüğü an olmuştu. Ardından eve dönüp büyükannesiyile birlikte son akşam yemeğini yemişti.

Polise göre olayda şüpheli bir durum yoktu, üçüncü bir kişinin varlığına dair hiçbir işaret bulunmamıştı. O yüzden adli bir soruşturma açılmamıştı. Makaleyi tekrar okurken aklımdan şunlar geçiyor: Acaba Peter Flack'in bir kardeşi, çocuğu ya da başka bir akrabası olabilir miydi? Yıllar sonra ortaya çıkıp da... ne yapacaktı ki? Yoksa mesele saat miydi? Saat aslen ona mı aitti? Ama makalelerde geniş aileye dair tek bir bilgi yoktu.

Mikrofiş sayfalarını karton dosyasına geri koyup makineyi kapatıyorum. Yokuş yukarı yürürken gri pardösülü adamı görebilmek için gözümü dört açıyorum.

Tam ön kapının anahtarını çevirdiğim sırada, bir polis devriye aracı kaldırıma yanaşiyor. Kendimi yine, bu kez yanında başka bir meslektaşıyla gelen polis memuru James'in karşısında, oturma odamda buluyorum. Bu yeni meslektaş, kendini Komiser Okoro olarak tanıtan, ciddi görünümlü, kırklı yaşlarında bir kadın. Kelepçeler, telsizler, biber gazı, coplar, cepler ve vücut kameralarıyla donanmış halde oturuyorlar. Cumartesi gecesi yaşananları onlara en baştan anlatıyorum; James anlattıklarımı küçük bir not defterine yazarken Okoro dikkatle dinleyip ara sıra net sorular soruyor bana.

"Yani olayın netleşmesi için tekrar edeyim," diyor sonunda. "İçeri zorla girildiğine dair bir belirti yok, mülke herhangi bir

zarar verilmemiş ve bu elektrik kesintisi sırasında evden hiçbir şey çalınmamış. Doğru mu?”

“Aradıkları şeyi bulamadıkları için,” diyorum.

“Neydi o peki?”

“Taşındığımızda burada bırakılmış bazı eşyalar.”

“Kıymetli şeyler mi?”

“Şey... hayır. Tam olarak değil.” Ayağa kalkıyorum. “Ama size gösterebilirim.”

Okoro elini kaldırıyor. “Yani bu kişi, mutfak tezgâhında durduğu açıkça görünen dizüstü bilgisayara, araba anahtarlarına ve cüzdana dokunmamış öyle mi?”

Yavaşça koltuğa geri oturuyorum. “Onlarla ilgilenmiyorlardı.”

“Ayrıca dışarıda bir güvenlik kameranız yok, komşularınız hiçbir şey görmemiş ve eşiniz de hiçbir şey duymamış doğru mu?”

İki memurun da yüzüne bakıyorum. “Evimde biri vardı. Beni kiler merdivenlerinden itti. Kafamda dokuz dikiş var, kanıtı bu.”

“Geri dönüşüm için kapının önüne koyduğunuz şişeleri fark ettim,” diyor. “Cumartesi gecesi alkol almış mıydınız?”

“Birkaç kadeh şarap içtim,” diyorum. “Bir iki bira.”

“Başka bir şey?”

“Ne gibi?”

“Sert bir içki?”

“Yatmadan önce bir küçük viski.”

Kadın başını yavaşça sallıyor. “Peki, eğlence amaçlı tüketmiş olabileceğiniz başka herhangi bir şey?”

“Kafam iyi değildi, halüsinasyon da görmedim, eğer sormak istediğiniz buysa.”

“Size bir tür yaptırım uygulamak için sormuyorum,” diyor Okoro. “Sadece tüm gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum.”

“Ben uyuşturucu kullanmam.”

“Ama alkollüydünüz?”

“Yani belki biraz, evet. Ama sızacak kadar sarhoş değildim.

Sadece gecenin bir yarısı uyanınca biraz sersemlemiş olabilirim.”

“Bu sözde saldırganın siyah bir kar maskesi taktığını düşünüyorsunuz ama onun haricinde bize bir tarif veremiyorsunuz, öyle mi?”

“Her şey inanılmaz hızlı oldu ve ışıklar da yanmıyordu. El fenerinin ışığından gözüm kamaştı, sonra kendime geldiğimde kilerde, yerde yatıyordum.”

“Anladım.”

James, defterinde yeni bir sayfa açıyor ve sıkı, düzenli el yazısıyla yazmaya devam ediyor. Bitirdiğinde onları yemek odasına, ardından mutfağa götürüyorum; kapı ve pencerelerde yüzeysel bir inceleme yapıyorlar.

Kiler kapısını işaret ediyorum. “Parmak izi ya da buna benzer bir şey aramayacak mısınız?”

Komiser, sabırlı ama bıkkın bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Bunun için bilimsel inceleme ekibindeki meslektaşlarımızı getirmemiz gerekir. Onlar genellikle olay yerine giriş ve çıkış noktaları gibi bariz alanlarda, bir şüphelinin suç işlediği esnada temas etme olasılığı yüksek yerlerde inceleme yaparlar. Tahmin edersiniz ki bu ekipteki arkadaşlarımız çok yoğun çalışır ve zamanları, suçun ağırlığına ve bir suçlunun tespit edilip yakalanarak başarıyla yargılanması olasılığına göre önceliklendirilir.”

“Yani, dolambaçlı bir şekilde hayır mı demek istiyorsunuz bana?”

“Maalesef durum böyle,” diyor. Elini kaldırıyor. “Ben de hoşlanmıyorum ama personel vardiyaları zaten en düşük seviyeye indirilmiş durumda. Onlar da ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar ama yeterli kaynak yok, herkese yetecek kadar personel de yok.”

Derin bir nefes veriyorum. “Bu sözler bana tanıdık geliyor.”

“Alarm sisteminiz ne durumda?” diyor Okoro. “O gece bir ihlal kaydı tutmuş ya da siz uyanmadan önce aşağıda bir şey kaydetmiş olabilir mi?”

James, mutfak duvarının köşesinden sarkan, plastiği çatlamış ve kabloları dışarıya sarkmış hareket algılayıcıyı kalemyle işaret ediyor. Dom'la geçen hafta yerinden söktüğümüz cihaz bu.

“Bu kişinin tespit edilmemek için mi onu devre dışı bıraktığını düşünüyorsunuz?” diyor.

“Ah,” diyorum. Yanaklarım kızarıyor. “Hayır. Onu ben yaptım.”

Genç polis memuru kaşlarını çatıyor. “Kendi alarminızı mı kırdınız?”

“Zaten çalışmıyordu. Yani ana alarm sistemi çalışmıyordu. Bir de birkaç ünitenin içine gizlenmiş kameralar vardı.”

“Kameralar,” diye tekrarlıyor James. “Anladım.”

“Onları görmek ister misiniz?”

İki memur birbirine kısaca bakıyor. James sonunda not defterini, çelik yeğinin üstündeki cırtcırtlı cebe koyuyor. Okoro'nun yüzü tamamen ifadesiz ama altındaki kuşku ifadesini görebiliyorum.

“Şu aşamada muhtemelen yeterince şey gördük, beyefendi.”

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” diyorum. “Gecenin bir yarısı yarı uykulu, alkollü bir şekilde elektrikler kesikken evin içinde sendeleyip bodrum merdivenlerinden düştüğümü düşünüyorsunuz.”

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diyor. “Ama... düşmüş olma ihtimaliniz var mı? Evinizde sadece birkaç gündür oturduğunuzu söylemiştiniz ve tanıdık olmayan bir ortamda, karanlıkta, ilk kez böyle bir durumla karşılaşmak insanı çok kolay afallatabilir.”

“Buraya giren kişi, beni daha önce de tehdit etti,” diyorum. “Ailemi de tehdit etti. Bu, polisi aramak zorunda kaldığım ilk sefer değil.”

Bu sözler, genç polisin dikkatini çekmişe benziyor. Telefonumdaki mesajları açıp önceki hafta salı günü gelen ilk mesajdan başlayıp bugünkü mesaja kadar hepsini ona gösteriyorum: *Bir dahakine benzin ve kibritle geliriz.*

“Endişelenmenizin nedenini anlayabiliyorum,” diyor kadın, mesajları kaydırarak incelerken. “Belki de bu şahsı ziyaret etmemiz iyi olur. Sakin bir şekilde konuşur, ortamı biraz yumuşatırız. Bir adres var mı sizde? İsim?”

“Hayır, maalesef yok. Bir keresinde Mason ismini kullandı ama büyük ihtimalle sahte bir isimdi bu.”

Kadın, telefonu bana geri veriyor.

“Yani bu kişiyle iletişim halindeydiniz ama aslında kim olduğunu bilmiyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır.”

“Bu durumda söz konusu şahsın peşine düşmemiz biraz zor olur.”

“Biliyorum, sadece...” Omuz silkiyorum. Onlara, *Parker* ve *Barrow* isimlerinin altındaki “yapılacaklar” listesinden bahsetmediğimi fark ediyorum. Ama bu aşamada böyle bir şeyin pek bir fark yaratacağını sanmıyorum; zaten kafalarında bir fikir oluşmuş gibi görünüyor. “Yardım edebileceğiniz bir şey olur diye düşünmüştüm.”

Okoro’nun telsizinden ani bir cızırtı yükseliyor ve sert sesli bir erkekle kısa bir konuşma yapıyor. Hem o hem de James ayağa kalkıp kapıya yöneliyor.

Ben de peşlerinden gidiyorum.

“Peki şimdi ne olacak?” diyorum. “Bu kadar mı?”

Okoro arkasını dönüp bana üzgün bir bakış atıyor. “Şu anda yapabileceğiniz en iyi şey tetikte olmak, tüm kapı ve pencereleri kilitli tutmak ve alarm sistemini tekrar devreye sokmak. Eğer herhangi bir şey, şüpheli *herhangi* bir durum görürseniz hemen bizi arayın. O zamana kadar neden zorlandığınızı anlıyorsunuz, değil mi? Bize somut olarak verebileceğiniz bir şey, üzerinde çalışabileceğimiz fazla bir bilgi yok.”

Telsizi yine acil bir sesle cızırtıyor ve ikisi de bir kelime daha etmeden hızlıca giriş yolundan devriye aracına doğru gidiyor.

Sahte Rolex, o öğleden sonra kurye tarafından teslim ediliyor; üstelik üzerine, orijinaldekiyle aynı baş harfler ve tarih işlenmiş.

Saati de yemek odasındaki masanın üzerinde duran şal, cüzdan, gözlük, anahtarlar, tasma ve telefonun yanına dikkatlice yerleştiriyorum. Sonra da Jess ve Dom'a planımı anlatıyorum.

“Bunların hepsini teslim edeceğim,” diyorum. “Başka kimse zarar görmeden önce bunu yapacağım. Yeter ki Rolex'in sahte olduğunu fark etmesinler.”

Dom, masanın üzerinde sıralı duran eşyaları inceliyor.

“Düşünüyordum da,” diyor, eski cüzdanı eline alıp bakarken. Cüzdan, sıkıca katlanmış bir bankamatik fişi dışında tamamen boş. “Senden tam olarak ne almayı beklediklerini nereden biliyorlar?”

“Yedi parça eşya olduğunu biliyorlar. Shaun Rutherford'a verdikleri talimatlardan biriydi bu.”

“Peki, *burada* tam olarak ne olduğunu biliyorlar mı? Sana bu konuda, yani seni rahat bırakmaları için onlara neleri teslim etmen gerektiğin konusunda net bir şey söylediler mi?”

Mesaj zincirini tekrar açıp gözden geçiriyorum. “Sadece saatten söz ettiler.”

“Yani belki de ayrıntıları *bilmiyorlardır*,” diyor Dom. “Belki de bu eşyalar o kadar uzun zamandır buradadır ki unutmuşlardır.”

“Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Ya da belki en baştan beri hiç bilmiyorlardı.”

“O zaman neden hepsini geri istiyoruz dediler?”

“Bu pek de önemli değil.”

Jess kollarını kavuşturuyor. “Onlara göre önemli gibi görünüyor.”

“Beni bir dakika dinleyin,” diyor Dom, cüzdanı eski şalın yanına bırakırken. “Ya bu insanlar, o komodinin içinde tam olarak ne saklandığından emin değillerse? O zaman onlara istediğimiz herhangi bir şeyi verebiliriz, yeter ki peşinizi bıraksınlar. Bunu anlamazlar ki değil mi? Böylece gitmezlerse elimizde hâlâ koz olur.”

“Biz koz istemiyoruz,” diyor Jess, kaşlarını çatıp. “Sadece bizi rahat bırakmalarını istiyoruz.”

Dom’un fikrini bir an düşünüyorum. “Eğer onlara sahte şeyler verdiğimizizi anlarsalar çok sinirlenirler.”

“Zaten sinirliler,” diyor Dom. “Denemeye değmez mi? Zaten onlara sahte bir saat vereceksin, neden birkaç sahte şey daha verip pazarlığı elinde tutmayasın?”

“Bilmiyorum, Dom.”

“Bu insanlar akıllı davrandı ve polisin tam anlamıyla devreye girebileceği bir şey yapmadılar, anonim kaldılar, hep ulaşılmaz oldular.” Başımı işaret ediyor. “İstediklerini almak için şiddet kullanabileceklerini gösterdiler. Eğer onları teşhis edebilir, kimliklerini ortaya çıkarabilirsek, güçlerini ellerinden alırız ve artık seni tehdit edemezler.”

Dom’un teklifini isteksizce de olsa kabul ediyorum ve birkaç dakika boyunca bir avuç eşya topluyoruz: Jess’in eski bir okuma gözlüğü, çocukların kostüm kutusundan bir cüzdan, Coco’nun isim etiketi olmayan eski tasmalarından biri. Gerçeğe yakın ol-

sun diye eski Motorola telefonu, şalı ve iki halkalı pirinç anah-tarı da ekliyoruz.

“Onlara fazladan bir şey de vermemiz lazım,” diyor Dom. “Bir dakika bekle.”

Arabaya gidip bir dakika sonra geri dönüyor ve elini açtığında, ortasında tanıdık Apple logosu olan iki poundluk madeni para büyüklüğünde, küçük metalik bir disk görünüyor.

“Bu ne?”

“AirTag.” Sahte cüzdanın astarına diski yerleştiriyor ve ola-bildiğince derine itiyor. “Hep iş çantamda tutarım, kaybolur ya da çalınırsa diye.”

“Takip cihazı gibi bir şey mi bu?”

“Sayılır,” diyor. “Pasif bir Bluetooth sinyali gönderir; yakındaki herhangi bir Apple cihazı bu sinyali algılar. O cihaz, konumu buluta iletir, sonra sen de ‘Bul’ uygulamasına girip AirTag’i-nin nerede olduğunu harita üzerinde görebilirsin.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Ama bu küçücük şey kilometrelerce uzağa gidebilir. Telefonun onun yakınında olmayacak ki.”

“Olmasına gerek yok, işin en güzel tarafı da bu.” Gülümsüyor. Sert mizacının altında, Dom’un hep bir ‘Teknoloji Çocu-ğu’ tarafı olmuştur. “AirTag herhangi bir iPhone’un ya da Apple cihazının Bluetooth menziline girdiği sürece, konumunu pasif olarak yayınlamaya devam eder. Yani Sahra Çölü’nün ortasına falan gitmediği sürece bulma şansımız yüksek. Hem tüm sistem anonim ve şifreli çalışıyor.”

“Takipçiler için biçilmiş kaftan gibi bir şey bu.”

Bana “Moral bozma” dercesine bir bakış atıyor. “Bugün bizim ihtiyacımız olan şey bu. Onları takip edebileceğiz, çantanın nere-ye gittiğini göreceğiz ve bu kişinin nerede yaşadığını öğreneceğiz.”

Eşyaları hazırlamayı bitirdiğimizde ve AirTag’in konumu gönderdiğinden emin olduğunda, bilinmeyen numaraya bir mesaj atıyorum:

Tamam, hepsini alabilirsiniz. Onları nereye getireceğimi söyleyin.

Cevap neredeyse bir dakika içinde geliyor:

Wollaton Park, akşam tam 8:00, ana otopark. Her şeyi siyah bir çantaya koy. Oraya vardığında sana daha fazla talimat vereceğiz.

Jess, mesajı omzumun üzerinden okuyor, kendi telefonundan Google Haritalar'ı açıp konuma bakıyor. Wollaton Park buradan bir buçuk iki kilometre kadar batıda, geniş bir park alanı ve en yüksek noktasında görkemli bir Elizabeth dönemi malikânesi var. Yaz aylarında konserlerin düzenlendiği, yıl boyu geyiklerin dolaştığı, aileler için popüler bir yer. Ama bulutlu bir pazartesi akşamı saat sekizde oldukça sakin olacaktı herhalde.

“Onlar açısından ilginç bir seçim,” diyorum. “Kocaman bir açık alan orası, böylece uzaktan rahatça gözlem yapabilirler.”

Kırk dakikadan az vaktimiz kalmıştı. Tüm eşyaları plastik bir poşete sarıp eski bir siyah sırt çantasına yerleştiriyorum. Tam fermuarı kapatmışken yeni bir mesaj geliyor:

Tek başına gel. Polis olursa bu sefer hastaneye giden çocukların olur.

Tüylerimi diken diken eden bir ürpertiyle onlara anladığımı belirten bir mesaj yazıyorum ve mesaj zincirini Jess'e gösteriyorum.

“Tamam,” diyor sert bir ifadeyle. “Bunu ben yapacağım.”

Dom ona dönüyor. “Ne?”

“Anahtarlarını ver bana.”

“Bir dakika, abla, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Seyirci kalıp sizin bütün riski almanıza izin vermeyeceğim.”

Parmağıyla beni işaret ediyor. “Adam zaten yaralandı, sen de birkaç gün önce Shaun Rutherford'la oturdun. Belli mi olur, telefonun diğer ucundaki kişi o olabilir. Beni tanımıyorlar ve beni görmeyi de beklemiyorlar. Özellikle de senin arabanda.”

Elimi koluna koyuyorum. “Jess, senin...”

“Onlar benim de çocuklarım, Adam. Hem ikiniz de alınmayın ama geçen hafta bu meseleyi pek iyi halledebildiğiniz söylenemez değil mi? Ben, sizin ikinizin burada, çocukların yakınında kalmanızı tercih ederim. Ayrıca ben Wollaton Park’ta binlerce kez koştum, orayı ikinizden de iyi biliyorum.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Zaman kaybediyoruz.” Sandalyenin üzerindeki ceketini alıyor ve kardeşine elini uzatıyor. “Anahtarlarını ver bana, Dominic.”

“Bir dakika.” Elimi kaldırıyorum. “Arabanın görünmesi gerekecek mi ki?”

“Evet, çünkü bekleyeceğim, teslimatı izleyeceğim ve onları takip edeceğim. Bir araç plakasını ya da daha iyisi nerede yaşadıklarını öğrenmeyi deneyeceğim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Jess. Seni izleyecekler, yaptığın her şeyi kontrol edecekler.”

“Biliyorum. Ama parkın araçla çıkılabilecek sadece iki yolu var. Bunlardan biri de konser veya özel bir etkinlik yoksa genelde kapalı olur. Ayrıca...” Jess telefonunu kaldırıyor. “Kapılar saat 8.30’da kapanıyor, yani o zamana kadar hareket etmek zorunda kalacaklar.”

“Ya yaya iseler?” Parmakla telefonundaki haritayı işaret ediyorum. “Bu durumda daha fazla seçenekleri olur. Güney ve batıya doğru patikalar var.”

“Böyle bir iş için arabasız gelir miydin?”

“Muhtemelen gelmezdim.”

“Ben de. Oradan hızlıca uzaklaşmak isterdim.”

“Onları takip etmen şart mı? Dom’un cihazı kendi işini yapamaz mı?”

Jess sırt çantasını omzuna geçiriyor. “Bu, onların kendilerini açığa çıkardıkları tek an, onları görebileceğimiz tek şansımız olabilir. Bütün bunları kimin yaptığını bilmemiz lazım, yoksa

onlar istediği sürece hep onların insafına kalacağız. Bizim adım atmamız gerek.”

“Biliyorum,” diyorum. “Ama bu benim hatam, benim çözmeme gereken bir mesele.”

Jess başını iki yana sallıyor. “Saçmalık. Bu benim de ailem. Benim çocuklarım.”

“Yaralanmanı istemiyorum.”

“Bir şey olmaz.” Sağ kulağına bir AirPods takıyor, küçük beyaz cihazın iPhone’una bağlandığını kontrol ediyor ve kapüşonunu üzerine çekiyor. “Sizinle temasta olacağım.”

Onu kendime çekip sarılıyorum. “Dikkat et.”

“Dikkatli olmak konusunda konuşacak son kişi sensin, Adam Wylie.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Dudakları usulca benimkilere değiyor.

“Gözünü açıp kapayınca kadar dönerim.”

Dom’la birlikte, Wi-Fi sinyalinin en güçlü olduğu, salona bitişik küçük odaya yerleşiyoruz. Aramızda gergin bir sessizlik var.

“Onun gitmesine izin vermemeliydik,” diyor sonunda Dom. “Bu insanların neler yapabileceğini biliyoruz.”

“Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun,” diyorum. “Bir şeye kafasını taktı mı fikrini değiştirmesini sağlamak neredeyse imkânsızdır.”

“Hımm.”

“Daisy ve Cal uyudu mu?”

Başını onaylarcasına sallıyor. “Leah odasında ödev yapıyor.”

Jess, Wollaton Park’a giderken ben de iPad’imden haritaları inceliyorum. Yıllar içinde çocuklarla bu parka onlarca kez gitmiş olmama karşın orayı hiç tehlikeli bir yer olarak görmemiş, saklanılacak, izlenecek, takip edilecek bir yer olarak düşünmemiştim. Wollaton Park, toplamda beş yüz dönümlük bir alan ve içinde göl, golf sahası, ana tarihi binanın çevresinde çeşitli yapılar, yer yer de sık ormanlık alanlar var. Parkın tamamı patikalar ve yürüyüş yollarıyla kaplı. Araştırılacak çok fazla alan var, saklanması kolay, insanın kendini kaybettirmesi de kolay bir yer.

Telefonum alıyor. Ekrana dokunarak hemen açıyorum ve Dom da dinleyebilsin diye hoparlöre alıyorum.

“Buradayım.” Hattın diğ er ucundaki eşimin sesi kısık. “Ana otoparktayım. Gri bir Volvo görünmüyor.”

Saatime bakıyorum. Sekize beş dakika var.

“Kalabalık mı?”

“Belki otuz kırk kadar başka araba var ama hava kararıyor ve pek sokak lambası yok.”

Jess’le telefon hattını açık tutarak çantayı teslim etmeye hazır olduğumuzu bildiren bir mesajı o bilinmeyen numaraya gönderiyorum.

Cevap gelmiyor.

Saat sekizi geçiyor. Eşim, otoparktan neler görebildiğini aralıklarla aktarıyor. Bulunduğ  yerden, yüksek pencereleri ve süslü taş korkuluklarıyla görkemli Elizabeth dönemi malik nesinin yokuşunun aşağısı görünüyor. İçindeki doğ a tarihi müzesi birkaç saat önce kapanmış olsa da hâlâ köpek gezdiren birkaç kişi ve sıcak bahar akşamının tadını çıkaran geç piknikiler var.

“Arabadan inip biraz etrafa bakacağım, şöyle bir...”

“Hayır,” diyorum. “Henüz değ l. şimdilik arabada kal ve hat-ta bağlı kal.”

Sekizi on geçe, telefonuma yeni bir mesaj geliyor:

Yeşil  p konteyneri, avludaki kafenin arkası. Çantayı oraya bırak ve hemen parkı terk et. Seni izliyoruz.

Mesajı anında Jess’e yönlendiriyorum. Keşke onun yanında olabilseydim, olup biteni kendi gözlerimle g rebilseydim. Onu koruyabilseydim.

“Jess, konuş benimle.”

Bir hışırtı, ardından boğ k bir sesle kapanan araba kapısı.

“Tamam,” diyor. “Sırt çantasıyla oraya doğru gidiyorum şimdi.”

Sonu gelmeyen bir sessizlik... Arada yalnızca uzaklardan gelen ayak sesleri, r zg rın sesi ve uzaktan geçen bir motorun

uğultusu duyuluyor. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden, soğuk bir rüzgâr gibi yayılan huzursuzluk hissi içime işliyor. Eşim bir tuzağa doğru mu gidiyordu?

“Gördüm,” diyor sonunda. “Etrafta kimse yok.”

“Hiç kimse mi izlemiyor?”

Yokuşu tırmanmanın getirdiği hafif yorgunlukla nefesi biraz hızlanıyor. “Burası bir yanıyla açık alan,” diyor. “Ama ağaçlar, çalılar, başka bir bina, ana malikâne... Saklanacak yüzlerce yer var. Şimdi çantayı bırakıyorum.”

Telefon hattından menteşenin gıcırdayan sesi geliyor, ardından kısa bir duraksama oluyor ve kapanan ağır plastik kapağın sesini duyuyorum.

“Tamam, bitti,” diyor, sesinde gergin bir gülümseme tonu var. “Kendimi, filmlerde fidye parası dolu çantayı bırakan karakterler gibi hissediyorum.”

“Jess, kimi görüyorsun?”

“Kimseyi. Hiç kimseyi göremiyorum.”

“Orada *biri* var,” diyorum. “Biri seni izliyor olmalı.”

“Bir tur atacağım, arabaya uzun yoldan döneceğim. Bakalım ne göreceğim.”

Dom, “Dikkatli ol,” diyor.

Yine sessizliğe bürünüyor. Hâlâ hatta olduğunu yalnızca, arada duyulan nefes alışları ve uzaktan gelen köpek havlamalarından anlıyorum. İçimde, onunla gitmem gerektiğine dair ezici bir his duyuyorum. Bu riski alan kişi ben olmalıydım. Oysa şimdi gözlerim bağlı gibi, olup biteni anlamaya çalışıyorum. Karım sadece benden bir buçuk kilometre ötede ama sanki aramızda yüzlerce kilometre var.

“Tamam,” diyor. “Ziyaretçi merkezinin yukarısına çıktım ve etrafından dolandım. Burada bir dakika oyalanacağım, bakalım çantayı almaya kim gelecek?”

“Dinle Jess, bu konuda içime kötü bir his doğdu.” Boğazımda, bana acı veren, sert bir kaygı yumrusu oluştuğunu hissediyordum.

yorum. “Neden hemen şimdi arabana dönmüyorsun? Açıkta yakalanmaktan iyidir.”

“İyiym ben,” diyor. “Stres yapma, hâlâ etrafta birkaç kişi var. Bir şeye cüret edeceklerini sanmıyorum.”

Pencereden dışarı baktığımda, akşam göğünün yavaşça alacalandığını görüyorum. Onun için olup biteni görmek zorlaşacak. Ayrıca park kapılarının kapanmasına da çok kalmamış. Elbette... beklediğimiz kişi parkta çalışan biri değilse... Ya da kafede veya ziyaretçi merkezinde. Böyle biri, çantayı almak için herkesin gitmesini bekleyebilir.

Jess’le bu ihtimali konuşuyoruz. Karım etrafı izlemeye devam ederken kısa ve kesik cevaplar veriyor bana.

“Olabilir,” diyor sessizce. “Ama eğer burası o kişinin çalıştığı yerse, bizi buraya kadar getirmesi riskli olur.”

Jess gölgeler arasında etrafı beş dakika daha inceliyor. Birkaç kişi avluya çıkıyor ama onlar da sadece arabalarına binip uzaklaşıyorlar. Hiçbiri yeşil çöp kutusuna yaklaşmıyor.

“Tamam,” diyor Jess. “Plan B.”

“Hatta kal.”

Jess arabaya dönüyor, yavaşça ve özellikle dikkat çekecek şekilde arabayı ana kapıya kadar sürüyor. Wollaton yoluna çıkınca bir yan sokağa girip U dönüşü yapıyor ve çıkışı iyi görebileceği bir konuma geçiyor.

Sessizliği çok geçmeden bir şaşkınlık nidası bozuyor.

“Bingo!”

Telefona eğiliyorum. “Ne oldu?”

“Koyu renk bir Volvo, şimdi çıkıyor. Sola dönüyor.” Hafif bir sesle çalışmaya başlayan motorun sesi duyuluyor. “Peşindeyim... ah.”

“Sürücüyü görebiliyor musun?”

“Emin değilim...” Sesi yeniden kesiliyor. “Kapıdan dönerken sadece bir anlığına görebildim. Belki de...”

“Belki de ne?”

“*Belki de* bir kadındı. Ama her şey o kadar çabuk oldu ki emin olmak zor. Tam olarak...”

“Seni gördüler mi?”

“Sanmıyorum. Bir araba gerideyim, şu an batıya gidiyoruz. Oldukça sakın sürüyor, acele etmiyor.”

Jess yolculuğunu anlatmaya devam ediyor. Sağında Admiral Rodney barını geçip trafiğin fazla yoğun olmadığı Russell Drive’a doğru sola dönüyor. Sessiz bir hafta içi akşamında ana caddeden, ardından bir demiryolu köprüsünden ve kavşaktaki trafik ışıklarından geçiyor.

“Şimdi Glaisdale Caddesi’ne doğru sağa dönüyor,” diyor. Kısa bir süre yalnızca sinyal sesleri duyuluyor. “Tamam, şimdi kuzey-doğuya, Beechdale’e doğru gidiyoruz. Buralar biraz daha sakın.”

“Mesafeni koru,” diyorum ona.

“Hı hı. Plakanın fotoğrafını çekmeyi deneyeceğim.” Birkaç saniye sonra, “Ah, kahretsin. Daha yakın olmam lazım,” diye ekliyor sözlerine.

“Ne oluyor?”

“Yine sağa dönüyor, sanırım bir sanayi sitesine giriyor. Şimdi AirTag uygulamada görünüyor mu diye bakacağım.”

Onun sessizliği yeniden bozmasını bekleyerek Dom’la telefona biraz daha yaklaşıyoruz.

“Jess?”

“Ee, tamam, evet, sanırım uygulama çalışıyor. Bir konum gösteriyor.”

“Volvo şimdi ne yapıyor?”

“Şey... ah, lanet olsun. Telefonuma bakarken şu küçük ara yollardan birine girmiş olmalı. Buralar depo ve sanayi alanı dolu.” Bir küfür savuruyor. “Nereye kayboldu bu herif?”

“Dikkat et, hayatım.”

“Burada çıkmaz sokak var, demiryolu hattına kadar gidiyor,”

diyor. “Geri dönüp geldiğim yolu izleyeceğim, bir yere sapmış olmalı.”

Dom telefona doğru eğiliyor. “Bence artık bırak, abla. Etiket bizde; yapman gerekeni yaptın. Şimdi geri dön.”

Uzun bir sessizlik oluyor.

“Buldum onu,” diyor kendi kendine mırıldanır gibi. “Nasıl bu kadar öne geçti ki?”

“Daha fazla risk alma, Jess, çok fazla şey yaptın zaten.”

“Bir kavşakta durdu. Tamam, şimdi yeşilde hareket ediyor. Sanırım yetişip tekrar kırmızı ışık yanmadan plakanın fotoğrafını çekebilirim.”

Arka planda motor sesi yükseliyor ve Jess, Volvo’ya yetişmek için hızlanıyor...

Derken bir başka motorun gürültülü bir şekilde devirlenmesi ve kulak tırmalayan fren sesi, karımın paniklemiş sesini neredeyse tamamen bastırıyor.

“Ah, kahretsın...”

Metalin metale çarparken çıkardığı gürültü kulaklarımı dolduruyor.

Sonrası sessizlik.

Hattın yeniden bağlanmasını beklediğim o bir dakika bana, hayatımın en uzun dakikası gibi geliyor.

Jess'in telefonunu ilk arayışında karşıma telesekreter çıkıyor. İkincisinde de öyle.

Dom'a bakamıyorum.

Boğazımda koca bir yumruyla, içimden sessizce dua ederek yeniden bağlanmaya çalışıyorum: Açsın, iyi olsun, sadece bir şey söylesin, hâlâ orada olduğunu belli etsin. Duyduğum suçluluğun yükü, kocaman bir kaya gibi üzerime çöküyor.

Lütfen, Jess.

Lütfen.

Tam hattın yine telesekretere düşmek üzere olduğunu sandığım anda, bir *tık* sesi duyuluyor ve biri telefona cevap veriyor. Bir hışırtı geliyor, sonra ayırt edemediğim birtakım arka plan sesleri duyuyorum.

"Jess?" diyorum. "Ne oldu? İyi misin?"

Cevap gelmiyor.

Dom'un bembeyaz kesilmiş yüzüne bakıyorum.

"Jess," diyorum tekrar. "İyi misin? Konuş benimle. Ne olur."

Hemen ardından gelen rahatlama dalgası beni, en güçlü uyuşturucudan bile daha çok etkiliyor.

“İyiym,” diyor karım sonunda. Sesi çok uzaktan geliyormuş gibi, kısık ve bitkin. “Onu kaybettim. Ama iyiym.”

Neredeyse iki saat sonra, ancak polisle olay yerinde uğraştıktan ve diğer sürücüyle sigorta bilgilerini değiş tokuş ettikten sonra karımı eve götürebildim. Sağlık görevlileri onu yol kenarında muayene etti ama hava yastıkları çarpmanın etkisini büyük ölçüde absorbe etmişti. Ayrıca kavşakta çarpıştığı kamyonetin yeni hareket etmeye başlamış olması da büyük bir şanstı. Bacaklarında bazı morluklar vardı ama hastaneye gitmek istemediğini söyledi. Kardeşinin Skoda’sı ise çok daha kötü durumdaydı, çekiciyle götürülmesi gerekiyordu. Neyse ki kamyonetin sürücüsü de yara almamıştı ve Jess, polis geldiğinde hemen kırmızı ışıktaki geçtiğini kabul etti.

Onlara Volvo’dan bahsetmedik.

Eve dönünce Jess, telefonunda “Cihazı Bul” uygulamasını açıp AirTag’in sinyalini kontrol ediyor. Dom bize nasıl çalıştığını gösteriyor; ekranda harita beliriyor, şehir üzerinde giderek yakınlaşıyor ve nihayetinde yanıp sönen mavi bir nokta çıkıyor ortaya. Bu, küçük cihazın son konumunu gösteriyor. Açıkçası işe yarayacağına pek inanmamıştım ama sinyal orada, karşımda duruyor. Haritada Bulwell’de, şehrin kuzeybatı kenarındaki Nixon Caddesi olarak işaretlenmiş. İçimde küçük bir gurur dalgalanması duyuyorum; Jess’in başarısı karşısında duyduğum gurur, sakatlığı yüzünden hissettiğim suçlulukla bir arada hissettiriyor kendini.

Başardın, Jess. Onları buldun.

Haritanın ekran görüntüsünü alıp kendi telefonuma gönderiyorum. Onu diğer fotoğraflar arasında görünce bir fikir geliyor; Jess’in kamera rulosunu açıp son çekilmiş görsellere bakıyorum. Burada, Wollaton Park’ta çekilmiş kareler var; tek başına, çift halinde ya da köpeğini gezdiren rastgele insanları gösteriyor bu

kareler. Ama çoğu bulanık ve uzaktan çekilmiş olduğundan, seçilebilecek hiçbir ayrıntıları yok. Ne kuşkulu bir ifade ne de olağandışı bir davranış görülüyor. Herkes sadece sıcak bir akşamda parkın tadını çıkarıyor gibi.

Sonraki fotoğraflar parktan değil. Bir düzine kadar kare, arabanın ön camının ardından çekilmiş. Karanlık bir sokakta yakınlaştırılmış kareler bunlar. Seri çekim yapılmış gibi görünüyor; çok hızlı, peş peşe çekilmiş fotoğraflar var ve hepsi de aynı sahneden. İlk kareler bulanık ama kamera odaklandıkça sonrakiler net bir şekilde görünüyor.

Station vagon bir gri Volvo'nun arka kısmı var karelerde.
Bir de plaka.

Oraya gidip AirTag'in işaret ettiği noktaya bakacaktım, hepsi bu. Bir adres, bir kapı numarası öğrenecek, Volvo garajda değilse hızlıca bir fotoğrafını çekecek ve bunları doğrudan polise verecektim. Kapıyı çalmayacaktım, ortalıkta beklemeyecektim ya da şüphe çekecek bir şey yapmayacaktım. Bu insanların istediklerini elde etmek için ne kadar ileri gidebilecekleri çok açıktı ve ben ailemi korumalıyım.

Jess yukarıya yatmaya çıkıyor, Dom ben dönene kadar evde kalmakta ısrar ediyor.

Çevre yolu sakın görünüyor. Bulwell'e doğru giderken elimde AirTag konumunun ekran görüntüsü duruyor. Wollaton Park'taki teslimden bu yana bilinmeyen numaradan hiç mesaj gelmedi; ne sırt çantasına dair bir not ne de içindekiler hakkında bir soru soruldu.

Yolun karşı tarafından, mavi ışıkları yanıp sönen bir polis devriyesi arabası hızla yanımdan geçiyor.

Nixon Street'e döndüğümde, ekran görüntüsünü aracımın navigasyon ekranındaki canlı haritayla karşılaştırıyorum. Yarı müstakil, küçük evlerin yolun gerisinde sıralandığı uzun ve ağır ağır

ilerlediğim bir virajdan yukarı doğru çıkıyorum. AirTag'in son sinyali verdiğı yer, bu hattın sonunda, sol tarafta ve bir sonraki kavşağı yakın olmalı. Sol tarafta evlerin yerini önce üç katlı apartman blokları alıyor, ardından küçük, bakımsız bir otopark, sonra da bir pub ve birkaç dükkân gibi görünen bir sıra bina görüyorum.

Hızımı azaltıp tekrar ekran görüntüsüne bakıyorum. Belki iki yüz metre daha kalmış. Önce yanından geçip Volvo'nun orada olup olmadığına bakacağım; sonra caddenin biraz ilerisinde park edip sessizce yürüyerek geri döneceğim. Böylece daha sessiz olabilirim.

AirTag'in işaret ettiğı noktaya yavaşça yaklaşırken elimdeki resimle navigasyon ekranını karşılaştırıyorum. Burası doğru yer. Ama ortada ev falan yok, neredeyse tamamen harap halde, terk edilmiş dükkânlar sırası görüyorum. Camları kalın posterlerle kapatılmış, pencereleri tahta panellerle çivilenmiş. Kapı önlerine çöpler, boş tenekeler ve kırık şişeler, rüzgârla sürüklenmiş eski gazeteler ve broşürler yığılmış.

Dizi dizi dükkânlar bomboş görünüyor. Üstlerinde daire, pencerelerinde ışık, içlerinde yaşam belirtisi yok.

Arabamı kenara çekip aşağı iniyorum. Bir yukarı bir aşağı yürüyor, ekran görüntüsünü tekrar kontrol ediyorum. Burası kesinlikle doğru nokta. Karşı tarafta, camları tahtayla kapatılmış, duvarları grafitilerle boyanmış eski bir benzin istasyonu var. Pompa üniteleri, çukurlarla dolu beton zeminde kırık ve sahipsiz halde duruyor. Burada güvenlik kamerası da insan da yok. Havada, çürük ahşap ve yağla kaplı betonun keskin kokusu var.

Siyah sırt çantası, pompaların arkasına çöp yığını gibi atılıp bırakılmış.

Telefonumun fenerini içine tuttuğumda, yığının boş olduğunu görüyorum.

Yalnızca dibinde, ortasında o tanıdık ısırılmış elma logosu parlayan küçük, gümüş renkli bir disk var.

SALI

Ertesi sabah yorgunluğu tüm uzuvlarımda hissediyorum. Jess parasetamolün etkisiyle uyurken ben üç bardak sert kahve içiyorum ve okul işlerini âdeta otomatik pilotta yapıyorum. Eşim sabahki toplantısını iptal etmiş ve bugün evden çalışacak.

Önceki gece plakanın fotoğrafıyla birlikte araba hakkındaki bilgileri gönderdiğim e-postaya hâlâ ne Dedektif Rubin'den ne de Komiser Okoro'dan yanıt gelmiş. *Sahibinin izini sürebilirsiniz değil mi? Ne öğrendiğinizi bana bildirin*, diye yazdım onlara. AirTag boşa çıkmıştı ama elimizde plaka numarası vardı, yani Jess'in çabaları tamamen boşa gitmemişti.

Telefonum mutfakta şarj olurken yeni mesajların geldiğini haber veren o tanıdık titreşim sesini duyuyorum. Ama bunlar Okoro ya da Rubin'den gelen yanıtlar değil. Bilinmeyen bir numaradan art arda gelen mesajlar görüyorum.

Dün gece büyük bir hata yaptın.

Bu senin son şansındı.

Sözünün eri olduğunu sanmıştım ama belli ki güvenilmez birisin.

Rolex sahte, cüzdan da öyle. Beni kandırabileceğini mi sandın?

Ateşle oynarsan ne olacağını biliyor musun?

Mesajları okurken midem kasılıyor. Bu kâbusu sona erecek bir yanıt düşünmeye çalışıyorum. Ama uykusuz beynim inandırıcı hiçbir şey üretemiyor.

Fotoğrafını ve plaka numaranı aldık, polise verdik. Aileme yaklaşma.

Önceki haftanın bütün mesajlarını yeniden okurken son bir cevap daha geliyor:

Sana bir ders verme vakti geldi, Adam.

Ekрана bakarken derimin altına işleyen bir korku duyuyorum. Fazla kafeinden sinirlerim gerilmiş, ellerim titriyor. Aynı zamanda bitkinim, dün gecedен sonra kendimi tamamen tükenmiş hissediyorum. Ön bahçeyi, arka bahçeyi, garajı, sokağı kontrol etmek için dışarı çıkıyorum; bütün kapıları ve pencereleri kilitliyorum. Sonra Dom'a kısa bir mesaj atıp Jess'i kontrol etmeye çıkıyorum. Karım hâlâ uyuyor, perdeler kapalı. Yanma, yatak örtüsünün üzerine uzanıyorum.

Ama uykum gelmiyor. Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm şey, önceki gece ambulansın arkasında, üstelik benim yüzümden oturan karım oluyor. Jess, benim başlattığım olaylar silsilesi yüzünden oradaydı. Evime giren hırsız bile yeterince kötüydü ama gece yaşananlar olayları bambaşka bir seviyeye taşımıştı.

Sana bir ders verme vakti geldi.

Sonunda huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum; bana sadece birkaç dakika gibi geliyor. Derken, uzaklardan gelen tok sesler duymaya başlıyorum. İlk başta, bunların Jess'in çaresiz çırpınışları olduğunu sanıyorum: Kanlar içinde kalmış, parçalanmış bir arabanın içinde pencereden kurtulmak için çaresizce pencereye vuran Jess... Pencereden gelen sesler sürüyor ama Jess'i bir türlü oradan çıkaramıyorum. Camın ardından ona bakıyorum fakat kapı kolu yok, kavrayacak bir şey yok, kapıyı açmanın hiçbir yolu yok...

Uzaklardan gelen tok sesler daha da yükseliyor.

Birden kendime gelip doğruluyorum. Sersemlemiş halde sendeleyerek aşağıya iniyorum. Renkli camın ardında ağır bir siluet belirliyor; kapıya tekrar sertçe vurulunca çerçeve sarsılıyor. Duvar saatine baktığımda saatin neredeyse on bir olduğunu görüyorum. Belki de Komiser Rubin çoktan bir meslektaşını göndermiştir?

Kapıyı açıyorum ve hâlâ uyukulu olan gözlerimi ögle güneşine doğru kısıyorum.

Karşımda, ellili yaşlarının sonlarında bir adam duruyor. Daha ağzımı açmadan bana selam veriyor.

“Günaydın, beyefendi.”

Gözlerimi kırıştırtarak adamı süzüyorum. Karşımda iri yapılı, üzerinde gri, diz altına kadar inen bir pardösü olan bir adam var. Karnı, koyu renk pantolonunun kemerine doğru gergin. Beyaz gömleğinin yakası, boğumlu boğaz kısmında zorlanıyor. Çenesinde ve yanaklarında gri kırçilli, düzgün kesilmiş bir sakalı var.

Onu hemen tanıyorum.

“Beni takip ediyordun,” diyorum. “Cumartesi günü, mezarlıkta. Dün de şehir merkezindeki otoparktaydın.”

Adamın yüzü ifadesiz. Sol elinde, açılı hatlara sahip, siyah bir evrak çantası tutuyor.

“Sizi uygunsuz bir zamanda mı yakaladım beyefendi?”

“Doğru söylüyorum değil mi? Sen kimsin?”

“Sizinle biraz konuşabilmeyi umuyordum, Bay Wylie.” Derinden gelen, bas tonlu tok sesi sert ve buyurgan. “Sizin için de sakıncası yoksa, içeride.”

“Adımı nereden biliyorsun?”

“Bana beş dakikanızı verirseniz açıklayabilirim.” Yüzündeki etli kıvrımların içinde buz parçaları gibi parlayan küçük, mavi gözleri gözlerime kilitlenmiş. “Ama içeride, lütfen.”

Göğsümde bir alarm çanı çalmaya başlıyor. Evde benden başka kimse yok; Jess yukarıda uyuyor. Sokak bomboş. Cep telefonum mutfakta şarjda, sabit hat yanımda değil. Gece gelen mesajı hatırlıyorum: *Sana bir ders verme vakti geldi.*

“Gerçekten hiç uygun bir zaman değil. Üzgünüm.”

Kapıyı kapatmaya yelteniyorum.

Adam iri avucunu renkli cama bastırıyor ve birden kapıyı engelliyor.

Alçak ve donuk sesiyle konuşuyor. “Seninle konuşmam gerek, Adam.”

“Eğer gitmezsen polisi...”

“Bunun hakkında.”

Ceketinin iç cebine uzanıyor ve bir Rolex saat çıkarıyor.

Yabancı adam kendini, emekli Dedektif Gordon Webber olarak tanıtıyor. Eskiden Notts Polis Merkezinde görev yapmış, şimdiyse Doğu Midlands *Özel Harekât Biriminde* sivil araştırmacı olarak çalışıyormuş.

Elinde bir tür resmi kimlik var ama pek ikna edici görünmüyor. İçgüdülerim hâlâ alarmda. Bu adamda doğru hissettirmeyen bir şeyler var. Omuzlarındaki gerginlik, gözlerindeki keskin kaymalar, tavırlarındaki tuhaflık... Ama elindeki Rolex gerçek görünüyor. Bu, birkaç gün önce internetten aldığım sahte saat değil, yukarıda bulduğum asıl saat.

“İstersen burada, garaj yolunda da konuşabiliriz,” diyor. “Ama anlatacaklarımı komşularınızın duymak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Ne zamandır emeklisin?”

“Birkaç yıldır.” Yüzü hâlâ ifadesiz. “Sana söylediğim gibi, polisliği bırakınca kimlik kartını da teslim etmek zorunda kalıyorsun. Yoksa ortalık milyon tane emekli polisle dolardı, hepsi de ellerinde rozetle kafalarına göre burunlarını sokarlardı her şeye.”

“Tıpkı şu anda senin yaptığın gibi yani?”

“Bana on dakika ver, sana neden burada olduğumu anlata-
yım.”

Sonra cebinden telefonunu çıkarıyor, ekrana birkaç kez dokunuyor ve bana uzatıyor. Ekranda, alacalı, eski tarz bir internet sitesi sayfasına benzeyen bir yerde, eski bir *BBC Doğu Midlands* haberi var. Haberin tarihini göremiyorum ama fotoğrafta, daha genç, daha zayıf haliyle ve daha siyah olan saçlarıyla büyük, beton kaplı bir binanın önünde basına açıklaması yaparken görünüyor. Altta şu başlık var: *Dedektif Gordon Webber bilgi için kamuoyuna çağrıda bulundu.*

“İşte bu benim,” diyor. “Yani zamanında bendim.”

Telefonu ona geri veriyorum. Bu hafta hayatıma yeterince yabancı girmişti ama hâlâ içimde, bu adamın ne söyleyeceğini merak etmeme neden olan, çok iyi bildiğim o kaşıntı hissini duyuyorum.

“Trip’te kahve çok iyidir,” diyorum. “Ve gerçekten kafeine ihtiyacım var. Size de uygunsa?”

Webber iri omuzlarını silkiyor. “Peki, olur.”

Arabası yokmuş gibi görünüyor, bu yüzden benim arabamla tepeden aşağı, Castle Bulvarı’na doğru gidiyoruz, sonra arabayı sol tarafa çekilip Olde Trip to Jerusalem Pub’ın önüne park ediyorum. Kısacık yolculuk sessizlik içinde geçiyor ve üzerinde bana tanıdık gelen o iddiasıyla, “İngiltere’nin en eski hanı” yazan beyaz duvarın yanından geçip bahçedeki oturma alanına giderken adam peşimden geliyor. Henüz öğle kalabalığı için erken bir vakit, içerisi çok dolu değil ama yine de kamusal bir alanda olmak bana daha güvenli hissettiriyor.

İçkileri alıp masaya getiriyorum. Adam sırtını duvara dayamış, siyah bir elektronik sigaradan tatlı ekşi vişne kokulu dumanlar üflüyor.

İçkisinden kocaman bir yudum alırken bana başıyla teşekkür ediyor. “Buraya gelmeyeli yıllar oldu.”

“Pek değişmiyor,” diyorum. “Sadece personel gittikçe gençleşiyor.”

Adam ceketinin içinden Rolex’i çıkarıp aramızdaki lekeli ahşap masanın üzerine bırakıyor. Saat, bana onu kapının önünde ilk gösterdiği haliyle, hâlâ şeffaf bir plastik poşetin içinde.

“Peki,” diyor alçak sesle. “Bunu nereden buldun, Adam?”

“Eğer düşündüğün şey buysa, çalıntı değil,” diyorum.

Bana garip bir bakış atıyor. “En azından, yakın zamanda değil.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Bunu birinden mi satın aldın?”

Americano kahvemden bir yudum alıyorum ve kafeinin o koyu, sert etkisini içimde hissediyorum.

“Sanırım bilgilerimi şehirdeki kuyumcu dükkânındaki kайдından aldın?”

“Doğru.”

Adam, bu saati yıllardır aradığını söylüyor. Bunun için büyük internet satış sitelerinde çevrimiçi uyarılar oluşturmuş, *SGİB* adını verdiği *Suç Gelirleriyle İlgili Bildirim* sistemiyle tüm Midlands’taki kuyumculara ve tefecilere haber salmış. Onlarla düzenli aralıklarla iletişime geçip, üzerinde özel bir yazı olan bir Rolex Explorer görüp görmediklerini sormuş.

“Biliyordum, er ya da geç ortaya çıkacaktı,” diyor. “Böylesine değerli bir parça... Birinin bunu nakde çevirmesi an meselesiydi.”

“Bir kol saati için bunca zahmete değer mi? Ne kadar gösterişli olursa olsun.”

“Benim asıl ilgimi çeken, ondan kurtulduktan sadece birkaç gün sonra neden tekrar geri istediğin. Sanırım kollarındaki kesikler, çürükler, kafadaki dikişlerle ilgili bu, değil mi?”

Bir anda her şey açığa çıkmış gibi hissediyorum ve sandalyemde geriye yaslanıyorum.

“Söylesene,” diyorum. “Eskiden ne polisidyin?”

“Karışıkı. On üç yıl üniformayla devriye, sonra Cinayet Masası. Sonunda ağır suçlara geçtim, otuz yılım dolunca da emekli oldum. Ama bu dava... hiçbir zaman peşimi bırakmadı. Asla unutamadığım bir dosyaydı bu. O yüzden bana Özel Operasyon Biriminde sivil araştırmacı olarak görev teklif ettiklerinde hiç düşünmeden kabul ettim.”

“Ne davası? Çalıntı bir kol saati mi?”

Başını iki yana sallıyor, siyah elektronik sigarasından derin bir nefes çekiyor ve başımın üzerinden gri bir duman bulutu üflüyor. “Başın belada değil, eğer merak ettiğin buysa.”

“Bu tartışılır,” diyorum.

Sözlerim dikkatini çekmişe benziyor. Bardağının kenarının üzerinden gözlerini bana diyor, buz gibi mavi gözleri tek bir an bile kırpmadan beni süzüyor.

“Peki o kafa travması nasıl oldu, Adam?”

Kendimi bu adama, birden kapımı çalan bu yabancıya açmaktansa dilimin ucuna yalan söyleyecek, gerçekte olan bitenleri geçiştirecek sözler söylemek geliyor. Ama sonra Jess'i ve çocukları, evimi yakma tehditlerini, bizi korumak için hiçbir şey yapmayan polisi düşünüyorum ve artık kaybedecek fazla bir şeyim olmadığını fark ediyorum.

“Birisi evime girdi,” diyorum. “Cumartesi gecesı. Elektriğı kesti, karşısına çıktığımda beni bodrum merdivenlerinden aşağı itti. Bir süre baygın kaldım.”

Webber sandalyede doğruluyor ve bardağını sertçe masaya bırakıyor.

“Anlıyorum,” diyerek derin bir nefes alıyor. “Demek seni bulmuşlar. Bir şey aldılar mı?”

“Tam olarak kimlerden söz ediyorsun?”

“Bir dakika. Önce bana her şeyi anlat, en başından başla.”

Kahvemden kocaman bir yudum alıyorum, ardından da geceki kovalamacayı ve kazayı da ekleyerek, son on gün içinde yaşanan olayları kısaca özetliyorum.

Webber, aramızda duran plastiğe sarılı saate tırnağıyla hafifçe vuruyor.

“Yani sadece bu değildi, öyle mi?” diyor. “O çekmecelerde başka şeyler de buldun. Hepsini incelemem çok iyi olurdu.”

“Bir dakika,” diyorum. “Sen bu konuyla olan ilgini hâlâ doğru düzgün açıklamadın. Artık biraz da senin bana bir şeyler anlatman gerekiyor.”

“Doğru,” diye hak veriyor bana. “Hem sıra bende.” Kahvemini dibini gösteriyor. “Aynısından mı?”

Başımı onaylarcasına sallıyorum. Ayağa kalkıp ağır adımlarla yan kapıya doğru yöneliyor. Siyah evrak çantasını masamızın yanında bıraktığını fark ediyorum. Ama saat, o bol ceketinin cebine geri dönmüş.

Artık vakit öğleyi geçtiği için barın bahçesi hareketlenmeye başlamış. Castle Wharf’tan gelen ofis çalışanları, güneşli ilkbahar havasında masaları dolduruyor. Birkaç turist de yukarıdaki Robin Hood heykeliyle çektikleri selfileri karşılaştırıyor. Webber’le yarım saat geçirdikten sonra, ona güvenip güvenmeyeceğimden, bana gerçeğin tamamını söyleyip söylemeyeceğinden yine de emin olamıyorum. Ayrıca o Rolex’i aldıktan sonra beni takip etme zahmetine neden girdiğini de hâlâ tam olarak açıklamış değil.

Kısa süre sonra elinde iki içeceklerle geri dönüyor. Buharı üzerinde koyu kahveyi önüme koyuyor, kendisi ikinci bardak birasıyla yerine yerleşiyor.

Yine ceketinin cebinden saati çıkarıyor ve dikkatle masanın üzerine koyuyor. Bu defa saati, yüzü aşağı bakacak şekilde masaya bırakıyor. Şeffaf plastiği düzeltiyor ve arka kapaktaki ince işçilikli yazıyı parmağıyla işaret ediyor: *EJS 29-11-75*.

“Bu Rolex,” diyor, sesini alçaltarak. “Edward John Stiles adında birine aitti. Ona on sekizinci doğum gününde, 1993 yılının kasım ayında, büyükbabası tarafından hediye edilmişti. Son-

radan öğrendiğimiz kadarıyla Edward, ailenin gözdesiydi. Bu saati özel günlerde takardı. Hiç yenisini almadı, her yıl servise götürür, ona gözü gibi bakardı. Edward Stiles adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

“Hayır, tanıdık gelmiyor,” diyorum başımı iki yana sallayarak. “Gelmesi gerekir miydi?”

“Belki de hayır. Üzerinden çok uzun zaman geçti.”

“Peki... üzerinde çalıştığın soruşturmada şüpheli falan mıydı?”

“Hayır. Şüpheli değildi.” Uzunca bir süre beni süzüyor, ardından birasından bir yudum alıp bıyığındaki köpüğü siliyor. “Edward Stiles, bir cinayete kurban gitti. Ve katili asla yakalanmadı.”

Çözülememiş bir dosya.

Edward Stiles, 2001 yılının baharında ortadan kaybolmuştu. Bekâr bir adamdı, doğada yürüyüş yapmayı çok severdi; çoğu zaman uzun hafta sonlarını Göller Bölgesi'nde, Snowdonia'da ve Yorkshire Dales'te kamp yaparak geçirirdi. Bazen tek başına yürüyüşe çıkar, günlerce ortadan kaybolurdu. Ailesinin Webber'e yıllar önce anlattıklarına göre "Yine bir maceraya çıkmış" olurdu.

Emekli dedektifin anlattıklarına göre, ilk birkaç gün boyunca, ailesi Edward'ın sadece uzun bir yolculuğa çıktığını ve yolunun üzerinde bir telefon kulübesi bulamadığını varsaymıştı. Fakat işine dönmeyince durumu polise bildirdiler. Polis, tek başına yürüyüş yaparken düşmüş olabileceği ihtimali üzerinde durmaya başladı. Daha sonra, kendisine kasten zarar vermiş, hatta intihar etmiş olabileceği yönünde spekülasyonlar ortaya çıktı.

Webber'in sözlerinde rahatsız edici bir ton var ve bu ton bana, Adrian Parish'in de kendi canına kıymış olabileceği yönündeki polis görüşleriyle örtüşen taraflarını anımsatıyor.

Webber evrak çantasından buruşmuş bir kâğıt çıkarıyor; aynı sayfaya fotokopiyle basılmış dört görsel yer alıyor bu kâğıtta. Yüzünde mahcup bir gülümseme olan, dalgalı, koyu sarı saçlı

genç görünümlü bir adam. Fotoğrafların ikisinde, üzerinde sarı bir yağmurluk, sırtında da sırt çantası var.

“Cesedi beş ay sonra bulundu,” diyor Webber. “Derby’nin kuzeyindeki ormanlık bir alanda, sığ bir mezara gömülüydü. Çürüme otopsiyi zorlaştırmıştı ama ölüm nedeni sonunda tek bir bıçak darbesi olarak belirlendi. Büyük ihtimalle dişli bir av bıçağıyla. Savunma yarası yoktu. Cinayet masasına geçtiğimde baktığım ilk dosyalardan biriydi bu. Ama dosya kapanmadı. Şimdi çalıştığım birimdeyse, belirli çözülmemiş suçların ‘tarihsel incelemesini’ yapıyoruz.”

“Çözülememiş dosyalar.”

“Tam olarak öyle.”

2001 yılında kendi hayatımı düşünüyorum. Aberdeen’de üniversitenin ilk yılındaydım. Yeni yurt arkadaşlarımla tanışmak, spor, müzik ve öğrenci kulüplerinde geçirilen geceler etrafında dönüyordu her şey. Arada birkaç derse de giriyordum. Tamen kendine odaklı, tipik, on sekiz yaşında bir delikanlıydım.

“Ben hâlâ gençtim o öldüğünde,” diyorum. “Ama hiç duymadım bu olayı.”

“Başından beri garip bir vakaydı,” diyor Webber. “Ortada bariz bir motivasyon yoktu. Kurbanın düşmanı yok gibiydi, sabıkası yoktu, poliste herhangi bir kaydı da yoktu. Cesedi bulduklarında üstü başı tamdı. Cüzdanı, nakit parası, kredi kartları, araba anahtarı... Hiçbirine dokunulmamıştı. Tek kayıp şey saatiydi. O da ne evinde ne arabasında ne iş yerinde bulundu. Her yere baktık.”

“O günden beri saati mi arıyorsun yani?”

Başını onaylarcasına sallıyor. “Bir gün ortaya çıkacağını hissediyordum. O kadar değerli bir parça öylece çöpe atılmaz. Ama aradan yirmi yıldan fazla geçti, hiçbir yerde bulunamadı,” diyor. “Geçen hafta o kuyumcuya gelene kadar.”

Kahvemin tadı bir anda acılaşıyor; yaptığım şeyin, başlattığım zincirleme olayların ağırlığı boğazıma tıkanıyor.

“Bu önemli bir şey demek değil mi? Bir ipucu yani, Cinayet Masası’ndaki eski meslektaşlarınla konuşabilirsin. Olayı onlara aktarabilirsin.”

Webber yerinde huzursuzca kıpırdanıyor. “Zamanı gelince. Henüz değil. Önce daha geniş çerçeveyi görmem lazım.”

“Onları araman yeterli değil mi? Gayriresmî bir konuşma yapsan mesela?”

“O kadar basit değil,” diyor, kaşları öfkeyle çatılırken. “Soruşturmayı yeniden açtırmak için daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Ama elbette...”

“Ayrıca gerisini de istiyorum,” diyor, bu kez daha sert bir tonla. “Hepsine ihtiyacım var. O odada bulduğun her şeye. Bundan daha azı ikna edici bir dosya oluşturmaz, sen de bunu biliyorsun. Zaten polisi devreye sokmayı denedin. Yirmi üç yıl önce sine ait bir dosyayı yeniden açma konusunda en ufak bir ilgi gösterdiler mi?”

Kahve fincanımı masaya bırakıp kendimden uzaklaştırıyorum. “Hayır, tam olarak değil.”

“Ellerindeki yüklerle zaten baş edemiyorlar. Günlük işleri yetmiyor, bir de taş gibi soğumuş, yirmi yıldan eski bir dosyayı mı açacaklar? Verdiğin o plaka hakkında sana dönüş yapıp bir şey söylediler mi?”

“Hayır. Ama dün gece verdim daha.”

“Ne yapabileceğime bir bakayım,” diyor. “Hâlâ birkaç bağlantım var, onlardan bir iki iyilik isteyebilirim belki.”

Telefonumun galerisini açıp Volvo’nun plakasının fotoğrafını gösteriyorum. O da numarayı küçük, siyah bir not defterine kaydediyor.

Gözlerinde yoğun bir ifade var ve bu, çok iyi tanıdığım, bir şeyleri ortaya çıkarmaya yönelik benim de duyduğum arzunun ifadesi. Cevabı bulma arzusu. Bulmacayı çözme ihtiyacı.

“Peki neden bu dosya?” diyorum. “İlk cinayet vakandı, çözemediğini söyledin ama neden özellikle bu?”

Webber kocaman bir yudum daha alıp birayı yarılıyor. Bar-
dağı masanın ortasına bırakıp diğer müşterilere göz gezdiriyor.

“Çünkü bu sadece tek bir vaka değildi, çok daha karanlık bir
buzdağının görünen kısmıydı.” Bana doğru eğiliyor. “Sana şim-
di anlatacağım şey gizli. Sadece arka plan bilgisi. Hiçbir zaman
resmî olmadı, doğrulanmadı.”

“Tamam.” Farkında olmadan ben de masanın üzerine doğru
eğilip kollarımı sıcak tahtanın üzerinde kavuşturuyorum.

“Bu vakayı diğerleriyle bağlayan dolaylı kanıtlar vardı.” Sesi-
ni alçaltıyor. “Stiles’in bedeninde bulunan bazı lifler, bir yıl önce
ölen bir adamla bağlantı kurmamızı sağladı: Otuz dokuz yaşın-
da, alkol bağımlılığından yeni kurtulmuş Dean Fullerton. Sonra,
Fullerton’ın ölümüyle dokuz ay önceki bir genç kızın kayboluşu-
nu ilişkilendiren bir görgü tanığı çıktı. Ama bunların hiçbiri ye-
terli değildi; dediğim gibi hepsi dolaylı kanıtlardı. Hiçbiri, 1998
ile 2001 arasında otuz dört aylık süreçte yaşanan kayboluşlar ve
faili meçhul cinayetlerde bir şüpheliyi işaret etmeye yaramadı.”

“Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.”

“Çünkü hiçbir zaman resmî olarak ilişkilendirilmediler. Ne
biz ilişkilendirebildik ne medya ne de başka kimse bunu başa-
rabildi. Ben hep aralarında bir bağ olduğuna inandım ama üst
kademe buna girmek istemedi, halkı ürkütmemek için ‘serbest
bir seri katil’ gibi ifadeler kullanmaktan kaçındı. Üstelik Edward
Stiles’in cesedi 11 Eylül’den kısa süre sonra bulundu; yani herke-
sin dikkati başka yerdeydi. Zavallı adam hiçbir zaman hak ettiği
ilgiyi görmedi. Doğrusunu istersen, hiçbiri görmedi.”

“Kimse tutuklanmadı mı peki?”

Webber’in yüzü bir an kararıyor. “Tutuklamalar oldu. Ama
hüküm giyen? Hiç olmadı.”

“Peki ya meslektaşların? Vakalar arasında bağlantı olduğunu
hiç kabul etmediler mi?”

“Katil uzun süre boyunca bizi geride bırakmayı başardı.
Akıllıydı. Birkaç kurban Nottinghamshire’da, sonra Stiles Der-

byshire sınırında, en az bir kişi Lincolnshire kıyısında, Fullerton Market Harborough yakınlarında bulundu. Hepsinde ortak kullandığı bir yöntem yok, silah yok, sebep yok, adli deliller minimum, kurbanlar arasında belirgin bir benzerlik de yok. Bir dedektif için tam bir kâbus senaryosu. Farklı polis birimleri, farklı ekipler ve işbirliği sağlamak her şeyi yavaşlattı. Fullerton'ın ölümü aile içi şiddet davası olarak görüldü, eski eşinin yeni erkek arkadaşı on dört yıl ceza aldı, iki yıl yattıktan sonra temyizde hüküm bozuldu. Bir başka dosya, başta intihar olarak kayda geçti, aylar sonra yeniden incelendiğindeyse ceset çoktan yakılmış, izler tamamen kaybolmuştu.”

Ona Adrian Parish'ten bahsettiğim sırada not alırken gözleri heyecanla parlıyor.

“Peki sonra ne oldu?” diyorum. “Teorinle ilgili... Amirin seni dinlemedi mi?”

“Onun tek derdi işleri usulüne göre yapmaktı. Şunu anlamalısın ki noktaları birleştirmek, tüm bu cinayetleri birbirine bağlamak zaman aldı. Tek başımaydım meslektaşlarım vaktimi boşa harcadığımı düşündüler. Stiles'in cesedi bulunduğunda ve nihayet ilerleme kaydetmeye başladığımda, katil hakkında başka bir şeyi fark ettim.”

“Neymiş o?”

“Katil, bunun üzerinden fazla uzun zaman geçmeden bir anda durdu” diyor Webber.

Webber, katilin bölgede üç yıldır sürdürdüğü katliamı durdurduğuna inanmaya başlamasının zaman aldığını söylüyor.

“Bir ara başka bir yere gitmiş olabileceğini bile düşündüm,” diye devam ediyor. “O yüzden Doğu Midlands’tan yurtdışına çıkan herkesin vize başvurularını, pasaport kayıtlarını taradım. Her birini tek tek incelemek, profillerini çıkarmak ve hepsini elemek için tam altı ayımı harcadım.”

Omuz silkerek, “Belki de başka bir suçtan hapse girdi?” diyorum.

“Hayır. Olsa DNA’dan bulurduk. Olay yerlerinin birkaçında elde ettiğimiz örnekler vardı. Yirmi üç yılda *bir şekilde* karşıma çıkardı.”

“Ya da belki değişmiştir,” diyorum. “Çektirdiği acıyı fark edip durmuştur.”

“Böyle insanlar değişmez. Bu onların doğasında vardır; göz rengi gibi, parmak izi gibi değişmez bir şeydir. İmkânsız.” Bar dağında kalan birayı ağır ağır çeviriyor, sonra bir yudum daha alıyor. “Hayır. Bu düzenin temel ve kalıcı bir şekilde bozulmuş olması çok daha olası: Söz konusu kişi ölmüş. Cinayetlerin durmasının nedeni de bu. Ben de ölüm kayıtlarını taramaya başla-

dım ama Midlands'ın büyük kısmına yayılan, söz konusu binlerce insan vardı. Bir yere varamadan başka dosyalara kaydırıldım.”

Kahveme tekrar uzanıyorum ama neredeyse soğumuş olduğunu çok geç fark ediyorum ve sıvı, boğazımdan acı bir tatla kayıp gidiyor. Az önce duyduklarım zihnimde karanlık ama mantıklı bir tablo oluşturmaya başlıyor.

“Ama... eğer bu katil gerçekten öldüyse, neden hâlâ bu konuşmayı yapıyoruz? Bunca yıl sonra bu saatin ne önemi olabilir, neden bu zahmete girip bana geldiniz? Sırf Edward Stiles'in ailesi için bir şeylerin sonu gelsin diye mi?”

Webber başını ağır ağır sallıyor. “Hayır. Annesiyle babası çoktan öldü. Çocuğu yoktu. Yakın akrabası da pek kalmamıştı.”

“Öyleyse ne? Profesyonel gurur mu? Yani, bu davayı çözmek istemeni, teorisinin en başından beri doğru olduğunu kanıtlamak istemeni anlıyorum. Ama eğer katil yirmi yıldır ölüyse, onu suçlu olarak gösterebilme ihtimalin neredeyse sıfır değil mi?”

Daha da önemlisi, son on gündür peşime düşen kimdi? diye düşünüyorum. Leah'ı okuldan eve kadar takip eden kimdi? Evi-me giren kimdi? Jess'in dün gece izini sürdüğü kişi kimdi?

Cevabı aslında çoktan biliyormuşum gibi hissediyorum.

Webber sandalyesinde arkasına yaslanıyor, tahtalar ağırlığının altında gıcırıyor. Kollarını kocaman göğsünde kavuşturuyor. Bardağında kalan biraya göz atıyor, sonra bakışlarını kapının girişine çeviriyor. Sanki gidip gitmemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi bir hali var. Sonunda içten içe bir karara varmışçasına, küçük ama keskin bakışlı gözlerini yeniden bana sabitliyor.

“Ben bütün kariyerim boyunca polislik yaptım,” diyor alçak bir sesle. “Her zaman, genel geçer yargılara ne kadar aykırı olursa olsun, işimi en iyi şekilde, doğru yapmaya çalışmaktan gurur duydum. Hâlâ da duyuyorum. Yetki belgemi teslim ettiğimde meslektaşlarımdan çoğu kafayı yediğimi düşünüyordu. Ama şimdi sana anlatacağım şey, hiçbir sivilin bugüne kadar duymadığı

bir bilgi. Aslında teşkilat içinde bile pek paylaşılmadı. Gerçekten de bunu sana söylememem gerekirdi. Ama işte buradayız.”

Başımı sallayıp sözlerine devam etmesini bekliyorum. Elektronik sigarasından derin bir nefes çekiyor, solgun gri duman burun deliklerinden ağır ağır süzülüyor.

“Dediğim gibi, o davalarda pek çok hata yaptık. Gerçeğe hiçbir zaman tam anlamıyla yaklaşamadık. Özellikle de bir şeyi o dönemde kavrayamadık ancak yıllar geçtikçe bunun farkına vardım. Temelde, farkında bile olmadan çok fazla varsayımda bulunduk.”

“Katil hakkında mıydı bu varsayımlar?”

“Hem evet hem de hayır. Bana kalırsa daha en başında öyle temel bir hata yaptık ki sonrasındaki her şey yanlış yönde ilerledi. Bak, elimizde ne isim vardı ne doğru düzgün bir tarif ne de kimliği belirlememizi sağlayacak kuvvetli bir adli bulgu. Ben de bu yüzden ona bir takma ad verdim. Dava hakkında konuşurken, insanları ikna etmeye çalışırken kolaylık olsun diye.”

“*Yorkshire Canavarı*² gibi bir şey mi yani?”

Kaşlarını çatıyor. “O tarz bir şey, evet. Şüpheliye ‘A52 Katili’ demeye başladım çünkü bağlantı kurduğum ilk iki kurban o yolun iki ucundaydı: biri Derbyshire’da, diğeri sahilde. Aralarında başka neredeyse hiçbir bağ yoktu. Ama bir kez bu isim katilin üzerine yapışınca, hep öyle anılmaya başladı.”

Ben de o yoldan binlerce kez geçtiğimi hatırlıyorum. A52, Stoke-on-Trent’ten başlayıp Lincolnshire kıyısındaki Mablethorpe’a uzanan, bölgenin doğu-batı yönündeki en önemli arterlerinden biriydi.

“Uzun bir yol bu,” diyorum. “Üzerinde onlarca kasaba var. Katil buralardan herhangi birinden çıkmış olabilirdi.”

2 İngiltere’de, “Tanrı beni fahişeleri öldürmekle görevlendirdi” diyerek 1975 80 yılları arasında on üç kadını çekiç, bıçak ve tornavidayla öldüren, yedi kadını da öldürme girişiminde bulunan seri katil Peter Sutcliffe. (ç.n.)

“Yüz elli kilometreden fazla,” diye onaylıyor. “Ama uzun zamandır o takma adın çok daha temel bir yanılgıya işaret ettiğinden şüpheleniyordum. Ve senin bana anlattıkların, özellikle de evinin en üst katındaki o odayı keşfettiğinden beri yaşanan her şey bu şüphemi doğruladı.”

Ona bakarken midemin derinliklerinde buz gibi bir korku dalgası duyuyorum. Önceki hafta boyunca deneyimlediğim en kötü kabuslardan biri, şimdi tek bir noktada doğrulanıyor.

Bonnie ve Clyde.

Sesim çıktığında o kadar kısık ki ben bile kendimi zor duyuyorum:

“İki kişiydiler değil mi?”

Yüzünde şaşkınlıkla karışık bir hayranlık ifadesi belirliyor. Bana yavaşça, onaylarcasına baş sallıyor.

“Evet. Bence bu bir çift, birlikte çalışan iki kişiydi.” Elektronik sigarasından bir nefes daha çekiyor. “A52 Katili aslında tek bir kişi değildi. İki kişiydiler. Avlarını bir ekip olarak avlıyorlardı. Ve onlardan biri hâlâ dışarıda.”

IV. BÖLÜM

Onları, senin gibi olanları tanımayı öğrenirsin. Seni geri kalan herkesten ayıran o yüzde 1'lik farkı tanımayı. Çünkü biz yüzde 99 oranında normaliz. Arızalı değiliz, tam tersine daha verimliyiz, daha etkiliyiz, dünyaya sıradan insanlardan çok daha canlı bakıyoruz.

Bir şekilde hedefleri de tanımayı öğrenirsin, er ya da geç kurban olmaya yazgılı olanları. Sıradanları, silik olanları, hayatı kıyısında köşesinde yaşayanları. Fotojenik olmayanı, zengin olmayanı, ortalamanın biraz altında olanı. Evden kaçanı. Tek başına yaşayan gizemli bekâr adamı. Hapisten yeni çıkmış eski bir bağımlıyı.

Ama birbirinizi tanıyor olmanız, her zaman aynı fikirde olduğunuz anlamına gelmez. Özellikle de biriniz gereksiz, aptalca riskler almaya başladığında. Fotoğraflar çektiğinde. Parlamayı, sahne ışıklarını istiyormuş gibi davrandığında. Yakalanmayı istiyormuş gibi davrandığında.

İçimden buz gibi bir korku dalgası geçiyor ve ilk düşündüğüm şey çocuklar oluyor. Jess.

Onlardan biri hâlâ dışarıda.

Çocuklar şimdilik okulda güvende olmalı; ama karımla konuşmam gerek. Webber'den bir dakika istiyorum, telefonumu çıkarıp ona hafifçe sırtımı dönüyorum.

Dört kez çaldıktan sonra Jess telefonu uykulu bir sesle açıyor. "Merhaba Adam. Ne oldu?"

"Merhaba," diyorum. Sadece onun sesini duymak, her şeyin hâlâ normal olduğunu bilmek bile içime su serpiyor. "Bir şey yok, sadece aramak istedim. Her şey yolunda mı?"

"Evet, gayet iyi. Sen neredesin?"

"Birisiyle konuşuyorum... Eve dönünce anlatırım."

Jess kapatıyor. Telefonu cebime koyuyorum. İçime kısa süreliğine bir rahatlama dalgası yayılıyor ama bunun geçici olduğunu biliyorum. Jess haklıydı; keşke hiçbir şeye bulaşmasaydım diye düşünüyorum. Evi tamamen temizleyip arkamı dönüp bakmadan her şeyi çöpe atsaydım. Pandora'nın kutusunu açıp içine bakmadan.

Geçmişi kurcalamadan.

Ama artık önemli olan tek bir şey vardı; bu tehdidi ailemden olabildiğince uzak tutmak. Hatta daha da iyisi onu tamamen ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmak.

Zihnimin gerisinde bulanık, tam şekillenmemiş bir düşünce kıpırdanmaya başlıyor. Daha önce duyduğum bir şeyin yankısı bu ama ne olduğuna odaklanamıyorum.

“İki katil,” diyorum sessizce Webber’e. “Bunu nasıl fark ettin?”

Webber giderek kalabalıklaşan bara göz gezdiriyor. Önümüzdeki masaya ceketlerini çıkarmış, kravatları gevşemiş üç takım elbiseli ofis çalışanı yerleşmiş. Yanımızdaysa iki küçük çocuklarıyla birlikte bir aile oturmuş, gazozlarını yudumlayıp cips yiyorlar.

“Şimdi zamanı değil,” diyor, sesi boğuk bir uğultu gibi. “Ama kurban seçimi, hedef belirleme ve yaptığım psikolojik profil çalışmaları çok güçlü şekilde birlikte hareket eden iki kişiyi işaret ediyor. Bu dava yirmi yıldan fazla süredir kafamın içinde. Her ayrıntısını biliyorum, içten dışa, baştan sona ve onları asla yakalayamamamızın sebebinin bu olduğuna *eminim*. Bana güvenmek zorundasın.”

“Yani biri öldü, diğeri de ortadan kayboldu, öyle mi? Günlük hayatına geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve bunca yıl sonra hâlâ yakalanmadı, ha?”

Başını onaylarcasına sallıyor. “Sana bir teklifim var, Adam.”

Bu hiç hoşuma gitmiyor. “Dinliyorum.”

“Birlikte çalışalım ve bu insanı yakalayalım. Sen ve ben.”

“Elbette bunu yapması gereken polis...”

“Sana yardım edebilirim, birbirimize yardım edebiliriz. İki-miz de aynı şeyi istiyoruz. Öncelikle, evindeki gizli odayı görmem gerek.”

“Ya da...” diyorum. “Senden saati yeniden satın alırım, onu teslim ederim ve bu konuşmayı hiç yapmamış gibi oluruz. Kaç para ödedin ona?”

“Saat satılık değil.”

Aramızda gerilim yüklü bir sessizlik oluyor.

“Böyle diyeceğini tahmin etmiştim.”

“Bu dava tamamen kapanana kadar saati elimde tutacağım.” Sesinde, bir tür tehdit gibi keskin bir ton beliriyor. “Bunun, senin bulduğun her şeyle birlikte kapsamlı bir adli incelemeden geçmesi lazım. Birden fazla katili yakalayabilecek delili öylece bırakacak değilim.”

“Yani beni köşeye sıkıştırdın öyle mi? Bana saati vermezsen, onlara istediğini veremem.”

Omuz silkiyor. “Birlikte çalışırsak bu kişiyi buluruz, kurbanlar için adaleti sağlar ve her şeye bir son veririz. Sonsuza kadar.”

Olde Trip to Jerusalem’den ayrılıp arabaya biniyoruz. Kısa bir yolculuktan sonra eve yöneliyoruz, Peveril Caddesi boyunca yokuş yukarı çıkıp tenis kortlarının önünden sola dönüyoruz. Yol boyunca neredeyse hiç trafik yok. Regency Place’e varıp arabayı girişe park ediyoruz. Bir süre ikimiz de, gözlerimiz büyük kırmızı tuğlalı eve dikilmiş halde sessizce oturuyoruz. Ev, yüksek çatısı, uzun pencereleri, geniş bacaları, ön kapının çevresindeki süslü Viktorya dönemi işlemeleriyle ağır bir ihtişam taşıyor. Bir haftadan uzun süredir burada olmama rağmen hâlâ ev gibi hissettirmiyor. Hatta her geçen gün daha da az bir aile evi gibi geliyor bana.

“Artık böyle evler yapmıyorlar,” diyor Webber. “Önceki sahipleriyle tanıştın mı?”

Ben de Hopkins ailesi hakkında bildiklerimi anlatıyorum. Dul bir baba, yurt dışında yaşayan oğul. Ancak Bayan Evans’tan duyduklarımı aktarırken zihnimdeki o belli belirsiz düşünce nihayet netleşiyor. Barda Webber’in söylediği sözler geliyor aklıma. *Bir anda durdu.*

“Tanrım,” diyorum.

“Ne oldu?” Webber yan dönerek yolcu koltuğunda koca gövdesini kaydırıyor.

“Peter Flack adında bir şüpheliniz oldu mu hiç?”

“Kim?”

“Yirmili yaşlarının sonlarında aniden ve beklenmedik bir şekilde ölmüştü.” *Bu o olabilir mi? Tüm bu olayların bir parçası olmuş olabilir mi?* “Oturma odasında karbonmonoksit zehirlenmesinden ölmüş.”

“Ne zamandı bu?”

“Aralık 2001.”

Küçük, siyah not defterine bir şeyler karalıyor.

“Ne kadar zaman burada yaşamış olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Emin değilim ama büyükannesinin uzun yıllar buranın sahibi olduğunu tahmin ediyorum.”

Bana, önceki ev sahipleriyle ilgili ve herkesin işini bilen komşu kadın hakkında peş peşe sorular soruyor. Webber’ın ısrarıyla doksan üç numaralı eve gidip Bayan Evans’ın kapısındaki ağır pirinç tokmakla kapıyı çalıyoruz. Ama kapıyı açan olmuyor, mat camlı antre penceresinden de yaşam belirtisi görünmüyor. Bunun üzerine tekrar benim eve dönüyoruz ve onu içeriye, hole buyur ediyorum. Webber sessizce her yeri süzüyor, içecek ikramımı başını sallayarak reddediyor. Sol elinde hâlâ sıkıca kavradığı siyah evrak çantası var.

İkinci kata çıkan merdivenleri tırmandığımızda nefes nefese kalıyor. Son basamakta durup nefesini toparlarken çevresine dikkatle bakıyor. Ev 1880’lerde ilk inşa edildiği dönemde, bu katın hizmetçilere ayrıldığını tahmin ediyorum. O yıllarda bu evlerin çoğu, ülkenin en zengin adamları için yapılıyordu: Değirmen sahipleri, kömür madeni patronları... Bu insanların her biri, dönemin en saygın mimarlarına, evlerini özgün ve benzersiz kılmaları için yüklü paralar öderdi.

Merdiven sahanlığı burada ikiye ayrılıyor. Sağ tarafta Leah’nın yatak odası ve yanındaki küçük banyo; sol taraftaysa iki küçük, düzensiz şekilli oda var. Bunlardan birinde, artık çoktan

işlevini yitirmiş bir şömine ve üzerindeki sıvalarda nem lekeleri göze çarpıyor. Diğerindeyse tek bir ahşap kaplı duvar var; eski gömme dolaba ait kalaslar ve paneller, onları söktüğüm köşede hâlâ yığılmış halde duruyor.

Burası koridorun en sonunda, dış kapıya, dış dünyaya en uzak noktadaki odaydı. Tüm bu belanın başladığı oda.

“İki küçük odada hâlâ biraz dağınıklık var,” diyorum. “Adımlarına dikkat et.”

Başını sallayarak beni takip ediyor. Koca gövdesi kapı girişini neredeyse baştan başa dolduruyor, gözleri odanın içindekiler üzerinde geziniyor. Oda, yerleştirmekte kararsız kaldığımız kütular, süs eşyaları ve çerçeveler için bir çeşit depo haline gelmiş; hepsi rastgele yere yığılmış ya da duvarlara yaslanmış durumda. Webber’in kapıya, pervaza ya da herhangi bir yüzeye dokunmama özen gösterdiğini fark ediyorum.

“Bir daha söylesene,” diyor. “Toplam kaç parça eşya vardı?”

Kafamdan sayıyorum. “Altı. Bir de telefon.”

Üç tanesinin, yani gözlüklerin, cüzdanın ve tasmanın bende kaldığını söylüyorum ona. Geri kalanlar, Wollaton Park’taki başarısız teslim planında kaybettiklerimizin bir parçası olarak, bilinmeyen numaradan bizi arayan kişide. Saat ise hâlâ Webber’in ceketinin cebinde duruyor.

“Peki nedir bunlar?” diyorum. “Hatıra mı? Anı eşyaları mı?”

“Bunu öğreneceğiz.”

“Eşyaları polise inceletmekten bahsediyorsun değil mi?”

“Evet,” diyor. “Ama önce *hepsine*, her bir eşyaya ihtiyacım var. Bunun için elimizde tek bir şans olacak; yarım yamalak işe girişmenin anlamı yok. Yani bir arka plana, bağlama ihtiyacım var, polis bunu canlı bir soruşturma olarak yeniden açması için ikna edici bir dava oluşturmamız gerekiyor. Birden fazla kanıtın tam adlî profilini çıkarmanın ne kadara mal olduğunu biliyor musun?”

İki ağır kitap kutusunu gizli kapının önünden çekip çıplak

döşeme tahtalarının üzerinde sürükleyerek küçük, kare biçimli tavan penceresinin altına itiyorum.

“Gündüzleri kapıyı kapalı tutmak zorundayım,” diyorum arkamı dönmeden. “Çocuklar içeri girmesin diye. Onlara yasak olduğunu söyledim ama çocukların nasıl olduğunu bilirsin; kapının üzerine içeri girmeleri için onlara meydan okuyan bir tabela assan daha kolay olur.” Üçüncü kutuyu da kenara itiyorum. “Senin de çocukların var mı?”

“Bir kızım bir oğlum var,” diyor. “Ama büyüyüp evden ayrıldılar artık.”

Elimi koyu renk ahşap kaplamanın üzerinde gezdiriyorum ve çıplak gözle seçilmesi neredeyse imkânsız olan birleşim yerini bulana kadar parmaklarımı yavaşça sağa sola hareket ettiriyorum. Taşındığımızdan beri bu kapıdan sayısız kez geçmiş olmama rağmen yine yapısına hayran kalıyorum. Bu gizli kapıyı yapan ustanın becerisi, işçiliği, ayırım noktasını neredeyse tamamen görünmez kılması... Dikdörtgen paneli itiyorum ve kapı yumuşak bir *klik* sesiyle bana doğru bir santimetre kadar açılıyor.

“Alçak bir kapı,” diyorum. “Başını eğ. İçeride de dikkatli ol, kırışlardan ve başka yerlerden çıkan çiviler var; birkaç kez canımı acıttılar, elim kanadı.”

Kapıyı sonuna kadar açıp başımı eğerek alçak girişten geçiyorum, ardından kafamın yanındaki sallanan zinciri çekip ışığı yakıyorum. Her şey, odaya en son adım attığımda nasılsa öyle duruyor: Solda duvara yaslanmış şifonyer, eski berjer, yan sehpa, döşeme tahtalarının üzerinde yürüdüğüm yerde bozulmuş kalın toz tabakası, oturup şifonyerin küçük çekmecelerini açıp kapattığım izler. Hava hâlâ eski tuğlaların ve yavaş yavaş çöken çürümenin etkisiyle bayat kokuyor.

Bir an sonra Webber de arkamdan giriyor ve sessizce arkamda durduğunu hissediyorum; varlığıyla küçük odayı neredeyse dolduruyor. Ben, şifonyerin ahşap gövdesinin arkasında bulduğum

anahtarı nasıl keşfettiğimi anlatmaya devam ederken birden gölgelerin yoğunlaştığını fark ediyorum. Kapıyı tamamen kapatmış.

Arkamı döndüğümde iki şey görüyorum. Birincisi, ellerine mavi cerrahi eldivenleri geçirmiş, lateks kalın parmak eklemlerinde gerilmiş.

Sol elinde, kırık camlı kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlük var.

Sağ elindeyse bir av bıçağı.

PAMELA

Adam evliydi. Pamela bunu neredeyse en başından beri biliyordu.

Bu kadar gizli kapaklı davranmasının sebebi buydu, yakalanmaktan ölümüne korkuyordu. Bu yüzden yalnız kalpler ilanı vermişti. Sahte bir isim ve kodlar kullanmalarının sebebi de buydu. Bu yüzden ısrarla tarafsız mekânlarda buluşuyorlardı; böylelikle ne komşuları onu evinde görüyor ne de o Pamela'nın evinde yakalanıyordu. Birbirlerine söz verdiler: Yanlış ellere geçebilecek mektuplar ya da kartlar yok, hiçbir iz bırakılmayacak. Pamela'yı evinden değil, her zaman sokaktaki ankesörlü telefonlardan arıyordu. Bir ara ikisine de o yeni çıkan cep telefonlarından almak istediğini söylemişti ama Pamela o şeylerin pek bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Başlangıçta bu gizlilik her şeyi daha da heyecanlı kılmıştı; bir filmdeki ya da romandaki tutkulu, yasak bir aşk ilişkisi gibiydi.

Fakat artık Pamela ilişkiyi ilerletmek istiyordu.

O da hevesliydi.

Bu şaşırtıcı değildi. Bir Kova burcu olarak, onun en güçlü Aslan özellikleriyle son derece uyumluydu. Gerçek-

ten de bu, yıldızların yazdığı bir eşleşmeydi ve böyle bir şey o kadar uzun süredir hayatında eksikti ki Pamela, artık fark edilmeyen eksik bir diş gibi yokluğuna alışmıştı. Ancak adam ona birlikte sahip olabileceklerini gösterdiğinde, yıllardır nelerden mahrum kaldığını fark etti.

Adam gençti de; Pamela'nın çocuğu olsaydı, neredeyse oğlu olabilecek yaşıydı. Pamela, onun diğer yarısının yani karısının çok baskıcı, çok kıskanç biri olduğunu hissediyordu. Çok genç yaşta, hayatın onlardan ne istediğini henüz bilmeden evlenmişlerdi. Adam ilişkide daha fazlasını arıyordu; kendi yaşındaki birinde bulamayacağı olgunluğu ve bilgeliği istiyordu. Karısının varlığını bile kabullenmek istemiyordu ama üçüncü buluşmalarında alyansını çıkarmayı unutmuştu; artık inkâr edemezdi, değil mi?

O vakte kadar işleri yavaş ilerletmişlerdi; hem işi yüzünden hem de karısı yüzünden.

Ama artık Pamela'ya hazır olduğunu göstermişti, bir sonraki aşamaya geçmek istiyordu.

Pamela en güzel ceketini düzeltti, aynada kendine bir kez daha baktı. Yeni kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerine itti, saçının tam istediği gibi durduğundan emin oldu. İçinde kabaran heyecan, alışılmadık bir gerginlik ve beklentiyle karışık tatlı bir kıpırtı onu istemsizce gülümsetiyordu; sadece kendine sakladığı, gizli bir gülümsemeydi bu. Onu düşündüğü her an yüzünde belirveren küçük bir sır. Hatta o sabah uyanırken bile gülümsemişti çünkü bugün, o gündü.

Pamela, küçük müstakil evin ön kapısını ardından kapattı ve küçük gece çantasını eline aldı. Adamın verdiği talimatları, aynen ona söylediği şekilde ezberlemişti. Yazmasına gerek bile yoktu, sadece defalarca tekrar ederek hafızasına kazımişti:

Arabayı evde bırak.

Otobüse ya da taksiye binme.

Demiryolu köprüsünün öte yanındaki cep otoparkına kadar on beş dakika yürü.

Saat tam 19.25'te orada ol, ne bir dakika erken ne bir dakika geç. O seni almaya gelecek.

Pamela saatine son bir kez baktı ve alacakaranlığa doğru yürümeye başladı.

61

Av bıçağının geniş, parıldayan ve tehlikeli bir biçimde kıvrılan bir ucu var.

Bıçak, Webber'ın iri yumruğunun içinde küçücük, neredeyse bir çocuk oyuncağı gibi görünüyor. Yine de bu, on beş santim uzunluğunda, jilet gibi keskin, tırtıklı çelikten yapılmış bir silah ve benim elimde, kendimi savunacağım *hiçbir şey* yok. Yavaşça doğruluyorum, topuğum küçük odanın arka duvarına çarpana kadar bir adım geriliyorum. Kaçmamın herhangi bir yolu yok. Burası inanılmaz derecede klostrofobik bir yer ve aramızda bir metreden fazla mesafe yok. O benden daha uzun, daha iri, daha ağır biri, bense kapıdan uzakta, tamamen köşeye sıkışmış haldeyim.

Bedenim adrenalinle doluyor; korkunun elektrik gibi çarpan dalgaları sinirlerime yükleniyor ve beynime aynı anda belli sinyaller hücum ediyor: *Savaş ya da öl. Savaş ki yaşa, çünkü o seni alt ederse sırada Jess ve çocuklar olacak.* Gözlerim, yüzüyle bıçak arasında gidip geliyor, ikisinden hangisinin ilk hareketini yakalayabilirim diye tetikte bekliyorum.

Aptaldım. Muhtemelen de bu yüzden ölecektim. Sana bir ders verme vakti geldi. Bir şekilde beni buraya geri getirmiş, çözülemediği dosyalar, unutulmuş kurbanlar ve bir seri katilin hiç yakalan-

mamış ortağı hakkında anlattıklarıyla merakımı cezbetmişti. *Elbette* tüm o ayrıntıları biliyordu. Bilecekti. Onu nasıl bu kadar yanlış tanıyabilmişim? Ama artık bunun bir önemi yoktu. Çok geçti. Bir şeyi uyandırmıştım ve şimdi o şey burada, evimin içindeydi.

Bir an birbirimize bakıyoruz; kalın, griye çalan sakalının üzerinden gözlerini bir an kırpmadan bana bakıyor, göz bebekleri çıplak ampulün sert ışığında iki iğne ucu gibi kararıyor. Tavandan sarkan ince metal zincirli anahtar, ışığı kapatmak için kullanılan ip tam aramızda, erişebileceğim mesafede duruyor. Eğer ona uzanabilirsem, odayı karanlığa gömebilirsem, etrafından dolaşıp arkasına geçerek bir şekilde onu silahsızlandırma şansım olabilir. Ya da belki kaçıp onu buraya hapsedebilirim.

“Gordon,” diyorum. “Ne yapıyorsun...”

“Şimdi içgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor,” diyor sakın bir sesle. “Böyle bir durumda?”

Işığı yakacak zincire doğru bir hamle yapmaya hazır halde topuklarıma yükleniyorum.

“Ne?”

Bıçağı kaldırıyor, ışık çeliğin üzerinde parlıyor.

“Böyle bir durumda içgüdülerin ne yöndedir?”

Adrenalin damarlarımda çılgılık çılgılığa dolaşıyor; şiddetle patlamak isteyen dayanılmaz bir dürtü duyuyorum. Sağ elimle ışığın zincirini kapmak, onu olabildiğince sertçe çekip koparmak, sol elimle onu kendimden uzaklaştırmak, etrafından dolaşmak, bıçak tutan elinden uzak durmak, sonra zinciri boynuna dolamak.

Korku boğazımın arkasını kaplıyor, yutkunmamı zorlaştırıyor.
Savaş ya da öl.

“Ne istersen alabilirsin,” diyorum. “Sadece al ve git.”

“Ne? Hayır. Beni dinlemiyorsun sen. Ya da belki ben doğru soruyu sormuyorum.” Bıçağı yeniden sallıyor. “Şunu deneyelim: Bu odadaki en ilginç şey şu anda ne?”

“Bıçak.”

“Neredeyse hipnotize edici bir şey, değil mi? İnsanın gözünü üzerinden ayırması zor.”

“Öyle de denebilir.”

Tam zincire doğru bir hamle yapmak üzereyken bıçağı indiriyor.

“Edward Stiles,” diyor ağır ağır, “sırtından tek bıçak darbesiyle öldürülmüştü, hatırlıyor musun? Savunma yaptığına dair bir iz yoktu. Muhtemelen tüm dikkati önündeki tehdide odaklanmıştı. İşte bu yüzden iki katil birlikte çalıştığında her şey çok daha kolay olur. Biri dikkat dağıtır, yem olur, parlak bir sahte hedef haline gelir; diğeryse öldürür. İki şüpheli birlikte hareket ettiğinde ortaya gerçek bir çarpan etkisi çıkar. Ben de teorimi ilk böyle geliştirmeye başladım.”

Ceketinden siyah deri bir kılıf çıkarıyor, bıçağı içine yerleştirip tekrar cebine koyuyor.

“Tanrım,” diye fısıldıyorum. “Ciddi misin sen?”

“İyi misin, Adam?” Bana sırtıyor. “Biraz solgun görünüyorsun.”

“Senin neyin var?” Sesim yükseliyor. “Az kalsın kalbimi durduruyordun, burada beni bıçaklayacağını sandım.”

“Bunu neden isteyeyim ki?”

“Bana bıçak çektin!”

İsteksiz bir homurtuyla özür diler gibi yapıyor. “Sadece bir noktayı anlatmaya çalışıyordum.”

“Az daha kalp krizi geçiriyordum.”

“Peki, tamam,” diyor. “Şimdi bana saati bulduğun yeri gösterecek misin?”

Derin bir nefes veriyorum ve göğsümde çılgınca çarpan kalbim yavaş yavaş sakinleşiyor. Titreyen işaret parmağımla, yanımızdaki duvara yaslanmış eski şifonyeri gösteriyorum.

“Orada, diğer her şeyle birlikte. Her eşya ayrı bir çekmecedeydi.”

“Tabii daha önce bunların hepsine dokunduğunu varsayıyorum, hem de eldivensiz?” Onu onaylayınca, ceketinin cebinden bir çift mavi lateks eldiven çıkarıp bana uzatıyor. “Bundan sonra buradaki eşyalara dokunacaksan, bunları giymen daha iyi olur.”

Eldivenleri elime geçiriyorum, soğuk lateks bileklerime şak diye oturuyor. Küçük pirinç anahtarı sakladığım yerden çıkarıp çekmecelerde kalan eşyaları alıyorum. Üzerindeki etiketiyle köpek tasmaı ve cüzdan. Ona listeyi, yani *Parker* ve *Barrow* için hazırlanmış yapılacaklar listesini de gösteriyorum. Her bir eşyayı, çantasından çıkardığı, DNA ve diğer adli delilleri korumak için mühürlendiklerini söylediğı şeffaf plastik torbalara tek tek koyduruyor bana.

Sonra yaklaşıyor ve gözlerini onlara dikeyor; sanki bunlar Mısır mezarından yeni çıkarılmış antik eserlermiş gibi telefonun fenerini her birinin üzerine tutuyor, dikkatle inceliyor, torba içindeyken bile evirip çevirerek farklı açılardan gözden geçiriyor. Her biri için yarım düzine fotoğraf çekiyor. Sonra da odayı, kapıyı, çekmeceleri fotoğraflıyor.

Sonunda tekrar konuşmaya başladığında sesi alçak, neredeyse saygılı bir tonda çıkıyor.

“Onları yakalayacağız, Adam.” Bana doğru eğiliyor. “Sen ve ben. Bunca yıldan sonra, sonunda onları yakalayacağız.”

“Nasıl?” diye soruyorum.

“Bir kurdu yakalamak istiyorsan, tuzak kurman gerekir.” Çatlak gözlüğü eldivenli elinde havaya kaldırıyor. “Ve artık elimizde mükemmel bir yem var.”

Kanepede bağdaş kurmuş halde oturan Jess, “Yani bu sözde araştırmacı herhangi biri olabilir. Sana polis kimliğini falan gösterdi mi?” diyor.

“Artık sivil araştırmacı olduğunu söyledi, bölgesel bir eski davalar birimiyle çalışıyormuş.” Webber’ın bana telefonunda gösterdiği sayfadan, kendi fotoğrafının da olduğu eski haber kupüründen bahsediyorum ona.

Jess omuz silkiyor. “Dünyanın en kolay taklidi yapılabilecek şeyi. Peki ya araba? Ne sürüyordu?”

“Öylece çıkageldi. Taksiyle geldiğini söyledi.”

“Ya da belki getirmek istemedi çünkü gri bir Volvo’su var. Lütfen bulduğun şeylerin hepsini, son kalanları da ona vermediğini söyle bana.”

“Gözlüğü verdim. Diğer ikisini sakladım.”

“Bu adamdan hiç hoşlanmadım,” diyor Jess. “Onun hakkında doğru düzgün olmayan bir şeyler varmış gibi geliyor bana. O koca bıçağı sallaması falan... Bu hastalıklı bir şey.”

“Biraz garipti. Ama belki de bu işin doğası böyledir. Yıllarca cinayet masasında çalışmış sonuçta.”

“Ya gerçekten oysa? Ya Webber, onca sene boyunca göz önünde saklanan o suç ortağıysa?”

“Öyleyse neden bugün fırsat elindeyken yukarıda beni bıçaklamadı?”

“Belki artık mesele onun için tanınmak. Zamanında alamadığı övgüyü almak istiyor. Asıl mesele şu: Ya tüm derdi, bildiklerini öğrenerek şan şöhret sahibi olmak için hastalıklı bir plan yapmaksa?”

“Bu davayı çözmek istiyor, Jess. Bizim istediğimizin aynısını istiyor.”

Jess bana, sanki dünyanın en saf insanıymışım gibi bir bakış atıyor. “Bence ona güvenmemelisin. Bence hiç kimseye güvenmemelisin.”

Son birkaç gecedir kesintili uykuların getirdiği yorgunluk sonunda bedenimi ele geçiriyor ve öğleden sonra derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum. Uyanıp aşağıya indiğimde, giriş yolunda daha önce hiç görmediğim bir arabanın durduğunu fark ediyorum. Arka kasası üzerine kirli yeşil bir branda gerilmiş, döküntü beyaz bir Toyota pikap bu. Ön bahçeye bakıyorum. Burada kimse yok gibi görünüyor, bildiğim kadarıyla da kimse de *olmamalı* zaten. Jess öğleden sonra çocukları okuldan almaya gitmişti ve evden çalışıyordu ama bana bir ziyaretçiden bahsetmemiştii.

Pikabın ön paneli hızlı yemek paketleri ve çöplerle dolu, koltuklar yırtık ve lekeli. Brandayı kaldırıp kasaya baktığımda alüminyum merdivenler, motorlu bir testere, toz toprak kaplı birkaç kürek ve kalınca bir istif halinde ağır hizmet tipi çöp torbası görüyorum. Yanlarında bir balyoz ve siyah saplı iki balta duruyor.

Tam o sırada arka bahçeden biri çıkageliyor; bir an ürpereyerek irkiliyorum, sonra onun Tobias olduğunu fark ediyorum. Kot pantolon ve gri bir penye giymiş. Elleri dolu; her birinde üçer tane şişkin bahçe atık torbası var. Bana doğru yürürken başıyla selam veriyor ve evin yanındaki yeşil çöp konteynerine yöneliyor.

Jess'in sözleri hâlâ zihnimde taptaze. *Bence hiç kimseye güvenmemelisin.*

Diğer söylediği neydi? Kapalı yerlerde kalmaktan pek hoşlanmaz, açık alanlarda olmayı tercih eder. Belki de ömrünün büyük kısmını kilit altında, hapisane duvarlarının ardında geçirdiği için böyleydi. Bu yüzden mi cinayetler yıllar önce durmuştu? Cumartesi gecesini, elektrikler kesildiğinde evime giren o davetsiz misafiri hatırlamaya çalışıyorum. Acaba bodrum merdivenlerinin başında duran kişi o muydu? Bahçeme, evime kolayca giren bu yabancı mıydı?

“Merhaba,” diyorum. “Tobias, değil mi?”

İlk çöp torbasını yeşil konteynere boşaltırken sol elinin avucunu saran kirli bir sargı dikkatimi çekiyor.

“Benim,” diyor kısaca.

“Elinize ne oldu? Trafik kazası mı?”

Sargıya bakmıyor bile. “Dikenli tel.”

“Anladım.” Anahtarlarımı uzanarak eve yöneliyorum. “Bir dakika bekler misiniz?”

Arkamdan gelen sesi daha sert bir tona bürünüyor. “Bir sorun mu var?”

Onu duymazdan geliyorum. Eve girdiğimde koridorun ve mutfağın fayansları sıırılsıklam; sanki az önce paspaslanmış gibi. Sesleniyorum ama yanıt gelmiyor. Sonunda üst katta, misafir odasında Helena'yı buluyorum, büyük pencerelerden birini temizlerken cam temizleyicinin kalıntılarını siliyor.

Burada daha önce karşılaştığım son yabancı Shaun olmuştu. Büyükbabasıyla ilgili bir saat hikâyesi uydurup kapıma gelmiş, sonra da ana yatak odasında çekmeceyi karıştırırken yakalanmıştı. Helena'nın ellerinde yine sarı Marigold eldivenler, üzerinde pembe önlüğü var ve saçları aynı şekilde toplanmış. Ama benim aklımda sadece Webber'le yaptığım konuşma dönüp duruyor.

Biri dikkat dağıtır, yem olur, parlak bir sahte hedef.haline gelir; diğeriye öldürür.

Helena kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı; yani milenyumun başında yirmili yaşlarında olmalıydı. Zarif yüz hatlarına sahip, çekici bir kadındı, eminim gençken de öyleydi. A52 Katili'nin şüpheli kurbanı olan iki kişi, yani en azından Edward Stiles ve Adrian Parish de bekâr erkeklerdi. Helena gibi bir kadın onları kolayca etkisi altına alabilirdi.

Dikkat dağıtıcı, yem, sahte hedef.

Kalbim göğsümde, bana acı verecek bir şekilde çarpmaya başlıyor ve bir an için tek düşündüğüm şey onu, ikisini birden buradan, mülkümde çıkarmak, evimden uzaklaştırmak oluyor. Yabancıların burada olması bile kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetiyor.

İki şüpheli birlikte hareket ettiğinde ortaya gerçek bir çarpan etkisi çıkar.

“Burada neredeyse işim bitti,” diyor neşeyle. “Eşiniz köpeği de mahallede bir tur gezdirmemi istedi. İsmi Coco, değil mi? Çok sevimli görünüyor.”

“Jess'ten anahtar aldınız, öyle mi?”

“Evet.” Tamamen sakın görünüyor. “Arka kapının anahtarını.”

Elbette. Daha önce aklıma gelmediği için kendime kızıyorum. Cumartesi gecesi eve girmeye çalışan birilerini duymama'nın sebebi buydu; o zamandan beri içeri girebiliyordu zaten.

“Dinleyin, gerçekten üzgünüm ama küçük bir yanlış anlama oldu,” diyorum. “Biz yeni anahtar setleri çıkarana kadar sizdeki anahtarı geri almam gerekecek.”

“Öyle mi?”

“Kayınbiradere bir set vermem lazım ama elimizde şimdilik yeterli anahtar yok. Kusura bakmayın.” Elimi uzatıyorum. “Sakıncası yoksa?”

Cebine uzanıyor ve anahtarı, ona doğru uzattığım avucuma bırakıyor.

Sessizce, “Eşinizin dünkü olaydan sonra iyi olduğunu duy-
mak sevindirdi beni,” diyor.

Bir anda ensemin arkasına buz gibi parmaklar değmiş gibi
oluyorum.

“Teşekkür ederim. Sağlam biridir o.”

“Daha çok şanslıymış gibi geldi bana,” diyor. “Çok şükür.”

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme mi var,
yoksa ben mi kuruntu yapıyorum?

“Biliyor musunuz,” diyorum. “Aslında şu an pek uygun bir
zaman değil. Çocuklar birazdan okuldan dönecek ve Daisy hâlâ
buraya tam olarak alışmadı. Yabancılarla birlikteyken çok kay-
gılanıyor. O yüzden işinizi hemen bitirmeniz mümkün mü aca-
ba? Tabii ki ücreti tam olarak ödeyeceğiz.”

Bana garip bir bakış atıyor ama karşı çıkmıyor. Lastik eldi-
venleri çıkarıp omuz silkerek aşağıya iniyor ve kuzenini buluyor.

Döküntü Toyota pikapları çakıllı yolda uzaklaşırken, bu kez
Jess’in arabası sokağın köşesinde beliriyor. Pikap sinyal verip
Regency Place’e çıkıyor, Jess de ardından dönüp Nissan’ımın ar-
kasına park ediyor.

Arabadan iniyor ve arka kapıya yönelip Daisy’yi koltuğun-
dan çıkarıyor.

“Hey, Helena’yla kuzenine ne oldu?” diye sesleniyor bana.
“Onları çıkarken gördüm ama bugün üçten beşe kadar kalacak-
lardı.”

“Onları gönderdim.”

Söylediklerimi yanlış işitmiş gibi kaşlarını çatıyor. “Ne
yaptın?”

“Şu anda evde bir sürü yabancıнын olması iyi bir fikir değil.
Pek tanımadığımız insanlar yani.”

“Onlar yabancı değil. O kadın WhatsApp grubundan, Park
Estate mahalle sohbetinden tavsiye edilmişti bana.” Sesinde ina-
namayan bir ton var. “Gerçekten gitmelerini söylemedin onlara
değil mi?”

“Ona anahtar verdiğini bilmiyordum.”

O sırada Daisy’nin arka koltuktan inmesine yardım ediyor, Callum da sırt çantasını tek askısından sallayarak diğer taraftan aşağı iniyor.

“Bir anahtar olmadan işini yapması pek kolay olmazdı,” diyor. “Öyleyse kaldığı yerden sen mi devam edeceksin?”

“Ona güvenmiyorum,” diyorum. “Ya da kuzenine.”

“Bu iş biraz fazla ileri gitti, Adam.” Araba kapısını gereken den biraz fazla sert kapatıyor. “Bunun sende yarattığı etki konusunda da, kafa travman konusunda da endişeliyim. Mantıklı davranmıyorsun ve artık buna bir son vermek lazım. *Her şeyin peşini bırak ki olayla polis ilgilensin.*”

“Polisin umurunda değil.”

Omzunun üzerinden Callum ile Daisy’nin bizi duyup duymadığını kontrol ediyor. Neyse ki ikisi de o sırada bahçe duvarına tünemiş bir sincaba kilitlenmiş durumda.

“Mahzende düştüğünde ölebilirdin,” diyor fısıltıya yakın bir sesle. “Ben de dün gece şanslıydım. Bir dahaki sefere ne yapacaklarını kim bilebilir? Bu işin artık son bulması şart.”

“Zaten mesele de o,” diyorum. “Bu iş artık o kadar basit değil. Bunları yapan her kimse, durmayacak ve bizi rahat bırakmayacak. Biz onları durdurmazsak tabii. O zamana kadar da kendimizi korumalıyız, yani yabancıları buradan uzak tutmalıyız.”

Jess bana bir süre daha bakıyor; hayal kırıklığı yüzüne sert bir ifade veriyor. Sonra başını yeniden sallayıp hiçbir şey söylemeden eve yöneliyor. Callum ile Daisy de peşinden gidiyor.

Öğleden sonra, milenyumun başına denk gelen çözülmemiş cinayetleri internette araştırırken sonunda Dedektif Tanya Rubin beni tekrar arıyor. Dedektif telefonda, sanki aramayı yaparak bana büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi hızlı ve ciddi bir tonda konuşuyor. Ama Jess'in pazartesi akşamı Wollaton Park'tan ayrıldığı esnada Volvo'yu takip ederken fotoğrafını çektiği plakayla ilgili bir güncelleme olduğunu söylediğinde içimde küçük bir umut ışığı belirliyor.

"Aracı kayıtlı adrese yönlendirdik," diyor. "Araç çalıntı olarak bildirilmiş."

"Ciddi misiniz?"

"Sahibinin beyanına göre öyle."

"Peki, tam ne zaman çalıntı olarak bildirilmiş?"

Notlarını karıştırdığını, sayfaları çevirdiğini duyabiliyorum. "Pazartesi öğleden sonra, iki ile beş arasında bir vakit. Araç sahibi akşamı evde geçirdiğini söylüyor, bu da iki tanık tarafından doğrulanıyor."

Demek ki izlerini çok iyi gizlemişlerdi. Jess'in Wollaton Park'ta takip edilmesinden birkaç saat önce sahte bir ihbar yapılmış. İçimdeki umut kabarcığı bir anda sönüyor.

“Peki araç sahibi nerede yaşıyor?”

“Bildiğiniz üzere böyle bilgileri sizinle paylaşmam mümkün değil beyefendi.”

Duruma başka bir açıdan yaklaşmayı deneyip, Edward Stiles ile Adrian Parish arasında olası bir bağdan bahsediyorum ve ona, son konuşmamızdan bu yana Parish hakkında başka bir şey öğrenip öğrenmediğini soruyorum. Rubin, sistem arşivinde Parish’e dair bir dosya bulunduğunu, burada hâlâ “kayıp kişi” olarak listelendiğini söylüyor. Ama bunun artık aktif bir soruşturma olmadığını, hatta uzun süredir öyle olmadığını da ekliyor.

“Ulusal bir veri tabanı, bir sistem, dava dosyalarına ulaşabileceğiniz bir yol yok mu? İkisine ait eşyaları da evimin çatı katındaki bir odada buldum, aynı yere saklanmışlardı.”

“Bu durumda eşyaları bize getirmelisiniz, biz de göz atarız. Ama yeni bir soruşturma başlatabilmemiz için bunların bize, davalardan biriyle ilgili kayda değer yeni kanıtlar sunması gerekir.” Sesi sabırsızlıkla gerilmişti. “Şimdi, başka bir şey var mı beyefendi?”

İlgisinin ve dikkatinin benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

“Pek sanmıyorum ama acaba hiç Gordon Webber adında bir dedektifle yollarınız kesişti mi? Emekli olduktan sonra sivil soruşturmacı olmuş fakat 2001’den itibaren cinayet masasındaymış.”

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oluyor.

“İsmi pek tanıdık gelmiyor.” Ses tonu, telefonu kapatmak üzere olduğunu belli ediyor. “Gerçi 2001’de ben hâlâ ilkokuldaydım.”

Jess’le o gün yaşadığım tartışma bütün akşam boyunca, kuru odunların arasında alev almayı bekleyen kıvılcımlar gibi için için yanmaya devam ediyor. Ancak iki ufaklığı yatırdıktan sonra konuyu tekrar açabiliyorum. Ona Webber’le yaptığım konuşmayı, emekli dedektifin yıllardır üzerinde çalıştığı eski davayı,

yirmi yıldan uzun süre önce birlikte avlanmış iki seri katil hakkındaki teorisini ona aktarıyorum.

Ama ben daha sözümü bitirmeden, duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallamaya başlıyor.

“Pes doğrusu,” diyor. “Beni iki saatliğine temizlikçi çağırdım diye eleştiriyorsun ama sen sabah kapıyı çalan yabancı birine evi gezdiriyorsun.”

Raftan bir şişe kırmızı şarap ve dolaptan iki kadeh alıyorum. Henüz salı günündeyiz ama şimdiden hafta bana çok uzun sürmüş gibi geliyor.

“Mesele şu,” diyorum. “Durum sandığımızdan daha kötü. Webber, 2000’lerin başında bölgede birlikte hareket eden iki kişi olduğuna ve onlardan birinin hiç yakalanmadığına inanıyor. Yani bu kişi hâlâ dışarıda ve gizli odadaki eşyaları geri almaya çalışan da o. Çünkü bunlar yaptıklarının kanıtı.”

“Güzel. Ama teorisinde minicik bir kusur var.”

“Ne?”

“O dönemde ortalıkta hiçbir seri katil yoktu. Kentte çözülmemiş cinayetler zinciri yoktu, medyada Yorkshire Canavarı ya da Fred West tarzı bir yaygara da çıkmamıştı. Böyle bir şey olsa bilirdik değil mi? İkimiz de burada büyüdük ve bu tür şeyler unutulmaz.”

İki kadehi de doldurup, birini tezgâhın üzerine onun yanına bırakıyorum.

“Ama polis bu olayları hiç birbirine bağlamadı,” diyorum. “Hepsi ayrı, bağımsız davalar olarak görüldü.”

“Peki,” diyor Jess. “Farz edelim ki yıllar öncesine ait böyle çözülememiş suçlar var. Bu sözde dedektifin aslında görüldüğünden daha fazla işin içinde olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Belki de kendisi de bu işlere karışmıştır?”

“Olabilir tabii, ama pek muhtemel görünmüyor.”

“Çünkü bana göre Helena sadece komşularımızın önerdiği,

gayet hoş ve işini düzgün yapan biriydi. Buraya da ben çağırdığım için geldi.”

“Tek söylediğim şu: Webber ya da bir başkası hakkında kesin bir şey bilmiyoruz. Öğrenene kadar ekstra dikkatli olmamız gerekiyor. Bu yüzden birkaç hafta boyunca Helena’ya buraya gelmemesini söylesek iyi olur diye düşündüm.”

“Bugün onu evden kovduktan sonra geri gelmek isterse şaşarım zaten. Giderek nasıl da bir deli ve paranoyak gibi konuşmaya başladığının farkında mısınız? Bunun çocukları da etkilediğini sakın inkâr etme çünkü farkına vardılar bile. Daisy’yi uyutmak artık çok uzun sürüyor çünkü gece yarısı kötü adamın geri geleceğine inanıyor. Callum da biraz ağlamaklı, Leah’nın sınav hazırlıklarını da kesinlikle etkiliyor bu durum.”

Kendi kırmızı şarabımdan bir yudum alıyorum.

“Kendimizi korumamız lazım.”

“Bunu herkesle tüm teması keserek mi yapacağız?”

“Geçen hafta bir bahçıvan tuttuk, kim olduğunu doğru düzgün bilmiyoruz ve buralarda gözetimsiz bir şekilde çalışıyor. Sonra da bahçede bizi gözetleyen bir kamera bulduk. Bu sana da ilginç bir tesadüf gibi gelmiyor mu?”

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istiyorum.

Jess’in yüzünde kasvetli bir ifade belirliyor. “Bu da ne demek şimdi?”

“Herhangi biri olabilir, kendi hesabı olabilir, biz...”

“Söylesene şunu!” diyor, yüzü kıpkırmızı kesilerek. “Bu da tıpkı geçen gece söylediğin şey gibi, değil mi? Her şeyin suçlusu benmişim gibi!”

“Tek söylemek istediğim, eve kimi davet ettiğimize, kime anahtar verdiğimiz dikkat etmemiz gerektiği.” Cebime uzanıp mutfak kapısının anahtarını çıkarıyorum. “Bu senin Helena’ya verdiğin anahtar değil mi? Umarım başka bir tane yaptırmamıştır kendine.”

Karım başını iki yana sallıyor.

“Sakın bunu bana yıkmaya kalkma, sakın!” diye bağıyor. “Bütün bunları başlatan sensin! O lanet telefon, o saat, o aptal odadaki tüm o saçmalıklar... Hepsini çuvala doldurup çöpe atsaydın, şu an bu kavgayı etmiyor olacaktık!”

Öfkeyle bir yudum şarap alıyor ve bir an kadehi bana fırlatacağını sanıyorum. Ama bunun yerine kadehi tezgâha öyle bir koyuyor ki Merlot kenardan tezgâha dökülüyor.

“Jess...”

“Buna bir son verilmeli, Adam! Duyuyor musun beni?”

Tam ona cevap verecekken, mutfak kapısı yarı aralık durduğunu ve Daisy’nin orada, pijamalarıyla dikildiğini fark ediyorum. Parmağı ağzında, yanaklarına yapışmış beyaz bezini sıkıca tutuyor. Sarı saçları dağınık, solgun yüzü gözyaşlarından şerit şerit olmuş.

“Bağırdınız,” diyor bana kısık sesiyle. “Beni uyandırdınız. Neden anneye kötü davranıyorsun?”

Ne kadar zamandır orada durduğunu, kavgamızın ne kadarını duyduğunu bilmiyorum. Ona cevap verme fırsatı bulamadan Jess kollarını uzatıp küçük kızımızı kucağına alıyor.

“Üzgünüm, tatlım,” diyor kapıya yönelerek. “Artık bağırmak falan yok. Hadi bakalım, uyku zamanı.”

ÇARŞAMBA

Helena'nın geçmişini araştırmak istemem durumunda işe başlayabileceğim bariz bir nokta var.

Daisy ve Callum okul için uyandığında ikisi de keyifsiz görünüyor ve yataklarından homurdanarak kalktıkları andan itibaren sabah rutininin her adımında onlar için dil dökmem gerekiyor. Ancak St. Jude's'a vardığımızda ve onları bıraktığımda biraz canlanıyorlar. Bense, diğer bütün veliler işe, eve ya da bu bulutlu bahar sabahında her nereye gidiyorlarsa oraya doğru yola çıkarken arabaya geri dönüp telefonuma gömülüyorum.

Saat dokuzu on geç, banliyödeki bu sokakta geriye neredeyse yalnızca benim arabam kalıyor. Ama henüz eve dönmeye niyetim yok. Onun yerine tekrar mahalle WhatsApp grubuna giriyorum ve aradığımı bulana dek geriye doğru kaydırıyorum. Jess'in, taşındıktan kısa bir süre sonra gruba eklendiğimizde attığı mesajı buluyorum. Temizlikçi ve bahçıvan tavsiyesi isteyen bir paylaşım. Kullanıcı "Sarah@84GT"nin anında yanıtladığı ve Helena ile Tobias için övgü dolu bir öneriyle verdiği cevap.

Milenyumun başında yirmili yaşlarında olan Helena ve bir tür klostrofobisi olduğu söylenen sözde "kuzen" Tobias. Bu iki-

sinde en başından beri tuhaf bir şeyler olduğunu hissediyorum.

Webber telefonu çalar çalmaz açıyor.

“Adam?” Sesimi duyduğuna şaşırmış gibi bir hali yok. “Ben de seni arayacaktım.”

“İki sorum var,” diyorum, lafı hiç dolandırmadan. “Dün sana sormam gereken bir şeydi bu.”

“Sor bakalım.”

“Bu seri katil çiftinin hayatta kalan ortağı, yani yancı olan, takipçi olan, adına ne dersen de... Sence bu bir erkek mi olur yoksa kadın mı?”

Webber, sanki elektronik sigarasından duman çekiyormuş gibi derin bir nefes veriyor.

“Güzel soru. Genelde böyle ilişkilerde bir baskın partner, yani kararları veren kişi olur; bir de onay arayan, ikinci planda kalan, itaatkâr partner. Bu durumda da baskın olan öldüğünde, takipçi durur. Çünkü o motivasyon, kurnazlık ve saldırganlık olmadan tek başına devam edecek güce sahip değildir. Kendi başına hareket edemez.”

“Yani aslında biri aktif lider, diğeri daha pasif bir takipçi oluyor.”

“Aynen öyle. Bunlar birbirlerinden beslenirler. Karizmatik, baskın olan kontrolünü göstermek isterken boyun eğen onu cesaretlendirir, över, işini kolaylaştırır. Bazen de diğeri taklit eder. İkincil partnerin bazen, kurbanla ilk teması kurmak için yem olarak kullanıldığını da görürüz. Çünkü bu kişi kadın olabilir, daha genç biri olabilir ya da alfa kadar ürkütücü görünmeyebilir.”

“Mesela... Ian Brady ve Myra Hindley gibi?”

Webber onaylarcasına homurdanıyor. “Fred ve Rose West’te de benzer bir şey görürsün. Okyanus ötesinde de birçok örnek var. Charles Starkweather ve Caril Ann Fugate, Debra Brown ve Alton Coleman... Bu liste böyle uzar gider.”

“Bonnie ve Clyde.”

“Tabii. Genel hatları kavradın.”

Taşındığımızdan beri hayatımıza giren kırk yaş üstü tüm kadınların hızlıca bir listesini çıkarıyorum. Yan komşumuz Eileen Evans, geçmişte kolaylıkla evimizin anahtarına sahip olmuş olabilirdi. Kocasını kaybolmuş olan Maxine. Ama bu duruma en çok uyan, en fazla işaret taşıyan kişi Helena'ydı. Temizlikçi olmak mükemmel bir kamuflajdı; eve girmek, etrafı kolaçan etmek için ona yeterince fırsat verirdi.

“Yani bir kadını mı arıyoruz şimdi biz?”

“Bana göre kadın olma ihtimali daha yüksek, evet. Moors Cinayetleri'nde³ Brady baskın taraftı ama birçok kurbanı arabaya çeken Hindley'di çünkü genç ve çekici bir kadın tehdit olarak algılanmıyordu. Ama tek başına belki hiç suça bulaşmayabilirdi. Brady'nin yörüngesine girdiğinde o tarafı açığa çıktı.”

“Yani, eğer Brady yakalanmadan önce ölseydi, Hindley tekrar normal bir hayata dönebilir miydi? Sanki bir düğme kapanmış gibi?”

“Yüzlerce, binlerce toplama kampı gardiyanı 1945 senesinde tam olarak bunu yaptı.”

“Ama o farklıydı...”

“Öyle miydi? O da cinayetti. Aynı mantık, aynı gerekçeler, kurbanların insanlıktan çıkarılması... Sonra da bir şekilde, işledikleri suçlara, gördükleri vahşetlere rağmen eski hayatlarına geri döndüler.”

“Birçoğu sonunda yakalandı gerçi.”

“Bu yeterli değil.” Elektronik sigarasından bir nefes daha çekmek için duraksıyor. “Net olmak gerekirse, ben burada erkek kadın dinamiğinin daha olası olduğunu düşünüyorum ama diğer ihtimalleri de tamamen göz ardı etmem.”

3 Moors Cinayetleri (bazı kaynaklarda Mağribi Cinayetleri olarak da geçer), Ian Brady ve Myra Hindley tarafından Temmuz 1963 ile Ekim 1965 arasında İngiltere'nin Manchester kentinde ve çevresinde işlenen bir dizi çocuk cinayetidir. (ç.n.)

“İki erkek mi yani?”

“Ya da iki kadın,” diyor. “İki kişilik herhangi bir ortaklıkta psikoloji benzer şekildedir. Bana iki sorun olduğunu söylemiş-tin diğeri neydi?”

Gözlerimin önünde, Helena’nın kuzeni olarak tanıttığı sıradan görünümlü Tobias beliriyor.

“Belki tamamen yanıliyorum,” diyorum. “Ama bu kişi, o ilişkiyi yeniden kurmaya çalışmak için kendine yeni bir ortak arayabilir mi? Yalnız bu kez kontrolü elinde tutarak, alfa olarak?”

“Bu kadarını söylemesi zor. Doğru şartlar oluşursa mümkün. Bana söylemek istediğin bir şey mi var Adam?”

“Henüz bundan emin değilim,” diyorum. “Belki.”

“Birkaç saate kadar haberleşiriz. Bir plan hazırlıyorum.”

Telefonu kapatıp yeniden WhatsApp’a dönüyorum.

Sarah@84GT’nin profilinde bir telefon numarası ve birinin omzuna yaslanmış bir bebeğin bulanık bir fotoğrafından başka hiçbir şey yok. Yetişkinin yüzü görünmüyor, fotoğrafta tanınabilecek başka bir şey de bulunmuyor. Grup açıklamasına girdiğimde, burada yöneticilerin numaraları ve üyelerin yaşadığı birkaç sokağın listesini buluyorum. Listenin sondan ikinci sırasında aradığım kısaltmalara rastliyorum.

Grandfield Terrace, bizim sokaktan sadece birkaç cadde ötede, kuzey-güney yerine doğu-batı yönünde ve burayı arabayla bulmak gayet kolay. Hızımı düşürerek uzun, ağaçlarla çevrili bir sokağa doğru dönüyorum. Buranın, site içindeki birçok sokaktan pek farkı yok ama arada, buradaki gösterişli Viktorya dönemi villalarına hiç yakışmayan, savaş sonrası yapılmış iki katlı apartman blokları göze çarpıyor. Yanlış uçtan, numaraların baştan başladığı evlerin olduğu yerden girdiğimi fark ediyorum. Neredeyse hiç trafik yok; herkes ya işe ya da okula gitmiş ya da evden çalışıyor. Arabayı üçüncü viteste tutuyorum, ev numaralarını sayarak seksen dördü arıyorum. WhatsApp’ta Sarah@

84GT etiketiyle yazan kişiye ne söyleyeceğime dair kafamda kabaca bir plan oluşturuyorum. *Helena'yı nereden tanıyorsun? Buralarda mı oturuyor?*

Ancak Grandfield Terrace'ın sonuna geldiğimde, onu kaçırdığımı fark ediyorum. Kavşağın karşısındaki sokağın adı Stanswick Grove. Arabayı geniş bir daire çizerek döndürüyor, geldiğim yönden geri gidiyorum. Son ev doksan sekiz numara. Hızımı yavaşlatıp, kapı girişindeki taş sütunda seksen altı yazan evi bulduğumda durup arabayı park ediyorum.

Hemen yanında, iki arsanın tamamına yayılan kısa, kırmızı tuğlalı apartman daireleri var; muhtemelen burada eski evler yıkılıp daha uygun fiyatlı dairelerle değiştirilmiş. Ortak giriş kapısı ağır, koyu renk ahşaptan yapılmış, üzerinde A'dan F'ye altı dairenin listesi bulunuyor ve yanlarında da zil butonları var. Kapının üstünde solmuş krom harflerle ortak adres yazıyor. *Seksen İki Grandfield Terrace*. Yanındaki eve geri dönüyorum: Kesinlikle seksen altı numara. Tekrar apartmanlara dönüp rastgele zillere basıyorum, cevap veren üç kişiye de aynı soruyu soruyorum: Seksen dört numarayı nasıl bulabilirim?

Hepsi bana aynı cevabı veriyor.

Seksen Dört Grandfield Terrace diye bir yer yok.

65

Arabaya geri dönüp WhatsApp'tan Sarah@84GT'ye özel bir mesaj atıyorum.

Merhaba, Helena'yı önerdiğin için çok teşekkürler, gerçekten harika biri. Eşim teşekkür için çikolata getirdi ve onları size bırakmamı istedi. Bana adresinizi söyleyebilir misiniz?

Adam

Eğer adres uydurma bir şeyse, belki “Sarah” denen bu kişi de öyleydi.

Ayrıca, eğer içgüdülerim doğruysa, Sarah@84GT hesabını kullanan kişi her kimse, bana hemen dönme konusunda pek hevesli olmayacaktı. Menüye tıklayıp daha fazla seçeneği görüntülüyorum ve “Grup Bilgisi”ni seçiyorum. Grupta toplamda 217 üye var; hepsi isim ve telefon numarasıyla listelenmiş, Park'ın bizim köşemizdeki çeşitli sokaklarında evleri bulunan insanlar bunlar. Grubun büyüklüğü iki şeyi, yani neden bu kadar hareketli olduğunu ve sahte bir hesabın burada nasıl fark edilmediğini açıklıyordu. Tek yapmanız gereken, gruba biri tarafından eklenmekti, kimse de kimin arkadaşı, tanıdığı ya da komşusu olduğuna fazla dikkat etmezdi. Bu insanların çoğunun gerçek hayatta hiç tanışmadığına bahse girebilirdim.

Altı kişi yönetici olarak listelenmiş ve görünürde grubun sorumluları onlar. Rastgele üç tanesini seçip her birine özel mesaj atıyorum. Helena'yı evlerine çağırıp çağırmadıklarını ve onu kendilerine kimin önerdiğini soruyorum. Ayrıca Sarah'nın gruba kim tarafından eklenmiş olabileceğine dair bilgi istiyorum.

Sonra Jess'e mesaj atıyorum ve önceki gece için özür diliyor, Helena ve Tobias'la bizi bağlantıya geçiren bu kişiyle sonrasında temasa geçip geçmediğini soruyorum. Akşamdan beri konuşmadık ve hatanın bende olduğunu, sınırı aştığımı biliyorum. Onunla mesajlaşmak yerine yüz yüze konuşmak istiyorum ama geçmişte nadiren tartıştığımız zamanlardan biliyorum ki birkaç saat boyunca benimle konuşmayacak, telefonlarımı açmayacak, mesajlarıma dönmeyecek. Callum'u saat dörtte tag ragbi⁴ kursundan alması gerekiyor ama o zamana kadar ondan haber gelmesini beklemiyorum.

Mesajım neredeyse anında iki mavi tik oluyor; yani Jess mesajımı alıp okumuş.

Ekрана bakakalıyorum ve eşimin bana geri yazmasını diliyorum. Öfkeli bile olsa, bir cevap sessizlikten iyidir.

Ama o, cevap vermiyor.

Webber beni arıyor. Sesi heyecandan gergin çıkıyor.

“Tamam, işte bu. Bugün saat beşte.”

Planını bana açıklıyor. Buna göre ben, o bilinmeyen numaraya mesaj atıp son üç eşyayı bizzat teslim edeceğimi, buluşma yerini onların seçebileceğini söyleyeceğim. Adresi Webber'e ileteceğim ve o da yanına yeterli sayıda polis alarak buluşma noktasına gidip gelen kişiyi etkisiz hale getirecek, sonra da tutuklayacak.

4 Tag Rugby, her oyuncunun iki etiket takılı şort giydiği minimal bir temas takımı oyunudur. Ragbi'den tek farkı savunmanın şortlarda bulunan etiketlerin korunmasına dayalı olmasıdır. (e. n.)

“Yani burada, ben yem oluyorum öyle mi?”

“Birimizin gitmesi lazım. Eğer beni görürse işkillenir bunun bir tuzak olduğunu anlar.”

“Peki,” diyorum. “Ama tek bir şartla; son üç eşyayı bana geri veriyorsun. Böylece gerçek olduğunu anlarlar. Bunlara saat de dâhil.”

Bir an duraksıyor, sonra teklifimi kabul ediyor. “Anlaştık.”

“Herkesi evimden uzak tut,” diyorum.

Ardından bilinmeyen numaraya mesaj atıyorum:

Rolex bende, gerçek olan. Diğer eşyalar da bende. Bugün saat 5'te hepsini sana getireceğim, nereye dersen oraya. Polis yok, sadece ikimiz olacağız. Sonra da benden bir daha haber almayacaksın.

“Gönder” butonuna basıyor ve yanıt bekliyorum. Birkaç saat içinde onları kelepçelenmiş ve etrafları polislerle çevrili halde göreceğ olmanın vereceği tatmini hayal ediyorum.

Çünkü bu kişilerin kim olabileceğini zaten az çok biliyorum.

Kapıyı açtığımda, yerdeki paspasının üstünde bir zarf buluyorum. Düz, beyaz zarfın üzerinde pul da adres de yok, sadece büyük harflerle adım yazılmış. Zarfı mutfığa götürüp yırtarak açıyorum ve içinden ikiye katlanmış iki A4 kâğıdı çıkarıyorum.

Bu, yerel bir gazeteden alınmış renkli bir çıktı; tarihi 29 Ekim 2009. İlk sayfanın tepesinde, tabloid tarzı bir gazetenin logosunun altında kalın puntolu bir manşet var. Bir an için bunu, pazartesi günü kütüphanede bulduğum hikâyenin aynısı sanıyorum. Ama geri kalan her şey bana yabancı geliyor, ayrıca mikrofişten alınmış bir çıktının kendine özgü tonu ve dokusu da bu kâğıtta yok. Elimdeki daha çok iyi korunmuş bir orijinalin fotokopisine benziyor.

Ana fotoğraf, koyu renkli bir yağmurluk giymiş bir adamın sokakta yakalanmış doğal bir karesinden oluşuyor. Adam profil-

den, arkasına bakarken görünüyor, sanki birine sesleniyormuş gibi bir hali var. Önceki gün kapıma gelip adının emekli Dedektif Gordon Webber olduğunu söyleyen adam bu. Fotoğrafta daha genç, sakalı hâlâ simsiyah. Ama kesinlikle o. Fotokopinin tepesine, tükenmez kalemle, kalın siyah harflerle dört kelime yazılmış:

İŞTE BU YÜZDEN AYRILDI

Altındaysa, sayfanın büyük kısmını kaplayan bir haber var ve devamı ikinci A4 sayfasında. Midemde uğursuz bir sıkıntıyla okumaya devam ediyorum. Haberde, 2001’de Edward John Stiles cinayetinden yanlışlıkla suçlanan 33 yaşındaki işçi Janusz Makowski’nin davasının 2009 başlarında sansasyonel şekilde çöküşü anlatılıyor. Hakim, polis davranışlarıyla ilgili endişeler nedeniyle davayı durdurmuş ve Makowski tüm suçlamalardan aklanmış.

Sonrasında komşu bölgeden gelen Leicestershire Polisi’nin yürüttüğü incelemede, delil yönetimiyle ilgili “önemli usul ihlalleri”, kilit soruşturma delilleri üzerinde oynama ve tanıkların baskı altında tutulması gibi bulgular ortaya çıkarılmış. Sonuna kadar okuduğum haberde, çöken davanın her yönünü ele alan bir duruşmanın bulguları detaylıca aktarılmış.

Tıpkı o karalanmış sözcüklerin söylediği gibi: Eski dedektif Gordon Webber, önceki gün bana anlattıklarında oldukça önemli bir şeyi atlamıştı. Usulsüzlükten dolayı rütbesi düşürülmüş ve kısa süre sonra da teşkilattan ayrılmıştı.

Manşet her şeyi özetliyor: *CİNAYET POLİSLERİ SORUŞTURMA SONRASI TUTUKLANDI.*

Satır aralarını okuduğumda, Webber'in bir mahkûmiyet elde etmek için elinden gelen her şeyi yaptığını, hatta masum birini suçlu gibi göstermeye çalıştığını açıkça anlıyorum. Fakat hakim durumu fark etmiş, davayı durdurmuştu. Bu da Webber'in görevden uzaklaştırılmasına ve iç soruşturmaya yol açmıştı. Sonrasında patlak veren suçlamalar silsilesi, üç kıdemli polisin kariyerinin sona ermesine, dört kişininse disiplin cezasına çarptırılıp rütbelerinin indirilmesine ve cinayet masasında görevden alınmasına neden olmuştu. Bunlara Webber de dâhildi.

Kariyeri, tüm kamuoyu önünde rezil bir biçimde yerle bir olmuştu.

Stapleford, Nottingham'dan Webber, disiplin kurulu başkanı tarafından "görevdeki bir memurdan beklenen profesyonel davranış standartlarının çok altında" şeklinde tanımlandı.

Demek ki ilk hislerimde haklıydım. Webber bana yalan söylemişti. Jess'in sesini, neredeyse kulağımın dibinde bana fısıldıyormuş gibi duyuyorum. *Bence ona güvenmemelisin. Bence hiç kimseye güvenmemelisin.*

Webber'in yıllar sonra nasıl olup da sivil bir araştırmacı ola-

rak geri dönebildiğiye tam bir muammaydı. Belki de polis, tecrübeli personele o kadar muhtaçtı ki çıtayı düşürmek zorunda kalmıştı. Google’da Janusz Makowski ismini aratıyorum ve bir yıl sonra yayımlanmış küçük bir habere rastlıyorum. Habere göre bu kişi, haksız yere tutuklanıp dava sonlanmadan önce neredeyse bir yıl boyunca cezaevinde tutulduğu için tazminat almış. Sonrasındaysa hiçbir şeye rastlayamıyorum. 2009’dan sonra aynı adamla ilgili Google’da tek bir sonuç bile yok. Muhtemelen ismini değiştirmiş. Onun yerinde olsam ben de öyle yapardım.

Eski dedektif hakkında beni uyarmaya çalışan kişinin kim olduğuna gelince, bu konuda hiçbir fikrim yok.

Telefonum, Maxine’den gelen bir FaceTime çağrısıyla titriyor. Telefonun küçük ekranında daha farklı, daha yaşlı ve ciddi görünüyor.

“Sonunda,” diyorum. “Sana mesajlar bırakıyordum, ulaşmaya çalışıyordum.”

“Meşguldüm,” diyor nefes nefese. “İpuçlarının peşindeydim. Bu yüzden seninle konuşmam gerekiyor.”

“Notu sen mi gönderdin?”

Kaşlarını çatıyor. “Hangi not? Neden bahsediyorsun?”

“Şu.” Sayfaları mutfak masasına düzgünce seriyorum, telefonu ona çeviriyorum ve içeriğini kısaca anlatıyorum. “Bunu bu sabah biri bizzat kapıma bıraktı.”

“Ben değildim.”

“Webber’i tanıyor musun?”

Yüzünde bir ifade belirliyor, sonra hemen kayboluyor.

“Bir süreliğine unut bunu. Sana göstermem gereken bir şey buldum.”

“Buradan gösterebilir misin bana?”

“Kalitesi küçük ekranda anlaşılacak gibi değil. Orijinalini görmem lazım yakından.”

Şehrin merkezindeki Pazar Meydanı'nın hemen dışında, Stapley's Çayevi'nde buluşuyoruz. Ben vardığımda Maxine çoktan yukarı kattaki bir masada, sırtı duvara dönük halde oturmuş, ikimiz için kahve siparişi vermişti bile.

Bugün yalnız gelmiş.

“Seni görmek güzel,” diyorum. Webber'in teorisini ona kısaca özetliyorum. “Sen ne buldun?”

“Charlie, Peter Flack hakkında ne bulabilirse çıkardı. Şu âna kadar öğrendiğimize göre Trent Lisesi'nde okumuş, on sekizinde çalışmaya başlamış, birkaç farklı işte sürüklenmiş, sonra marangozluk çıraklığı yapmaya başlamış. Sonunda da şehrin en büyük şirketlerinden birinin ulusal merkez ofisinde işe girmiş.”

“Ama yine de büyükannesiyle birlikte yaşıyormuş.”

“Aynen öyle.” Çantasına uzanıp yeşil bir karton dosya çıkarıyor, en üstteki kâğıdı çekip alıyor ama yüzü masaya dönük halde bırakıyor. “Çalıştığı yerde binlerce personel vardı, hâlâ da var ve milenyumdan önce bir zavallıya özel bir görev verilmiş. Ciltli bir yıllık hazırlanacaktı ve burada, Birleşik Krallık'taki tüm çalışanların fotoğrafları bulunacaktı. Her mağaza, her depo, her ekip.”

Kahvemden bir yudum alıyorum. “Tam anlamıyla kâbus gibi bir görev.”

“Değil mi ama?” Kağıdı çevirip önüme koyuyor, sonra da bana doğru çeviriyor. Renkli bir fotoğraf bu; büyük bir endüstriyel binanın önünde duran bir grup insanı gösteriyor. İnsanlar resmî bir şekilde poz vermiş, bir düzine çalışan dört sıra halinde dizilmiş; her sıra önündekinden daha yüksekte duruyor. Arka planda, binanın girişinde kocaman bir şirket logosu görünüyor. “Arka sıraya bir bak.”

Yüzleri tarıyorum. Yirmili yaşlarının başındaki yakışıklı, köşeli çene hattına sahip, Zac Efron'un gençliğine benzeyen bir adamın profiliyle karşılaşmam uzun sürmüyor.

“Bu Flack, değil mi?”

“Evet.” Parmağıyla sağ taraftaki figürü işaret ediyor; ince ya-

pılı, kalın gözlüklü, gergin bir gülümsemeyle duran bir adam bu. “Peki şu adamı tanıyor musun?”

Bir an kafamda şimşek çakıyor ve her şey yerli yerine oturuyor. Önceki gün barda Webber’in bana gösterdiği fotoğraftaki dalgalı koyu sarı saçlı, utangaç gülüşlü genç adam bu.

“Lanet olsun.” Resme biraz daha yaklaşıyorum. “Bu Edward Stiles, değil mi?”

İşaret parmağını, sanki tabanca tutuyormuş gibi bana doğrultuyor. “Sana yıldızlı pekiyi, Adam.”

“Yani aynı yerde mi çalışıyorlardı? Belki Flack ile Edward Stiles arasında doğrudan bir bağlantı vardı, belki birbirlerini tanıyorlardı?”

“Ya da en azından Flack, Stiles’in yalnız biri olduğunu, kendi sorunlarıyla boğuştuğunu, ortadan kaybolması durumunda hemen fark edilmeyeceğini biliyordu. Kolay hedef. İdeal hedef. Muhtemelen Rolex’in senin evinde bulunmasının sebebi de bu.”

Tenimde, soğuk bir esintiyi andıran bir ürperti dolaşiyor. “Yani sen... Flack’in onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Eğer o gözden düşmüş eski polisin dedikleri doğruysa, Flack ve yancısı yapmış bunu.”

Ona, yancının kim olduğuna dair kafamda gayet sağlam bir fikir olduğunu söylemiyorum.

“Aynen öyle.” Başımı sallıyorum. “İkisi birlikte.”

Telefonum titreşiyor. Mahalle WhatsApp grubunun yöneticilerinden biri olan Alissa@14BG’den bir mesaj gelmiş.

Merhaba Adam, geç döndüğüm için üzgünüm, pilates kursundaydım. Helena şu an yanımda, istersen Sarah’ı ona sorabilirim?

Masadan kalkıyorum.

“Üzgünüm,” diyorum. “Gitmem lazım. Fotoğraf için teşekkürler, bende kalabilir mi?”

Sayfayı bana uzatıyor. “Haberleşelim, Adam.”

Merdivenlere doğru aceleyle giderken ona başparmağımı kaldırıyorum.

67

Tam o sırada, Blenheim Gardens on dört numaranın girişinden çıkmakta olan yıpranmış beyaz Toyota'yı fark ediyorum ve The Park'ın öteki tarafına doğru peşine takılıyorum. Sürücü yavaş ve dikkatli gidiyor, kavşaklarda temkinli davranıyor, bisikletlilere ve yayalara saygılı; sanki en iyi halini göstermeye çalışıyor.

Arabayı Valley Terrace'a, bir başka büyük Viktorya tarzı evin önüne park ediyorlar. Belli ki çarşamba onlar için yoğun bir gün; bir işin ardından diğeri geliyor.

Tobias pikabın sürücü koltuğundan iniyor, arka kasadaki brandayı kaldırıp bir kürek ve bir motorlu testere çıkarıyor. Helena ise diğerkapıdan inip temizlik malzemeleriyle dolu küçük taşıma kutusunu alıyor, sprey ve cila şişelerini kontrol ediyor.

Arabamı hemen arkalarına park edip iniyorum. Bunu şimdi, Helena eve girmeden önce yapmalıyım.

"Sen olduğunu biliyorum," diyorum yanına giderken. "Ne yaptığını biliyorum."

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor. Bizim evde giydiğine çok benzeyen pembe önlüğü var üzerinde ve her nasılsa, kaldırımda dururken daha küçük görünüyor.

"Merhaba, Adam," diyor tereddütle. "Yardımcı olabileceğim bir şey mi var?"

“Evime nasıl girdiğini biliyorum.”

“Üzgünüm, neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Mahalle WhatsApp grubunda sahte bir profil açtın değil mi? Sarah@84GT. Kendini buranın sakini gibi gösterdin, böylece kendini başkalarına önerip evlerine girebiliyordun. Doğru mu? Anahtar kopyalatmak, evlere girip etrafta dolaşmak, evi ko-laçan etmek, sıradaki kurbanını bulmak için.”

Başını iki yana sallıyor. “Üzgünüm, ne söylediğinden emin...”

“Ya da benim durumumda, yirmi yıl önce işlediğin suçlardan kalan delilleri çalabilmek için.”

“Ne?” Bakışları Tobias’ı arıyor. O da elindeki aletleri yan ka-pıya götürdüğü yerde durmuş, geri dönüp bize bakıyor. Yavaş adımlarla yaklaşıyor.

“Peter Flack’le ne zaman tanıştın?”

Kaşlarını çatıyor, yüzüne bir şaşkınlık tablosu hâkim. “Kim?”

“Sevgiliydiniz, öyle değil mi? Birlikte miydiniz?”

“O aileyi tanımıyorum, onlar için hiç çalışmadım. Neden söz ettiğini anlamıyorum.”

“Artık durmanı istiyorum, tamam mı? Hepsine, mesajlara, tacizlere, kızımı okuldan eve kadar takip etmeye bir son ver. Kameralar, ölü hayvanlar, tehditler, hırsızlık... Bunu yapanın seninle Tobias olduğunu biliyorum, polis işin içinde ve artık buna izin vermeyeceğim.”

“Bunların hiçbirinden haberim yok.”

“Ama ben sana inanmıyorum.”

Boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyor.

“Gerçekten,” diyor sessizce. “Biz kötü bir şey yapmadık.”

“Yalan söylüyorsun.”

Gözünde bir damla yaş belirliyor.

“Bu sadece...”

“Sadece neydi?”

“İşe ihtiyacım vardı. Eskiden burada yaşıyorduk ama artık zamanla buralar çok pahalı oldu. Sonra dışarıda kaldık ve içeri

girebilmek için temizlikçi ya da bahçıvan tutabilecek insanlara tavsiye edilebilmek için bir yol bulmamız gerekti. Artık pek kalmadı böyle insanlardan. Yeterince müşteri bulabilmek, ayakta kalabilmek öyle zor ki. Lütfen bunu kimseye söyleme. *Lütfen*. Bir daha sizin eve gelmeyeceğiz ama işe ihtiyacımız var, bulabildiğimiz her müşteriye ihtiyacımız var.”

Yaşlar yanaklarından süzülüyor ama hemen utanarak yaşları elinin tersiyle siliyor.

“Lütfen,” diyor bir kez daha.

Siyah bir kapüşonlu giymiş olan Tobias, kürek ve motorlu testereyi çimlerin üzerine bırakıp bana doğru yürüyor. Helena’nın omzuna elini koyuyor, kulağına bir şey fısıldıyor, ardından hızlıca eve, sonra sokağın yukarısına ve aşağısına bakıyor.

Biraz sonra da aniden, hiç beklemediğim bir anda suratıma sert bir yumruk indiriyor. Yumruk tam gözümün altına geliyor. Kısa ama inanılmaz güçlü bir darbe bu. Yanağımda infilak eden bir acıyla, kaldırımdan geriye doğru sendeleyerek düşüyorum. Tobias sanki hiçbir şey olmamış gibi ellerini yanma indiriyor, tekrar sokağı kontrol ediyor ve bana yaklaşıyor.

“Onu üzmeden hoşlanmıyorum,” diyor alçak bir sesle. “Artık gitme zamanı. Yoksa suratını gerçekten paramparça ederim.”

“Kim olduğunu biliyorum, onun kim olduğunu da,” diyorum Helena’yı işaret ederek. “Yaptıklarını da.”

“Hayal görüyorsun.” Beni kolumdan yakalıyor ve demirden bir eldiven gibi sımsıkı kavrayarak beni arabamın sürücü kapısına kadar götürüyor. “Seni bir daha uyarmayacağım.”

Arabayla oradan uzaklaşırken ikisi de kaldırımdan bana bakıyor.

St. Jude’s okul çıkışında, gözümün altında giderek koyulaşan morluk meraklı bakışları, özellikle de Daisy’nin hazırlık sınıfı öğretmeni Bayan Pett’in bakışlarını üzerime çekiyor.

“Kötü görünüyor,” diyor, çocuklarını tek tek sınıftan uğurlarken. “Nasıl oldu bu?”

“Bir tamir kazası,” diyorum, en iyi gülümsememi takınarak. “Fazla sakarlık ettim de.”

Daisy de en az onun kadar merak ediyor, morluğu yakından incelemek için ısrar ediyor ve uzun uzun nasıl olduğunu tartışıyor. Evde, kızımın bu merakı uzun bir doktor-hasta oyununa dönüşüyor. O doktor oluyor, ben de hasta baba. Hastaneye gitmem, iğrenç tadı olan ama beni iyileştirecek ilacı içmem gerekiyor.

Oyun devam ederken gizemli numaradan yanıt geliyor:

Tamam. Newton’daki eski RAF üssü. Ana hangar. Saat 4’te ama, 5’te değil.

Bir dakika bile geç kalırsan ya da yanında biri olursa, evin içindekilerle birlikte yanar.

Bu son şansın.

Saatime bakıyorum. Şehrin doğusundaki o terk edilmiş hava üssüne hiç gitmemiştim. Orada hâlâ ne kaldığına dair hiçbir fikrim yok. Üs sadece birkaç kilometre ötede ama bu saatte en az yirmi beş dakikalık yol gitmemi gerektirecek bir mesafe bu. Buluşmanın bir saat öne çekilmesi demek, hemen çıkmazsam zar zor yetişeceğim anlamına geliyor.

Ona cevap yazıyorum, ardından buluşma yerini Webber’e mesaj atıyorum. Ama kapımın altından birkaç saat önce bırakılmış o isimsiz notu hatırlayınca içimde bir tereddüt kıpırdanıyor.

Ona güvenebilir miyim?

Bu aşamada başka bir seçeneğim var mı? Üstelik zamanım da yok.

“Gönder”e basıyor ve mesajı eski dedektife iletiyorum. Sonra da ekliyorum:

Yoldayım.

Bir kurda tuzak kurmaya gidiyorduk.

Leah, önünde okul kitapları yayılmış, telefonuna gömülmüş halde yemek odasında oturuyor.

“Leah?” diyorum. “Bir süreliğine dışarı çıkmam lazım, tamam mı? Kardeşine göz kulak olabilir misin? Annen Callum’u tag ragbiden alacak.”

Leah telefonundan başını kaldırmadan beni onaylıyor. “Nereye gidiyorsun?”

“Bir şeyi... bırakmam gerekiyor. Bir saat içinde dönerim.”

Kızım bir soru daha soruyor ama ben çoktan çıkışa yönelip ceketimi ve anahtarlarımı alarak arabaya gidiyorum. Zihnimde teoriler, gerçekler, eski davalar ve yeni tehlikeler dönüp duruyor, gözümün altındaki morluk da zonkluyor.

Eski hava üssü birkaç barakadan, çürümüş bir kontrol kulesinden ve yabani ot, yosun ve her türlü yeşillikle kaplanmış birkaç hangardan ibaret. Hatırladığım kadarıyla, burası İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma, senelerdir kullanılmayan bir üstü. Ne kapısı var ne de sağlam bir tel örgüsü; çit onlarca yerinden parçalanıp devrilmiş.

Arabayı en büyük hangarın yanına park ediyorum; saat dörde iki dakika var. Zemin, aralarından kalın otların çıktığı asfalt karelerden oluşan alan. Mekân tamamen ıssız, terk edilmiş halde. Yan koltuktaki küçük gri sırt çantasını alıp etrafta bir yaşam belirtisi arayarak hangara doğru yürüyorum.

Flack’in suç ortağına mesaj atıyorum:

Buradayım.

Webber ve üniformalı meslektaşları kendilerini gizleme işini iyi yapmış olmalı; en ufak bir izlerini göremiyorum.

Ona da bir mesaj atıyorum:

Hava üssündeyim. Neredesiniz?

En büyük hangarın içine giriyorum. Burası pas tutmuş makinelerle, yabancı ot kaplamış betonla kaplı, havada çürümenin ve eski uçakların yakıtının ağır kokusu var. Çatının ve arka duvarın büyük, testere dişi gibi yarıkları görülüyor. Betonda birkaç küçük yangın izi dışında, buraya yıllardır kimsenin adım atmadığı belli.

Telefonum çalınca, eski hangarın yankılı boşluğunda tiz ve metalik bir ses çıkıyor.

“Trafığe takıldık,” diye bağıyor Webber. “Burası tamamen kitlenmiş durumda, yirmi dakikadır yerimizden kıpırdayamadık. Sakın tek başına içeri girme. Duyuyor musun beni? Yanımda üç memur var, tek başına içeri girme!”

Cevap vermeden aramayı sonlandırıyorum.

Webber’in sesi kesildiğinde, eski hangarın içindeki sessizlik daha da ağırlaşıyor. Derin, boğuk bir hiçlik sanki sesleri ve ışığı içine çekiyor; tepeden geçen A52’den gelen zayıf trafik uğultusunu bile boğuyor.

Saatime bakıyorum, dördü beş geçiyor.

Telefonum titriyor, bilinmeyen numaradan yeni bir mesaj gelmiş.

Gerçekten orada olacağımı düşünmedin, değil mi?

Benzin kokusuna bayılırım.

Onlara buluşma yerine geldiğimi, istedikleri her şeyin yanımda olduğunu yazıyorum. Gri sırt çantasını açıp içindeki Rolex’in fotoğrafını çekerek gönderiyorum. Ama cevap gelmiyor. Bunun yerine telefonuma arka arkaya üç mesaj daha düşüyor.

Plan değişti.

Beni kandıracaktın.

Şimdi bunun bedelini ödeteceğim sana.

Mideme saplanan mide bulantısı gibi bir şokla fark ediyorum: Biz kurda tuzak kurduğumuzu sanıyorduk ama kurt bizi daha uzaktan görmüştü.

Benzin kokusuna bayılırım.

Artık evim güvenli değil. Dom'u arıyorum, telefonu çalıyor ama açmıyor. Jess'in telefonu doğrudan telesekretere düşüyor; Callum'u aldıktan sonra eve dönmemesi için ona bir mesaj bırakıyorum.

“Başka bir yere gidin,” diyorum nefes nefese telefona. “Komşuya, kardeşinin evine, fark etmez, sadece eve gitmeyin.”

Sonrasında hemen Leah'nın numarasını arıyorum ve telefonu açması için bağırıyorum.

“Merhaba, baba.”

“Leah! Hemen kardeşini al ve evden ık, tamam mı? Komşuya git, Bayan Evans'ın yanında kalın ve sakın kimseyi içeri almayın, olur mu? Kimseyi.”

“Baba, ne diyorsun...”

“Sadece dediğimi yap!” Artık bağırıyorum ama kendimi tutamıyorum. “Tehlikedesiniz. ıkın ve ben güvenli olduğunu söyleyene kadar sakın geri dönmeyin. Hemen.”

Aramayı sonlandırıp arabaya doğru koşmaya başlıyorum.

Çift şeritli yolda, bir durup bir kalkarak ilerlediğim trafiğin içinde şehre geri dönerken telefonum çalıyor. Ekranda görünen isim Bay Sedgewick, okul sonrası tag ragbi kursundan sorumlu olan öğretmen.

“Küçük Callum’un alınmasıyla ilgili arıyorum,” diyor, sesindeki rahatsızlığı gizleyemeyerek. “En sona o kaldı da.”

“Bugün eşim alacaktı.”

“Acaba sizin gelme ihtimaliniz var mı? Görünüşe göre eşiniz burada değil. Bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı.”

“Çok geçmeden birimiz orada olacağız. Kusura bakmayın.”

“Dediğim gibi Bay Wylie, diğer tüm veliler çocuklarını aldı.”

Onu susturmak için aramayı sonlandırıyorum, ardından hemen Jess’i arıyorum ama açmıyor.

Gecikmiş olmalıydı ama bu şekilde iletişimsiz kalması normal değildi. Önceki akşam söylediklerime ne kadar kızmış olursa olsun, eşim bunu asla çocuklardan çıkarmazdı.

Jess’in telefonundan bir kez daha cevap alamayınca, midemde buz gibi bir korku hissi baş gösteriyor.

Tam o anda, sanki özellikle ayarlanmış gibi, telefonum yeni bir mesajla titriyor. Birden yükselen umutla ekrana dokunuyorum ama umudum anında sönüveriyor.

Mesaj eşimden değil. Kalbim boğazımda atarken mesajı açıyorum.

Beş saniyelik, tekrar eden bir video bu. Ekranda Jess'in baygın yüzü var. Gözleri kapalı, ağzı siyah bantla kapatılmış, şakağından aşağıya ince bir kan çizgisi süzülüyor.

Hemen sonra, ardı ardına vahşi mesajlar düşüyor ekranıma.

Bunu bana sen yaptırdın.

Bana ait olan her şeyi getir. Polis yok.

Belki on beş dakikalık ömrü kaldı.

Yoksa onu bir daha asla göremezsin.

Titreyen elimle hızla cevap yazıyorum, diğer elim direksiyonda.

Her şeyi getireceğim sana. Nerede?

Talimatlar gelecek.

GPS doğru yönde ilerlediğini söylüyor.

Ama geç kalırsan, o ölür.

On beş dakika çok kısa bir süre ama ona ulaşmalıyım.

Gaza daha da sertçe basarak kaldırımdan yeni çıkan otobüsle kamyon arasındaki aralıktan fırlıyorum. Karşı şeritteki trafik tamamen kilitlenmiş halde.

Kafamın içinde o beş saniyelik video sürekli dönüp duruyor: Baygın ve savunmasız durumdaki Jess, bir psikopatın insafına kalmış. En nihai kanıt. Peter Flack'in suç ortağı sokaklardan temizlenmedikçe ailem asla güvende olmayacak.

Webber'in numarasını tekrar arıyorum.

"Çocuklarım tehlikede!" diye bağıryorum ona. "Polisi Regency Place'e göndermelisin, komşumun evine gittiler ama korkunç bir tehlikenin içindeler!"

Webber beni duymamış gibi. "Dinle Adam, bana verdiğin isim, Peter Flack var ya? Sisteme bu ismi girdim ama hiç kaydı yok. Hiçbir zaman radarımızda olmamış, sabıka kaydı da yok, tertemiz biri çıktı."

“GÖNDER ONLARI!” Adresi tekrar ediyorum ve telefonu kapatıyorum. Önümdeki arabaların arasından sıyrılıp hızlanıyorum, kırmızıya dönen ışıklardan geçerken arkamda kornalardan bir kakofoni oluyor.

On üç dakika. İnanılmaz derecede kritik bir süre.

Dom’u tekrar arıyorum ama telefonu doğrudan telesekretere düşüyor.

Karşıdan gelen trafiğe girerken telefonumda bir FaceTime araması beliriyor. Aramayı kabul etmek için yeşil simgeye basıyorum, şerit değiştirip tekrar aradaki boşluğa dalarken kazadan kıl payı sıyrılıyorum. Ekran, karanlık bir tavan görüntüsü eşliğinde açılıyor, sonra kamera aşağıya iniyor ve Jess’in hareketsiz bedeni görünüyor.

“Jess?” Sesim boğazımda düğümleniyor. “Neredesin? İyi misin?”

Ama beni duyamıyor. Konuşamıyor. Ağzını kapatan siyah bant artık yok ama yüzü solgun, sanki yaşam savaşını kaybediyormuş gibi dudakları morarıyor. Çenesinde kabuk bağlamış bir kan izi var. Görüntü aniden kesiliyor. Bir an sonra ekrana yeni bir mesaj düşüyor:

Acele etsen iyi olur, fazla vakti kalmadı. Nereye geleceğini biliyorsun.

Gözlerimi kırptırıyorum ve birden nereye gideceğimi bildiğimi fark ediyorum. O odayı, masayı, duvardaki ahşap kaplamayı tanıyordum. Hepsini iyi biliyordum.

Çünkü o arama benim evimden yapılıyordu.

V. BÖLÜM

İhanet. Keskin hatlı bir kelime. Çirkin bir kelime. Bu yüzden ona karşı kendini korumanın bir yolunu arıyorsun. Karşılıklı sadakatin garantisini arıyorsun, böylece ya ikiniz de sırrı saklıyorsunuz ya da ikiniz birden batıyorsunuz. Başkalarının kanıyla yazılmış bir kan yemini. Ayrıca bu, o gizli hatıraların iki amaca birden hizmet ettiği anlamına geliyordu.

Sadece her bir kurbanı hatırlamak için değil, aynı zamanda bir sigorta poliçesi olarak da.

Kusursuzdu, denenmiş ve test edilmiş, karşılıklı garantili bir yıkım sistemiydi. Yalnızca tek bir kusur, o zamanlar aklıma bile gelmeyen küçük bir sorun vardı. Onun ölmesi gerektiğine karar verdiğimde fark etmediğim şeydi bu.

Küçük sigorta poliçesini ne kadar iyi saklamış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yolda bütün kırmızı ışıkları geçiyorum. İki kez neredeyse kaza yapıyordum. Eve vardığımda, gri bir Volvo'nun garaj yolunda verandaya iyice yaklaşmış halde park edildiğini görüyorum.

Ön kapı aralık, ev sessiz. Arabadaki gri sırt çantasını kapıp eşime seslenme dürtüsüne direnerek basamakları ikişer ikişer çıkıyorum.

Birinci kat sahanlığı boş.

Nefesimi toparlamak için bir an durduğumda, evin aslında tamamen sessiz olmadığını fark ediyorum. Yukarıdan, anlaşılmayacak kadar belirsiz, sabit bir mekanik uğultu geliyor.

Telefonum cebimde bir kez daha titreşiyor. Ama artık buradayım ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

İkinci kata giden merdivenleri koşarak çıkıyorum, en üst katta üç yatak odasının en küçüğüne varıyorum. Her şeyin başladığı yer burası. Hâlâ kutular, torbalar ve eski kırık mobilyaların darmadağın bir oda burası. Gizli kapının önüne sıkıştırılmış bir masa var. Masayı çekip çıkarıyorum ve kapıyı açıp menteşelerinden çıkararak geriye doğru çarptırıyorum. Küçük, kapalı alana adım attığımda sımsıcak bir duvara çarpıyorum sanki.

Jess...

Orada, karanlıkta yan dönmüş yatıyor. Üzerinde iş kıyafetle-

ri var ama ayakkabıları yok; çıplak ayakları ince bir iple bağlanmış. Bilekleri de önünde birbirine sıkıca bağlanmış.

Gözleri kapalı, derisi ter damlalarıyla kaplı.

Sesi çıkaran şey, odanın köşesinde duran taşınabilir, dizel motorlu bir ısıtıcı. Boyası pasla kabarmış, uğuldayarak çalışan bu şey çok eski görünüyor, kapalı alana sıcak hava basıyor.

Ama sadece sıcak hava değil.

Hemen uzanıp jeneratörü kapatıyorum, ardından tavandaki ışığın ipini tutup çekiyorum. Hiçbir şey olmuyor ve nedenini o anda anlıyorum. Ayağımın altında kırık ampul parçaları çıtırıyor. Eşim nefes alıyor ama zorla alıyor; nabızı zayıf ve düzensiz. Ona hava gerekiyor, oksijen gerekiyor. Bu odanın zehirli dumanlarından uzakta olması lazım.

“Jess?” Baygın bedenini kollarıma alıp onu eşikten çıkarıyorum, sonra olabildiğince nazikçe yere yatırıp yüzüne hafifçe vuruyorum. “Beni duyuyor musun? Uyan, hayatım. *Lütfen* uyan.”

Telefonumu çıkarıp ambulansı aramak istiyorum ama ekranda Maxine’in numarasından gelen iki cevapsız çağrı ve iki resimli mesajı görüyorum.

999’u tuşluyorum, çağrı bağlanana kadar ekranı küçültüp ilk resimli mesajını açıyorum. Altında sadece üç kelime yazıyor:

Charlie bunu buldu.

Ekranı, bir fotoğrafın fotoğrafı gibi görünen bir görsel dolduruyor.

Bu, kayak montları ve tulumları giymiş bir grup genç kız ve erkeğin fotoğrafı. Bir restoran balkonundalar; arkada karlı dağlar ve Alplere özgü kusursuz masmavi gökyüzü var. Karton çerçevenin üstünde ayrıntılı bir okul arması, Latince bir yazı ve altın yaldızlı başlık dikkat çekiyor: *Trent Lisesi, Chatel, 1992.*

Telefon çalmaya devam ediyor.

Fotoğrafta kırmızıyla işaretlenmiş iki yüz var. İlki bana hemen tanıdık geliyor. Grubun ortasında, etrafı hayranlarla çev-

riliymiş gibi duran, film yıldızları gibi yakışıklı, on sekiz yaşındaki Peter Flack. Sandalyede bir kral gibi arkasına yaslanmış, bronz tenli, rahat görünümlü, zehirli bir özgüvenle dolu avcı gülümsemesi yüzünde. Tam bir alfa erkeği tanımı.

999 hâlâ çalışıyor. Sinirle bağırarak çağırıyor hoparlöre alıyorum.

“Hadi ama!”

Diğer kırmızı daireye grubun köşesindeki bir yüzün üzerinde. Sanki gözlerini ondan bir saniye bile ayıramıyormuş gibi Flack’e hafifçe dönmüş.

Fotoğrafı parmaklarımla yakınlaştırıyorum.

Görünüşe göre...

Kahretsin.

Tam o anda nihayet 999 bağlanıyor.

“Operatör,” diyor genç bir kadın sesi. “Hangi servisi istiyordunuz?”

Tam ona cevap vermek üzereyken bir gölge üzerime düşüyor.

Ona doğru dönerken sol şakağıma çok kuvvetli bir darbe alıyorum.

Ardından bir tane daha.

Sonra her şey kararıyor.

70

Acı dolu bir sisin içinde uyanıyorum ama her şey birden mide bulandırıcı, yırtıcı bir dalga halinde geri dönüyor.

Yanıldım.

Pek çok konuda yanıldım.

Tüm bunları yapan insanlar konusunda da yanıldım.

Olayın içinde Brady ve Hindley ya da Bonnie ve Clyde gibi bir adamla bir kadın *yok*. Aslında hiçbir kadın yok.

En az onlar kadar zehirli bir başka ortaklık bu.

Bunun yerine, alfa bir erkek, yani sürü lideri, elebaşı ve onun gölgesinde, her bakımdan ondan daha küçük bir beta erkek var. Cesaret, özgüven ve fiziksel yapı bakımından küçük. Bu beta erkek yıllar sonra o gölgeden sıyrılıp ustasının pelerinini sırtına geçirmiş. Maxine'in bana gönderdiği fotoğraf hâlâ telefon ekranımda. Kırmızıyla işaretlenmiş yüzler, kafatasımdaki her bir zonklamayla bulanıklaşıp netleşiyor.

Üzerime eğilen kişi Jeremy Swann. Emlakçı.

Yerden telefonumu alıyor, acil çağrıyı iptal ediyor. Başımın uğuldarken onun, yukarı taşıdığım gri sırt çantasını karıştırdığını duyuyorum.

“Bunlar bende kalacak,” diyor Swann sakince. “Koleksiyonumu tamamlamak için.”

Ellerim arkamdan bağlanmış ve Swann beni kolumdan sürükleyerek gizli odaya sokuyor. Nefes nefese, uğraşa uğraşa beni Jess'in yanına yatırıyor. Her zamankinden daha kötü görünüyor; teninin aldığı gri renk, kalbimi korku, sevgi ve onu hayal kırıklığına uğratmış olmanın verdiği kederle sıkışıyor.

Swann, eldivenli eliyle dizel jeneratörü tekrar çalıştırıyor ve ağzıyla burnunu kapatan küçük bir solunum maskesi takıyor. Elinde kısa, kalın ve sapında oluklar olan bir tahta sopa var; sopayı bileğine geçirilmiş deri bir kayışla kavramış.

“Karbonmonoksit zehirlenmesinin güzel bir dokunuş olacağını düşündüm,” diyor. “Bu evdeki ilk *trajik* kaza olmayacak. Duruma uygun, değil mi? Pete'e ve yaşlı ninesine en sonunda yapmak zorunda kaldıklarımın sonra...”

“Sen onunla aynı okuldaydın.”

Maskesinin ardından gülümseyerek başını sallıyor. “İki dönem altıydım ama sosyal olarak ondan milyonlarca kilometre ötedeydim. Okuldan sonra irtibatımız kesildi, ta ki yirmi birime gelene kadar. Bir gün tesadüfen karşılaştık. Konuşmaya başladığımız anda *biliyorduk*. Tarif etmesi zor senin gibi sıradan birine. Ama birbirimizi aynada görmüş gibi tanıdık. Daha önce hiç kimsede görmediğimiz şeyi birbirimizde bulduk.”

“Yani ikinizin de psikopat olduğunuzu anladınız,” diyorum. Karbonmonoksitin her nefeste ciğerlerimi zehirlediğini bilsem de kendime engel olamıyorum.

Omuz silkiyor. “İstersen öyle de. Mutlaka bir isim koymaya meraklıysan. Ama Pete... Pete özgürdü. Tanıdığım tek *gerçek anlamda* özgür insandı. Biz aynıydık, evet, ama o olağanüstüydü. Genç bir tanrı gibiydi, bir Akhilleus gibi... Tek ve eşsiz. Ondan önce de sonrasında da hayatımda öyle birini, hatta ona *yakın* birini bile hiç tanımadım.”

“Yine de sana güvenmedi değil mi?” diyorum, bileklerimdeki düğümü gevşetebilmek için yumruklarımı sıkarak kollarımı

oynatmaya çalışırken. “Yoksa sana karşı koz olarak sakladığı o küçük kanıt yığınının elinde tutmazdı. Hep seni kontrol altında tutmak için yaptı bunu.”

Swann, Rolex’i sanki bir mücevher uzmanıymış gibi ilgisiz bir ifadeyle inceliyor, sonra diğer eşyaların bulunduğu spor çantasına bırakıyor.

“Elbette ‘sigorta poliçesi’ dediği şeyi tam olarak nerede sakladığını bilmiyordum.” Çantanın fermuarını kapatıyor. “İşin asıl amacı buydu, kan ve DNA izleri taşıyan küçük hatıralar, birbirimizin ihanetine karşı bir güvenceydi. Birbirimizin nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, kiminle sosyalleştığını bilmememiz gerekiyordu. Bizi birbirimize bağlayacak hiçbir şey yoktu; en güvenli yol buydu. Sadece yapmamız gereken şeyi yapmak için buluşuyorduk.”

“Avlanmak için.”

“Evet.” Gülümsüyor. “Avlanmak için. Hayatımın en güzel günleriydi.”

“Ta ki işler ters gitmeye başlayana kadar.”

“Onun suçuydu. Bir süre sonra dikkatsizleşmeye başladı. Sanki yakalanmak ister gibiydi, dünyaya ne kadar zeki olduğunu, kaç kişiyi öldürdüğünü göstermek ister gibi. Birlikteyken işleri hep o yönetirdi, hep liderdi. Ama *benim* planım bu değildi. Asla yakalanmamamız gerekiyordu. O yüzden bir B planı yaptım. The Park’taki bu gösterişli evde yaşadığını ve aptal büyükannesinin arka kapıyı hiç kilitlemediğini, içeri girip eski gazlı şöminde birkaç ayar yapmanın çok kolay olacağını keşfettim. Öldükten sonra ev boşken bir kez daha içeri girdim. Belki bir banka kasası vardı diye düşündüm, ödeme yapmayı bırakınca çöpe gidecek türden. Ama *emin* olmam gerekiyordu.”

“Yığını öyle iyi saklamış ki bulamamışsın.”

“Onun ve yaşlı büyükannesi Elizabeth’in icabına baktıktan sonra ev satışa çıktı, işte *o zaman* aklıma bu fikir geldi. Evi satan

emlak ofisinde çırak olarak işe girdim. Anahtar takımına ulaşır, istediğim zaman içeri girip dolaşır, gerekirse evi altüst ederim diye düşündüm.”

“Peki neden yapmadın bunu?”

Gölüyor. “O zamanlar çok saftım. Yeni ıraıktım ve bana hep angarya iş veriyorlardı. İnsanlara ucuz evleri gezdiriyordum, hiçbir zaman pahalı mülkleri bana bırakmıyorlardı. 2002’de bu ev satışı çıktığında yanma *yaklaşamadım* bile. Zaten hemen o yaşlı Hopkins’e satıldı; tabii satışın tamamı şube müdürü tarafından yürütüldü çünkü üst sınıf bir mülk sayılıyordu.”

“Şansını kaçırmışsın.”

“Evet ama sonra tuhaf bir şey oldu. Emlak işinin tadını aldım. Üstelik *iyiydim* de bu işte. İnsanların nasıl yaşadığını görmeyi, o evlere girmeyi seviyordum. Sonra düşündüm ki bu evi gözetim altında tutmanın daha iyi bir yolu olamazdı. Mahallede dolaşmak için bir bahanem vardı, elimde yedek anahtarlar vardı. Bu eve dair her şeye ilgim olduğunu gösterebiliyordum. Eric Hopkins yaşlıydı; er ya da geç ev yeniden satışa çıkacaktı. Bir gün boşalacaktı ve işte o zaman içeriyi en ince ayrıntısına kadar arama şansını elde edecektim. Kesin olarak güvende olduğumdan emin olmak için. Tek yapmam gereken sabretmektir. Hatta aptalın biri Pete’in o eşya yığınının denk gelirse diye, her şeyi gözetleyebilmek için buraya birkaç kamera bile yerleştirdim. Senin gibi bir aptal yani. İşini kolaylaştırmaya çalıştım ama dinlemedin. Webber’in inişli çıkışlı geçmişi hakkında küçük bir notla seni uyarmaya çalıştım ama onu da dikkate almadın.”

Görüşüm bulanıyor. Gazın etkisi.

“Lütfen karımı bırak. Onun hiçbir şeyden haberi yok.”

Gözlerimin açık kalmak için verdiği mücadeleyi fark ediyor.

“Şu anda hissettiğin şey var ya? Karbonmonoksit kırmızı kan hücrelerindeki oksijenin yerini alıyor. Dokularına ve organlarına oksijen gitmesini engelliyor. Oldukça ağrısız bir yöntemdir

bu. Düşününce, fena bir ölüm şekli sayılmaz. Sadece yavaşça kayıp gidersiniz. Birlikte.”

“Jess’i bırak. Ne olur.”

Başını iki yana sallayarak tahta sopayı kaldırıyor.

“Üzgünüm, Adam,” diyor. “Geçmiş kurcalamamalıydın. Eğer onu olduğu gibi bıraksaydın, bunların hiçbiri yaşanmazdı.”

Sopayı bir kez daha indiriyor ve acıyla yere seriliyorum. Kulacağımın hemen üstünde felç edici, gürleyen bir ağrı duyuyorum.

Bilincim yitip gitmeye başlarken, gözlerimi kapatarak ona teslim oluyorum.

Karanlık beni son yolculuğuma çıkarmak üzere bekliyor.

71

Swann'ın tepemde dikildiğini, son darbeyi vurup vurmamaya karar vermeye çalışan bir avcı gibi bana baktığını hissediyorum. Kendi hırıltılı nefesimin sesi kulağımda yankılanıyor; uzaklaşıyor, yaklaşıyor, sonra yeniden uzaklaşıyor.

Kıpırdamadan yatıyorum.

Ölü taklidi yapıyorum.

Kımıldamıyorum.

Aradan saniyeler geçiyor günler, aylar, yıllar gibi...

Bileklerimi çözen bir bıçağın hışırtısını, halatın çekilip alınışını duyuyorum... Nedenini bulanıklaşan zihnimle çözmeye çalışıyorum. Ellerim cansızca iki yanıma düşerken hâlâ bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum.

Böylece buraya kendi isteğimizle gelmişiz gibi olacak. Her şey bir kaza gibi görünecek.

Bir *klik* sesiyle kapı kapanıyor ve zifiri karanlığa gömülüyoruz. Ardından sürtünme sesi eşliğinde ağır masa kapının önüne itiliyor. Odadan çıkarken adımları uzaklaşıyor.

Ona kadar sayıyorum. Sonra tekrar sayıyorum. Ayak sesleri duyulmayınca, inleyerek başımı yerden kaldırıyorum.

Karanlık. Zifiri karanlık.

Mide bulantımı bastırmaya çalışıyorum ve emekleyerek dizlerimin üzerinde, dizel motorlu ısıtıcının sesine doğru sürünüyorum. Elim havalandırma ızgarasının kenarında yanıyor, ardından düğmeyi bulup motoru kapatıyorum. Hava hâlâ yoğun bir dumanla dolu. Kafamın içinde küçük bir ses fısıldıyor: *Yat, biraz uzan... Gözlerini kapat, bir dakika dinlen, rahatla, nefesini toparla. Uyu...*

Ama biliyorum ki şimdi gözlerimi kapatırsam bir daha asla açamayacağım. Karanlığın içinde elim öne doğru uzanmış halde sürünerek Jess'in yattığı yere geri dönüyorum.

Onun da ellerini ve ayaklarını bağlayan halatın çözülmüş olduğunu fark ediyorum. Umutsuzca ona sesleniyorum, avucumla yanağını okşuyorum ama bir tepki alamıyorum. Öksürünce başımın içine keskin bir acı titreşimi yayılıyor. O sırada başka bir koku süzülerek döşemelerin arasından yükseliyor, tuğlaların arasından sızıp odadaki zehirli karışıma ekleniyor.

Duman.

Dış duvarla zeminin birleştiği ince çatlaklardan kıvrılarak yükseliyor. Görünmez bir şekilde döşemelerin arasından tırmanıyor.

Swann sonunda, günler önce ettiği o tehdidi yerine getiriyor.

Bir dahakine benzin ve kibritle geliriz.

Bu odayı dolduran karbonmonoksit de yanıcı bir gaz.

O an başka bir gerçeği daha dehşetle kavriyorum. İtfaiye çağrılrsa, ekip zamanında gelse, ön kapıyı kırıp içeri girseler, alevleri söndürseler, evi didik didik arasalar bile fark etmeyecek.

Çünkü bizi burada bulamayacaklar.

Bu odayı asla vaktinde keşfedemeyecekler.

Burası bize mezar olacak.

Çocuklarımız yetim kalacak.

İkimizi de kurtaramazsam tabii.

Güçlkle ayağa kalkıyorum, başım dönerken sendeleyerek

kapının bulunduğunu düşündüğüm yöne doğru ilerliyorum. Sürgüyü kaldırıp kapıyı itiyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Yerinden bir milimetre bile oynamıyor.

Geri çekilip kuvvetle kapıya vuruyorum. Bir, iki... Kapı çerçevesine vururken omzumda şiddetli bir acı duyuyorum. Ama kapı sapasağlam. Arkasına eski masa, belki başka ağır eşyalar da yığılmış. Yeri ellerimle yokluyor, kaldıraç ya da koçbaşı gibi kullanabileceğim bir şey arıyorum.

Avucumun içine kırık bir ampul parçası saplanınca keskin bir acı duyuyorum.

Cam parçasını elimden çıkarırken duyduğum keskin acı hafızamda bir alevlenme yaratıyor ve zihnimde bir anı yüzeye çıkmaya çalışıyor. Nedir bu? *Kırık cam*. Fakat bu evde kırık olan tek şey o değil. Taşındığımız ilk gün; o kapıyı, o odayı, şifonyeri ilk gördüğüm an. Onu kırıp açmayı düşünmüş, boş yere anahtar aramakla vakit kaybetmek istememiştim. O eski keskinin ucunu kırmıştım...

Koltuk.

Koltuğun altında.

Titreyen elimle karanlıkta ilerliyor, toz ve örümcek ağlarının arasında, eski halının sert dokusunu hissediyorum.

Oradalar.

Aletler.

İlk gün yukarı taşıyıp koltuğun altına ittiğim, sonra da unuttuğum aletler. Tornavida. Ucu kırık eski keski. Sonra (lütfen orada ol) parmaklarım ağır çeliğin soğuk, pürüzsüz gövdesine sarılıyor. Levye. Kancalı ucu ve yassı başlarıyla bir karış uzunluğundaki o alet.

Ayağa kalkıp karanlıkta yolumu bulmaya çalışarak duvara doğru ilerliyorum. Duvarın üzerine çivilenmiş halıyı söküp atıyorum, kanlı parmak uçlarım çıplak tuğlaları arıyor ve duman

beni öksürükle iki büklüm ederken gerekli mesafeyi buluyorum.

Son gücümle, levyeyi bir mızrak gibi tutarak duvara savuruyorum. Tek bir zayıf nokta, gevşek bir harç, minicik bir boşluk arıyorum. Sert çeliği tuğlaya saplıyorum, yüzüme tuğla parçaları fırlıyor. Vurup kırmaya devam ederken bir şeyin gevşediğini hissediyorum.

Daha sert vurarak, tüm öfkemi ve korkumu o tek noktaya odaklayarak, kanayan parmaklarımla tek bir tuğlayı koparıp, levyeyle etrafındakilere vuruyorum, bir diğerini kırıyor, üçüncüsünü boğucu bir toz bulutu eşliğinde çekiyorum. Tüm ağırlığımı açıklığa, ahşaba veriyorum. Boğazımdan saf öfke dolu bir çığlık kopuyor, omzum yeniden yanıyor ama bunu hissetmiyorum bile. Levyeyle tekrar tekrar vuruyorum, daha çok tuğla sökülüyor. Artık çeliğin sesi değişmiş, metalin ahşaba çarpan tok sesi çıkıyor.

Gücümün son zerrelere benzerken beni terk etmeye başladığını hissederken bir kez daha vuruyorum. Alt kattan yükselen keskin duman ciğerlerimi dolduruyor, başım patlayacak gibi. Kalan tüm gücümle elimdeki aleti savuruyorum. Bir kez daha, bir kez daha...

Bir ahşabın çatırdaması, bir kırılma sesi ve sonra...

Işık.

Ciğerlerim yanıyor, gözlerim sızlıyor. Jess'i kucaklayıp ön kapıdan dışarı çıkarıyorum.

Garaj yolu tam bir kaos içinde. Havada sürüklenen gri duman, bir ambulans, ağır çekimde hareket eden insanlar. Kimisi ayakta, kimisi yere serilmiş. İtfaiyeciler, arkamda alevler içinde yanan eve doğru hortumlarla koşturuyor. Görüşüm bulanık, dumanın yaşarttığı gözlerimden yaşlar akıyor, başım zonkluyor, bedenimdeki her bir kas acıyla yanıyor.

Kalabalığın arasında Swann'ı göremiyorum.

Önümde bir figür beliriyor. Yeşil üniformalı bir sağlık görevlisi, beni kapıdan uzaklaştırıp bir ambulansa doğru yönlendiriyor. Jess'i bir sedyeye yatırıyorlar. Hemen bir oksijen maskesi takılıyor, başka bir görevli onu bir cihaza bağlıyor. Karımın gözleri aralanıyor, başı bana doğru dönüyor.

İlk paramedik üzerine eğilip yüksek sesle konuşuyor. "Jess, değil mi? Beni duyuyor musun, Jess? Şimdi sana oksijen veriyoruz, iyi olacaksın. Bana ufacık bir kafa sallaman yeter, tamam mı?"

Karım neredeyse belli belirsiz bir hareketle başını sallıyor. Yüreğimin kabardığını, göğsümden fırlayacakmış gibi genişlediğini hissediyorum.

O sırada bir başkası benimle konuşmaya çalışıyor. Kaskının kayışı yana doğru sarkan sakallı, yüzü isi kaplamış bir itfaiyeci bu. “İçeride başka kimse var mı, beyefendi?” diye soruyor ikinci kez. “Evde kalan kimse var mı?”

“Hayır,” diyorum, boğazım yanıyor. “Çocuklarım... Komşuda. Sanırım.”

Sonra o da uzaklaşıyor ve havada süzülen dumanın arasından, giriş yolundan yavaşça inen başka bir grup görüyorum. Yan komşumuz Eileen, okuldan Bay Sedgwick ve üç çocuğum da onlarla birlikte geliyor. Öğretmen, Coco’yu da tasmaından tutuyor. İki küçük çocuğum, alevleri, dumanı ve itfaiyecileri korku, merak ve hayranlık karışımı bakışlarla izliyor.

Leah birden onlardan kurtularak koşup bana atılıyor ve göz yaşları içinde sarılıyor.

“Baba!” Yıllardır yapmadığı şekilde bana sımsıkı sarılıyor. “Ne oldu? İyi misin? Yaralı mısın?”

“İyiyim.”

“Ellerin kanıyor.” Dehşete kapılmış gibi görünüyor. “Başın da... Dayım aradı, sana ulaşamadığını söyledi.”

Callum ve Daisy de ablalarının peşinden koşacak gibi oluyor ama elimi kaldırıp onları durduruyorum.

“Sorun yok,” diye sesleniyorum onlara. “Artık güvendeyiz, ikimiz de iyiyiz. Siz Eileen ve Bay Sedgwick’in yanında kalın, itfaiyeciler işini bitirsin.”

Leah uzaklaşıyor ve beni dumandan uzağa, çakıl kaplı yola yönlendiriyor. Orada birinin yüzüstü yerde yattığını ve üzerine çömelmiş halde iki kişinin daha olduğunu görüyorum.

Swann, yüzü çaresizlikle kaplı öfkeyle çarpılmış halde yere yatırılmış.

Saç diplerinden aşağıya, sağ gözüne doğru kan süzülüyor.

Maxine bacaklarının üzerine oturmuş; Charlie ise sırtında, dizini Swann’ın kürek kemiklerinin arasına dayamış.

Genç adam, metal bastonunu Swann'ın yüzüne doğru sallıyor.

“Bir daha vurmamı ister misin? Çünkü yatıp kıpırdamazsan vururum. Babama yaptıkların için çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Ben yaklaşırken Maxine elini kaldırıyor. “İyi misin, Adam? Berbat görünüyorsun.”

Acıya rağmen gülümsüyorum. “Onu yakalamışsınız.”

“Gönderdiğim fotoğrafa cevap vermeyince endişelendim, gelip iyi misin diye bakayım dedim.” Altında sersemlemiş vaziyette yatan Swann'ı işaret ediyor. “Arabayı park ettiğimizde dumanı gördük; sonra bir de baktık bu adam kapıdan aceleyle çıkıyor. Charlie ona birden vurunca gafil avlandı.”

“Harika iş çıkarmışsınız,” diyorum. “İkinize de teşekkürler.”

Sokaktan bir lastik gıcirtısı geliyor, ardından koşarak yaklaşan botların ağır gürültüsünü duyuyoruz. İki üniformalı figür dumanların arasından beliriyor.

“Polis de geldi,” diyor Maxine.

Komiser Okoro itfaiyecilerden biriyle konuşmaya giderken, eli copunda duran polis memuru James bize yaklaşıyor ve olup biteni anlamaya çalışıyor.

Sanki hepimiz bir büyüden kurtulmuşuz gibi aynı anda harekete geçiyoruz.

Callum aniden bir sevinç çılgılığı atıp Eileen'in elini bırakıyor.

“Bay Stay Puft!”

Meşe ağacının altındaki çiçek tarhına doğru koşuyor. Orada, olaylardan tamamen habersiz halde, yerde bulduğu bir şeyi kemiren hamster duruyor.

Hemen tepesinde, yaşlı meşe ağacının alçak bir dalında da Steve oturuyor ve kehribar rengi, kocaman gözleriyle etrafı izliyor.

Daisy, Bayan Evans'ın elinden kurtulup ambulanstaki annesine doğru koşuyor.

Sol tarafımda bir hareketlenme oluyor. Geri döndüğümde Maxine ve Charlie'nin çakıl kaplı zemine serildiğini görüyorum; Swann onların elinden sıyrılıp yuvarlanarak ayağa kalkmış, sendeleyerek öne atılarak koşmaya çalışıyor. Ambulansla çit arasındaki dar boşluğa yöneliyor. Şaşırtıcı bir hızla, her adımında çakılları savurarak koşuyor; ona doğru uzattığım elimden sıyrılıyor, Leah'nın da yanından sıyrılıp sokağa doğru çılgınca fırlıyor.

Son anda, 1.90 boyunda ve bir kaya kadar ağır olan polis memuru James boşluğa doğru dönüp omzunu savuruyor.

Swann, genç polisin gövdesine çarpıyor ve tuğla duvara fırlatılmış bir bez bebek gibi geriye savrularak çakıl kaplı zemine düşüyor.

James bir saniye içinde üstüne kapaklanıyor, dizini Swann'ın sırtına bastırarak kendisinden çok daha ufak tefek olan adamı yere sabitliyor.

“Beyefendi?” Kemerinden kelepçeleri çıkarıp ustaca bir hareketle açıyor. “Tutuklusunuz. Konuşmak zorunda değilsiniz ancak sorgu sırasında söylemediğiniz ve daha sonra mahkeme de savunmanızda kullanacağınız herhangi bir şey size zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak kullanılabilir.”

Kelepçeleri Swann'ın bileklerine takıyor ve onu ayağa kaldırıyor.

ALTI AY SONRA...

Ev ayakta kalacak. Swann o gün aslında, her kata bir tane olmak üzere üç yangın çıkarmıştı. Neyse ki itfaiye yetişmeden önce alevler tam anlamıyla yayılmamıştı. Onarım çalışmaları yeni bitti ama hasar yapısal olmadığından kalıcı değildi.

Polis soruşturması oldukça yavaş ilerliyor çünkü yeni kurulan özel ekip yeniden açmak zorunda kaldığı dava dosyalarının sayısıyla boğuşuyor. Başlarda Swann tüm sorguları yanıtsız bırakıyordu, ta ki gizli odadaki şifonyerden çıkardığım eşyalara ait adli tıp sonuçları gelene kadar.

O zamandan sonra tutumunu değiştirmiş gibi görünüyor.

Dedektif Rubin'den duyduğuma göre, şimdi Peter Flack tarafından zorlandığını iddia ediyormuş. Ona hayranlık duyduğunu, milenyumun başındaki üç yıllık cinayet serisi boyunca Flack'in girdabına kapıldığını söylüyormuş. Ufak tefek ve sıradan görünümlü, potansiyel kurbanları rahatlatabilecek, tehdit unsuru taşımayan biri olduğundan Flack onu kullanmış. Davası başladığında bunun Swann'a pek yardımcı olacağını sanmıyorum. Kapaklı eski telefon hariç, odadaki eşyaların her biri hem onun DNA'sını hem de kurbanların izlerini taşıyordu. Cüzdan-

daki bankamatik fişı kurbanlardan birine ait değildi ancak yine de bu araştırmacılara, hesap sahibinin kaybolduğu akşam, başka bir kurbanın yatak odasına çeyrek mil mesafede olduğunu gösteren kesin bir tarih, saat ve yer bilgisi sağladı. Hesap sahibinin adı Jeremy Swann'dı.

Bütün bunlar birer sigortaydı. Bu sayede Peter Flack destekçisini kontrol altında tutabilmişti.

Ta ki Swann ona sırt çevirene ve Flack'in kendisi de bir kurban olana kadar.

Aradan geçen onca yıl sonra ailelerin sonunda cevaplara ulaşabilmesini, bir şekilde huzur bulabilmesini umuyorum. Swann şimdiden dedektifleri Sherwood Ormanı'ndaki sığ bir mezara kadar götürdü. Burada bulunan kalıntılar, DNA eşleşmesi yöntemiyle Charlie Parish'in babası Adrian'a ait olarak tanımlandı.

Dava ancak gelecek baharda başlayabilecek.

Polislerin şimdiye dek yaptığı çalışmalara göre, dava altı kişinin ölümüyle ilgili olacak. Birbirlerini hiç tanımayan, kısa bir süre içinde açıklanamayan koşullar altında ortadan kaybolan veya ölen altı erkek ve kadın. Aileleri o vakte kadar hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyeceklerini düşünmüşlerdi.

Son altı aydır medyada istikrarlı bir şekilde yer alan haberler, yirmi yıl önce acımasız iki seri katilin kurbanı olan insanların o korkunç listesine yeni isimler eklendikçe ekranlardan verilmeye devam ediyor.

Edward Stiles, yirmi beş.

Adrian Parish, kırk.

Carys Neill, otuz iki.

Dean Fullerton, otuz dokuz.

Sian Stott, on sekiz.

Pamela Roy, altmış bir.

Maxine ve Charlie'yle irtibatı sürdürdüm; birkaç kez de öğle yemeğinde buluştuk. Bana, ikisi de hem belli belirsiz hem derin

bir biçimde değişmiş gibi geliyor. Belki de bunun sebebi, geçmişlerinden özgürleşmiş olmalarıdır. Sonunda o eski hayaleti gömebilmiş olmalarıdır. Webber da artık geçmişten biraz olsun kurtulmuş gibi görünüyor.

Gizli oda en sonunda tamamen söküldü ve içindeki her şey polis tarafından incelenmek üzere götürüldü. Mülkün geri kalanı da baştan aşağı didik didik arandı. Beyaz tulumlu kriminal ekipler döşemeleri söktü, tavan arasını en ince ayrıntısına kadar taradı, bodrumu santim santim inceledi, bahçenin bazı kısımlarını kazdı ve yer radarıyla hâlâ bana söylemedikleri çeşitli eşyalar buldu.

Şimdiyse neredeyse her şey eski haline döndü. Sadece artık en üst kattaki bir yatak odası eskisine göre biraz daha büyük. Dedğim gibi 91 Regency Place uzun ömürlü olması için inşa edilmişti; derinlere uzanan sağlam temelleri üzerinde güçlüydü. Birilerine sonsuza dek yuva olacaktı. Birilerinin rüya evi olacaktı.

Yeni sahiplerinin orada çok mutlu olmalarını dilerim.

Bizim içinse o on bir gün yeterli oldu. O çatı altında tek bir gece daha geçirmedi.

Toparlanıp kiralık bir yer bulana kadar Dom bizi birkaç gün kendi evinde ağırladı. Garipti. Jess'le hiç konuşmadık ama ikimiz de aynı karara varmıştık; o evi satacak, gerisini sonra düşünecektik.

Sonuçta bir ev, tuğla ve harçtan ibarettir. O evi yuva yapan, içindeki insanlardır.

İşte bu yüzden, işlerin nasıl gittiğini görmek için ara sıra iş çıkışı arabayla buraya geliyorum. İnşaatçılarla, şantiye şefiyle, eksperle sohbet edip yeni evimizin zeminden itibaren nasıl şekillendiğine tanıklık ediyorum. Şehirden taşınmaya karar verdik ama çok uzağa değil, sadece biraz daha rahat nefes alabileceğimiz bir yere gideceğiz. Güzel bir köyün kenarında, açık alanlara bakan manzaralı, özel olarak inşa edilmiş altı yeni evden oluşan küçük bir yerleşim yeri burası.

Bana her bir katın planını ve mimari çizimleri verdiler; böylece taşındığımızda evin her odasını, her köşesini, her santimini biliyor olacağım.

Burası belki Viktorya tarzı bir villa olmayacak ama ihtiyacımız olan her şeye sahip olacak.

Yepyeni bir hikâye yazabileceğimiz tertemiz bir sayfa, bomboş bir kâğıt vazifesi görecek. Sırların olmadığı bir yer olacak.

Yeniden başlayabileceğimiz bir yer olacak.

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce, aile dostlarımız Claire ve Tom Grimble’a teşekkür etmek istiyorum. Bu romana ilham veren gerçek taşınma hikâyesi onlara ait (o sırada bunun günün birinde bir gerilim romanımın parçası olacağından elbette haberleri yoktu). Neyse ki onların gerçek hikâyesi bundan çok farklıydı ama zihnimde bir kitap fikrinin tohumunu attı.

Rüya Ev’i elinize aldığınız için de size teşekkür ederim. Adam, Jess ve ailelerinin 91 Regency Place’in karanlık sırlarını yavaş yavaş keşfedişini okurken keyif aldığınızı umuyorum. Şayet bu okuduğunuz ilk kitabımsa, umarım bir başkasını da okumak için ilham bulursunuz. Eğer sekiz kitabımı da okuduysanız... ekstra bir teşekkür sunarım size. Böylesine sadık ve vefalı okurlara sahip olmanın benim için çok büyük bir anlamı var ve her birinize minnettarım.

Bu kitaptaki Shaun karakteri adını, “Good Books” kampanyası kapsamında *Young Lives vs Cancer* isimli hayır kurumunun düzenlediği bir açık artırmaya cömertçe katılım sağlayan okurum Shaun Couldstone’dan aldı. *Young Lives vs Cancer*, tanı süreciyle yüzleşen gençlere ve ailelerine destek konusunda harika işler yapıyor ve onlara katkıda bulunabilmiş olmak beni çok mutlu etti.

Eskiden Kraliyet Donanması'nın baskı çetelerinden kaçan erkeklerin saklandığı eski evlerde bulunan gizli odalardan bahsededen arkadaşlarımız Mark ve Liz Rice'a teşekkürler. Rolex saatler hakkındaki mesleki bilgisini benimle paylaşan arkadaşım Anthony Round'a ve Nottingham Evening Post'un eski haber editörü (ve muhabirlik yaptığım yıllarda patronum olan) Neil White'a da çevrimiçi haber içerikleriyle ilgili sorularıma 2001'de verdiği yanıtlar için minnettarım. eXp UK emlak şirketinden Brenton Smith'e, taşınma süreci ve geride bırakılan eşyalarla ilgili sorularımı yanıtladığı için teşekkür ederim.

Tarihsel arka plan için Ken Brand'm *The Park Estate, Nottingham* (Nottingham Civic Society yayını) adlı kitabını okudum. Park'ın coğrafyası konusunda biraz kendi inisiyatifime göre davrandım ama özüne sadık kaldım. Sınırları içinde Regency Place adında bir sokak yok fakat bu hikâyeye ilham veren muhteşem 19. yüzyıl mimarisinden fazlasıyla mevcut. 2023 yazında Park Garden Trail etkinliği kapsamında bu tarihi evlerin bazılarını yakından görmek çok güzeldi. Ev sahiplerine ve iki yılda bir düzenlenen bu etkinliğin organizatörlerine teşekkür ederim.

Doğu Midlands Özel Harekât Birimi bölgede ciddi, organize ve şiddet içeren suçlarla mücadele eden gerçek bir polis birimi. Ancak eski RAF Newton hava üssü, bu kitapta kurgu gereği biraz farklı işlendi.

Harika yayınevim Bonnier Books'la üç yeni roman (dokuz, on ve on birinci kitaplarım) için sözleşme imzaladığım için çok mutluyum. Bazen hâlâ hikâyeler yazarak geçimimi sağladığıma inanmakta zorlanıyorum ve kendime Bonnier'de bir yuva bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Özellikle editörüm Sophie Orme'a ve Perminder Mann, Sarah Benton, Rachel Johnson, Holly Milnes, Ellie Pilcher, Eleanor Stammeijer, Emilie Marneur ve Isabella Boyne'a kocaman teşekkürler.

Her zamanki gibi temsilcim Camilla Bolton'a ve Darley An-

derson Agency and Associates'teki harika ekibe teşekkürlerimi sunuyorum; özellikle Jade Kavanagh, Mary Darby, Rosanna Bellingham, Salma Zarugh ve Georgia Fuller'a. Kitaplarımı ekrana taşımak için yorulmadan çalışan Sheila David'e de ayrıca teşekkürler.

Eşim Sally'ye de teşekkürlerimi sunuyorum. Fikirlerimi ilk o dinler, bana her zaman harika geri bildirimler verir ve beni destekler. Bu kitap, artık akıllı, nazik, eğlenceli, düşünceli ve harika birer yetişkin haline gelen çocuklarımız Sophie ve Tom'a adandı. Sizlerle gurur duymaktan öte mutluluğum yok; bu kitap sizin.*

YAZARIN NOTU

Merhaba,

Ev taşımak çoğu zaman bilinmeze doğru atılan bir adım gibidir. Bir keşif duygusu taşır; yeni bir evi kendinize ait kılmaya çalışırken, aynı zamanda o evin tuhaflıklarını belki de sizden önce orada yaşamış olan insanları keşfedersiniz. İşte benim *Rüya Ev*'de yakalamak istediğim duygu da buydu: Sırların yavaş yavaş açığa çıkması, o duvarların içinde saklı olan tarih...

Bu hikâyenin ilk fikri, bazı arkadaşlarımızla (Claire ve Tom) yaptığımız bir sohbetten doğdu. Claire ve Tom, yıllar önce bir eve taşınmışlar ve sahte bir duvarın arkasında uzun süredir ihmal edilmiş bir alan bulmuşlardı. Emlakçı planlarında yer almayan bu alanı tamamen tesadüfen keşfetmişlerdi. Fakat bu, aklıma şu soruları getirdi: Ya çok daha karanlık sırları olan bir eve taşınırsanız? Ya farkında olmadan eski hayaletleri, eski suçları uyandırırırsanız? Ya bu suçların faili hâlâ dışarıdaysa?

Ayrıca ben, Netflix dizisi *Mindhunter*'ın da hayranıyım. Bu dizi, FBI'ın Davranış Bilimleri Birimi'nin ilk yıllarını ve seri katiller üzerine yaptığı araştırmaları anlatıyor. İkinci sezondaki bir bölümde geçen tek bir cümle kafama takıldı. Katiller hakkında bildiklerimizin çoğu yakalananlardan ibaret. Başka bir deyişle,

belki de hiçbir zaman kimliğı tespit edilmemiş, polisin elinden kaçmayı başarmış bazı katiller hâlâ aramızda olabilir.

İşte *Rüya Ev*'in çıkış noktası buydu.

Bir sonraki gerilim romanım 2025'in başlarında yayımlanacak. İlk haberleri alanlardan biri olmak isterseniz ücretsiz bültenime www.tmlogan.com adresinden kayıt olabilirsiniz. Sarı renkli üye ol butonuna tıklamanız yeterli. Üyelik sadece birkaç saniyenizi alır ve sizi asla gereksiz e-postalarla bunaltmayacağıma söz veriyorum. Yayınevim Bonnier Books kişisel bilgilerinizi gizli tutacak ve üçüncü kişilerle asla paylaşmayacak. Ben de ara sıra yeni kitaplarım, kapak tanıtımları, çekilişler ve daha fazlası hakkında bültenler göndereceğim. Haberleri ilk alan her zaman bülten abonelerim oluyor, bu yüzden eğer üye olmak isterseniz hemen katılabilirsiniz (istediğiniz zaman abonelikten çıkabilirsiniz).

Son olarak, sizlerden küçük bir ricam olacak... Vaktiniz olursa lütfen *Rüya Ev*'i Amazon, Goodreads ya da başka e-kitap mağazalarında puanlayın ve yorum yazın; blogunuzda ya da sosyal medya hesaplarınızda paylaşın, arkadaşlarınıza, ailenize ya da okuma gruplarına anlatın. Görüşlerinizi paylaşmanız, başka okurlara da yol gösteriyor ve ben de kitaplarım hakkında ne düşündüğünüzü duymaktan her zaman mutluluk duyuyorum.

Rüya Ev'i okuduğunuz için sizlere bir kez daha teşekkür ederim.

Sevgi ve saygılarımla,

Tim